

РИК РИЪРДЪН ИЗЧЕЗНАЛИЯТ ГЕРОЙ

Част 1 от „Героите на Олимп“

Превод от английски: Александър Драганов, 2011

chitanka.info

На Хейли и Патрик, които винаги първи идват да чуят новата история.

Без тях лагерът на нечистокръвните нямаше да съществува.

І. ДЖЕЙСЪН

Денят на Джейсън бе отвратителен още преди да го удари гръм.

Събуди се на задната седалка на училищен автобус, без да е сигурен къде е и държеше за ръката момиче, което не познава. Това, разбира се, не беше отвратително — момичето даже бе сладко. Само че той нито можеше да си спомни коя е, нито какво прави тук с нея. Надигна се и потърка очи, мъчейки се да осмисли случващото се.

На седалките пред него имаше много деца, които слушаха музика на айподите си, говореха или пък спяха. Всички изглеждаха на неговата възраст — петнайсет? Шестнайсет?

Лошо. Не можеше да се сети за собствената си възраст.

Автобусът се поклащаше по неравен път. През прозорците се виждаше пустиня, ширнала се под ясното синьо небе. Джейсън бе почти сигурен, че не живее в пустинята. Опита се да си спомни... нещо... последното нещо...

Момичето стисна ръката му.

— Джейсън, добре ли си?

Тя носеше изтъркани джинси, туристически обувки и плътно яке като за сноуборд. Шоколадовокафеникавата ѝ коса бе подстригана неравно, а от двете страни на лицето ѝ висяха тънки кичури, сплетени на плитки. Нямаше грим — сякаш се опитваше да не привлича вниманието върху себе си, но не се получаваше. Беше наистина хубава. Очите ѝ сменяха цвета си като калейдоскоп — кафяви, сини, зелени.

Джейсън пусна ръката ѝ.

— Виж, недей...

От предната част на автобуса един учител изкрещя:

— А сега искам от вас внимание, бухти такива!

Човекът очевидно бе треньор. Бейзболната му шапка беше смъкната толкова ниско, че се виждаха само кръглите му малки очички. Лицето му завършваше с козя брадичка и беше сърдито, сякаш той току-що бе изял нещо кисело. Мускулестите му ръце и гръден кош опъваха яркооранжева тениска, а работните му панталони и маратонки

бяха съвсем бели. На врата му висеше свирка, а на колана си носеше мегафон. Щеше да изглежда доста страшен, ако не беше висок точно метър и половина. Когато се изправи на пътеката между седалките на автобуса, един от учениците извика:

— Поне станете, тренер!

— Чух това! — треньорът, чието име бе Хедж, се опита да намери умника с поглед. Когато очите му се спряха на Джейсън, се намръщи още повече.

Джейсън усети как го побиват тръпки. Сигурен бе, че треньорът знае, че мястото му не е тук. Всеки момент щеше да го извика и да го попита какво прави в автобуса, а Джейсън нямаше представа какво да му отговори.

Но Хедж отклони поглед и прочисти гърлото си.

— Пристигаме след пет минути! Стойте с партньора си и не губете записките си. И ако някой от вас, бухти, посмее да създаде каквато и да е неприятност по време на това пътуване, лично ще го ритам оттук до лагера, ясно?

Той взе една бейзболна бухалка — вероятно, за да направи заплахата си по-достоверна.

Джейсън погледна към момичето до себе си.

— Може ли да ни държи такъв тон?

Тя сви рамене.

— Такъв си е. Пък и нали сме в училище „Уилдърнес“^[1] — тук с децата се отнасят като с животни.

Каза го като шега, която са споделяли и преди.

— Има някаква грешка — каза Джейсън. — Аз не трябва да съм тук.

Момчето пред него се обърна и се изсмя.

— Сериозно ли бе, Джейсън!? Всички са ни натопили, знаеш. Аз не съм бягал шест пъти, Пайпър не е краля беемвета...

Момичето се изчерви.

— Не съм краля онази кола, Лио!

— Да, вярно, забравих. Каква ти беше историйката?... Убедила си продавача да ти я заеме? — Момчето повдигна вежди към Джейсън, сякаш за да попита: „Чуваш ли я какви ги говори?“.

Лио приличаше на латино версия на някой от елфите на Дядо Коледа — имаше къдрава черна коса, заострени уши, весело лице,

почти като на бебе, и дяволита усмивка, която подсказваше, че не може да му се има доверие, особено ако наоколо има остри или запалими предмети. Дългите му гъвкави пръсти не спираха да шават — барабаняха по седалката, приглаждаха косата зад ушите му, играеха си с копчетата на изхабеното му войнишко яке. Хлапето или бе хиперактивно по рождение, или бе нагълтало кафе и захар в количества, които биха докарали бивол до инфаркт.

— Както и да е — каза Лио, — надявам се да пазите листите със записките. Ползвах моите за самолетчета преди няколко дни. Хей, защо ме гледаш така? Да не би някой пак да е драскал по лицето ми?

— Не те познавам — отговори Джейсън.

Лио му отвърна с крокодилска усмивка.

— Да бе. Аз не съм най-добрият ти приятел, нее. Аз съм неговият зъл брат близнак.

— Лио Валдес! — изрева треньорът отпред. — Проблем ли има при вас?

Лио намигна на Джейсън.

— Само гледай! — и се обърна напред. — Съжалявам, тренер! Не можах да ви чуя. Може ли да използвате мегафона си?

Хедж изръмжа, очевидно доволен, че си има извинение. Той откачи мегафона от колана си и продължи да дава различни указания, но гласът му прозвуча като този на Дарт Вейдър. Учениците избухнаха в смях. Треньорът опита отново и този път мегафонът ненадейно извика: „Кравата казва «Муууу!».“

Децата се разсмяха още по-силно, а треньорът удари мегафона с писък:

— Валдеес!

Пайпър сподави смеха си.

— Боже, Лио, как направи това?

Лио измъкна една малка отвертка от ръкава си.

— Аз съм специален.

— Хора, сериозно — обади се нещастно Джейсън, — какво става тук? Къде отиваме?

Пайпър се намръщи.

— Джейсън, ти шегуваш ли се?

— Не! Нямам идея...

— Естествено, че се шегува — изсумтя Лио. — Опитва се да ми го върне за лепкавия крем за бръснене вероятно. Нали така, Джейсън?

Джейсън го погледна неразбиращо.

— Не, според мен е сериозен. — Пайпър се опита отново да го хване за ръка, но той я отдръпна.

— Съжалявам — каза той, — аз... не мога...

— Това е! — извика Хедж. — Задният ред току-що пожела да почисти след обяда!

Останалите деца одобрително зашумяха.

— Каква изненада — промърмори Лио.

Пайпър обаче задържа погледа си върху Джейсън, сякаш не можеше да прецени дали е обидена или разтревожена.

— Да не си ударил главата си някъде? Наистина ли не помниш кои сме?

Джейсън безпомощно сви рамене.

— По-лошо. Не помня и аз кой съм.

Автобусът ги свали пред огромен циментов комплекс, който приличаше на музей, разположен в средата на нищото. Може би това бе Националният музей на нищото, предположи Джейсън.

От пустинята повя хладен вятър. Джейсън не бе обърнал внимание на дрехите си, но сега си даде сметка, че не е облечен достатъчно дебело — носеше червена тениска и тънък черен анорак.

— Хайде сега да изкараме един бърз курс за страдащите от амнезия — рече Лио с услужлив тон, който накара Джейсън да разбере, че това, което ще последва, няма да му свърши никаква работа.

— Учим в училище „Уилдърнес“ — продължи Лио, изписвайки кавички във въздуха, — което значи, че сме лоши деца. Твоето семейство, съдът или някой друг е решил, че създаваш прекалено много проблеми и затова са те пратили в тоя затвор... ъъ, така де — училище — намиращо се на края на света, иначе казано, щата Невада. Тук ще научиш много ценни неща за живота, като например това как да бягаш по шестнайсет километра на ден през кактусите или да зашиваш маргаритки в шапки! Не е забравено и нашето образование — пътуваме и се образуваме с тренера Хедж, който поддържа реда с бейзболна бухалка. Спомни ли си вече?

— Не — Джейсън се огледа притеснено към останалите деца — около двайсет момчета и десетина момичета. Никое от тях не изглеждаше като закоравял престъпник и той се замисли какво ли са направили, за да ги изпратят в такова училище.

А после се запита какво ли е направил той, за да е с тях.

Лио вдигна очи.

— Ти наистина си решил да ми направиш номер, а? Хубаво, нека стане на твоето. Ние тримата се събрахме тук този срок. И сме много гъсти. Ти правиш всичко, което ти кажа, и ми пишеш домашните...

— Лио! — скастри го Пайпър.

— Добре де, зарежи домашните. Но определено сме приятели. Е, Пайпър може би ти е малко повече от приятел — последните няколко седмици вие...

— Лио, стига! — Пайпър беше поаленяла.

Джейсън усети, че също се е изчервил. Помисли си, че едва ли би забравил срещите с момиче като Пайпър.

— Той има амнезия или нещо подобно — каза Пайпър. — Трябва да кажем на някого.

Лио изсумтя.

— Така ли? На кой тогава? На тренер Хедж? Той ще опита да излекува Джейсън, като го лупне по главата с бухалката.

Треньорът бе застанал пред групата, крещеше заповеди и надуваше свирката си, за да поддържа някакъв ред. Но от време на време поглеждаше към Джейсън и се намръщваше.

— Лио, Джейсън има нужда от помощ! — настоя Пайпър — сигурно има сътресение на мозъка или пък...

— Ей, Пайпър! — едно от другите момчета изостана от приятелите си, за да се присъедини към тях, докато групата тръгваше към музея. Той застана между Джейсън и Пайпър и блъсна Лио на земята. — Недей да говориш с тия нещастници. Ти си ми партньор, забрави ли?

Момчето имаше коса с подстрижка като на Супермен, силен тен и толкова бели зъби, че единственото, което му липсваше, бе предупредителна табела: НЕ ГЛЕДАЙТЕ В ЗЪБИТЕ. МОЖЕ ДА ПРИЧИНИ ВРЕМЕННА ИЛИ ПОСТОЯННА СЛЕПОТА!

Носеше фланелка на „Далас Каубойс“, джинси и ботуши „Уестърн“ и се усмихваше така, сякаш бе дар божи за всички момичета

по света.

Джейсън мигновено го намрази.

— Махай се, Дилън — сопна се Пайпър, — не желая да работя с теб.

— Е, недей така. Днес е щастливият ти ден, миличка! — Дилън я хвана за ръката и я задърпа към входа на музея. Пайпър погледна безпомощно през рамо, сякаш се чудеше дали да не викне полиция.

Лио се изправи и се отърси от прахта.

— Мразя го тоя тип — сетне подаде на Джейсън ръка, все едно го канеше на среща. — Аз съм Дилън и съм толкова готин, че искам да се свалям сам, но понеже не знам как, ще изляза с теб. Такава си късметлийка!

— Лио — каза Джейсън, — ти си странен.

— Често ми го казваш — ухили се Лио, — но ако наистина си ме забравил, ще мога отново да ти разкажа всичките си стари вицове. Хайде!

Джейсън осъзна, че ако това наистина е най-добрият му приятел, животът му трябва да е много объркан. Въпреки това последва Лио в музея.

Минаха през сградата, като се спираха тук и там, за да може тренер Хедж да им изнесе лекции по мегафона, който ту го правеше да звучи като ситски лорд, ту вмъкваше в думите му фрази от типа на „Прасето каза «грух».“

Лио постоянно бърникаше из джобовите на своето войнишко яке и вадеше оттам болтове, гайки и тръби, които сглобяваше, сякаш ръцете му имаха постоянна нужда да са заети с нещо.

Джейсън бе твърде объркан, за да гледа експозицията, посветена на Големия каньон и племето хуалапай, което бе собственик на музея.

Някои от момичетата поглеждаха често към Пайпър и Дилън и се подхилкваха. Джейсън се сети, че това трябва да са популярните момичета на класа. Носеха еднакви дънки, розови блузки и грим, чието количество бе достатъчно и за нощта на Хелюин.

Едно от тях извика:

— Хей, Пайпър, твоето племе ли държи музея? Ще ни потанцуваш ли за дъжд?

Другите момичета се разхилиха. Дори така нареченият партньор на Пайпър, Дилън, едвам скри усмивката си. Ръкавите на якето, с което бе облечена Пайпър, скриваха ръцете и, но Джейсън имаше чувството, че е свила юмруци.

— Баща ми е чероки — каза тя, — а не хуалапай. Разбира се, трябва да имаш малко мозък, за да схванеш разликата, Изабел.

Изабел се ококори в престорена изненада и заради многото грим подозрително заприлича на бухал.

— О, извинявай! Майка ти ли е била в това племе? Ах, забравих! Та ти не си я виждала никога.

Пайпър тръгна към нея, но преди да се стигне до бой, треньорът кресна:

— Я по-кратко там! Дръжте се прилично или ви почвам с бухалката!

Групата продължи към следващото изложение, но момичетата продължиха да коментират Пайпър.

— Дали е хубаво да се върнеш в резервата? — попита една със сладникав глас.

— Баща и сигурно е твърде пиан, за да работи — намеси се друга с престорено съчувствие. — Затова е станала клептоманка.

Пайпър не им обърна внимание, но на Джейсън му идеше да им шибне по един шамар. Може да не помнеше коя е Пайпър или дори кой е той самият, но знаеше, че мрази зловни хлапетии.

Лио го хвана за ръката.

— Споко. Пайпър не обича да водим нейните битки. Освен това, ако тези момичета знаеха кой е баща ѝ в действителност, щяха да ѝ се кланят и да пискат: „Не сме достойни, не сме достойни!“.

— Защо? Кой е баща ѝ?

Лио се засмя невярващо.

— Без майтап? Наистина не помниш бащата на гаджето си...

— Виж, ще ми се да го помнех, но не помня дори нея.

Лио подсвирна.

— Както и да е. Ще трябва да поговорим, щом се върнем в пансиона.

Стигнаха края на изложението, където големи стъклени врати отвеждаха към тераса.

— Хубаво, бухти — провикна се Хедж, — предстои ви да видите Големия каньон. Опитайте да не го чупите. Пътеката издържа тежестта на седемдесет пътнически самолета, така че вие, перца, трябва да сте в безопасност. Постарайте се да не се блъскате от ръба — не ми се попълват бумпаги!

Треньорът отвори вратите и те пристъпиха навън. Пред тях се ширна Големия каньон, огромен и величествен. Над ръба се простираше стъклена пътека, оформена като подкова. Тя беше прозрачна и човек можеше да гледа през нея.

— Човек — каза Лио, — това е уникално.

Джейсън не можеше да не се съгласи. Въпреки амнезията и чувството, че не тук му е мястото, нямаше как да не се впечатли.

Каньонът бе по-голям и по-широк, отколкото можеше да се види на снимка. Бяха толкова високо, че под краката им се рееха птици. На сто и петдесет метра надолу, на дъното на каньона, се виеше река. Докато разглеждаха музея, навън се бяха събрали буреносни облаци, които хвърляха сенки по скалите и им придаваха вид на разгневени лица. Докъдето стигаше погледът, се виждаха сиви и червени клисури, сякаш някой луд бог бе нарязал пустинята с гигантски нож.

Джейсън усети остра болка зад очите си. Луд бог... откъде ли му бе дошла тази мисъл? Чувстваше, че приближава нещо важно, нещо, което трябва да знае. Усети също, че е в опасност.

— Добре ли си? — попита Лио. — Да не вземеш да повърнеш от ръба? Питам, защото си забравих камерата.

Джейсън се хвана за перилата. Беше изпотен и трепереше, но това нямаше нищо общо с височината. Премигна и болката зад очите му позаглъхна.

— Добре съм — успя да каже, — просто имам... главоболие.

Започна да гърми. Задуха студен вятър, който едва не го повали.

— Уф, става опасно — хвърли бърз поглед към облаците Лио. — Бурята е точно над нас, а небето наоколо е съвсем ясно. Не е ли странно?

Джейсън погледна нагоре и видя, че Лио е прав. Точно над пътеката се бяха скупчили тъмни облаци, но небето наоколо бе съвършено ясно. Джейсън усети, че отново го обзема лошо предчувствие.

— Хайде, бухти! — извика тренер Хедж. Той се намръщи, като видя бурята, сякаш тя притесняваше и него. — Ще трябва да съкратим обиколката, тъй че почвайте работа. И не забравяйте — искам от вас цели изречения!

Облаците прогърмяха и Джейсън получи нов пристъп на главоболие. Без да знае какво прави, той бръкна в джоба на дънките си и извади монета — златна монета, — голяма колкото тази от петдесет centa, но по-плътна и неравна. От едната и страна беше изсечена бойна секира. От другата беше лицето на някакъв човек с венец на главата. Имаше и надпис — нещо като IVLIVS.

— Човек, това да не е злато? — попита Лио. — И ти го криеш от мен!?

Джейсън прибра монетата, все още чудейки се защо изобщо я е извадил и защо има чувството, че тя скоро ще му потрърба.

— Няма значение — каза той, — просто някаква монета.

Лио сви рамене. Може би умът му шаваше постоянно подобно на ръцете.

— Хайде — каза той, — предизвиквам те да се изплюеш от ръба!

Не се стараша много по задачите. Първо, Джейсън бе прекалено разсеян от бурята и собствените си противоречиви чувства. Второ, нямаше никаква идея как да напише „три вида утаечни скали“ или да изброи „два вида ерозия“.

А Лио не му помагаше изобщо. Беше твърде зает да строи миниатюрен хеликоптер от четчици за прецизно почистване.

— Я виж! — Той пусна вертолета. Джейсън очакваше той да падне, но перките му всъщност се завъртяха. Хеликоптерчето измина половината път до другата страна на каньона, преди да изгуби инерция и да полети надолу към пропастта.

— Как го направи? — попита Джейсън.

Лио сви рамене.

— С гумени връзки щеше да стане по-добре.

— Ние с теб сериозно ли сме приятели? — повдигна вежди Джейсън.

— Доколкото знам, да.

— Сигурен ли си? Кога се запознахме? За какво си говорихме?

— Ние... — Лио се намръщи. — Не помня точно. Но аз съм хиперактивен, мой човек. Не може да очакваш да помня такива неща.

— Добре, но аз не те помня изобщо. Не помня никого тук. Ами ако...

— Ти си прав и всички останали грешат? — попита Лио. — Смяташ, че просто си се появил тук тази сутрин и всички останали имаме фалшиви спомени за теб?

Един малък глас в главата на Джейсън каза: *Точно това мисля.*

Но звучеше налудничаво. Всички тук приемаха присъствието му като нещо нормално. Всички се държаха така, сякаш той е част от класа.

Всички освен тренъора.

— Я вземи листа със задачите! — Джейсън подаде на Лио хартията. — Връщам се след минута.

Преди Лио да може да възрази, Джейсън тръгна по пътеката.

Училищната група имаше къде да се разположи. Или бе прекалено рано за туристите, или странното време ги бе уплашило. Така или иначе, децата от училище „Уилдърнес“ се бяха разпръснали по пътеката. Повечето се шегуваха или просто си говореха. Няколко момчета пускаха дребни монети от ръба. Пайпър се опитваше да реши задачите си, а Дилън я сваляше, поставил ръка на рамото ѝ и усмихващ се ослепително. Тя отново и отново го отблъскваше и когато видя Джейсън, погледна към него умолително, сякаш искаше да каже: „Разкарай го тоя, моля те“.

Джейсън ѝ направи знак да почака малко. Той приближи Хедж, който се бе подпрял на бейзболната си бухалка и гледаше буреносните облаци.

— Ти ли направи това? — попита тренъорът.

Джейсън отстъпи крачка назад.

— Кое? — Стори му се, че тренъорът го пита дали не е призовал бурята.

Хедж го погледна, а малките му очички светнаха изпод периферията на бейзболната шапка.

— Не си играй игрички с мен, хлапе. Какво търсиш тук и защо ми пречиш да си върша работата?

— Искате да кажете... че не ме познавате? — попита Джейсън.
— Че аз не съм от вашите ученици?

Хедж изсумтя.

— Никога не съм те виждал.

Джейсън се почувства толкова облекчен, че едва не се заплака. Поне не полудяваше. Наистина не бе на правилното място.

— Слушайте, сър, не знам как се озовах тук. Просто се събудих в училищния автобус. Просто знам, че не трябва да съм тук.

— Това е вярно — каза Хедж, снижавайки дрезгавия си глас, сякаш споделяше тайна. — Добре боравиш с мъглата, хлапе, щом си успял да накараш тези хора да мислят, че те познават, но при мен номерът няма да мине. От няколко дни надушвам, че около нас има чудовище. Знам, че се е внедрило в групата. Мислех, че си ти, но ти не миришеш на чудовище. Миришеш на нечистокръвен. Така че кой си ти всъщност и откъде идваш?

Повечето от думите на тренъора нямаха никакъв смисъл, но Джейсън реши да отговори откровенно.

— Не знам кой съм. Нямам никакъв спомен. Трябва да ми помогнете.

Тренъорът задържа поглед върху лицето на Джейсън, сякаш се опитваше да прочете мислите му.

— Страхотно — промърмори той. — Та ти казваш истината!

— Разбира се! И какви са тези истории за чудовища и нечистокръвни? Това кодове ли са или какво?

Хедж присви очи. Джейсън се запита дали човекът просто не е изкуфял. Но нещо му подсказваше, че това съвсем не е така.

— Виж сега, хлапе — каза Хедж, — не знам кой си. Знам само какво си, а то е човек в беда. Сега трябва да пазя трима, а не двама от вас. Ти ли си специалният? За това ли става дума?

— За какво говорите?

Хедж погледна към бурята. Облаците ставаха все по-гъсти и тъмни и се струпваха над пътеката.

— Тази сутрин — каза Хедж — получих съобщение от лагера. Казаха, че идва спасителен екип. Идват за някой специален, но не ми разкриха нищо повече. Помислих си: „Хубаво. Двамата, които следя, са доста силни, а и по-големи от повечето“. Реших, че те са причината в лагера да е толкова нервно напоследък. Но след това ти изскачаш от нищото. Затова те питам — ти ли си специалният?

Болката зад очите на Джейсън стана по-остра отвсякога. *Нечистокръвни. Лагер. Чудовища.* Не знаеше за какво говори Хедж, но думите парализираха мозъка му, сякаш той се опитваше да достигне до някаква информация, която трябваше да е там, но не беше.

Той залитна и треньорът го хвана. За толкова дребен човек Хедж имаше ръце като клещи.

— Хей, полека, хлапе. Изгубил си паметта си, казваш? Хубаво. Просто ще те наглеждам, докато спасителният екип дойде. После директорът ще реши какво да прави с теб.

— Какъв директор? — попита Джейсън. — Какъв лагер?

— Просто седни. Подкрепленията идват скоро. Да се надяваме, че нищо лошо няма да се случи преди...

В този момент проблесна светкавица. Вятърът се засили рязко. Листи със задачи полетяха из Големия каньон, а целият мост се разтърси. Децата се развикаха, залитнаха и се хванаха за перилата.

— Трябва да кажа нещо — изръмжа Хедж. Той викна в мегафона си: — Всички да се прибират! Кравата казва „муууу“! Напуснете пътеката!

— Нали казахте, че това нещо е здраво! — опита се да надвика вятъра Джейсън.

— При нормални обстоятелства — съгласи се треньорът, — каквито тези, очевидно, не са.

[1] Wilderness (англ.) — пущинак, диви земи. — Бел.пр. ↑

II. ДЖЕЙСЪН

Бурята се разрази в малък ураган. Подобни на фунии облаци се протегнаха към пътеката като пипала на огромна медуза.

Хлапетата се разпищяха и хукнаха към сградата. Вятърът разхвърля тетрадки, якета, шапки и раници. Джейсън се плъзна по хлъзгавия под, а Лио загуби равновесие и едва не падна от ръба. Спаси го Джейсън, който го хвана за якето и го издърпа назад.

— Благодаря ти, човече! — извика Лио.

— Давайте, давайте! — викаше тренер Хедж.

Пайпър и Дилън държаха вратите отворени и насочваха децата към тях. Сноубордисткото яке на Пайпър плющеше страховито, а черната ѝ коса се бе разпиляла по лицето. Джейсън предположи, че тя мръзне от студа, и се възхити, че въпреки това изглежда спокойна и уверена в себе си. Говореше на останалите как всичко ще бъде наред, окуражаваше ги да продължават да тичат.

Джейсън, Лио и тренер Хедж хукнаха към тях, но вятърът сякаш се бореше с тях и ги буташе назад. Сякаш ходеха по плаващи пясъци.

Дилън и Пайпър избутаха още едно дете навътре, преди да изпуснат вратите. Те се затвориха и залостиха изхода от пътеката, отрязвайки пътя им.

Пайпър задърпа дръжките. Децата отвътре удряха по стъклото, но вратите изглеждаха заключени.

— Дилън, помогни ми! — извика Пайпър.

Но Дилън само стоеше ухилен като идиот. Фланелата му се вееше от вятъра, а той изглеждаше така, сякаш внезапно е започнал да се наслаждава на бурята.

— Съжалявам, Пайпър — каза той, — но бях дотук с помощта.

Той завъртя китката си и Пайпър полетя назад, удари се във вратата и рухна на пътеката.

— Пайпър! — Джейсън понечи да хукне към нея, но Хедж му попречи.

— Тренер! — извика Джейсън. — Пусни ме!

— Джейсън, Лио, останете зад мен — нареди обаче треньорът. — Тази битка е моя. Трябваше да позная, че това е нашето чудовище.

— Какво? — не разбра Лио. Полетял във въздуха лист със задачи го удари в лицето, но той бързо го махна оттам. — Какво чудовище?

Шапката на треньора изхвърча и разкри две издутини в кестенявата му коса, напомнящи на цицините на герой от анимационно филмче, ударен по главата. Хедж надигна бейзболната си бухалка — но тя вече не приличаше на себе си. Някак си се бе превърнала в подобна на клон тояга, по която все още растяха листа и клонки.

Дилън му отвърна с ненормалната си усмивка.

— О, хайде де, тренер! Остави хлапето да се пробва срещу мен! В крайна сметка, ти си твърде стар за такива неща. Нали затова те *пенсионираха* в това глупаво училище? Бях в отбора ти целия сезон и ти дори не се усети. Губиш обонянието си, старче!

Треньорът нададе гневен звук, подобен на блеене.

— Това беше, бухтичке. Сега ще ти счупя главата.

— Смяташ, че можеш да защитиш трима нечистокръвни едновременно? — изсмя се Дилън. — Късмет с това, дядка.

Дилън посочи с пръст Лио и около момчето се образува малко торнадо. Лио полетя от пътеката, сякаш някой го изхвърли от нея. Някак си успя да се извърти във въздуха и се удари в стената на каньона. Той се хлъзна надолу, мъчейки се отчаяно да се захване за нещо. Най-накрая сграбчи една малка издатина на петнайсетина метра под пътеката и увисна на върха на пръстите си.

— Помощ! — извика той. — Някой да хвърли въже! Ластик за бърнджи! Каквото и да е!

Хедж изруга и подаде на Джейсън бухалката си.

— Не зная кой си и какъв си, но се надявам да те бива. Отвлечи вниманието на онова нещо — той посочи Дилън с палец, — докато спася Лио.

— Да го спасиш? — повтори Джейсън. — Как? Ще полетиш?

— Не. Ще се спусна до него. — Хедж свали обувките си и Джейсън едва не получи инфаркт. Треньорът нямаше ходила. Вместо това имаше копита — кози копита! Което означаваше, че издутините на главата му не са цицини.

Джейсън осъзна, че са рогца.

— Но ти си фавн — възкликна той.

— Сатир! — възмутено каза Хедж. — Фавните са римляни. Но ще говорим за това после.

Хедж прескочи оградата и се приземи с копита върху стената на каньона. Сетне се спусна надолу с невероятна ловкост, като стъпваше върху издатини не по-големи от пощенска марка и ловко избягваше вихрите, които го нападаха, докато приближаваше Лио.

— Но това е толкова трогателно! — Дилън се обърна към Джейсън. — Дойде и твоят ред, дечко.

Джейсън хвърли бухалката по него. Имайки предвид вятъра, не очакваше това да свърши работа, но тя полетя право към врага му и дори леко накриви траектория, когато онзи се опита да я избегне. Удари го по главата толкова силно, че Дилън падна на колене.

В този момент Пайпър, която съвсем не бе толкова замаяна, колкото изглеждаше, хвана бухалката. Преди да може да я използва обаче, Дилън се изправи. От челото му течеше кръв.

Златна кръв.

— Добър опит, хлапе — погледна той към Джейсън, — но това няма да те спаси.

Пътеката потръпна и по стъклото се появиха пукнатини. Вътре в музея децата спряха да тропат по вратите и отстъпиха назад ужасени.

Тялото на Дилън се разпадна в облак дим, сякаш молекулите му се разделиха. Лицето му остана същото, ослепителната усмивка — също, но тялото му вече представляваше тъмна мъгла, а очите му блестяха като искри. Бе се превърнал в жив буреносен облак.

Ако ангелите можеха да бъдат зли — помисли си Джейсън, — *щяха да изглеждат точно така.*

— Ти си *вентус* — каза Джейсън, макар да нямаше представа откъде знае думата, — дух на бурята.

Смехът на Дилън прозвуча като торнадо, минаващо през покрив.

— Радвам се, че те изчаках, геройче. Знаех за Лио и Пайпър от седмици и можех да ги убия по всяко време. Но господарката предвиди, че идва и трети юнак — някой специален. Наградата за смъртта ти ще бъде наистина голяма!

Още два облака се спуснаха до Дилън и се превърнаха във вентри — призрачни младежи с криле от пушек и очи, проблясващи като мълнии.

Пайпър остана на земята. Правеше се на замаяна, но ръката ѝ все още държеше бухалката. Лицето ѝ бе бледо, но погледът, който хвърли на Джейсън, бе непоколебим. Той разбра съобщението: „Отвличай вниманието им и аз ще ги халосам в гръб“.

Сладка, умна и борбена. Джейсън съжали, че не помни да е имал такова гадже.

Той стисна юмруци и понечи да нападне, но така и не получи шанс за това. Дилън надигна ръка и от пръстите му изригна заряд от светкавици, който удари Джейсън в гърдите.

Бум! Джейсън се намери проснат по гръб. Усети в устата си вкус на изгоряло алуминиево фолио. Вдигна глава и видя, че дрехите му пушат. Мълниите бяха минали през тялото му и събули лявата му обувка. Пръстите му се бяха покрили със сажди.

Духовете на бурята избухнаха в смях, а ветровете все така беснееха. Пайпър ги предизвикваше с крясъци, но всичко това се чуваше като от много далеч.

С ъгълчето на окото си Джейсън видя как Хедж се катери по скалите с Лио на гръб. Пайпър бе на крака и размахваше бясно бухалката, опитвайки се да задържи духовете настрана, но те, изглежда, само си играеха с нея. Бухалката минаваше пред телата им, все едно те не бяха там. А Дилън се извиси над Джейсън — същински тайфун с очи.

— Спри! — изграчи момчето. Изправи се и стъпи колебливо на крака, като не бе сигурен кой е по-изненадан от това — той или духовете на бурята.

— Как може да си жив? — потръпна фигурата на Дилън. — Та моята мълния бе достатъчна, за да изпържи двайсет души!

— Аха. А сега е мой ред — отговори Джейсън.

Той бръкна в джоба си и извади златната монета. Довери се на инстинктите си и я завъртя във въздуха, сякаш го бе правил хиляди пъти. Хвана я в дланта си и внезапно се оказа, че държи двуостър меч. Неравната ръкохватка пасваше на пръстите му идеално, а цялото оръжие бе направено от чисто злато — и дръжката, и острието, и предпазителят.

Дилън изръмжа, но отстъпи. Той се обърна към двамата си спътници и кресна:

— Какво чакате! Убийте го!

Духовете не изглеждаха особено очаровани от тази заповед, но въпреки това полетяха към Джейсън. По пръстите им играеха светкавици.

Джейсън замахна към първия от духовете. Острието му мина през него и фигурата от пушек се разпадна. Вторият пусна мълния към него, но острието на меча пое заряда. После Джейсън пристъпи напред, мушна бързо и вторият дух се превърна в купчинка златна прах.

Дилън изрева, обзет от бяс. Той сякаш очакваше другарите му да се оформят наново, но вместо това вятърът разпиля златната прах.

— Но... това е невъзможно! Кой си ти, проклет полубог такъв?

Пайпър бе толкова изненадана, че изтърва бухалката.

— Но Джейсън, как...

Тогава тренер Хедж скочи обратно на пътеката и стовари Лио върху нея като чувал с картофи.

— Бойте се от мен, духове на злото! — извика той и стисна юмруците на малките си къси ръчички. Сетне се огледа и видя, че е останал само Дилън.

— Хадес да те вземе, момче! — сопна се той на Джейсън. — Нищо ли не остави за мен?! Аз толкова обичам хубавите битки!

Лио се изправи на крака, дишайки тежко. Изглеждаше ужасно изплашен, а ръцете му бяха окървавени от стискането на скалите.

— Ох, тренер Кози или който си там... току-що паднах в проклетия каньон! Не ти ли стигат предизвикателствата за днес?

Дилън изсъска към тях, но Джейсън прочете страха в очите му.

— Нямате си идея колко много врагове сте събудили, нечистокръвна измет. Господарката ще унищожи абсолютно всички полубогове. Тази война няма да спечелите.

Над тях бурята се разрази с пълна сила. Пукнатините по стъклената пътека се разшириха. Заваля пороен дъжд и Джейсън трябваше да се приведе, за да запази равновесие.

— Господарката ме вика! — изкрещя лудешки Дилън. — А ти, геройче, идваш с мен!

Той се метна към Джейсън, но Пайпър се хвърли към вентуса откъм гърба му. Макар да бе направен от пушек, момичето успя да го хване. И двамата паднаха. Лио, Джейсън и треньорът се спуснаха да помогнат, но духът изкрещя яростно и призова вихрушка, която повали

и тримата. Хедж и Джейсън паднаха на задните си части, а мечът на героя се плъзна по стъклото. Лио си удари главата и се сви, зашеметен и стенещ от болка. Пайпър обаче пострада най-много. Тя изхвърча от гърба на Дилън, удари се в перилата и мина от другата им страна. Остана да виси над бездната, хванала се за оградата с една ръка.

Джейсън се спусна към нея, но Дилън кресна:

— И този ми върши работа!

Той хвана Лио за ръката и започна да се издига, влачейки изпадналото в несвоят момче със себе си. Тайфунът се завихри още повече и ги издигна във въздуха — сякаш ги дърпаше огромна прахосмукачка!

— Помощ! — извика Пайпър. — Някой да помогне!

Сетне се хлъзна и падна с писък.

— Джейсън, върви! — извика Хедж. — Спаси я!

Треньорът се спусна към духа и изтръгна Лио от хватката му с помощта на някаква козя версия на кунгфу. Лио падна на пода, вече в безопасност, но тогава Дилън сграбчи треньора за ръцете. Хедж се опита да го удари с глава, след което го ритна и му каза, че е бухтичка. В това време и двамата се издигаха във въздуха.

Все по-бързо и по-бързо.

Тренер Хедж извика за последно:

— Спаси я! С тоя съм се оправил вече! — след което сатирът и духът на бурята изчезнаха в облаците.

Да я спася — каза си Джейсън. — Но как?

Инстинктите му обаче отново надделяха. Той хукна към перилата и ги прескочи, мятайки се в пропастта. В главата му проблесна мисълта, че сигурно е луд.

Джейсън не се страхуваше от височината. Боеше се да не стане на пихтия, когато се удари на дъното на каньона, на сто и петдесет метра под мястото, където се намираше. Прецени, че няма да постигне нищо друго, освен да умре заедно с Пайпър, но въпреки това сви ръце и се гмурна надолу към нея. Стените на каньона профучаха покрай него като на забързан кадър. Чувстваше лицето си, все едно се бели.

Само след миг стигна Пайпър, която бясно махаше с ръце. Той я хвана през талията и притвори очи в очакване на смъртта. Пайпър изпищя. Вятърът свиреше в ушите му. Зачуди се какво ли е да умреш.

Каза си, че сигурно не е приятно. Пожела си да има начин, който да им попречи да стигнат дъното.

Внезапно вятърът спря да свисти. Писькът на Пайпър премина в ахване. Джейсън реши, че двамата сигурно са умрели, макар да не бе усетил никакъв удар.

— Дж-дж-ейсън? — заекна Пайпър.

Той отвори очи. Вече не падаха. Летяха във въздуха, на около трийсетина метра над реката.

Прегърна Пайпър силно, а тя се намести така, че да може да направи същото. Носовите им почти се допряха. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че Джейсън го усещаше през дрехите.

Дъхът и ухаеше на канела.

— Как успя да... — попита тя.

— Не зная — каза той. — Мисля, че щях да помня, ако можех да летя...

Но сетне се замисли: *Не помня дори кой съм.*

Представи си как политат нагоре. Пайпър изпищя, когато се изкачиха с няколко метра нагоре. Всъщност не летяха, даде си сметка Джейсън. Усещаше натиск под краката си, сякаш бе стъпил върху струята на гейзер.

— Въздухът поддържа тежестта ни — каза той.

— Ами нека тогава да ни поддържа малко по-сериозно! Да се махаме оттук!

Джейсън погледна надолу. Най-лесно бе полека да кацне на дъното на каньона. След това погледна нагоре. Дъждът бе спрял, а облаците вече не бяха така мрачни, макар все още да боботеха и проблясваха. Нямаше гаранции, че духовете са си отишли. Нямаше представа какво е станало с тренъора. А и бе оставил Лио горе сам и почти зашеметен.

— Трябва да им помогнем — каза Пайпър, сякаш прочела мислите му. — Можеш ли да...

— Ами, нека видим — отвърна Джейсън и даде мисловна команда: *Нагоре.* Полетяха към небето мигновено.

При други обстоятелства възможността да се плъзгаш по вятъра щеше да му се види яка, но сега бе прекалено шокиран за това. Затичаха се към Лио веднага щом стъпиха на пътеката.

Пайпър обърна по гръб падналото момче. Лио простена. Войнишкото му яке бе подгизнало от дъжда, а къдравата му коса се бе позлатила от прахта на чудовищата.

Но поне беше жив.

— Тъпа... грозна... коза — промърмори той.

— Къде отиде той? — попита Пайпър.

Лио посочи с пръст право нагоре.

— Така и не се върна. Моля, кажете ми, че не ми е спасявал живота.

— Два пъти — отговори Джейсън.

Лио простена още по-силно.

— Но какво стана? Човекът тайфун, златният меч... Ударих си главата. Това е, нали? Кажете ми, че халюцинирам!

Джейсън беше забравил за меча. Той отиде до мястото, където лежеше оръжието, и го вдигна. Острието бе добре балансирано. Обхванат от внезапен порив, той го завъртя. По средата на салтото си мечът отново се превърна в монета и се приземи на дланта му.

— Мдаа — каза Лио, — халюцинирам, това е всичко.

Пайпър потръпна в подгизналите си от дъжда дрехи.

— Джейсън, онези същества...

— *Венти* — отвърна той, — духове на бурята.

— Добре де. Мисълта ми беше, че ти се държа като някой... който ги е виждал и преди. Кой си ти?

В отговор той можа само да поклати глава.

— Това се опитвам да ви кажа. Нямам представа.

Бурята отмина. Другите деца от училището „Уилдърнес“ гледаха през стъклени врати, обзети от ужас. Охранителите на музея се мъчеха да се справят с ключалките, но засега усилията им бяха напразни.

— Тренер Хедж каза, че пази трима души — спомни си Джейсън. — Според мен имаше предвид нас тримата.

— А онова нещо, в което се превърна Дилън... — Пайпър потрепери. — Не мога да повярвам, че то ме сваляше! Как ни нарече това създание... герои? Полубогове?

Лио легна по гръб и се загледа в небето. Изглежда, нямаше намерение да се изправя.

— Не знам за героичното — отговори той, — ама не се чувствам особено божествен. А вие?

Внезапно проехтя отвратителен звук като от чупещи се сухи клони и пукнатините по пътеката започнаха да се разширяват.

— Трябва да се махнем оттук! — каза Джейсън — може би ако...

— А — прекъсна го Лио, — моля те, погледни натам и ми кажи, че онези неща не са летящи коне.

Първоначално Джейсън се уплаши, че Лио наистина здравата си е цапардосал главата. След това обаче видя как от изток се спуска тъмна сянка. Бе твърде бавна, за да е самолет, но прекалено бърза, за да е птица. Когато тя приближи, Джейсън успя да различи двойка крилати животни с по четири копита. Изглеждаха досущ като коне, като изключим, че всяко от тях имаше криле с размах шест метра. Освен това те дърпаха ярко оцветена кутия с две колела.

Колесница.

— Подкрепления! — каза той. — Хедж ме предупреди, че идва спасителен екип.

— Спасителен екип? — Лио се изправи с мъка на колене. — Това не звучи добре.

— И ако ни спасяват, къде смятат да ни отведат? — попита Пайпър.

Джейсън видя как колесницата се приземява в далечния край на пътеката. Летящите коне свиха криле и пристъпиха нервно по стъклото, сякаш усещаха, че скоро ще се счупи. В колесницата стояха двама тийнейджъри — високо русо момиче, може би малко по-голямо от Джейсън, и едър тип с бръсната глава и лице, направено сякаш от тухли. И двамата носеха дънки и оранжеви ризи, а на гърбовете им бяха окачени щитове. Момичето скочи от колесницата, преди тя да е спряла напълно. Изтегли нож и приближи групата на Джейсън, докато якият тип отпускате поводите на конете.

— Къде е той? — рязко попита момичето. Сивите ѝ очи бяха гневни и малко страшни.

— Кой? — не разбра Джейсън.

Тя се намръщи, сякаш отговорът му бе крайно неудовлетворителен. Сетне се обърна към Лио и Пайпър.

— А Глийсън? Къде ви е защитникът Глийсън Хедж?

Първото име на треньора бе Глийсън? Джейсън щеше да се разсмее, ако сутринта не бе преминала по толкова странен и зловещ начин. Глийсън Хедж, футболен треньор, човек козел, защитник на полубоговете.

Да бе. Сигурно.

Лио прочисти гърлото си.

— Отвякоха го... хора тайфуни.

— *Венти* — обясни Джейсън, — духове на бурята.

Русото момиче повдигна вежди.

— Имаш предвид *анемой тюелай*? Така се казва на старогръцки. Кой си ти и какво се случи?

Джейсън даде всичко от себе си, за да обясни ситуацията, макар да срещаше с усилие сивия плащещ поглед на момичето. Бе разказал половината от историята си, когато типът от колесницата също дойде. Той стоеше и ги гледаше, кръстосал ръце пред себе си. На бицепсите му имаше татуировка на дъга, която изглеждаше леко неадекватно.

Когато Джейсън завърши разказа си, русото момиче изглеждаше недовошно.

— Не може да бъде! Тя ми каза, че той ще е тук! Каза ми, че ако дойда тук, ще открия отговора на въпросите си.

— Анабет — изръмжа плешивият, — я виж! — и посочи краката на Джейсън.

Джейсън не се бе замислял над това, но левият му крак, чиято маратонка бе събута от светкавицата, бе още бос. Чувстваше го добре, макар да приличаше на парче въглен.

— Човекът с една обувка — продължи плешивият. — Ето ти го отговора.

— Не, Буч! — настоя момичето. — Не може да бъде. Измамиха ме.

Сетне погледна към небето така, сякаш то е виновно за нещо.

— Какво искате от мен? — извика тя. — Какво сте му направили?

В този момент пътеката потрепери, а конете нервно изцвилиха.

— Анабет — каза плешивият тип, който се казваше Буч, — трябва да се махаме. Нека откараме тези тримата в лагера и там да мислим кое, как и защо. Преди духовете на бурята да са се върнали.

Тя остана смръщена за момент.

— Хубаво — след това погледна Джейсън злобно. — После ще се разберем.

Сетне се завъртя на пети и се насочи с маршова стъпка към колесницата.

Пайпър поклати глава.

— Какъв ѝ е проблемът на тая? Какво става?

— Добър въпрос — обади се Лио.

— Тук сме, за да ви отведем в безопасност — обясни Буч. — Ще ви разкажа повече по пътя.

— Никъде не тръгвам с нея — Джейсън посочи русото момиче. — Тя иска да ме убие!

Буч се поколеба.

— Анабет няма да ти стори нищо. Не и се сърди за държането. Имаше видение, според което тук ще я чака човекът с една обувка. Очакваше това да реши проблема ѝ.

— Който е? — попита Пайпър.

— Търси един от нашите, който е изчезнал от три дни — отговори Буч. — Направо се е побъркала от притеснение. Надяваше се да го намери тук.

— Кой е той? — попита Джейсън.

— Гаджето ѝ — отвърна Буч, — Пърси Джаксън.

III. ПАЙПЪР

След като прекара една изпълнена с духове, бури, кози и летящи гаджета сутрин, Пайпър очакваше вече да е полудяла. Само че единственото, което изпитваше сега, бе чувство на нарастващ ужас.

Започва се. Точно както обещаха в съня — помисли си тя.

Сега стоеше в задната част на колесницата заедно с Джейсън и Лио, докато плешивият Буч напътстваше конете, а русата Анабет настройваше бронзово навигационно устройство. Издигнаха се над Големия каньон и полетяха на изток. Леденият вятър пронизваше Пайпър, въпреки че якето ѝ бе дебело. А зад тях се събираха още буреносни облаци.

Колесницата се заклатушка. Тя нямаше седалки, а задната ѝ част бе отворена. Пайпър се зачуди дали Джейсън ще успее да я хване, ако падне отново. Това бе най-смущаващата новина от сутринта — не че Джейсън може да лети, а това, че я бе държал в ръцете си и въпреки това не си бе спомнил коя е.

По време на целия семестър тя се бе мъчила да се сближи с него, да го накара да я забележи като нещо повече от добра приятелка. Най-накрая той бе загреял какво се очаква от него и я бе целунал. И последвалите няколко седмици бяха сред най-хубавите в живота ѝ.

И тогава, преди три нощи, сънят бе унищожил всичко това. Ужасният глас бе произнесъл ужасни новини. А тя не бе казала за тях на никого. Дори на Джейсън.

И сега го бе изгубила. Някой бе изтрил паметта му и тя трябваше да започне всичко отначало. Идеше ѝ да се разкрещи. Джейсън стоеше точно до нея и тя виждаше небесносините му очи, русата му късоподстригана коса, сладкия малък белег на горната му устна. Лицето му бе мило, нежно, винаги леко тъжно.

Но сега просто се взираше в хоризонта и дори не я забелязваше. А в същото време Лио, както обикновено, я дразнеше.

— Това е много яко! — каза той, като изплю едно перо от пегас.
— Накъде отиваме?

— На сигурно място — отговори Анабет, — единственото сигурно за такива като нас. Лагера на нечистокръвните.

— Нечистокръвните ли? — веднага настръхна Пайпър. Ненавиждаше тази дума. Цял живот я бяха наричали с нея, защото бе наполовина индианка от племето чероки и наполовина бяла. И никога не го бяха произнасяли като комплимент.

— Това да не е някаква безвкусна шега?

— Има предвид, че сме полубогове — отговори Джейсън — наполовина божества, наполовина смъртни.

Анабет се извърна към него.

— Знаеш доста неща, Джейсън. Но си прав, ние сме полубогове. Майка ми е Атина, богинята на мъдростта. А Буч е син на Ирида, богинята на дъгата.

Лио се задави.

— Майка ти е богинята на дъгата?

— Някакъв проблем ли има? — попита Буч.

— А, не — отговори Лио, — дъгите са яки. Много мъжкарски.

— Буч е най-добрият ни коняр — поясни Анабет. — Отлично се справя с пегасите.

— Аха. Дъгички, кончета — промърмори Лио.

— Ще те изхвърля от колесницата! — предупреди го Буч.

— Полубогове? — недоумяваше Пайпър. — Да не искаш да кажеш, че ние сме... че мислиш, че сме...

В този миг проблесна мълния. Колесницата се заклати и Джейсън извика:

— Лявото колело е в пламъци!

Пайпър отстъпи назад. Лявото колело наистина бе пламнало и огнените езици достигаха самата колесница.

Вятърът забуча. Пайпър погледна зад тях и видя как в облаците се образуват тъмни фигури — нови духове на бурята, които се спускаха към колесницата. Но вместо на ангели, тези приличаха на коне.

Тя отвори уста и понечи да каже:

— Но защо тези са като...

— *Анемоите* приемат различни образи — отговори Анабет. — Понякога са човекоподобни, друг път са като коне. Зависи в каква степен ги владее хаосът. А сега се дръжте. Кацането ще е тежко.

Буч изплюща с поводите и пегасите увеличиа рязко скоростта си. Колесницата се превърна в размазано петно. Стомахът на Пайпър се сви на топка и на нея и причерня.

Когато нещата се успокоиха, вече бе на друго място. От лявата ѝ страна се бе ширнал студен сив океан. Точно под нея имаше зелена долина, наподобяваща остров на пролетта. От трите ѝ страни се издигаха заснежени хълмове, а в северния край на долината имаше вода. Пайпър видя издигащи се сгради, които наподобяваха древногръцки храмове, огромно синьо имение, игрища, езеро и стена за катерене, която в момента гореше. Но преди да разбере какво точно вижда, колелата на колесницата се откачиха и тя падна като камък от небето.

Анабет и Буч се опитваха да удържат нещата под контрол, а пегасите — да запазят посоката на летене. Те обаче изглеждаха уморени от направения скок и тежестта на пълната колесница им дойде в повече.

— Езерото! — извика Анабет. — Насочи я към езерото!

В този миг Пайпър си спомни нещо, което баща ѝ беше казал някога.

Че да удариш вода отвисоко е като да се удариш в цимент.

Малко след този светъл спомен последва...

БУМ.

Най-ужасен беше студът. Бе потънала под водата, но беше толкова объркана, че не знаеше накъде е горе и накъде — долу. Помисли си, че удавянето ще е невероятно глупава смърт, но тогава в зеленикавата мътилка пред нея се появили лица — момичета с дълги черни коси и блестящи жълти очи. Те ѝ се усмигнаха, хванаха я за раменете и я издигнаха нагоре.

Изкараха я на брега трепереща и отворила уста за глътка въздух. Буч стоеше наблизо, нагазил в езерото, и махаше повредените хамути от пегасите. Самите животни за щастие изглеждаха добре, но постоянно плющяха с криле и пръскаха вода навсякъде. Джейсън, Лио и Анабет вече бяха на брега, обкръжени от други деца, които им носеха завивки и ги засипваха с въпроси. Някой хвана Пайпър за ръката и ѝ помогна да се изправи. Явно често се случваше някой да падне в езерото, понеже група лагерници дойдоха с големи бронзови

сушилни и насочиха към Пайпър потоци горещ въздух. За около две секунди дрехите и вече бяха изсъхнали.

Наоколо имаше поне двајсет лагерници — най-малките на около девет години, а най-големите — готови за университета, на около осемнайсет. Всички те имаха оранжеви ризи като Анабет. Пайпър погледна към водата и видя странните момичета да стоят под повърхността. Косите им се носеха по течението. Те махнаха за довиждане и се скриха в дълбините. Секунда по-късно останките от колесницата бяха изхвърлени от езерото и се приземиха с мокро хрущене на брега.

— Анабет! — извика един човек с лък и колчан на гърба си, докато си пробиваше път през тълпата. — Казах, че може да вземеш назаем колесницата, не да я унищожиш!

— Съжалявам, Уил — въздъхна Анабет, — ще я поправя. Обещавам.

Уил се намръщи при вида на потрошената колесница. После погледна Джейсън, Лио и Пайпър.

— Тези ли трябваше да вземете? Доста по-големи са от тринайсетгодишни. Защо не са ги признали още?

— Признали? — повтори Лио.

Преди Анабет да успее да обясни какво е това, Уил попита:

— Някакви следи от Пърси?

— Не — с горчивина призна Анабет.

Лагерниците се разшумяха. Пайпър нямаше представа кой е този Пърси, но явно изчезването му беше голям проблем.

Тогава напред пристъпи още едно момиче — високо, с азиатски черти и тъмна накъдрена коса, с много бижута и отличен грим. Дори дънките и оранжевата тениска и стояха впечатляващо. Погледът ѝ подмина Лио, а после се спря на Джейсън, сякаш той бе някой, достоен за вниманието ѝ. Щом видя Пайпър, момичето сбърчи нос, все едно бе забелязала престоял седмица сандвич, измъкнат от контейнер за боклук.

Пайпър веднага разбра какво е това момиче. В училище „Уилдърнес“, а и във всички останали глупашки училища, в които баща и я бе натиквал, такива ги имаше много. Пайпър веднага разбра, че двете ще станат врагове.

— Е — каза въпросното момиче, — дано си струват неприятностите.

Лио изсумтя.

— Това беше мило. Ние да не сме новите ти домашни любимци?

— Наистина — съгласи се Джейсън, — не може ли първо да получим отговори поне на някои от въпросите си, преди да отсъждате дали си струваме, или не? Например какво е това място, защо сме тук, колко време ще трябва да останем?

Пайпър искаше да зададе същите въпроси, но бе прекалено нервна за това. Дали си струват неприятностите? Само ако знаеха за съня и... нямаха си и представа...

— Джейсън — каза Анабет, — обещавам, че ще отговорим на въпросите ти. Дрю — тя се намръщи на напудреното момиче, — всички полубогове заслужават да бъдат спасени. Но признавам, че пътуването не постигна това, на което се надяхах.

— Ей — възмути се Пайпър, — не сме молили да ни водите тук.

Дрю подсмръкна.

— А пък ние не сме те искали, захарче. Косата ти винаги ли изглежда като умрял бобър?

Пайпър пристъпи напред, готова да ѝ удари шамар, но Анабет каза:

— Пайпър, стига.

Пайпър я послуша. От Дрю не се боеше ни най-малко, но Анабет не приличаше на някой, когото би искала да има за враг.

— Трябва да посрещаме новите попълнения добре — каза Анабет и отново се намръщи на Дрю. — Ще им предоставим гид, ще им покажем лагера. Да се надяваме, че до довечера ще са ги признали.

— Някой ще обясни ли кой трябва да ме признава? — попита Пайпър.

Внезапно отвсякъде се чуа ахкания. Лагерниците отстъпиха назад. В началото Пайпър помисли, че е казала нещо лошо. После разбра, че лицата им са огрени от странна червена светлина, като че някой е запалил факла зад нея. Тя се обърна и едва не забрави да диша.

Над главата на Лио се рееше холографско изображение на обвит в пламъци чук.

— Ами, това — посочи Анабет — е да те признаят.

— Какво съм направил? — Лио отстъпи назад към езерото. После погледна нагоре и извика: — Да не би косата ми да гори?

Той се наведе, но символът го последва. Докато подскачаше и криволичеше, изглеждаше така, сякаш се опитва да напише нещо огнено с главата си.

— Това едва ли е за добро — промърмори Буч, — проклятието...

— Млъкни, Буч — прекъсна го Анабет. — Лио, току-що бе признат от...

— Бог — прекъсна я Джейсън, — това е символът на Вулкан, нали?

Всички погледи се насочиха към него.

— Джейсън — бавно попита Анабет, — откъде знаеш това?

— Не съм сигурен.

— Вулкан^[1]? — невярващо попита Лио. — Стига де! Та аз дори не харесвам „Стар Трек“!

— Вулкан е римското име на Хефест — каза Анабет, — бога на ковачите и огъня.

Огненият чук избледня, но Лио продължи да хвърля погледи към въздуха над главата си, сякаш се страхуваше, че чукът все още го следи.

Анабет се обърна към младежа с лъка.

— Уил, защо не разведеш Лио из лагера? Запознай го със семейството му от хижа номер девет.

— Разбира се, Анабет.

— Какво е хижа номер девет? — попита Лио. — И аз не съм вулкан!

— Хайде, Спок^[2], по пътя ще ти обясня всичко. — Уил постави ръка на рамото му и го поведе към хижите.

Анабет се обърна към Джейсън. Обикновено Пайпър не обичаше други момичета да зяпат гаджето ѝ, но Анабет явно не я бе грижа дали той е хубав, или не. Гледаше го по-скоро като интересен фосил. Най-накрая каза:

— Я вдигни ръката си.

Пайпър видя към какво гледа тя и очите ѝ се разшириха.

Джейсън бе свалил анорака си след падането в езерото и бе оставил ръцете си голи. От вътрешната страна на дясната му ръка имаше татуировка. Но как Пайпър не я бе забелязала преди? Беше

гледала ръцете на Джейсън милион пъти. Татуировката не можеше да се е появила просто така, но бе тъмна, невъзможна за пропускане — няколко прави линии, подобни на баркод, и над тях орел с надпис SPQR.

— Никога не съм виждала такива знаци — призна Анабет. — Откъде ги имаш?

Джейсън поклати глава.

— Малко се уморих да повтарям, че не зная.

Другите лагерници се спуснаха напред в опит да прочетат татуировката на Джейсън. Тя явно много ги безпокоеше — сякаш им обявяваше война.

— Изглеждат дамгосани върху кожата ти — отбеляза Анабет.

— Така е — кимна Джейсън, след което направи гримаса, сякаш главата го бе заболяла. — Поне... така мисля. Не зная. Не помня!

Никой не каза нищо. Бе видимо, че лагерниците възприемат Анабет като водач. Очакваха нейното решение.

— Трябва веднага да отиде при Хирон — отсъди Анабет накрая. — Дрю, би ли...

— Естествено — Дрю взе ръката на Джейсън. — Насам, готин. Ще те запозная с нашия директор. Той е... интересен чешит.

Тя погледна самодоволно към Пайпър и поведе Джейсън към голямото синьо имение на хълма.

Тълпата започна да се разотива. Накрая останаха само Пайпър и Анабет.

— Кой е Хирон? — попита Пайпър. — В беда ли е Джейсън?

Анабет се поколеба.

— Това е... добър въпрос, Пайпър. Хайде ела, ще те разведе из лагера. Трябва да поговорим.

[1] Извънземна раса от научнофантастичната поредица „Стар Трек“. — Бел.пр. ↑

[2] Популярен герой от научнофантастичната поредица филми и сериали „Стар Трек“. — Бел.ред. ↑

IV. ПАЙПЪР

Пайпър скоро разбра, че на Анабет не ѝ е до лагера и неговите забележителности.

Тя говореше колко невероятни неща има в него — магически лъкове и стрели, пегаси за яздене, стена от лава, чудовища, срещу които героите могат да изпитат уменията си, — но го правеше равнодушно, сякаш умът и е зает с друго. Посочи към открита шатра за хранене, която гледаше към Лонг Айленд (да, този в Ню Йорк — толкова надалеч ги бе отвела колесницата). Анабет обясни, че принципно лагерът е летен, но някои деца стояли по цяла година, и понеже сега идвали толкова много нови лагерници, винаги било пълно с хора.

Пайпър се замисли кой ли управлява лагера и как е узнал, че тя и приятелите ѝ са за него. Уплаши се дали няма да трябва да остане в него завинаги и дали ще се справи със задачите. Можеше ли да се чупиш от класа за битки с чудовища?

Хиляди такива въпроси и минаваха през главата, но реши да не пита нищо, вземайки предвид настроението на Анабет.

Когато се качиха на един хълм в края на лагера, Пайпър се обърна и видя великолепната гледка на ширналата се пред нея долина: с немалка гора на северозапад, красив плаж, залив, езеро, тучни зелени ливади, а също и хижите — странно построени сгради, оформени така, че да образуват гръцката буква омега. В центъра си кабините обикаляха зелена поляна, а останалите образуваха нещо като крила от двете страни на основната група къщички. Пайпър преброи двайсет хижи. Имаше една златна и една сребърна. По покрива на едната никнеше трева. Друга беше яркочервена и опасана с бодлива тел. А имаше и една черна със зловещи зеленикави факли отпред.

Всичко това изглеждаше като част от свят, различен от заснежените поля, опасващи долината.

— Долината е скрита от очите на смъртните — каза Анабет — и както виждаш, времето също се контролира. Всяка от хижите

представя някой от гръцките богове. И в нея живеят децата му.

Тя погледна към Пайпър, за да прецени как момичето приема новините.

— Искаш да кажеш, че мама е била богиня.

Анабет кимна.

— Приемаш го доста спокойно.

Пайпър не знаеше защо. Не можеше просто да признае, че новините са потвърдили едно странно чувство, което я глождеше от години, че обяснява споровете, които бяха водили с баща си за липсата на снимки на майка ѝ в къщата, за това, че той не може да ѝ обясни защо тя ги е напуснала.

Но най-вече потвърждаваше съня ѝ, който я бе предупредил за всичко, което предстои. „Скоро те ще те открият, малка полубогиньо — бе прогърмвял гласът. — И когато това стане, ще правиш това, което ти кажем ние. Тогава и само тогава твоят баща ще живее.“

Пайпър си пое дълбоко въздух.

— Предполагам, че след всичко, което се случи сутринта, не ми е толкова трудно да го повярвам. Коя тогава е мама?

— Скоро ще узнаем — отговори Анабет — на колко години си? Петнайсет? Боговете би трябвало да те признаят до тринайсет. Такава е сделката.

— Сделката?

— Миналото лято ни обещаха... Историята е доста дълга. В общи линии, обещаха да не забравят за децата си и да ги признават за свои, когато те станат на тринайсет. Понякога отнема малко повече време, но видя колко бързо бе признат Лио. Предполагам, че и с теб ще стане така. Обзалагам се, че довечера, край лагерния огън, ще видим знак.

Пайпър се притесни, че и над нейната глава ще се олюлее огромен огнен чук или — с късмет като нейния — нещо дори по-унизително — крилата коала например. Която и да бе майка ѝ, Пайпър не вярваше, че се гордее с дъщеря-клептоман със семейни проблеми.

— А защо на тринайсет? — попита тя.

— Колкото по-голяма ставаш — обясни Анабет, — толкова повече чудовища те забелязват и се опитват да те убият. Обикновено всичко започва на тринайсет. Затова изпращат защитници по

училищата — да ви намират и водят тук, преди да стане прекалено късно.

— Като тренера Хедж?

Анабет кимна.

— Той е... беше сатир — наполовина човек, наполовина козел. Сатирите работят за лагера, намират герои, бдят над тях и ги водят тук, когато настъпи правилният момент.

Пайпър прие като напълно нормална новината, че нейният треньор е бил човек козел. Все пак го бе виждала как се храни. Никога не го беше харесвала. И сега не можеше да повярва, че той се е пожертвал за тях.

— Какво стана с него? — попита тя. — Когато се издигна в облаците... той... мъртъв ли е?

— Трудно е да се прецени — на лицето на Анабет се изписа тъга. — Духовете на бурята са опасни противници. Дори най-добрите ни оръжия, изковани от божествен бронз, просто минават през тях, освен ако не ги изненадаме.

— Мечът на Джейсън ги направи на прах — спомни си Пайпър.

— Значи е бил голям късметлия. Ако удариш едно чудовище както трябва, прашаш неговата същност обратно в Тартара.

— Тартара?

— Това е бездна в Подземния свят, от която използват най-опасните чудовища. Нещо като бездънна яма на злото. Но веднъж разпаднали се, чудовищата имат нужда от месеци, понякога дори години, за да се възстановят. Този дух обаче, Дилън, той се е измъкнал. Не мисля, че би оставил Хедж жив. Треньорът ви обаче бе защитник и добре знаеше рисковете, които поема. Ако умре, ще се прероди в дърво или цвете.

Пайпър се опита да си представи тренера Хедж като стрък гневни теменуги. Това я накара да се почувства още по-зле.

Тя погледна към хижите надолу и усети, че я обхваща неприятно чувство. Хедж се бе опитал да я отведе до това място, за да е в безопасност. Една от хижите долу бе посветена на майка ѝ и там живееха нейните братя и сестри.

Които щеше да предаде.

„Прави каквото ти се казва — бе казал гласът. — Иначе те чака много болка.“

Тя прибра длани под ръцете си, опитвайки се да спре треперенето им.

— Всичко ще е наред — опита се да я успокои Анабет, — тук ще намериш приятели. Всички сме минали през какво ли не. Знаем какво чувстваш.

Малко ме съмнява — помисли си Пайпър.

— Изритаха ме от пет различни училища за последните пет години — призна тя. — Татко вече не знае какво да прави. Къде да ме дене.

— Само пет? — Анабет не я дразнеше, бе искрена. — Пайпър, всички ние правим бели. Аз избягах от къщи на седем.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Повечето от нас биват считани за неспособни да внимават или за страдащи от дислексия, или...

— Лео има някакъв синдром... — сети се Пайпър.

— Да, хиперактивност. Това е, защото е създаден за приключения. Импулсивен, неспокоен — всички сме такива. Не сме като обикновените деца. Само да знаеш какви глупости правеше Пърси... — лицето и потъмня. — Мисълта ми беше, че на полубоговете им се носи лоша слава. Разкажи ти какво си правила.

Обикновено, когато някой зададеше този въпрос на Пайпър, тя или започваше да се бие, или сменяше въпроса, или се опитваше да разсее събеседника си. Но сега по някаква причина каза истината.

— Крада — каза тя. — Всъщност не точно крада, но...

— Семейството ти бедно ли е?

Пайпър се засмя, но смехът ѝ бе пълен с горчивина.

— Не. Изобщо. Не знам защо го правя. Може би за внимание. Татко никога няма време за мен, освен ако не забъркам някаква неприятност.

Анабет кимна.

— Мога да те разбера. Но ти каза, че не крадеш в действителност. Какво имаш предвид?

— Ами... не знам дали ще ми повярваш. Полицията, учителите, дори хората, от които крада... те са смутени и отричат истината. А тя е, че никога не съм крала нищо. Просто придумвам хората. Те ми дават всичко, за което ги помоля. Дори да е чисто ново беемве. Просто

помолих продавача и той каза: „Хубаво, вземи го“. После е разбрал какво е направил и извикал полицията.

Пайпър млъкна. Бе свикнала хората да я наричат лъжкиня, но когато погледна към Анабет, видя как другото момиче просто кимва.

— Това е интересно. Ако баща ти беше бог, щях да предположа, че си дъщеря на Хермес — бога на крадците. Той може да бъде доста убедителен. Но понеже баща ти е смъртен...

— Такъв си е — потвърди Пайпър.

Анабет поклати глава озадачена.

— В такъв случай нямам представа. Ако имаме късмет, майка ти ще те признае довечера.

Пайпър почти си пожела това да не се случи. Ако майка и е богиня, дали нямаше да знае за съня ѝ? Дали нямаше да разбере какво искат от Пайпър? Пайпър се замисли дали боговете на Олимп наказват с гръм непослушните си деца, или ги затварят в Подземния свят, задето са зли.

Анабет я изучаваше. Пайпър разбра, че ще трябва да внимава какво говори пред нея. Анабет бе видимо много умна. Ако някой можеше да разкрие тайната на Пайпър...

— Хайде — каза Анабет най-накрая, — има още нещо, което трябва да проверя.

Те се покатериха още малко нагоре, докато не стигнаха една пещера на края на хълма. По земята се търкаляха захабени мечове и кости. На входа грееха факли, а той самият бе покрит с кадифено покривало, на което бяха изобразени змии. Приличаше на сцена за някакво зловещо куклено представление.

— Какво има тук? — попита Пайпър.

Анабет надникна вътре, сетне въздъхна и отново спусна покривалото.

— В момента нищо. Но мястото е на една приятелка. Чакам я от няколко дена, но засега я няма.

— Приятелката ти живее в пещера?

Анабет се усмихна слабо.

— Семейството ѝ има луксозно имение в Куинс и тя скоро ще завърши училище в Кънектикът. Но когато е в лагера — да, живее в пещерата. Тя е нашият оракул, вижда бъдещето. Надявах се да ми помогне...

— Да откриеш Пърси? — предположи Пайпър.

Цялата жизненост на Анабет се изпари, сякаш вече нямаше сили да се прави на гид. Тя седна на една скала и на лицето ѝ се изписа такава болка, че Пайпър се почувства като натрапница.

Насили се да погледне встрани. Очите ѝ се плъзнаха надолу по хребета, където на фона на небето се открояваше един бор. Нещо на долния му клон проблясваше. Приличаше на златисто килимче за баня.

Не... не беше.

Беше руно.

Добре де — помисли си Пайпър. — Нормално. Лагерът е гръцки. Имат си копие на Златното руно.

Тогава забеляза основата на дървото. Първоначално си помисли, че то е увито от масивни червени кабели. Но после видя, че кабелите всъщност представляват люспи на огромно влечуго с ноктести лапи и змиевидна глава, от която грееха жълти очи. От ноздрите му излизаше пушек.

— О... — заекна тя, — но... онова там... това е дракон. А над него е... Златното руно.

Анабет кимна, но бе очевидно, че не я слуша. Тя потърка лицето си и си пое дълбоко въздух.

— Извинявай. Малко съм уморена.

— Изглеждаш, сякаш ще рухнеш — отговори Пайпър. — Откога търсиш гаджето си?

— Три дена, шест часа и дванайсет минути.

— И нямаш представа какво може да му се е случило?

Анабет поклати нещастно глава.

— Бяхме толкова щастливи, когато зимната ваканция започна. Срещнахме се в лагера във вторник и пресметнахме, че ще бъдем заедно цели три седмици. Тогава, след вечеря... той ме целуна за лека нощ, върна се в хижата си и на сутринта просто го нямаше. Претърсихме целия лагер. Обадохме се на майка му. Опитяхме всичко, за да го намерим. Напразно. Него просто го няма. Изчезнал е.

Пайпър се замисли. Преди три дена... същата нощ, в която бе сънувала онзи кошмар.

— Откога сте заедно?

— От август — каза Анабет, — осемнайсети август.

— Точно тогава срещнах Джейсън — каза Пайпър, — но с него ходим едва от няколко седмици.

Анабет направи гримаса.

— Пайпър... относно това... може би трябва да седнеш.

Пайпър знаеше, че нищо хубаво няма да последва. Усети, че в гърдите ѝ се надигаше паника, сякаш дробовете и бяха запушени с вода.

— Виж, знам какво каза Джейсън — че просто се е появил в училището ни днес. Но това не е вярно. Познавам го от четири месеца.

— Пайпър — каза тъжно Анабет, — това е мъглата.

— Мъглата?

— Мъглата. Тя е воал, отделящ света на смъртните от този на магията. Умовете на обикновените хора не могат да възприемат, че съществуват богове и чудовища, затова мъглата изкривява реалността. Прави нещата такива, че смъртните да могат да ги възприемат. Така очите им просто не виждат тази долина или поглеждат към дракона и го възприемат като купчина кабели.

Пайпър преглътна.

— Но... ти сама каза, че аз не съм смъртна. Аз съм наполовина богиня.

— Да, но и полубоговете могат да бъдат заблудени. Виждала съм го много пъти. Чудовищата се вмъкват в някое училище, представят се за хора и всички си мислят, че помнят въпросния човек. Вярват, че винаги си е бил там. Мъглата може да променя спомените, дори да създава фалшиви такива...

— Но Джейсън не е чудовище! — възрази Пайпър — той е човек или полубог или... наричай го както искаш. Спомените ми са истински. Толкова истински. Та нали запалихме гащите на тренер Хедж. Та нали заедно гледахме падаща звезда от покрива на училището и накрая успях да накарам глупчото да ме целуне...

Усети, че бърбори пълни глупости и разказва на Анабет за целия си семестър в училището „Уилдърнес“. Бе харесала Джейсън още в първата седмица, в която се бяха срещнали. Той се бе държал толкова мило с нея, бе толкова търпелив, дори издържаше Лио и неговите глупави шегички. Приемаше я каквато е. Не я съдеше заради миналото ѝ. Бяха прекарвали часове наред заедно, гледайки към звездите, хванати за ръце.

Всичко това не можеше да бъде лъжа.

Анабет сви устни.

— Пайпър, спомените ти са много по-ясни, отколкото при повечето хора. Признавам го. Не знам защо е така. Но щом го познаваш толкова добре...

— Познавам го!

— Тогава можеш ли да ми кажеш откъде е той?

Пайпър се почувства, все едно са я зашлевили.

— Трябва да ми е казал, но...

— Виждала ли си татуировката му преди днешния ден? Говорил ли ти е за родителите си, приятелите си, предишното си училище?

— Аз... не знам, но...

— Пайпър, как се казва той? Как му е фамилията?

Умът ѝ блокира. Не знаеше. Не знаеше името на Джейсън. Как бе възможно това?

Разплака се. Почувства се като пълна глупачка. Седна на камъка до Анабет и просто избухна в сълзи. Това бе прекалено. Нима трябваше да ѝ вземат всичко хубаво от проклетия, нещастен животец?

„Да — злорадо ѝ напомни гласът от съня ѝ. — Освен ако не правиш точно това, което ти се казва, когато ти се казва.“

— Хей — опита се да я успокои Анабет, — ще оправим нещата. Сега Джейсън е тук истински. Кой знае? Може пък нещата да се подредят за вас.

Едва ли — помисли си Пайпър. Не и ако сънят и бе казал истината. Но не можеше да разкаже на никого за това.

Избърса една сълза от бузата си.

— Доведе ме тук, за да не видят каква съм ревла, нали?

Анабет сви рамене.

— Предположих, че ще ти бъде трудно да го приемеш. Знам какво е да изгубиш гаджето си.

— Още не мога да повярвам... знам, че между нас имаше нещо. Но вече го няма. Той дори не ме познава. И ако наистина се е появил днес, защо? И как? Как се е озовал при нас, защо не помни нищо?

— Все хубави въпроси — каза Анабет. — Да се надяваме, че Хирон може да отговори на тях. Но засега трябва да те настаним. Готова ли си да се върнеш надолу?

Пайпър погледна към безумните хижи в долината. Новият ѝ дом, в който имаше семейство, което може би можеше да я разбере.

Но скоро щяха да станат поредните хора, които е разочаровала. Поредното място, откъдето са я изритали.

„Ще ги предадеш на нас — бе я предупредил гласът. — Или ще изгубиш всичко.“

Не ѝ оставяха никакъв избор.

— Да — излъга тя, — готова съм.

На централната поляна група лагерници играеха баскетбол. Бяха невероятно точни — нищо не отскачаше от коша. Всички отбелязваха по три точки.

— Хижата на Аполон — обясни Анабет. — Обичат да се перчат колко са велики и точни било с лък, било с баскетболна топка.

Минаха покрай едно огнище, където двама души се биеха с мечове.

— Но остриетата са истински — забеляза Пайпър. — Това не е ли опасно?

— Това е идеята — отговори Анабет, след което добави: — Извинявай. Шегата не беше удачна. Ето това там е моята хижа. Номер шест.

Тя кимна към една сива сграда, над чиято врата имаше изобразена сова. През отворената врата Пайпър видя лавици, отрупани с книги, оръжейни и дъска за чертежи, каквато имаха в училище. Две момичета чертаеха карта, която приличаше на бойна диаграма.

— Като стана дума за остриета — сети се нещо Анабет, — ела сега тук.

Анабет поведе Пайпър към един метален навес от другата страна на хижата. Изглеждаше като направен за градинарски пособия, но щом Анабет го отключи, стана ясно, че пособията вътре са по-различни, освен ако човек не възнамеряваше да воюва с домотите си. Под навеса имаше оръжия — всякакви оръжия. От мечове и копия до тояги като тази на тренер Хедж.

— Всеки герой има нужда от оръжие — каза Анабет. — Най-хубавите са изковани от Хефест, но и нашите си ги бива. Освен това важна за Атина е стратегията — на кой какво оръжие му пасва. Я да видим...

Пайпър не бе в настроение да пазарува оръжия, но разбра, че Анабет се опитва да бъде мила с нея.

Дъщерята на Атина ѝ подаде един огромен меч, който Пайпър едвам вдигна.

— Не — казаха и двете едновременно.

Анабет навлезе малко по-навътре в хангара и след малко се появи с коренно различно оръжие.

— Пушка помпа? — невярващо попита Пайпър.

— Мосберг 500. — Анабет провери предпазителя, сякаш това бе най-обикновеното нещо на света. — Но не се безпокой. Не може да нарани човек. Настроен е да стреля божествен бронз, така че убива само чудовища.

— Хм — отвърна Пайпър, — някак си не мисля, че ми отива.

— Ами... да — съгласи се Анабет. — Доста е селско.

Тя остави помпата настрана и започна да рови сред купчина арбалети, когато нещо в ъгъла на заслона привлече вниманието на Пайпър.

— Хей, какво е това? — попита тя. — Нож?

Анабет го взе и издуха прахта от ножницата му. Изглеждаше, сякаш не е виждал бял свят от векове.

— Не знам, Пайпър — каза тя леко несигурно. — Не мисля, че би ти харесал наистина. Мечовете са по-хубави.

— Ти обаче използваш нож — посочи Пайпър колана на Анабет.

— Да, но... — Анабет сви рамене. — Е, хубаво. Виж го, щом толкова искаш.

Ножницата бе от изхабена черна кожа, обкована с бронз. Не беше нещо лъскаво. Полираната дървена дръжка пасна идеално в ръката на Пайпър. Когато го изтегли, видя, че ножът има дълго четирийсет и пет сантиметра острие от бронз, което блестеше така, сякаш е било излъскано предния ден. Краищата му бяха остри като бръснач. Отражението ѝ, появило се на острието, я изненада. Изглеждаше по-голяма, по-сериозна и не толкова уплашена, колкото се чувстваше.

— Отива ти — призна Анабет. — Този вид ножове се казват *паразоний*. Те са основно с церемониални функции и са се носели от високопоставени офицери в гръцката армия. Показват, че си влиятелен и богат човек. Добри са обаче и в битка.

— Хубав е — каза Пайпър. — Защо каза, че не бих го харесала?

Анабет въздъхна.

— Този нож има дълга история. Повечето хора се страхуват от него. Първата му притежателка е... Нещата не се наредили много добре за нея. Казвала се Елена.

На Пайпър и отне известно време, за да възприеме какво ѝ се казва.

— Елена... чакай, чакай. Онази Елена? От Троя.

Анабет кимна.

Внезапно Пайпър се почувства така, все едно има нужда от хирургически ръкавици, за да държи ножа в ръце.

— И вие сте го захвърлили тук просто така? Като лозарски ножици?

— Около нас е пълно със старогръцки оръжия — отговори Анабет. — Това тук не е музей. Оръжия като него... са направени, за да се използват. Те са нашето наследство като герои и полубогове. Този нож е бил сватбеният подарък на Менелай, първия съпруг на Елена. Той го нарекъл Катоптрис.

— Което означава?

— Огледало — отговори Анабет. — Може би защото Елена го използвала само за това. Не мисля, че е виждал битка.

Пайпър отново погледна острието. За момент ѝ показва собственото ѝ изражение, но после това се промени. Видя пламъци и гротескно лице, издялано сякаш от кремък. Чу ужасния смях от съня си. Видя баща си във вериги, вързан на кол пред димяща клада.

Изтърва ножа.

— Пайпър? — сепна се Анабет и се обърна към децата на Аполон на игрището. — Бързо! Трябва ми лекарска помощ!

— Не... всичко е наред — успя да каже Пайпър.

— Сигурна ли си?

— Да. Просто... — тя се опита да се съвземе. Вдигна кинжала с треперещи пръсти — дойде ми много. Толкова неща се случиха днес. Но пък... бих искала да задържа кинжала, ако може.

Анабет се поколеба. Сетне махна на децата на Аполон.

— Хубаво. Щом си сигурна. Но да знаеш, че наистина пребледня много. Помислих, че си получила удар.

— Добре съм — опита се да я успокои Пайпър, макар сърцето ѝ още да туптеше бясно, — има ли... телефон в лагера? Мога ли да се

обада на татко?

Сивите очи на Анабет бяха почти толкова плашещи, колкото и острието на кинжала. Сякаш пресмяташе хиляди възможности, докато се опитваше да разгадае какво има в главата на Пайпър.

— Не е разрешено да ползваме телефони — каза тя. — Ако герой използва мобилен телефон, все едно изпраща сигнал, с който разкрива местонахождението си на чудовищата. Но... аз имам един — тя го извади от джоба си. — Малко не е по правилата, но може да си остане нашата малка тайна...

Пайпър го взе с благодарност, като се опитваше да успокои треперенето на ръцете си. Тя се отдръпна от Анабет и се обърна с гръб към нея.

Сетне набра номера на баща си, макар да знаеше какво ще последва. Гласова поща. От три дни се опитваше да се свърже с него, веднага след съня. В училището „Уилдърнес“ се разрешаваше само по едно обаждане на ден. Беше звъняла всяка вечер, но напразно.

С нежелание набра другия номер. Личната секретарка на баща ѝ отговори веднага.

— Офисът на господин Маклийн.

— Джейн — скръцна със зъби Пайпър, — къде е татко?

Джейн остана притихнала за миг, вероятно чудейки се дали не може просто да затвори.

— Пайпър, смятах, че не ти е разрешено да звъниш от училище.

— Може би не съм на училище — каза Пайпър, — може да съм избягала да живея с горските същества.

— Хм — Джейн не звучеше особено притеснена, — ще му предам, че си го търсила.

— Къде е той?

— Излязъл е.

— И ти не знаеш, нали? — Пайпър снижи гласа си, надявайки се, че Анабет е възпитана и не подслушва. — Кога ще се обадиш в полицията, Джейн? Може да е в беда.

— Пайпър, нямам желание да превръщаме всичко това във вестникарски цирк. Сигурна съм, че е добре. Знаеш, че от време на време хуква нанякъде, но винаги се връща.

— Значи е вярно. Ти не знаеш...

— Трябва да тръгвам, Пайпър — сопна се Джейн. — Приятно училище!

Връзката прекъсна. Пайпър изруга. Сетне се върна при Анабет и ѝ върна телефона.

— Лош късмет, а? — попита Анабет.

Пайпър не отговори. Опасяваше се, че ще се разплаче отново.

Анабет погледна към дисплея на телефона и се поколеба.

— Фамилията ти е Маклийн, така ли? Просто питам, не че е моя работа. Но ми звучи познато отнякъде.

— Ами то е често срещано име.

— Предполагам. С какво се занимава баща ти?

— Магистър по художествени изкуства — каза автоматично Пайпър. — Занимава се с традиционното изкуство на индианците чероки.

Това бе стандартният ѝ отговор. Не бе точно лъжа, просто не разкриваше цялата истина. Когато чуе нещо подобно, повечето хора си представяха, че баща ѝ продава сувенири край пътя на някой резерват. Седящи бикчета, гerdани от раковини, плочици на вождове — подобни неща.

— О, интересно. — Анабет не изглеждаше много убедена в тази история, но прибра телефона. — Ти добре ли си сега? Искаш ли да продължим разходката?

Пайпър закачи новия си кинжал на колана и си обеща по-късно, когато остане сама, да разбере как се работи с него.

— Разбира се — отговори тя. — Искам да видя всичко.

Всички хижи бяха готини, но Пайпър не почувства никоя като своя. И не се появиха никакви горящи знаци над главата ѝ — било коали или нещо друго.

Осмата хижа бе от чисто сребро и блестеше като лунно сияние.

— Артемида? — предположи Пайпър.

— Познаваш гръцките митове? — попита Анабет.

— Четох малко за тях, понеже татко работеше по един проект.

— Явно този проект е бил малко встрани от традиционното изкуство на индианците чероки.

Пайпър сподави ругатнята си.

— Е, да. Ама той се занимава с различни неща.

Пайпър помисли, че се е издала — Маклийн, гръцки митове. За щастие Анабет не направи връзката.

— Както и да е — продължи Анабет, — Артемида е богиня на Луната и лова. Но няма лагерници. Тя е вечна девица и затова няма деца.

— Ее — разочарова се Пайпър. Тя харесваше легендите за Артемида и смяташе, че от нея ще излезе страхотна майка.

— Е, има ги ловджийките на Артемида — отбеляза Анабет. — Те ни идват на гости понякога. Не са нейни деца, но ѝ служат. Представи си група безсмъртни тийнейджърки, които ловуват чудовища и се отправят на опасни приключения.

Пайпър вдигна глава.

— Това звучи яко. Но как така „безсмъртни“?

— Могат да умрат само ако ги убият в битка или нарушат клетвите си. Споменах ли, че се отказват от момчетата? Не са им позволени свалките. Никога. По какъвто и да е повод.

— О — каза Пайпър, — хм. Както и да е.

Анабет се засмя. За миг изглеждаше почти щастлива. Пайпър си помисли, че в друг момент от нея би излязла страхотна приятелка.

Забрави — напомни си Пайпър. — Няма да намериш приятели тук. Не и след като разберат...

Те минаха покрай следващата хижа, номер десет, която приличаше на къщичка за кукли Барби и имаше дантелени завеси, розова врата и засадени карамфили на прозорците. Те минаха покрай вратата и Пайпър едва не се задави от миризмата на парфюм.

— Боже! Тук да не е гробница за манекенки?

Анабет се изкикоти.

— Хижата на Афродита, богинята на любовта. Дрю е нейният водач.

— Досетих се — изръмжа Пайпър.

— Не всички от тях са лоши — каза Анабет. — Предишното момиче, което им бе водач, беше супер.

— Какво стана с нея?

Лицето на Анабет потъмня.

— Трябва да вървим.

Огледаха другите хижи, но Пайпър само се депресира още повече. Замисли се дали не е дъщеря на Деметра, богинята на

земенделието. Но пък Пайпър погубваше всяко растение, до което се докоснеше. Атина беше готина. Както и Хеката, богинята на магията. Но всъщност нямаше значение. Дори тук, където всеки намираще изгубения си родител, тя усещаше, че ще свърши като нежеланото дете. Не гореше от нетърпение да стане време за вечерята край лагерния огън.

— Първо започнахме с дванайсетте божества на Олимп — обясни Анабет, — боговете отляво, богините отдясно. Последната година обаче добавихме още хижи за децата на другите богове, които нямат тронове в Олимп — Хеката, Хадес, Ирида...

— А кои са двете големи хижи накрая — попита Пайпър.

Анабет се намръщи.

— Зевс и Хера. Царят и царицата на боговете.

Пайпър тръгна натам и Анабет я последва, макар и видимо без ентузиазъм. Хижата на Зевс напомни на Пайпър за банка. Беше от бял мрамор, имаше огромни колони отпред и бронзови врати, върху които бяха изобразени мълнии.

Хижата на Хера бе по-малка, но направена в същия стил. По вратите обаче бяха издълбани паунови пера в различни цветове.

За разлика от другите хижи, които изглеждаха оживени, тези на Зевс и Хера бяха притихнали и затворени.

— Празни ли са? — попита Пайпър.

Анабет кимна.

— Зевс дълго време нямаше никакви деца. Почти никакви. Зевс, Хадес и Посейдон са Тримата големи — великите богове. Техните деца стават много силни и много опасни. И затова те избягват да имат деца от около седемдесет години.

— Избягват?

— Но понякога... хмм... не се сдържат. Имам една приятелка — Талия Грейс. Тя е дъщеря на Зевс, но заряза лагера и стана ловджийка на Артемида. Гаджето ми Пърси пък е син на Посейдон. А понякога се появява и едно хлапе, Нико — той е син на Хадес. Като изключим тях тримата, няма други деца на Тримата големи. Или ако има, не знаем за тях.

— А Хера? — Пайпър погледна към украсената с паунови пера врата. Хижата я притесняваше, но не беше сигурна защо.

— Богинята на брака — Анабет говореше внимателно, сякаш се опитва да не започне да ругае. — Тя няма деца от друг освен от Зевс. Затова няма полубогове тук. Хижата е почетна.

— Не я харесваш — забеляза Пайпър.

— Имаме си закачка с нея — призна Анабет. — Мислех, че е останала в миналото, но откакто Пърси изчезна... имах странен сън с нея.

— В който ти казват да ни вземеш — довърши Пайпър, — но ти си сметнала, че Пърси ще е там.

— По-добре да не говорим за това — каза Анабет. — В момента не мога да кажа нищо хубаво за Хера.

Пайпър погледна към вратите.

— Тогава кой идва тук?

— Никой. Хижата, както казах, е почетна, декоративна. Никой не влиза вътре.

— Някой е влязъл — Пайпър посочи един отпечатък от крак в прахта. Инстинктивно бутна вратите и те се отвориха с лекота.

Анабет отстъпи назад.

— Пайпър, не мисля, че трябва...

— Героите не правят ли опасни неща? — отговори Пайпър и влезе вътре.

Хижата на Хера не бе място, в което Пайпър би избрала да живее. Вътре бе студено като в хладилник, а кръг от бели колони ограждаше триметрова статуя на богинята в златна роба, седнала върху трон. Пайпър винаги си бе представяла гръцките статуи бели и с безжизнени очи, но тази бе толкова ярко оцветена, че почти приличаше на човек — като изключим това, че бе огромна. Пронизващите и очи сякаш следяха Пайпър.

В краката на богинята грееше огън, разпален в бронзов мангал. Пайпър се замисли върху това кой ли бди над него, щом като в хижата не живее никой. Върху рамото на Хера бе кацнал каменен ястреб, а в ръката си държеше жезъл, завършващ с лotosово цвете. Косата на богинята бе черна и сплетена на плитки. Лицето ѝ бе усмихнато, очите ѝ — студени и преценяващи. Изражението на Хера сякаш казваше: „Мама най-добре знае какво трябва да се направи. Не пречи, че иначе мама ще те накаже.“

В хижата нямаше нищо друго — нито легла, нито мебели. Нямаше баня или прозорци — нищо, от което жив човек би имал нужда. Макар да бе богиня на дома и семейството, Хера имаше хижа, която напомняше на Пайпър за гробница.

И не, това със сигурност не беше нейната майка. В това поне Пайпър бе сигурна. Не бе влязла в къщата, защото бе усетила някаква връзка. Напротив, чувството и за ужас тук стана по-силно. Сънят, в който бе получила онзи ужасен ултиматум, бе някак свързан с това място.

Тя замръзна. Не бяха сами. Зад статуята, на малък олтар, стоеше фигура, забулена в черен шал. Виждаха се само ръцете ѝ с обърнати нагоре длани. Изглеждаше така, сякаш реди заклинание или молитва.

Анабет ахна.

— Рейчъл!

Другото момиче се обърна. Тя свали шала си и под него се откриха къдрава червена коса и луничаво лице. Те никак не пасваха нито с черния шал, нито с тържествената атмосфера в хижата. Момичето изглеждаше на около седемнайсет и приличаше на най-нормална тийнейджърка със зелената си блуза и протрити дънки, надраскани с маркер. Въпреки студения под беше боса.

— Ей! — каза тя и изтича до Анабет. — Толкова съжалявам, но по-бързо от това нямаше как да дойда.

Говориха няколко минути за гаджето на Анабет — как е изчезнал, как от него няма ни вест, ни кост... Накрая Анабет се сети за Пайпър, която стоеше настрана и се чувстваше ужасно неудобно.

— Прощавай за грубостта — извини се Анабет. — Рейчъл, това е Пайпър, една от нечистокръвните, които спасихме днес. Пайпър, това е Рейчъл Елизабет Деър, нашият оракул.

— Приятелката от пещерата? — предположи Пайпър.

Рейчъл се ухили.

— Същата.

— Значи ти си оракул? — попита Пайпър. — И предсказваш бъдещето?

— По-скоро бъдещето ме използва за говорител от време на време — каза Рейчъл. — Аз изричам пророчества. Духът на оракула заема тялото ми и казва нещо важно, в което обаче няма никакъв смисъл. Но да, пророчествата предсказват бъдещето.

— Аха — кимна Пайпър, пристъпвайки от крак на крак, — това е яко.

Рейчъл се засмя.

— Не се безпокой. Всички го намират за леко зловещо. Дори аз. Обикновено обаче съм безобидна.

— Ти също ли си полубогиня?

— Не — отвърна Рейчъл, — нормална съм си.

— Но тогава какво... — Пайпър махна с ръка из стаята.

Усмивката на Рейчъл угасна. Тя погледна към Анабет, а след това отново се обърна към Пайпър.

— Имам предчувствие. Някакси тази хижа е свързана с изчезването на Пърси. Научила съм се да се доверявам на предчувствията си, особено след последния месец, в който боговете замлъкнаха.

— Боговете са замлъкнали? — попита Пайпър.

Рейчъл се намръщи на Анабет.

— Не си ли й казала?

— Тъкмо се канех — извини се Анабет. — Пайпър, последния месец... Е, първо да обясня, че боговете принципно не говорят много с децата си, но обикновено получаваме съобщения от тях. А някои от нас дори посещават Олимп. Аз например изкарах цял срок на Емпайър Стейт Билдинг.

— Моля?

— Там е входът към планината Олимп в наши дни.

— О — отвърна Пайпър, — всъщност да, разбира се. Защо не?

— Анабет прави нов дизайн на Олимп, понеже той бе почти разрушен във войната с титаните — обясни Рейчъл. — Тя е невероятен архитект. Само да видиш ресторантчето...

— Както и да е — прекъсна я Анабет, — преди около месец всички новини от Олимп секнаха. Входът бе затворен и сега никой не може да влезе. И никой не знае защо. Сякаш боговете са се откъснали от нас. Дори мама не отговаря на молитвите ми. Даже директорът на лагера, Дионис, бе извикан в Олимп.

— Вашият директор е бил... богът на виното?

— Да, но това е...

— Дълга история? — предположи Пайпър. — Хубаво. Давай нататък.

— Ами това е всъщност — каза Анабет. — Полубоговете все още биват признавани, но нищо повече. Не получаваме съобщения, а още по-малко посещения. Нищо не подсказва дори, че боговете ни чуват. Сякаш се е случило нещо лошо. Много лошо. А после Пърси изчезна.

— И Джейсън се появи на нашето пътуване — допълни Пайпър — без никакъв спомен за това кой е и какъв е.

— Кой е Джейсън? — попита Рейчъл.

— Моето... — Пайпър се спря, преди да каже „гадже“.

— Мой приятел — поправи се тя, но от това я заболя сърцето. — Анабет, ти обаче каза, че си получила съновидение от Хера.

— Да — потвърди Анабет, — първото ни съобщение от божество след месец мълчание и то идва от Хера, богинята, която ни помага най-малко, и е насочено към мен, най-омразния й полубог. Тя ми каза, че ще разбере какво е станало с Пърси, ако отида до подковата над Големия каньон и потърся човека с една обувка. Така намерих вас, а човекът с едната обувка се оказа Джейсън. В това обаче няма никакъв смисъл.

— Става нещо лошо — съгласи се Рейчъл. Тя погледна към Пайпър и момичето усети порив да им разкаже за съня си, да им признае, че знае какво става. Поне отчасти.

Знаеше, че лошото тепърва предстои.

— Момичета — започна тя, — аз... аз трябва да...

Но преди да може да продължи, Рейчъл се вцепени. Очите и започнаха да блестят със зеленикаво сияние и тя хвана Пайпър за раменете. Пайпър се опита да се отскубне, но ръцете на Рейчъл я стискаха като железни скоби.

— *Освободи ме* — каза тя, ала гласът не бе нейният. Звучеше като на по-стара жена, която говори отдалече през дълга тръба, — *освободи ме, Пайпър Маклийн, или земята ще ни погълне. Трябва да стане до слънцестоянето.*

Стаята започна да се върти. Анабет се опита да раздели Пайпър от Рейчъл, но без успех. Обгърна ги зеленикав пушек и Пайпър вече не бе сигурна дали е будна или сънува. Огромната статуя на богинята сякаш се надигна от трона. Тя се извиси над Пайпър и очите ѝ се втренчиха в нея. Устата на статуята се отвори и от нея се разнесе аромат като от ужасно силен парфюм. Тя продължи да говори със същия глас, подобен на ехо:

— Враговете ни се пробуждат. Огненият е едва първият от тях. Преклони се пред волята му и техният крал ще се надигне, за да донесе гибел на всинца ни. ОСВОБОДИ МЕ!

Коленете на Пайпър се подгънаха и светът потъна в мрак.

V. ЛИО

Обиколката на Лио протичаше перфектно, докато не научи за дракона.

Стрелецът, който го развеждаше, Уил Солас, изглеждаше готин тип. Той показва на Лио неща, които бяха толкова страхотни, че сигурно бяха незаконни. Истински гръцки бойни кораби пускаха котви край плажа и се бореха с пламтящи стрели и експлозиви, в часовете по изкуства се правеха скулптури с резачки и горелки, горите бяха пълни с опасни чудовища и човек не биваше да навлиза в тях сам, ако му е мил животът.

Това беше страхотно, невероятно. Ето това бе учебна програма, в която си струваше да се запишеш.

И освен това лагерът бе фрашкан със страхотни мацки. Лио не разбираше как точно са свързани те с боговете, но искрено се надяваше, че не е братовчед на всички тези млади дами. Това щеше да е много тъпо. Но пък в краен случай му оставаше да потърси онези момичета от езерото. Струваше си да се удавиш за тях.

Уил му показва хижите, столовата и бойната арена.

— Аз ще получа ли меч? — попита Лио.

Уил го погледна, сякаш намираше идеята за нелепа.

— Като се има предвид, че си в хижа номер девет, вероятно ще си направиш сам.

— Аа, да. Хижата на Вулкан.

— Ние рядко наричаме боговете с римските им имена — отвърна Уил. — Истинските имена са гръцките. Твоят баща е Хефест.

— Фестус^[1] — не чу добре Лио, който бе съвсем шашнат. — Той богът на каубоите ли е?

— Хефест — поправи го Уил, — бог на огъня и ковачите.

Лио се надяваше да не е чул и това добре. Богът на огъня... след случилото се с майка му звучеше като жестока шега.

— Затова ли пусна горящ чук над главата ми? — попита Лио. — Това на хубаво ли е, или на лошо?

Уил се забави с отговора си.

— Той те призна почти веднага. Това обикновено е хубаво.

— Но този, пичът с дъгата, Буч... спомена някакво проклятие.

— О... ами... абе остави това. Виж, откакто предишният водач на хижа номер девет загина...

— Загинал е? Имаш предвид... в агония?

— Виж, хората от твоята хижа ще ти обяснят по-добре.

— Да бе, те къде са? Не трябва ли техният водач да ме развежда?

— Ами той... е възпрепятстван. Ще видиш защо. — Уил се забърза напред, преди Лио да може да го попита още нещо.

— Проклетия, смърт — промърмори си Лио, — става все по-хубаво!

Беше минал половината от поляната, когато забеляза старата си детегледачка. А тя не бе човек, който очакваше да види в лагер за герои.

Лио замръзна.

— Какво има? — попита го Уил.

Тия Калида — леля Калида. Така се бе нарекла сама, но Лио не я бе виждал от петгодишен. Просто си стоеше там, в сянката на голямата бяла хижа в края на ливадата, и го наблюдаваше. Носеше черни ленени дрехи като на вдовица и бе заметнала косата си с черен шал. Лицето ѝ си беше съвсем същото като преди — сбръчкано, с пронизващи тъмни очи. Съсухрените ѝ ръце приличаха на лапи. Изглеждаше престаряла, но не повече от предния път, когато Лио я бе видял.

— Онази старица — посочи Лио — какво прави там?

Уил проследи погледа му.

— Каква старица?

— Онази там! Облечената в черно. Колко старици виждаш наоколо?

Уил се намръщи.

— Лио, мисля, че си имал наистина тежък ден. Мъглата сигурно още ти върти номера. Защо не продължим направо към твоята хижа?

Лио понечи да възрази, но когато погледна отново към голямата бяла хижа, Тия Калида вече я нямаше. Бе сигурен, че е била там. Сякаш майка му я бе призовала от миналото.

Кое то не бе никак хубаво.

Някога Тия Калида се бе опитвала да го убие.

— Майтапя се бе, пич! — Лио извади няколко зъбци и лостчета от джобовете си и започна да майстори нещо с тях, за да успокои нервите си. Не можеше да остави лагерниците да мислят, че полудява. Все пак вече бе достатъчно луд.

— Да вървим към хижа номер девет! — каза той. — Искam да видя някое интересно проклятие.

Гледана от страни, хижата на Хефест приличаше на гигантска каравана с лъскави метални стени и прозорци, покрити с железни капаци. Входът имаше врата като на банка — кръгла и дебела почти метър. Отваряше се с помощта на много зъбци и хидравлични бутала, които изпускаха пушек.

Лио подсвирна.

— Стиймпънк^[2] фенове, а?

Отвътре хижата изглеждаше пуста. До стените имаше залепени за стената метални хай-тек легла. Всяко бе с дигитален контролен пулт, мигащи светлинки, блестящи кристали и свързани зъбчати механизми. Лио допусна, че всеки лагерник си има код за собственото легло и вероятно зад него имаше ниша, а вероятно и капани за неканени гости. Поне Лио би направил така леглото си. Пожарникарски стълб се спускаше от втория етаж, макар отвън да не личеше, че хижата има такъв. Вити стълби се спускаха към нещо като мазе. По стените имаше всички видове инструменти, които Лио можеше да си представи, а също така и огромно количество ножове, мечове и други средства за масово унищожение. На огромна работна маса бяха струпани всякакви метални части — винтове, пирони, болтове, шайби, нитове и милион други части от всевъзможни машини. Лио изпита порив да натика всичко това в джобовете на якето си. Обожаваше такива неща.

Но за да ги прибере всичките, щяха да му трябват около стотина якета.

Когато се огледа наоколо, се почувства почти като в магазина на майка си. Е, оръжията не пасваха, но другите неща — металните отпадъци, инструментите, миризмата на машинно масло и двигатели...

Тя щеше да се влюби в това място.

Той прогони тази мисъл от главата си. Не обичаше болезнените спомени. Давай напред — това бе девизът му. Недей да мислиш за минали неща. Не се застоявай на едно място. Никъде. Никога.

Взе едно дълго сечиво от стената.

— Това е за косене на плевели — каза той. — За какво му е на един бог на огъня подобно нещо?

Един глас от сенките отговори.

— Нямах представа колко е полезно.

Едно от леглата в края на стаята бе заето. Завеса от тъмен камуфлажен материал се отдръпна и Лио видя човек, който само допреди миг бе невидим. Трудно можеше да каже нещо повече за него, тъй като бе целият в гипс. Дори главата му беше увита в бинтове и от тях се виждаше само подпухналото му и покрито със синини лице. Щеше да прилича на пребита поничка, стига една поничка да можеше да бъде пребита, разбира се.

— Аз съм Джейк Мейсън — каза нещастникът. — Бих стиснал ръката ти, но...

— О, не, споко — отговори Лио, — лежи си.

Другото момче успя да се усмихне, но след това направи гримаса, сякаш дори това елементарно движение му причиняваше болка. Лио се замисли какво ли може да се е случило с него, но не посмя да попита.

— Добре дошъл в хижа номер девет — каза Джейк. — От почти година не сме имали новобранци. Засега аз съм водачът.

— Засега? — повтори Лио.

Уил Солас се прокашля.

— Къде са останалите, Джейк?

— Долу в пещите — каза Джейк с копнеж. — Работят... по нашия проблем. Сецаш се.

— О! — Уил смени темата. — Имате ли свободно легло за Лио?

Джейк погледна към Лио, преценявайки го на око.

— Вярваш ли в проклетия, Лио? В духове?

Току-що видях злата си детегледачка — помисли си Лио, — която трябва да е мъртва след всичките тези години. И не минава и ден, без да си спомня как мама умря в онзи пожар. Не ми говори за духове, поничко.

Но на глас каза само:

— Духове? Глупости. Не вярвам в такива неща. Е, в интерес на истината, един дух на бурята ме хвърли в Големия каньон тази сутрин, но това е друга тема.

Джейк кимна.

— Радвам се да го чуя. Понеже ще ти дам най-доброто легло в цялата хижа. Това на Бекендорф.

— Абе, Джейк — намеси се Уил, — сигурен ли си, че това е добра идея.

Но Джейк извика.

— Легло 1-А, моля.

Цялата хижа изтрещя. Една кръгла част от пода се спусна като обектив на фотоапарат и от него се появи цяло легло. То беше от бронз и имаше вградена конзола за игри в преградата за крака и стерео до тази за главата. Освен това в основата си имаше хладилник със стъклена врата, а отстрани имаше разнообразни и странни пултове.

Лио скочи в него и се опъна с ръце зад главата.

— Ще се справя. Не ме мислете — каза той.

— Прибира се в лична стая отдолу — каза Джейк.

— Супер! — каза Лио. — Ами, ще се видим след малко. Аз слизам до Лио-пещерата. Кой бутон трябва да натисна?

— Я чакай малко — възмути се Уил Солас. — Да не искате да ми кажете, че вие всички си имате подземни стаи?

Джейк щеше да се ухили, ако не го болеше толкова.

— Доста тайни имаме, Уил. Не може само вие, аполоновците, да се забавлявате. Нашите лагерници изследват тунелите под хижа номер девет от почти век. Все още не сме им намерили края. Но, Лио, щом нямаш нито против да спиш в леглото на мъртвец, всичко там е твое.

Лио усети как ентусиазмът му внезапно се изпарява. Изправи се бавно, като внимаваше да не натисне някое копче.

— Това леглото на загиналия водач ли е?

— Да — каза Джейк, — Чарлс Бекендорф.

Лио си представи как от чаршафа изскачат остриета. Или пък избухва бомба във възглавниците.

— Той нали не е умрял в леглото си?

— Не — отвърна Джейк, — във войната с титаните. Миналото лято.

— Войната с титаните — повтори Лио, — която няма нищо общо с това чудесно легло, нали?

— Титаните — каза Уил на Лио така, все едно говореше с идиот — са могъщи и зли типове, които са владеели света преди боговете.

Миналото лято пробваха да си върнат властта. Техният шеф, Кронос, си построи нов палат на планината Там в Калифорния. Армиите им нахлуха в Ню Йорк и почти унищожиха Олимп. Много герои загинаха, опитвайки да ги спрат.

— И това го нямаше в новините, а? — подхвърли Лио.

Въпросът изглеждаше адекватен, но Уил невярващо поклати глава.

— Не си чул как планината Сейнт Хелън изригна? Не си разбрал за бурите, които бушуваха из страната? За сградата, която падна в Сейнт Люис?

Лио сви рамене. Миналото лято бягаше от поредния приют. След това го хванаха в Ню Мексико и съдът го изпрати в най-близкия дом за проблемни деца — училище „Уилдърнес“.

— Имах си работа.

— Няма значение — каза Джейк. — Имал си късмет, че си го пропуснал. Важното е, че Бекендорф бе сред първите жертви и оттогава...

— Хижата е прокълната? — предположи Лио.

Джейк не отговори. Но нямаше и нужда — това, че беше в гипс, бе достатъчно красноречиво. Лио забеляза и някои детайли, които в началото му бяха убягнали, — следа от експлозия на стената, петно на пода, което можеше да е масло... или кръв. Счупени мечове и смачкани машини се търкаляха по ъглите, метнати вероятно в безсилна ярост.

Мястото изглеждаше кутсузлийско.

Джейк се усмихна слабо.

— Е, аз смятам да поспя. Надявам се да ти хареса тук, Лио. Някога беше... много готино.

Той притвори очи и камуфлажната завеса се спусна около леглото.

— Хайде, Лио — каза Уил, — ще те отведе в пещите.

Докато излизаха, Лио отново погледна към новото си легло. Можеше да си представи как мъртвият водач лежи там.

Поредният дух в живота му, който отказваше да го остави на мира.

[1] Фестус Хагън е герой от уестърн драмата *Gunsmoke*, излъчвана в радиоефира на САЩ между 1952 и 1961 година. Едноименният американски телевизионен сериал просъществува цели две десетилетия (от 1955 до 1975) и се радва на огромен успех. — Бел.ред. ↑

[2] Поджанр на научната фантастика, фентъзито и други литературни жанрове, набрал популярност през 80-те и 90-те години на двайсети век. Сюжетът обикновено се развива в свят, чийто технически прогрес съответства на този в Англия през Викторианската епоха, когато парната машина е в разцвета си. Често срещани са и футуристични машини и изобретения, каквито са си представлявали хората от деветнайсети век. — Бел.ред. ↑

VI. ЛИО

— Как е загинал? — попита Лيو. — За Бекендорф говоря.

Уил Солас вървеше напред.

— В експлозия. Бекендорф и Пърси Джаксън взривиха кораб, пълен с чудовища. Но Бекендорф остана на борда.

Пак това име — Пърси Джаксън, изчезналото гадже на Анабет. Тоя пич явно е бил във вихъра на събитията — помисли си Лيو.

— Значи Бекендорф е бил доста популярен, а? — попита Лيو. — Имам предвид... преди да се взриви.

— Беше страхотен — съгласи се Уил. — За целия лагер беше трудно да приеме загубата. Джейк стана водач по средата на войната. Както и аз, между другото. Джейк прави каквото може, но никога не е искал да е водач. Той просто обича да майстори разни неща. И после, когато войната свърши, нещата се объркаха. Колесниците на хижа номер девет започнаха да избухват. Автоматоните им полудяха. Изобретенията им започнаха да дават дефекти. Накрая хората започнаха да наричат инцидентите така, както ги чувстват — „проклятието на хижа номер девет“. И после Джейк преживя онзи инцидент...

— Който има нещо общо с проблема, за който спомена? — предположи Джейк.

— Работят по въпроса — отвърна Уил без особен ентусиазъм. — Ето че пристигнахме.

Ковачницата приличаше на парен локомотив, който е катастрофирал в Партенона и се е слял с него. Бели мраморни колони се редуваха със зацапани със сажди стени. Комини бълваха пушек върху сложен фронтон, изобразяващ богове и чудовища. Сградата беше на ъгъла на поток, а няколко водни колела задвижваха поредици от зъбци. Лيو чу как някаква машинария шуми отвътре. Бушуваха огньове и се чуваха ударите на чукове върху наковални.

Те минаха през прага и дузина младежи и девойки, които работеха по всевъзможни проекти, замръзнаха. Шумът заглъхна, ако не се броеше ревът на пещта и постоянното цъкане на различни зъбци и лостове.

— Хора, как е? — попита Уил. — Да ви представя новия член на семейството ви, Лио... как ти беше фамилията?

— Валдес. — Лио огледа останалите лагерници. Наистина ли им бе роднина? Братовчеди наистина имаше много, но иначе винаги бе живял сам с майка си.

Докато тя не бе умряла.

Децата го приближиха, стиснаха му ръката и започнаха да се представят. Имената им се смесиха в съзнанието му — Шейн, Кристофър, Ниса, Харли (точно като мотора). Лио знаеше, че няма да ги запомни. Бяха страшно много. Прекалено много.

Освен това никой от тях не приличаше на другите — имаха различни лица, цвят на кожата, косата, височина. Никой не би си казал: „Ей, това са хлапетата на Хефест!“. Но всички имаха яки ръце, загубели от мазоли и омацани с машинно масло. Дори малкият Харли, който едва ли имаше повече от осем годинки, изглеждаше сякаш може да изкара шест рунда с Чък Норис, без дори да се задъха.

Всички деца обаче изглеждаха сериозни. Раменете им бяха увиснали, сякаш животът ги бе смазал. Някои изглеждаха и физически пребити. Лио видя два пъти превързани ръце, едно хлапе на патерици, едно с превръзка на окото, шест бинтовани крака и няколко хиляди лепенки.

— Е, хубаво — каза Лио, — казаха ми, че тук е хижата на купонджиите!

Никой не се засмя. Само го загледаха.

Уил Солас потупа Лио по рамото.

— Ще ви оставя да се запознаете. Някой ще покаже ли на Лио къде е вечерята, като стане време?

— Аз — обади се едно от момичетата. Ниса, спомни си Лио. Тя носеше войнишки панталони и тениска без ръкави, която показваше колко е здрава, а също и червена превръзка над рошавата си черна коса. Като изключим миризливата лепенка на брадичката, приличаше на онези героини от екшъните, които грабват картечница и започват да изстребват зли извънземни.

— Яко — каза Лио, — винаги съм искал да имам сестра, която да може да ме пребие.

Ниса не се усмихна.

— Хайде, шегобиецо. Ще ти покажа това-онова.

* * *

Лио беше на ти с работилниците. Бе израсъл с машинно масло и работни инструменти. Майка му се шегуваше, че първият му биберон е бил гаечен ключ. Но въпреки това никога не бе виждал нещо, наподобяващо ковачницата на лагера.

Един пич майстореше бойна секира. Непрекъснато тестваше острието на една бетонна плоча. Всеки път, когато замахнеше, секирата влизаше в плочата все едно потъваше в прясно сирене, но майсторът изглеждаше недоволен и продължаваше да точи острието.

— Какво смята да трепе с това чудо? — попита Лио. — Боен кораб?

— Никога не можеш да си сигурен. Дори с божествен бронз...

— Така ли се казва металът?

Тя кимна.

— Добива се само от планината Олимп. Изключително рядък. Както и да е, мисълта ми е, че обикновено чудовищата се разпадат само при контакт с него, но големите и силни изчадия имат страшно дебела кожа. Змейовете например...

— Нали нямаш предвид дракони?

— Не точно. Подобен вид. Ще научиш разликата в класа за битки с чудовища.

— Това звучи яко. Направо ще стигна черен колан.

Тя не се усмихна. Лио се надяваше, че не е така сериозна през цялото време. Все пак и семейството му по бащина линия трябваше да има някакво чувство за хумор, нали?

Минаха покрай група момчета, които привършваха някаква бронзова играчка. Поне на това приличаше. Представляваше петнайсетсантиметров кентавър — наполовина кон, наполовина човек, — въоръжен с миниатюрен лък. Един от лагерниците завъртя опашката на кентавъра и той се включи.

Спусна се в галоп по масата и започна да крещи:

— Умри, комарче, умри, комарче! — като откри огън по всички наоколо.

Явно това бе ставало и преди, тъй като всички залегнаха.

Всички освен Лио. Шест големи колкото карфици стрели се забиха в тениската му, преди един лагерник да грабне чука и да разбие кентавъра на части.

— Тъпо проклятие! — момчето размаха чука си към небето. — Просто искам вълшебен мухобоец! Толкова много ли е това!

— Ау! — изпъшка Лио.

Ниса издърпа карфиците от тениската му.

— Нали си добре? Хайде да си ходим, преди да са го построили наново.

Лио потърка гърдите си, докато ходеха.

— Това се случва често, така ли?

— В последно време — заобяснява Ниса, — каквото и да построим, все не работи.

— Проклятието?

Ниса се намръщи.

— Не вярвам в проклетия. Но нещо не е наред. И ако не решим проблема с дракона, скоро ще стане по-зле.

— Проблема с дракона? — Лио се надяваше, че става дума за мъничък дракон, някой, който убива хлебарки. Някакси обаче знаеше, че няма да му се размине толкова лесно.

Ниса го отведе до голяма карта, опъната на стена, която няколко момичета изучаваха. Картата показваше лагера — полукръг от земя с Лонг Айлънд Саунд^[1] на север, гората на запад, хижите на изток и купчина хълмове на юг.

— Трябва да е някъде из хълмовете — каза първото момиче.

— Търсихме вече из хълмовете — възрази друго. — Гората е по-добро скривалище.

— Но вече поставихме капани...

— Чакайте малко — прекъсна ги Лио. — Вие сте изгубили дракон? В реален размер?

— Става дума за бронзов дракон — каза Ниса, — но да, автоматонът е в реален размер. Хижата на Хефест го построи преди години. Преди няколко лета обаче го изгубихме в гората. Бекендорф го

намери на части и го построи отново. Оттогава помага на лагера, но е... хмм... малко непредсказуем.

— Непредсказуем? — повтори Лио.

— От време на време полудява и напада хижите, подпалва хората и опитва да изяде сатирите.

— Доста е непредсказуем, значи.

Ниса кимна.

— Бекендорф единствен успяваше да го контролира. След като умря, драконът взе да става все по-лош и по-лош. Накрая напълно откачи и избяга. Понякога се появява, унищожава нещо и отново бяга. Всички очакват да го намерим и унищожим.

— Да го унищожите? — Лио бе ужасен. — Имате си бронзов дракон в реален размер и искате да го унищожите?

— Той бълва огън — обясни Ниса. — Смъртоносен е. И извън всякакъв контрол.

— Но е дракон! Това е толкова яко. Не може ли да говорите с него, да го укротите някак?

— Опитаме. По-точно Джейк Мейсън опита. И виж го сега.

Лио си спомни за Джейк — целия бинтован и лежащ сам-самичък в хижата.

— И все пак...

— Няма друг начин. — Ниса се обърна към останалите момичета. — Да опитаме да поставим още капани в гората — тук, тук и тук. Сложете за примамка машинно масло.

— Драконът пие ли го? — попита Лио.

— Аха — въздъхна Ниса, — преди го обичаше с малко сос „Табаско“, хапваше преди лягане. Ако се хване в капана, ще можем да го залеем с киселина. Това трябва да го пробие отстрани. След това взимаме резачките и... приключваме.

Момичетата изглеждаха тъжни. Лио разбра, че и те не искат да убиват дракона.

— Хора — каза той, — трябва да има и друг начин.

Ниса го изглежда, изпълнена съм съмнение, но някои от другите лагерници спряха работа и приближиха, за да чуят разговора.

— Какво например? — попита някой. — Онова чудо бълва огън. Не можем дори да го доближим.

Огън — помисли си Лио. Ох, какво можеше само да им разкаже за огъня... но трябваше да бъде внимателен, дори това да бяха неговите братя и сестри. Особено ако се наложеше да живее с тях.

— Ами — поколеба се той, — Хефест е бог на огъня, нали? Никой от вас ли не е неуязвим за пламъците?

Никой не реагира, сякаш това бе тъп въпрос. Това беше добре, но тогава Ниса поклати мрачно глава.

— Само циклопите умеят това, Лио. Героите, които са деца на Хефест... просто сме сръчни. Строим, майсторим, правим оръжия — такива неща.

Раменете на Лио увиснаха.

— О...

Но тогава някой се обади.

— Е, преди много време...

— Добре де — призна Ниса, — преди много време някои деца на Хефест се раждали неуязвими за огъня. Но това е много рядко умение. Винаги опасно. Такъв полубог не се е раждал от векове. Последният...

Тя погледна към останалите деца за помощ.

— Шестстотин шейсет и шестият — започна едно момиче — човек, наричан Томас Фейнор, започнал големия пожар в Лондон и изпепелил по-голямата част от града.

— Да — съгласи се Ниса, — когато подобно дете на Хефест се появи, това означава, че нещо ужасно ще се случи. А на нас ни стигат ужасиите.

Лио се опита да запази лицето си безизразно — нещо, което обикновено не му се отдаваше.

— Лошо. Ако можехме да издържаме на огън, щяхме да приближим дракона.

— Но тогава той щеше да ни разкъса с нокти и зъби — каза Ниса. — Или просто да ни стъпче. Не, трябва да го унищожим. Повярвай ми, ако някой намери друго решение...

Тя не довърши, но нямаше и нужда. Това бе изпитанието на хижата. Ако успееш да повторят подвига на Бекендорф и сполучеш да пленят дракона, вместо да го убиват, проклятието щеше да падне. Но не можеха да измислят нищо. Всеки, който намереше разрешение на проблема, щеше да стане герой.

В далечината прозвуча раковина. Лагерниците започнаха да прибират инструментите и проектите си. Лио разбра, че става късно, хвърли поглед през прозорците и видя, че слънцето залязва. Хиперактивността отново му играеше номера. Понякога, когато му беше скучно, урок от петдесет минути му се виждаше като шест часа. Друг път, ако нещо му бе интересно, като например обиколката из лагер на герои, часовете минаваха неусетно и — хоп — денят свършваше.

— Време е за вечеря — каза Ниса. — Хайде, Лио.

— Към павилиона, нали? — попита той.

Тя кимна.

— Вие вървете — каза Лио. — Нали може да остана сам за малко?

Ниса се поколеба. После изражението ѝ се смекчи.

— Разбира се. Много ти се събра. Помня първия си ден тук. Ела, когато си готов, но моля те, не пипай нищо. Почти всеки проект тук може да те убие, ако не внимаваш.

— Няма да пипам нищо — обеща Лио.

Роднините му излязоха от ковачницата. Скоро Лио остана сам със звука на водните колела и малките цъкащи машини.

Той погледна към картата на лагера — местата, в които новооткритото му семейство възнамеряваше да постави капани за дракона. Кое то бе грешно. Просто го чувстваше.

Много рядко умение — повтори си той наум. — *Винаги опасно.*

Вдигна ръка пред себе си и огледа пръстите си. Бяха дълги и тънки, не мазолести като на другите лагерници на Хефест. Лио никога не бе от най-големите и силни деца. Бе оцелявал в опасни квартали, училища и още по-опасни приюти, благодарение на ума си. Винаги бе шутът на компанията, понеже бе научил, че ако само се майтапиш и не разкриваш колко си уплашен, обикновено не те бият. Дори най-големите гадняри те търпят, ако можеш да ги разсмееш.

Плюс това хуморът бе начин да скрие болката. А ако и това не помогнеше, оставаше винаги план Б.

Бягай. Отново и отново.

Имаше и план В, но той си бе обещал да не го използва повече.

Никога.

Изпита порив да го изпита сега — нещо, което не бе правил от инцидента, в който загина майка му.

Той изпъна пръсти и усети боцкане по тях, сякаш ги пронизваха тънки иглички.

Сякаш се събуждаха.

А после по дланта му заиграха алени пламъци.

[1] Устието на река Кънектикът. — Бел.пр. ↑

VII. ДЖЕЙСЪН

В мига, в който видя къщата, Джейсън осъзна, че е обречен.

— Ето ни! — каза весело Дрю. — Това е голямата къща, главният щаб на лагера.

Не изглеждаше много заплашително — имение на четири етажа, боядисано в светлосиньо, с бели прозорци. На обкръжаващата го веранда имаше шезлонги, маса за карти и празна инвалидна количка. Веещи се от вятъра звънци с формата на нимфи се превръщаха току в дървета, докато се въртяха. Джейсън можеше да си представи как симпатични старци идват тук на почивка през лятото, седат на верандата и отпиват сливов сок, докато гледат залеза.

И въпреки това имаше чувството, че прозорците са втренчили в него гневни погледи. Отворената врата изглеждаше готова да го погълне. На най-високия фронтон един оформен като орел ветропоказател се завъртя и посочи към него, сякаш му казваше да си върви.

Всяка молекула в тялото на Джейсън му крещеше, че е на вражеска територия.

— Не трябва да съм тук — каза той.

Дрю го прегърна свойски.

— О, моля те. Точно тук ти е мястото, готин. Повярвай ми. Виждала съм много герои.

Дрю ухаеше на Коледа — странна комбинация от бор и индийско орехче. Джейсън се зачуди дали тя винаги ухае така, или ползва някакъв специален празничен парфюм. Розовата ѝ очна линия го разсейваше. Всеки път, когато мигнеше, той автоматично поглеждаше към нея. Вероятно това бе идеята — да подчертае топлите и кафяви очи. Беше хубава. Безспорно. Но караше Джейсън да се чувства неудобно.

Той се отърси от ръката ѝ колкото е възможно по-деликатно.

— Виж, оценявам...

— Моля те — прекъсна го Дрю, — кажи ми, че не си влюбен в другото момиче. Царицата на просяците.

— За Пайпър ли говориш. Ами...

Джейсън не знаеше как да отговори. Не смяташе, че е виждал Пайпър преди, но се чувстваше някак си виновен за това. Знаеше, че не бива да е на това място. Че не бива да се сприятелява с тези хора. Още по-малко да се влюбва в някоя от тях. И все пак...

Пайпър бе държала ръката му в автобуса. Вярваше, че му е гадже. Бе се държала смело на пътеката над Големия каньон, борейки се с вентите. Когато Джейсън я спаси, като я прегърна във въздуха, не можеше да не признае, че му се бе приискало да я целуне.

Но това не беше редно. Та той дори не знаеше коя е. Не можеше да си позволи да си играе с чувствата ѝ по този начин.

Дрю вдигна очи.

— Нека ти помогна, готин. Заслужаваш повече. Изглеждаш страхотно и очевидно си талантлив.

Тя обаче не гледаше към него, забеляза той. Вместо това се взираше в празното пространство над главата му.

— Очакваш знак — предположи той. — Като този, който изскочи над главата на Лио.

— Моля? Не! Искам да кажа... да. От това, което чух, ти явно си доста могъщ, нали така? Ще станеш важен човек в лагера и затова предполагам, че всеки момент ще бъдеш признат. Нямам търпение да видя това. Бих искала постоянно да бъда до теб! Та, кажи сега, майка ти ли е богиня, или баща ти? Моля те, кажи ми, че не е майка ти. Ще бъде ужасно, ако се окажеш дете на Афродита.

— Защо?

— Тогава ще се окаже, че си ми наполовина брат, глупчо. Не може да ходиш с някой от собствената си хижа. Гадно е.

— Но не са ли всички богове роднини? — попита Джейсън. — Нали всички тук са братовчеди?

— Много си сладък. Миличък, това не се брои, важен е родителят. Да излизаш с някой от друга хижа не е никакъв проблем. Казвай сега — ти син на бог ли си, или на богиня?

Както обикновено, Джейсън не знаеше отговора. Той погледна нагоре, но над главата му не се показва нищо. На върха на голямата

къща ветропоказателят все още гледаше към него, сякаш орелът искаше да му каже: „Върви си, хлапе, докато все още можеш“.

Тогава Джейсън чу шум от стъпки по верандата.

Всъщност на подкови.

— Хирон! — извика Дрю. — Това е Джейсън. Той е страхотен!

Джейсън отскочи назад толкова бързо, че почти падна. На ъгъла на верандата се бе появил конник. Само дето всъщност не беше конник, а наполовина кон. От кръста нагоре си бе човек — с къдрава кафява коса и добре поддържана брада. Носеше тениска, на която пишеше **НАЙ-ДОБРИЯТ КЕНТАВЪР В СВЕТА**, а на гърба си имаше лък и колчан със стрели. Беше толкова висок, че трябваше да се наведе, за да не удари лампите. Вероятно защото от кръста надолу бе бял жребец.

Хирон понечи да се усмихне на Джейсън. След което пребледня.

— Ти... — Очите на кентавъра светнаха като на притиснато в ъгъла животно. — Ти трябва да си мъртъв.

Хирон нареди на Джейсън — всъщност го покани, но си прозвуча като заповед — да влезе в къщата и отпрати Дрю към хижата ѝ, което не я зарадва особено. След това кентавърът приближи с тропот една празна инвалидна количка, свали лъка и колчана си и влезе в нея. Тя се отвори като кутия на фокусник и Хирон внимателно стъпи върху нея със задните си крака. Успя да влезе вътре, макар това да бе невъзможно наглед. Джейсън си представяше звуци като от даващ на заден ход камион, докато долната част на кентавъра изчезваше. Столът се затвори и с пукване пред него изскочиха чифт фалшиви човешки крака, покрити със завивка. Така Хирон изглеждаше като обикновен смъртен в инвалидна количка.

— Последвай ме — нареди той, — имаме лимонада.

Гостната изглеждаше като погълната от джунгла. Лози се спускаха от стените и тавана, което Джейсън намери за малко странно. Той не мислеше, че растенията могат да растат така във вътрешността на някоя къща. Особено през зимата. Тези обаче бяха яркозелени, при това отрупани с червено грозде.

Няколко кожени кресла бяха разположени срещу каменна камина, в която пукаше огън. В единия ъгъл бибипкаше стара игра с Пакмен, а по стените имаше различни видове маски — усмихнати или

намръщени гръцки театрални, английски карнавални, венециански, с клюнове, дървени африкански, американски с пера. Лозите излизаха през устите им подобно на езици. През очите на някои се подаваше червено грозде.

Ала най-странна бе препарираната леопардова глава над камината. Изглеждаше толкова реалистична, че очите ѝ сякаш следваха Джейсън. Когато го изръмжа, момчето почти припадна.

— Стига, Сеймор — скара ѝ се Хирон. — Джейсън е приятел. Дръж се прилично.

— Това нещо е живо! — възкликна Джейсън.

Хирон бръкна в страничния джоб на инвалидната си количка и извади оттам две кучешки бисквити, след което ги метна към леопарда. Той, от своя страна, ги глътна и се облиза.

— Прощавай за декора — каза Хирон. — Това е подарък от стария ни директор, направен преди да го извикат обратно на Олимп. Сметна, че така няма да го забравим. Но господин Д. има странно чувство за хумор.

— Господин Д. — повтори Джейсън, — тоест Дионис.

— Мхм — Хирон отпи от лимонадата си, макар ръцете му леко да трепереха, — що се отнася до Сеймор, господин Д. го освободи от някаква разпродажба в Лонг Айлънд. Леопардът, както може би знаеш, е свещеното животно на господин Д. и затова той бе ужасен от това, че някой може да го препарира. Реши да му вдъхне живот, воден от логиката, че животът на една препарирана глава е за предпочитане пред липсата на какъвто и да е такъв. Аз само бих казал, че е за предпочитане пред съдбата на предишния собственик на Сеймор.

Леопардът оголи зъби и подуши въздуха, сякаш търсеше още бисквити.

— Но след като е само глава — попита Джейсън, — къде отива храната, която изяжда?

— По-добре не питай — отговори Хирон. — Моля, седни.

Джейсън си сипа малко лимонада, макар стомахът му да бе неспокоен. Хирон се облегна на стола си и опита да се усмихне, но Джейсън виждаше, че е насила. Очите на стареца бяха дълбоки и тъмни като кладенци.

— Е, Джейсън — каза той, — имаш ли нещо против да ми кажеш... хм... откъде си?

— Ще ми се да знаех — Джейсън му разказа всичко, като започна със събуждането си в автобуса и завърши с катастрофата в лагера на нечистокръвните. Не виждаше полза да крие подробности, а и Хирон бе добър слушател. Той не реагира на историята по друг начин, освен с кимване към младежа да продължи.

Когато Джейсън свърши, старецът отпи от лимонадата си.

— Така — каза Хирон, — предполагам, че ти също имаш въпроси към мен.

— Само един — призна Джейсън. — Какво имахте предвид, когато казахте, че трябва да съм мъртъв?

Хирон го погледна загрижено, сякаш очакваше Джейсън всеки момент да избухне.

— Момчето ми, не знаеш ли какво означават белезите на ръката ти? Цветът на тениската ти? Нищо ли не си спомняш?

Джейсън погледна към татуировката от вътрешната страна на ръката си — буквите SPQR, орелът, дванайсетте прави черти.

— Не — каза той, — нищо.

— А знаеш ли къде си? — продължи Хирон. — Разбираш ли какво е това място? Досещаш ли се кой съм аз?

— Ти си кентавърът Хирон — отговори Джейсън. — Подозирам, си същият, за който разказват старите митове — този, който обучавал гръцките герои като Херакъл. Това е лагер за полубогове, децата на господарите от Олимп.

— Ти смяташ, че боговете на Олимп все още съществуват?

— Да — отговори незабавно Джейсън, — не мисля, че трябва да ги богословим, като им принасяме в жертви пилета например, но те са още тук, защото са важна част от цивилизацията. Местят се от страна в страна в зависимост от силата ѝ. Така от Древна Гърция се пренесли в Рим.

— И аз не бих могъл да го кажа по-добре — нещо в гласа на Хирон се бе променило. — Значи вече знаеш, че боговете съществуват. Предполагам, вече си бил признат?

— Може би — отговори Джейсън. — Не съм сигурен.

Леопардовата глава изръмжа.

Хирон зачака и Джейсън разбра какво се бе случило. Кентавърът без предупреждение бе заговорил на друг език и Джейсън го бе разбрал, отговаряйки автоматично на същия този език.

— Quis erat... — Джейсън се спря и с усилие продължи на английски — какво стана?

— Знаеш латински — отбеляза Хирон. — Повечето полубогове познават отделни фрази, разбира се. Това е в кръвта им. Но не както старогръцкия. Никой не говори латински гладко, без да го практикува.

Джейсън се опита да разбере какво значи това, но прекалено много парченца от паметта му липсваха. Все още имаше чувството, че не бива да е тук. Беше грешно. Опасно. Но поне Хирон не го застрашаваше. Всъщност кентавърът изглеждаше загрижен за него. Притеснен за безопасността му.

Огънят се отрази в очите на Хирон и те сякаш пламнаха.

— Обучавал съм героя, на който си кръстен, знаеш ли. Язон. Той имаше тежък живот. Виждал съм как много герои идват и си отиват. Някои заживяват щастливо след подвизите си. Повечето обаче умират млади. Всеки път, когато някой от учениците ми загине, сърцето ми се къса, все едно съм загубил свое дете. Но ти не си като децата, които съм обучавал. Присъствието ти тук може да има катастрофални последици.

— Благодаря — каза Джейсън. — Сигурно сте много вдъхновяващ като учител.

— Съжалявам, момчето ми. Но е вярно. Надявах се след успеха на Пърси...

— Имате предвид Пърси Джаксън. Приятеля на Анабет, който е изчезнал.

Хирон кимна.

— Надявах се, че след успеха му във войната с титаните и спасяването на Олимп ще получим мир. Че ще се насладя на един последен триумф, на един щастлив завършек и тихо и кротко ще се пенсионирам. Но трябваше да се досетя. Последната глава приближава, точно както преди. Най-лошото тепърва предстои.

— Д-добре — отвърна Джейсън. — Последната глава, която се е случила преди, идва отново. Най-лошото предстои. Звучи забавно, но не можем ли да се върнем на частта, в която се предполага да съм умрял? Мен тя ме притеснява.

— Опасявам се, че не мога да отговоря, момчето ми. Заклел съм се в река Стикс и всичко свято, че никога... — Хирон се намръщи. — Но ето, че ти си тук, което нарушава същата тази клетва. Това също не

би трябвало да е възможно. Не разбирам. Кой би направил такова нещо? Кой...

Сеймор изрева. Устата му замръзна наполовина отворена. Старата аркадна игра спря да бибипка. Огънят също спря да пука, а пламъците му се втвърдиха като червено стъкло. Маските се втрениха безмълвно в Джейсън, опулили гротескни очи от грозде и оплезили езици от листа.

— Хирон — попита Джейсън, — какво става?

Но старият кентавър също бе замръзнал. Джейсън скочи от креслото, но Хирон продължи да се взира в същата точка с уста, отворена в средата на изречението. Очите му не мигаха. Гърдите му не се повдигаха.

— Джейсън — долетя глас.

В един ужасен миг той си помисли, че леопардът е проговорил. След това от устата на животното блъвна тъмна мъгла и през главата на Джейсън пробяга още по-ужасна мисъл: *Духове на бурята!*

Той извади златната монета от джоба си. С едно завъртане тя се превърна в меч.

Мъглата прие вида на жена в тъмни дрехи. Лицето ѝ бе скрито от качулка, но очите и блестяха в мрака. На рамото си носеше наметало от козя кожа. Джейсън не бе сигурен как е разбрал последното, но някак си разбра, че е важно.

— Нима ще нападнеш своя покровител? — скара му се жената. Гласът ѝ отекна в главата на Джейсън. — Свали меча си.

— Коя си ти? — попита той. — Как успя...

— Времето ми е ограничено, Джейсън. Затворът ми става все по-могъщен с всеки изминал час. Цял месец ми бе необходим, за да направя и най-дребната магия от него. Успях да те доведа тук, но сега ми остава малко време и още по-малко сила. Може би говоря с теб за последно.

— Ти си затворница? — Джейсън сметна, че засега няма нужда да сваля меча си. — Виж, не помня коя си, но не си ми покровител.

— Помниш ме — настоя тя. — Познавам те от рождението ти.

— Аз обаче не те помня. Не помня нищо.

— Да — съгласи се тя, — това също бе необходимо. Преди много години баща ти подари живота ти на мен, за да успокои гнева ми.

Нарече те Джейсън на моя любимец сред смъртните. Ти ми принадлежиш.

— Ей — възрази Джейсън, — аз не принадлежа никому.

— Настъпи мигът да изплатиш своя дълг — каза тя. — Намери затвора ми. Освободи ме или техният цар ще се надигне от земята и аз ще бъда унищожена. А ти никога не ще върнеш паметта си.

— Заплашваш ли ме? Ти ли открадна спомените ми?

— Времето ти вече тече, Джейсън. След четири дни настъпва изгревът на зимното слънцестоене. Дотогава трябва да си ме освободил. Не ме проваляй.

Мрачната жена изчезна и мъглата се прибра обратно в устата на леопарда.

Времето продължи нормалния си ход. Ревът на Сеймор премина в кашлица, взе едно бе лапнал топка косми. Огънят започна отново да пука, аркадната машина да бибибка. А Хирон продължи:

— ... би посмял да направи такова нещо?

— Вероятно дамата в мъглата — отговори Джейсън.

Хирон го погледна изненадано.

— Но ти не седеше ли... Защо си извадил меча си?

— Не искам да го казвам, но... мисля, че леопардът ви току-що изяде една богиня.

Той разказа на Хирон за спирането на времето и появата на тъмната мъглива фигура, изчезнала в устата на Сеймор.

— Това — промърмори Хирон — обяснява много неща.

— Тогава защо не обясниш тези неща и на мен? — попита го Джейсън. — Моля те.

Но преди Хирон да може да отвърне каквото и да е било, по верандата отекнаха стъпки. Предната врата се отвори и Анабет влезе заедно с червенокосо момиче. Двете влачеха със себе си Пайпър, чиято глава се клатушкеше, сякаш бе припаднала.

— Какво стана? — втурна се към нея Джейсън. — Какво и е?

— Хижата на Хера — изпъшка Анабет, все едно бе тичала през целия път дотук, — ужасно видение...

Червенокосото момиче погледна нагоре и Джейсън видя сълзи в очите му.

— Мисля... — изхлипа тя, — че съм я убила.

VIII. ДЖЕЙСЪН

Джейсън и червенокосото момиче, което се представи като Рейчъл, поставиха Пайпър на кушетката, докато Анабет се затича по коридора да донесе лекарства. Пайпър все още дишаше, но не можеше да се събуди. Изглеждаше изпаднала в кома.

— Трябва да я излекуваме — настоя Джейсън. — Има начин, нали?

Като я видя толкова бледа и едва дишаща, Джейсън почувства порив да я защити. Може би наистина не я познаваше. Може би не бе негово гадже. Но бяха преживели Големия каньон заедно и бяха стигнали дотук. Беше я оставил за малко и ето какво бе станало.

Хирон постави ръка на челото ѝ и се намръщи.

— Умът ѝ е в деликатно положение. Рейчъл, какво стана?

— Ще ми се да знаех — отговори тя. — Веднага щом стигнах лагера, почувствах, че трябва да отида в хижата на Хера. Сторих го и докато бях там, Анабет и Пайпър влязоха. Поговорихме и... после не помня. Анабет каза, че съм говорила с чужд глас.

— Да не си изрекла пророчество? — попита Хирон.

— Не. Делфийският оракул идва отвътре. Знам какво е чувството. Това бе сякаш някаква сила се опитва да говори през мен от много далеч.

Анабет се върна с кожена торбичка. Тя коленичи до Пайпър.

— Хирон, това, което се случи там... никога не съм виждала подобно нещо. Тя звучеше като възрастна жена. Сграбчи раменете на Пайпър и заповяда...

— Да я освободят от затвора ѝ? — предположи Джейсън.

Анабет го зяпна.

— Как разбра?

Хирон направи знак с три пръста над главата си, сякаш прогонваше злите сили.

— Джейсън, кажи им. Анабет, подай ми лекарствата, моля.

Хирон капна малко от съдържанието на някакъв мускал в устата на Пайпър, докато Джейсън разказваше какво се бе случило, когато стаята бе замръзнала. — Как се бе появила тъмната мъглява дама, която твърдеше, че е покровител на Джейсън. Когато завърши разказа си, никой не каза нищо, което го изнерви още повече.

— Това често ли се случва? — попита той. — Свръхестествени затворници се вселяват в някой и заповядват да ги освободят?

— Твоят покровител — повтори Анабет. — Не родител?

— Не, тя изрично каза покровител. Освен това каза, че баща ми е отдал живота ми на нея.

Анабет се намръщи.

— Никога не съм чувала за подобно нещо преди. Каза, че духът на бурята от Големия каньон е казал, че работи за някаква господарка, нали? Дали това не е същата жена, която си видял? Може би се опитва да си играе с ума ти.

— Не мисля — отвърна Джейсън. — Ако ми е враг, защо ще иска помощта ми? Тя е затворничка. И я е страх от някакъв противник, който очевидно става все по-силен и по-силен. Някакъв цар, който ще се надигне от земята в деня на слънцестоеенето...

Анабет се обърна към Хирон.

— Моля те, кажи ми, че това не е Кронос.

Кентавърът изглеждаше изключително нещастен. Той държеше китката на Пайпър и измерваше пулса и.

Най-накрая каза:

— Не е Кронос. Тази заплаха отмина. Но...

— Но какво? — настоя Анабет.

Хирон затвори торбичката с лекарства.

— Пайпър има нужда от почивка. После ще говорим за това.

— По-добре сега — възрази Джейсън. — Господин Хирон, вие казахте, че най-лошото тепърва предстои, че идва последната глава. Нали не искате да кажете, че има и по-лоши неща от армия титани?

— О — възкликна внезапно Рейчъл, — о, не. Онази жена е била Хера. Разбира се. Нейната хижа — нейният глас. В същия миг тя се е показала и пред Джейсън.

— Хера? — Анабет изръмжа по-лошо и от Сеймор. — Тя ли те обсеби? Тя ли направи това на Пайпър?

— Мисля, че Рейчъл е права — каза Джейсън. — Жената приличаше на богиня. А и носеше наметало от козя кожа. Това е символ на Юнона, нали?

— Нима? — сопна се Анабет. — Не знаех.

Хирон кимна с нежелание.

— Да, това е символ на Юнона — римския аспект на Хера в най-военнолюбивото ѝ състояние. Наметалото от козя козина е символ на римския легионер.

— Значи Хера е затворничка? — попита Рейчъл. — Но кой би могъл да стори това на царицата на боговете?

Анабет кръстоса ръце.

— Който и да е, може би е редно да му благодарим. Ако успеят да накарат Хера да млъкне...

— Анабет — скара ѝ се Хирон, — тя е един от боговете на Олимп. В много отношения и единственото, което спасява семейството им от разпад. Ако наистина е пленена и заплашена от унищожение, това може да сринے основите на света. Със стабилността на Олимп ще бъде свършено, а тя и така не е голяма. Ами ако Хера има нужда от помощта на Джейсън?

— Хубаво де — изръмжа Анабет, — знаем, че титаните могат да пленят един бог, нали така? Преди няколко години Атлас плени Артемида. А и в старите митове боговете постоянно се пленяват едни други. Но какво може да е по-лошо от титан?

Джейсън погледна към леопардовата глава. Сеймор облизваше мустаците си, все едно богинята бе по-вкусна от кучешките бисквити.

— Хера каза, че от месец се опитва да пробие затвора си.

— И оттогава насам Олимп е затворен — каза Анабет. — Значи боговете трябва да знаят, че става нещо лошо.

— Но защо ще си хаби енергията да ме праща тук? — попита Джейсън. — Изтри ми паметта, запрати ме в средата на някакво училищно пътуване и ти прати видение да ме вземеш? Какво толкова важно има около мен? Защо не повика другите богове на помощ — да им каже къде е, тогава те ще я измъкнат, нали?

— Боговете имат нужда от своите герои тук, на земята — каза Рейчъл, — нали така? Съдбата им е винаги свързана с тази на полубоговете.

— Това е вярно — каза Анабет. — И все пак Джейсън има право. Защо него? И защо му е взела паметта.

— И Пайпър е замесена някак си — каза Рейчъл. — Хера изпрати и на нея същото съобщение: „Освободи ме“. Анабет, изчезването на Пърси също трябва да е свързано с всичко това.

Анабет погледна Хирон.

— Защо мълчиш, Хироне? С какво си имаме работа?

Лицето на древния кентавър сякаш се бе състарило с десет години за броени минути.

— Миличка, тук не мога да помогна. Наистина съжалявам.

Анабет премигна.

— Но ти никога... никога не си крил информация от мен. Дори великото пророчество...

— Ще бъда в кабинета си — каза той с натежал глас, — имам нужда да помисля малко преди вечеря. Рейчъл, би ли наглеждала момичето? Викни Аргус да я отведе до амбулаторията. Анабет, ти трябва да поговориш с Джейсън. Разкажи му за гръцките и римските богове.

— Но...

Кентавърът завъртя количката си и тя се плъзна по коридора. Очите на Анабет сякаш мяха мълнии. Тя промърмори нещо на старогръцки и на Джейсън то не прозвуча като комплимент за кентавъра.

— Съжалявам — каза той, — мисля, че присъствието ми тук... не зная. Нещо съм объркал с пристигането си. Хирон каза, че е дал клетва и затова не може да говори.

— Каква клетва? — възмути се Анабет. — Никога не се е държал така. И защо трябва да ти говоря за боговете...

Гласът ѝ отслабна. Вероятно бе забелязала меча на Джейсън, който стоеше на масата за кафе. Тя докосна внимателно острието, сякаш можеше да я опари.

— От злато ли е? — попита тя. — Помниш ли откъде си го взел?

— Не — отговори Джейсън, — както казах и преди, нищо не помня.

Анабет кимна, сякаш ѝ е хрумнало нещо наистина безумно.

— Ако Хирон не може да помогне, ще трябва да се оправим сами. Кое означава... хижа номер петнайсет. Рейчъл, ще наглеждаш

ли Пайпър?

— Естествено — обеща Рейчъл. — А вие двамата внимавайте.

— Чакай малко — каза Джейсън. — Какво има в тази хижа?

Анабет се изправи.

— Може би начин да върнем паметта ти.

Те се отправиха към най-новото крило хижи в югозападната част на поляната. Някои бяха лъскави, с блестящи стени или горящи факли, но хижа петнайсет бе по-скромна. Приличаше на старовремска прерийна къща със стени от кал и набързо сглобен покрив. На вратата висеше букет алени цветя. *Макове* — помисли си Джейсън, макар да не бе сигурен откъде го знае.

— Смяташ, че това е хижата на моя родител? — попита той.

— Не — отвърна Анабет, — това е хижата на Хипнос, бога на сънищата.

— Но тогава защо...

— Ти си забравил всичко — каза тя. — Ако има бог, който може да ни помогне да разберем какво е станало, това е той.

Вътре, макар да бе още време за вечеря, три деца вече спяха дълбоко под плътни завивки. В огнището уютно пукаше огън. Над камината висеше клон, от чиито плодове капеше бяла течност в метални купи. Джейсън се изкуши да докосне с пръст течността, за да провери каква е, но се въздържа.

Отнякъде се чуваше меката песен на цигулка. Въздухът ухаеше свежо. Хижата бе толкова уютна и спокойна, че клепачите на Джейсън натежаха. Внезапно му се стори добра идея да подремне малко. Беше толкова уморен. А и имаше толкова много свободни легла — всички с меки възглавници, чисти чаршафи и пухени завивки.

Анабет го побутна.

— Освести се малко.

Джейсън премигна. Осъзна, че коленете му бяха започнали да се подгъват.

— Хижа петнайсет действа така на всички — предупреди го Анабет. — Ако питаш мен, това място е по-опасно и от хижата на Арес. Там поне можеш да разбереш къде са противопехотните мини.

— Противопехотни мини?

Тя приближи най-близкото хъркащо дете и разгърси рамото му.

— Кловис! Събуди се!

Детето приличаше на теленце. Имаше руса косица върху клиновидна глава, груби черти и дебел врат. Тялото му беше здраво, но с тънки ръце, сякаш притежателят им не бе вдигал нищо по-тежко от възглавница.

— Кловис! — разтърси го Анабет по-силно, след което почука шест пъти по-челото му.

— К-к-аквоо? — възмути се Кловис, като се изправи и изтегна. Той се прозя дълбоко и Анабет и Джейсън го последваха.

— Стига! — скара му се Анабет. — Имаме нужда от помощта ти.

— Но аз нанках!

— Ти винаги нанкаш!

— Лека нощ.

Преди отново да заспи, Анабет му взе възглавницата.

— Не е честно — неомощно се оплака Кловис. — Върни ми я.

— Първо ни помогни — каза Анабет, — а после спи, колкото си искаш.

Кловис въздъхна. Дъхът му ухаеше на топло мляко.

— Хубаво. Какво има?

Анабет му обясни за проблема на Джейсън, като от време на време щракваше с пръсти под носа на Кловис, за да го държи буден.

Явно историята се видя интересна на Кловис, защото не заспа, когато Анабет свърши. Даже се изправи и се изтегна, след което премигна, докато гледаше Джейсън.

— Значи не помниш нищо, така ли?

— Само впечатления — каза Джейсън, — чувства като...

— Аха? — подкани го Кловис да продължи.

— Като това, че не бива да съм тук. В този лагер. В опасност съм.

— Хмм. Я затвори очи.

Джейсън погледна разтревожен към Анабет, но тя му кимна окуражително.

Той се страхуваше, че ще бъде приспан в някое от леглата и ще остане да спи тук завинаги, но въпреки това затвори очи. Мислите му станаха мъгляви, сякаш потъваше в дълбоко езеро.

В следващия момент осъзна, че е отворил очи. Стоеше седнал на стол до огъня. Кловис и Анабет бяха клекнали до него.

— Сериозна работа — казваше Кловис.

— Какво стана? — попита Джейсън. — Колко дълго...

— Само няколко минути — успокои го Анабет, — но бе нервно. Почти се разпадна.

Джейсън се надяваше, че тя говори образно, но изражението ѝ бе мрачно.

— Обикновено — каза Кловис — си има добра причина за това да изгубиш паметта си. Но спомените не изчезват — те потъват под повърхността на съзнанието като сънища и с един хубав сън аз мога да ги извадя отново на повърхността. Това обаче...

— Лета? — попита Анабет.

— Не — поклати глава Кловис, — не става дума дори за Лета.

— Лета? — не разбра Джейсън.

Кловис посочи към дървесния клон над камината, от който капеха млечнобели капки.

— Река Лета е в Подземния свят. Тя поглъща спомените ти, изтрива паметта ти напълно. Това е клон от магнолия, израснала от отвъдното, потопен в реката на Лета. Той е символ на баща ми, Хипнос. Лета не е място, където би искал да поплуваш.

Анабет кимна.

— Веднъж Пърси отиде там. Каза ми, че водата е достатъчно мощна, за да изтрие паметта дори на титан.

Джейсън се почувства добре от това, че не бе пипнал клона.

— Но... моят проблем не е такъв, нали?

— Не — съгласи се Кловис, — твоята памет не е изтрита. Спомените ти не са заровени. Те са откраднати.

Огънят изпука. Капките вода на забравата продължаваха да се стичат в металните купи на лавицата над камината. Едно от другите деца на Хипнос промърмори в съня си за някаква патица.

— Откраднати? — повтори Джейсън. — Но как?

— От бог — отвърна Кловис. — Само бог има такава сила.

— Знаем това — каза Джейсън. — Била е Юнона. Но защо и е да прави такава нещo?

Кловис се почеса за врата.

— Юнона?

— Има предвид Хера — каза Анабет. — По някаква причина Джейсън използва римски имена.

— Хммм — каза Кловис.

— Какво? — попита Джейсън. — Това значи ли нещо?

— Хммм — повтори Кловис и Джейсън осъзна, че другото момче е заспало.

— Кловис! — извика той.

— Да? Какво? — ококори се другият — говорихме за възглавници, нали? А, не, за богове. Сега си спомних. Гръцки и римски. Е, да, това е важно.

— Но те са едни и същи — каза Анабет, — просто с различни имена.

— Не точно — възрази Кловис.

Джейсън се приведе, вече напълно буден.

— Какво имаш предвид с това „не точно“?

— Ами — прозя се Кловис, — някои богове са само римски. Например Янус, Помпона. Но дори върховните богове на Елада... когато отишли в Рим, са се променили не само имената им. Променил се видът им. Променили се символите им. Дори характерът им.

— Но... — заекна Анабет, — добре де, хората са ги виждали различно през вековете. Но това не променя кои са те.

— Разбира се, че го променя — Кловис отново бе започнал да клюма, когато Джейсън изщрака с пръсти под носа му.

— Идвам, мамо! — извика другото момче. — Имам предвид... да, буден съм. Та, характера им. Боговете се изменят така, че да пасват на приютилата ги култура. Ти добре знаеш това, Анабет. В наши дни например Зевс обича костюми, шити по поръчка, риалити програми и китайска храна от двайсет и осма улица, нали така? По същия начин си е имал особености и в римски времена, а боговете са били покровители на Рим почти толкова дълго, колкото са били покровители и на Гърция. Все пак говорим за огромна империя. Нормално е римските аспекти още да са част от характера им.

— Има смисъл — съгласи се Джейсън.

Но Анабет поклати изумено глава.

— Откъде знаеш всичко това, Кловис?

— Ами аз прекарвам доста време в сънуване. Виждам боговете през цялото време — как винаги променят формата си. Сънищата са течни, знаеш ли. Можеш да бъдеш на различни места по различно време, да сменяш личността си. Сякаш самият ти си бог. Така например веднъж сънувах, че съм на концерт на Майкъл Джексън и в

същото време бях на сцената с него, пеехме заедно и не можех да си спомня текста на песента *The Girl Is Mine*. Беше толкова уничително, че...

— Кловис — прекъсна го Анабет, — какво ще кажеш да се върнем на Рим, а?

— Да, та за Рим — продължи Кловис, — исках да кажа, че наричаме боговете с гръцките им имена, защото това е оригиналният им вид. Но да кажеш, че римските им аспекти са съвсем същите — това не е вярно. В Рим те станали по-военнолюбиви. Не общували със смъртните толкова много. Били по-свирепи, по-могъщи... боговете на една империя.

— Тъмната страна на боговете? — предположи Анабет.

— Не, не точно — възрази Кловис. — Те vyplъщавали дисциплината, честта, могъществото...

— Но това са хубави неща — намеси се Джейсън, който по някаква причина чувстваше нужда да защити римските богове, без да знае защо. — Дисциплината е важно нещо. Затова Рим е устоял толкова дълго.

Кловис го погледна учуден.

— Това е вярно. Но римските богове не били особено дружелюбни. Татко ми Хипнос например... в гръцки времена той само си нанкал като мен. Но в римско време го нарекли Сомнус. Тогава той започнал да убива хората, които не си вършат работата съвестно. Ако задремели в неправилния момент — бум! Никога не се събуждали. Така убил кормчията на Еней при бягството им от Троя.

— Сладко — каза Анабет. — Но аз все още не разбирам какво общо има всичко това с Джейсън.

— Нито пък аз! — весело каза Кловис. — Но ако Хера е взела паметта ти, само тя може да ти я върне. И ако бях на твое място и ми предстоеше среща с царицата на боговете, искрено бих се надявал да е повече Хера, отколкото Юнона. А сега може ли да си лягам?

Анабет се загледа в клонката над огъня, от която продължаваше да капе вода на забравата и да се стича в купите. Тя изглеждаше толкова обезпокоена, че Джейсън се зачуди дали няма да отпие, за да забрави проблемите си.

Тогава Анабет се изправи и върна възглавницата на Кловис.

— Благодаря ти, Кловис. Ще се видим на вечеря.

— Не може ли да ми донесат храната в хижата? — прозя се Кловис и се препъна в леглото си. — Чувствам, че... хрр...

Лицето му падна върху възглавницата, а задникът му остана във въздуха.

— Да не се задуши? — изплаши се Джейсън.

— Няма — увери го Анабет, — но пък за теб почвам да се притеснявам сериозно.

IX. ПАЙПЪР

Пайпър сънуваше последния ден, който прекара с баща си. Бяха на плажа, близо до Биг Сур^[1] и си почиваха след карането на сърф. Сутринта бе минала прекрасно и Пайпър знаеше, че няма как скоро да не се обърка нещо.

Или щеше да изникне тълпа папараци, или в морето щеше да се появи голяма бяла акула. Нямаше начин късметът ѝ да проработи.

Засега обаче се радваха на страхотни вълни, безоблачно небе и миля от океана, запазена само за тях. Баща ѝ бе успял да намери това местенце, беше наел вилата на плажа и територията наоколо и някак си бе успял да го запази в тайна. Ако се застоеше тук твърде много, фотографите щяха да го намерят. Те винаги успяваха.

— Добре се справяш, Пайпс — усмихна ѝ се той, разкривайки снежнобели зъби над брадичка с трапчинка, докато тъмните му очи проблясваха по начина, който караше възрастните жени да пицят и да искат автограф върху тялото си. С перманентен маркер.

Сериозно — мислеше си Пайпър, — *по-добре се гръмнете.*

Късо подстриганата му коса блестеше от солената вода.

— Справяш се все по-добре с дъската.

Пайпър се изчерви от гордост, макар да подозираше, че баща ѝ просто се държи мило. Тя все още прекарваше по-голямата част от времето си във водата. Дори успяваше да се прегази сама със сърфа, което си беше постижение. Докато баща ѝ бе естествен талант, макар в това да нямаше логика — беше отраснал като бедно дете в Оклахома, на стотици мили от океана. И въпреки това покоряваше вълните с лекота. Пайпър отдавна щеше да се е отказала от сърфа, ако така не прекарваше повече време с него. Нямаше много други възможности за това.

— Сандвич? — баща и бръкна в кошницата за пикник, приготвена от неговия готвач, Арно.

— Да видим, имаме с пуйка и сос, с раци... о, и специално за Пайпър — с фъстъчено масло и мармалад.

Тя взе сандвича, макар да бе твърде нервна, за да яде. Винаги искаше сандвич с фъстъчено масло и мармалад. Първо, защото бе вегетарианка от деня, в който бяха минали покрай една касапница в Чино^[2] и вонята, носеща се оттам, едва не я бе накарала да си изповръща червата.

Но имаше и нещо друго. Сандвичът с фъстъчено масло и мармалад беше обикновена храна, каквато някое обикновено дете би хапнало за обяд. Понякога тя си фантазираше, че баща ѝ го е приготвил сам за нея, а не е оставил тази работа на майстор-готвач от Франция, който обича да увива филиите в златни листа и да ги забобда със запален бенгалски огън вместо с клечка за зъби.

Нищо ли не можеше да е просто? Затова винаги отказваше лъскавите дрешки, които баща ѝ винаги предлагаше, дизайнерските обувки, услугите на поредния префърцунен козметичен салон. Подстригваше се сама с детски ножици, като нарочно оставяше косата си неравна. Предпочиташе да носи стари износени маратонки, дънки и тениска, а също и старото си яке за сноуборд.

Освен това мразеше снобарските частни училища, в които я натикваше баща ѝ. Непрекъснато я изключваха от тях, но той намираще още и още такива.

Вчера бе извършила най-големия си подвиг, изкарвайки взетото „назаем“ беемве от автомобилния магазин. Всеки път трябваше да измисля нещо все по-голямо. Напоследък малко неща привличаха вниманието на баща ѝ.

Сега обаче съжаляваше за постъпката си. Баща ѝ още не знаеше за станалото.

И тя не смяташе да му разкаже за него тази сутрин. Беше я изненадал с това пътуване и тя не искаше да го проваля. Прекарваха времето си заедно за пръв път от... три месеца?

— Какво не е наред? — попита я той, подавайки ѝ чаша сода.

— Татко, има нещо, което...

— Чакай малко, Пайпс. Изглеждаш прекалено сериозна. Готова ли си за Трите въпроса?

Играеха тази игра от години — така баща ѝ оставаше свързан с нея, въпреки малкото време, което прекарваха заедно. Можеха да се питат един друг всякакви неща — но до три въпроса. Забранени теми нямаше, но трябваше да отговориш искрено. През останалото време

баща ѝ бе обещал да не ѝ се меси, което не беше трудно — той така и така никога не бе наоколо.

Пайпър знаеше, че повечето деца биха намерили тази игра за ужасяваща, но тя я очакваше с нетърпение. Тя беше като сърфа — трудна, но ѝ напомняше, че все пак има баща.

— Първият ми въпрос — каза тя — е за мама.

Това не бе изненада. Майка ѝ винаги присъстваше в поне един от въпросите ѝ...

Баща ѝ сви рамене безпомощно.

— Какво искаш да знаеш, Пайпър? Вече ти казах — тя изчезна. Не знам защо, нито къде е отишла. След като ти се роди, тя просто си замина. И никога повече не узнах нищо за нея.

— Дали все още е жива?

Това не беше истински въпрос. Баща ѝ можеше да каже, че не знае. Но тя искаше да чуе отговора му.

Той се загледа във вълните.

— Дядо ти Том — каза накрая — ми разказваше, че ако вървиш достатъчно дълго срещу залеза, ще стигнеш страната на сенките и ще можеш да видиш духовете на мъртвите. Разказа ми, че много отдавна хората могли да връщат мъртвите по този начин, но после оплескали нещата. Беше дълга история.

— Като мита за слизането на Орфей в Подземното царство — спомни си Пайпър. — И то било на запад... а Орфей опитал да върне жена си.

Баща ѝ кимна. Преди година той бе получил най-голямата роля в кариерата си, превъплъщавайки се в един старогръцки цар. Пайпър му беше помогнала при изследването на митовете — всички тези истории, в които хората биваха превръщани в камъни или изгаряха живи в езера от лава. Бяха се забавлявали, докато ги четяха заедно, и за момент животът на Пайпър не изглеждаше толкова лош. За известно време се бе сближила с баща си. Но после, разбира се, всичко бе свършило.

— Има много прилики между легендите на древните гърци и племето чероки — съгласи се баща ѝ. — Чудя се какво ли би помислил дядо ти, ако можеше да ни види сега да стоим на края на западната земя. Вероятно щеше да ни сметне за призраци.

— Опитваш се да ми кажеш, че вярваш в тези истории, нали? И смяташ, че мама е мъртва.

Очите му се насълзиха и Пайпър видя тъгата в тях. Тогава разбра защо жените го харесват толкова. На повърхността той изглеждаше самоуверен и силен, но очите му криеха неизразима печал. Жените искаха да разберат защо. Искаха да го утешат, но не можеха. Баща ѝ бе разказал, че това е черта на племето, че всички те носят тъмнина в себе си заради многото изстрадали поколения. Но Пайпър смяташе, че не е само това.

— Не вярвам в тези истории — каза той. — Те са забавни, но ако наистина вярвах в страната на духовете, в свещените животни или гръцките богове... не бих могъл да спя нощем. Винаги ще търся някой, когото да обвинявам.

За рака на белите дробове, който покоси дядо Том — помисли си Пайпър, — преди татко да стане известен и богат и да може да помогне. За това, че единствената жена, която бе обичал, нейната майка, го бе изоставила, без дори да се сбогува, и му бе завещала дете, за което не бе готов да се грижи. За това, че бе толкова успешен и въпреки това нещастен.

— Не зная дали е още жива — продължи той, — но все едно е в Страната на сенките, Пайпър. Няма как да си я върнем. Ако вярвах в друго... щях да полудея.

Зад тях се отвори врата на кола. Пайпър се обърна и замря. Джейн се задаваше, облечена в своя бизнес костюм, препъвайки се с високите си токчета по пясъка с мобилен телефон в ръка. Изражението на лицето ѝ издаваше отчасти раздразнение, отчасти триумф и Пайпър веднага разбра, че е говорила с полицията.

Падни, моля те — помоли се Пайпър. — Ако има някой свещен животински дух или гръцки бог, който да помогне, сега е моментът. Нека Джейн припадне. Нека не е нещо сериозно, но да е достатъчно, че да излезе от строя до края на деня. Моля те...

Но Джейн продължи да напредва.

— Тате — каза Пайпър, — вчера стана нещо...

Но той също бе видял Джейн и лицето му бе придобило сериозно изражение. Джейн нямаше да дойде тук, ако не бе станало нещо важно. Или някое студио се бе обадило, или Пайпър пак бе сгафила.

— Сега се връщам, Пайпс — обеща той, — само да видя какво иска Джейн. Знаеш я каква е...

Да, Пайпър наистина я „знаеше“. Баща ѝ неохотно приближи Джейн. Пайпър не можеше да чуе разговора им, но нямаше и нужда. Тя разчиташе добре изразенията на хората. Джейн му разказваше за откраднатата кола и от време на време я посочваше с пръст, сякаш бе отвратителен домашен любимец, изходил се на килима.

Ентусиазмът и енергията на баща ѝ изчезнаха. Той даде знак на Джейн да го изчака, след което се върна при Пайпър. Тя не можа да срещне погледа му.

Беше предала доверието му.

— Обеща ми, че ще опиташ Пайпър — каза той.

— Татко, мразя това училище. Не мога да издържам там. Искан да ти разкажа за онова беемве, но...

— Изключили са те — каза той — и, Пайпър, кола? Следващата година навършваш шестнайсет. Ще мога да ти купя каквато кола поискаш. Как можа да...

— Искан да кажеш, че Джейн ще ми купи кола — прекъсна го Пайпър. Не можа да се сдържи. Гневът я завладя и изригна през устата ѝ: — Татко, чуй ме поне веднъж. Искан ти да се грижиш за мен, а не Джейн. Направи ме частна ученичка, обучавай ме у дома! Толкова много неща научих, когато четохме за гърците заедно. Можем да го правим постоянно! Можем да...

— Не сменяй темата така, че аз да изляза виновен — отвърна баща ѝ. — Правя каквото мога, Пайпър. И преди сме водили този разговор.

Не — помисли си тя, — ти винаги си го прекъсвал. От години.

Баща ѝ въздъхна.

— Джейн е говорила с полицията и е уредила нещата. Автокъщата няма да ни съди, но ще трябва да отидеш в специално училище в Невада. То е... за проблемни деца.

— Това съм аз, нали? — потрепери гласът ѝ. — Един проблем.

— Пайпър, ти ми обеща, че ще опиташ. И ме провали. Не знам какво друго мога да направя.

— Каквото и да е — отговори тя, — но го направи сам! Не оставяй Джейн да свърши работата ти. Не можеш просто да ме отпратиш.

Баща ѝ погледна към кошницата. Сандвичът ѝ стоеше неизяден върху златния лист. Бяха планирали да изкарат целия следобед на

сърфа. Сега всичко бе пропаднало.

Пайпър не можеше да повярва, че той ще послуша Джейн отново. Че ще я прати в такова училище.

— Върви при нея — каза той — и ще научиш подробностите.

— Татко...

Той погледна настрана и се втренчи в океана, сякаш виждаше страната на сенките на хоризонта. Пайпър се насили да не се разплаче. Тръгна по плажа към Джейн, която се усмихна ледено и вдигна един самолетен билет. Както обикновено, вече бе уредила всичко. Пайпър бе просто още един проблем, който Джейн можеше да отметне от списъка си.

А после сънят на Пайпър се промени.

Стоеше на върха на една планина, в подножието на която проблясваха светлините на някакъв град. Пред нея блестеше клада. Алените пламъци хвърляха повече сенки, отколкото светлина, но горещината бе толкова адска, че дрехите ѝ започнаха да димят.

— Това е второто предупреждение — прогърмя глас тъй мощен, че земята потрепери. Пайпър бе чувала този глас и преди в сънищата си. Опита се да убеди сама себе си, че не е страшен като преди, но всъщност бе по-лош. От мрака зад кладата се издигна огромно лице. То сякаш плуваше над огъня, но Пайпър знаеше, че е свързано с гигантско тяло. Грубите му черти бяха като изсечени в скала. Лицето изглеждаше почти неодушевено, като се изключеха пронизващите бели очи, подобни на необработени диаманти, и ужасяващите плитки, сплетени с човешки кости. То се ухили и Пайпър потръпна.

— Прави каквото ти се казва — нареди гигантът. — Тръгни на мисията. Изпълнявай заповедите ни и може да оцелееш. Иначе...

Той посочи към едната страна на огъня. Бащата на Пайпър висеше на кол. Безжизнен.

Тя се опита да изкрещи. Да извика баща си, да нареди на гиганта да го пусне.

Но от устата ѝ не излезе и звук.

— Ще те наблюдавам — продължи чудовището, — ако ми служиш, ще оцелеете и двамата. Имаш думата на Енкелад. Но провалиш ли ме... спал съм хилядолетия, млада полубогиньо. И съм гладен, ужасно гладен. Провалиш ли ме, ще утоля глада си с теб и баща ти.

С тези думи гигантът избухна в див кикот. Земята отново потрепери. Под краката на Пайпър зейна пропаст и тя пропадна в мрака.

Събуди се с чувството, че я е стъпкала група ирландски танцьори. Гърдите я боляха и едвам дишаше. Посегна надолу и обгърна ръка около дръжката на кинжала, който ѝ бе дала Анабет — Катоптрис, оръжието на хубавата Елена.

Значи лагерът на нечистокръвните не бе част от съня.

— Как се чувстваш? — попита някой.

Пайпър се опита да се съсредоточи. Лежеше на легло с бяла завивка от едната страна като в кабинета на медицинска сестра. До нея стоеше червенокосото момиче — Рейчъл Деър.

На стената имаше плакат, на който бе нарисуван сатир с термометър в устата, който отчайващо напомняше на тренера Хедж. Надписът гласеше: „Не се е родила болестта, която да надвие една коза!“.

— Къде... — Пайпър млъкна, като видя човека на вратата.

Той приличаше на типичен калифорнийски сърфист — русокос, мускулист и със загар, облечен с шорти и тениска. Навсякъде по тялото си имаше очи, стотици очи — по ръцете, по краката, по лицето. Дори стъпалата му имаха очи, които се взираха към нея през сандалите.

— Това е Аргус — представи го Рейчъл. — Отговаря за сигурността. Държи нещата, хмм, под око.

Аргус кимна. Окото на брадичката му ѝ намигна.

— Къде...? — опита Пайпър да каже нещо отново, но имаше усещането, че говори през вълна.

— Ти си в голямата къща — обясни Рейчъл, — офиса на лагера. Доведохме те тук, след като припадна.

— Ти ме хвана — спомни си Пайпър, — после чух гласа на Хера.

— Съжалявам за това — каза Рейчъл. — Повярвай ми, обсебването не бе моя идея. Хирон те излекува с малко нектар.

— Нектар?

— Напитката на боговете. В малки количества лекува героите, освен ако не ги... ами... изпепели.

— Аха. Яко.

Рейчъл се приведе към нея.

— Спомняш ли си видението си?

За момент Пайпър се ужаси, мислейки си, че другото момиче говори за кошмара с гиганта. После обаче разбра, че става дума за случилото се в хижата на Хера.

— Нещо не е наред с богинята — каза Пайпър. — Каза ми да я освободя, сякаш е пленена. Спомена, че земята ще ни погълне, че идва някой от огън... а и нещо за слънцестоеенето.

В ъгъла Аргус простена. Всичките му очи премигнаха едновременно.

— Хера е създала Аргус — обясни Рейчъл. — Той е много чувствителен, що се отнася до нейната безопасност. Опитваме се да го успокоим, тъй като последния път, когато се разплака, стана наводнение.

Аргус подсмръкна, след което взе шепа салфетки от нощната масичка и започна да търка с тях очите по цялото си тяло.

— Е... — Пайпър се опита да не зяпа, докато Аргус търкаше сълзите от лактите си, — какво се е случило с Хера?

— Не знаем — каза Рейчъл. — Анабет и Джейсън бяха с теб между другото. Джейсън не искаше да си тръгва, но на Анабет й хрумна, че знае как да възстанови спомените му.

Джейсън не е искал да си тръгва? Щеше й се да е била в съзнание тогава. Но ако той върнеше паметта си, дали това щеше да е за добро? Все още се надяваше, че двамата се познават. Не искаше отношенията помежду им да са просто номер на Мъглата.

Я се стегни! — помисли си тя. Ако се наложеше да спаси баща си, нямаше да има значение дали Джейсън я харесва, или не. Той щеше да я намрази.

Както всички останали.

Тя погледна към церемониалния кинжал до себе си. Анабет бе казала, че той е символ на власт и престиж, но обикновено не се използва в битка. Тоест само за фукня — фалшив като самата Пайпър. И името му означаваше огледало. Не смееше да го изтегли сега, понеже нямаше да понесе отражението си.

— Не бой се — стисна ръката й Рейчъл. — Джейсън изглежда добро момче. Той също получи видение, сходно с твоето. Каквото и да става с Хера... убедена съм, че сте предопределени да се справите с него заедно.

Рейчъл се усмихна, сякаш това бяха добри новини, но сърцето на Пайпър се сви още повече. Бе се надявала, че това пътешествие ще включва безименни хора. Но сега Рейчъл на практика и казваше: „Добри новини! Не само баща ти е пленник на великан людоед, но ще се наложи да предадеш момчето, което харесваш! Не е ли страхотно?“

— Хей — каза Рейчъл, — недей да плачеш. Ще се справиш.

Пайпър изтри очите си, мъчейки се да се овладее. Не бе на себе си. Тя винаги бе силна, крадеше коли и стряскаше сънищата на директорите в частните училища на Ел Ей. А сега ревеше като бебе.

— Как може да знаеш какво ми е?

Рейчъл сви рамене.

— Знам, че ти предстои труден избор, а възможностите са ужасни. Както казах, имам предчувствия понякога. Но съм почти сигурна, че ще бъдеш призната край лагерния огън. И когато разбереш кой е божественият ти родител, нещата вероятно ще се прояснят.

Прояснят — помисли си Пайпър. — *Не подобрят.*

Тя се изправи в леглото. Челото я болеше така, все едно някой бе забил копие между очите и.

„Няма как да си я върнем“ — бе казал баща ѝ за мама. Но ето, че сега Пайпър щеше да си я върне. Само че за първи път от много време насам не бе сигурна, че това е добра новина.

— Дано да е Атина — тя погледна към Рейчъл, уплашена, че другото момиче ще ѝ се присмее.

— О, Пайпър, не те обвинявам. Ако трябва да съм искрена, мисля, че и Анабет се надява на същото. Вие двете много си приличате.

Но сравнението накара Пайпър да се почувства дори по-виновна.

— Това пак ли е предчувствие? Ти не знаеш нищо за мен.

— Ще се изненадаш.

— Казваш това, защото си оракул, нали? Трябва да звучите загадъчно.

Рейчъл се засмя.

— Не ми разкривай номерата, Пайпър. И не се безпокой. Нещата ще се наредят, макар и не непременно по твоя начин.

— Това не ме кара да се чувствам по-добре.

Някъде в далечината прозвуча воят на раковина. Аргус изръмжа и отвори вратата.

— Вечеря? — предположи Пайпър.

— Проспа я — отвърна Рейчъл. — Време е за събирането край лагерния огън. Нека отидем и разберем коя си.

[1] Живописен регион в Калифорния, в който планинска верига се издига право от брега на морето. — Бел.пр. ↑

[2] Град в щата Калифорния. — Бел.пр. ↑

Х. ПАЙПЪР

Цялата идея за събирането около лагерния огън ужаси Пайпър. Напомни ѝ за ужасната клада от съня ѝ, за кола, за който бе завързан баща и.

Но вместо това стана свидетел на нещо почти толкова ужасно — пеене в хор. Стълбите на амфитеатъра бяха издълбани от едната страна на хълм и гледаха към каменна камина. Редовете бяха изпълнени с петдесет или шейсет деца, разделени на групи с различни знамена.

Пайпър забеляза Джейсън на първия ред до Анабет. Лио бе наблизо, като седеше с група широкоплещести лагерници със сиво знаме, на което бе изобразен чук. Пред огъня половин дузина младежи с китари и старинни на вид арфи — може би лири — подскачаха наоколо и пееха за някакви парчета броня и това как баба им се приготвяла за война. Всички им пригласяха и със знаци описваха парчетата от бронята, като постоянно пускаха шеги. Това бе може би най-странното нещо, което Пайпър бе виждала — една от тези песни, които са унизителни денем, но вечер, когато всички участваха, бяха някак забавни.

Колкото повече се повишаваше настроението, толкова повече растяха и пламъците, като от червени ставаха оранжеви, а накрая златисти.

Най-после песента завърши с взрив от аплодисменти. Появи се някакъв човек на кон — поне за такъв го сметна Пайпър на проблясващата светлина. После разбра, че вижда кентавър. От кръста надолу той бе бял жребец, а нагоре — човек на средна възраст с къдрава коса и сресана брада. Той размахваше копие, на чиито връх бяха забодени печени гъби.

— Много добре! Специален поздрав за новодошлите. Аз съм директор Хирон и съм щастлив, че сте пристигнали тук живи, здрави и — в общи линии — цели. След малко ще стигнем и до гъбите с шоколад, но първо...

— Защо не първо Плени знамето! — извика някой. Одобрително боботене се чу от няколко облечени в брони хлапета, които стояха под червен флаг, изрисуван с главата на глиган.

— Да — каза кентавърът, — разбирам, че хижата на Арес няма търпение за традиционните ни игри в гората.

— Нямаме търпение да убиваме хора! — извика един от тях.

— За съжаление обаче — продължи Хирон, — докато драконът не бъде поставен под контрол, това не е възможно. Хижа девет, имаме ли новини по този въпрос?

Кентавърът се бе обърнал към групата около Лио. Момчето намигна на Пайпър и стреля по нея с пръст. Момичето до него се изправи с неудоволствие. Тя носеше войнишко яке, което приличаше на това на Лио, а на косата си имаше червена превръзка.

— Работим по въпроса.

Хлапетата с броните отново се разбоботиха.

— Как точно, Ниса? — извика друго от тях.

— Здравата — отговори момичето.

Докато си седеше, Ниса бе освиркана, което накара огъня да запламти хаотично. Хирон тупна с копито в камъните — туп, туп, туп — и лагерниците се укротиха.

— Ще трябва да потърпим — каза Хирон. — В това време имаме по-важна работа, която да обсъдим.

— Пърси? — попита някой. Огънят избледня още повече, но Пайпър нямаше нужда да чете настроението на тълпата по него, за да усети тревогата на лагерниците.

Хирон посочи Анабет. Тя си пое дълбоко въздух и се изправи.

— Не открих Пърси — каза тя. Гласът ѝ потрепери, когато спомена името му, — той не беше при Големия каньон, както си мислех. Но няма да се откажем. Има екипи, които го търсят навсякъде — Гроувър, Тайсън, Нико, ловджийките на Артемида — всички го издирват. Ще го намерим. Но Хирон говори за нещо друго. За нова мисия.

— Новото велико пророчество, нали? — обади се някакво момиче.

Всички се обърнаха. Гласът бе долетял от групата най-отзад, която седеше под розово знаме с изрисуван гълъб. Те говореха помежду си и не следяха разговора, докато не се изправи водачката им

— Дрю. Всички изглеждаха изненадани. Очевидно Дрю не говореше с останалите много често.

— Дрю? — попита Анабет. — Какво имаш предвид?

— Стига вече — разпери ръце Дрю, сякаш всичко е ясно. — Олимп е затворен. Пърси го няма. Хера ти изпраща видение и ти се връщаш с трима нови герои за един ден. Очевидно е, че става нещо странно. Великото пророчество е започнало, нали?

Пайпър прошепна на Рейчъл:

— За какво пророчество говори тя.

После разбра, че всички останали също гледат към Рейчъл.

— Е? — извика Дрю. — Ти си оракулът. Започнало ли е, или не?

Очите на Рейчъл проблеснаха зловещо на огъня. Пайпър се уплаши, че зловещата богиня паун отново ще я обсеби, но Рейчъл спокойно пристъпи напред и се обърна към лагера.

— Да — потвърди тя, — новото велико пророчество започна да се изпълнява.

Избухна пълен хаос.

Пайпър погледна към Джейсън. Тя прочете по устните му: „Добре ли си?“. Кимна му и успя да се усмихне, но после се извърна настрана. Бе болезнено да го гледа, а да не може да е с него.

Когато нещата най-после се поуспокоиха, Рейчъл приближи с още една крачка към лагерниците и над петдесет героя се отдръпнаха от нея, сякаш едно слабо момиче е по-могъщо от всички тях.

— За тези от вас, които не са го чули — каза Рейчъл, — великото пророчество бе първата ми прогноза и дойде през месец август. То звучеше така:

„Седмина герои ще сбере зовът, през огън или буря ще премине светът...“

Джейсън скочи на крака. Погледът му бе като на безумец, все едно го бяха ударили с електрошок.

Дори Рейчъл бе смаяна.

— Д-Джейсън? — заекна тя. — Какво...

— *Ut cum spiritu postrema sacramentum dejuremus* — продължи той с напевен глас. — *Et hostes ornamenta addent ad ianuam necem.*

Неловко мълчание се възцари над групата. Пайпър виждаше по лицата на някои от героите, че се мъчат да преведат римите. Можеше да разбере, че приятелят ѝ е казал нещо на латински, но не знаеше

какво го е прихванало, че да започне да припява като католически свещеник.

— Ти... току-що завърши пророчеството — заекна Рейчъл и преведе думите му: — „Клетва трябва да се спази със сетен дъх, пред портите на смъртта бди врагът“. Но откъде...

— Зная тези рими? — Джейсън се намръщи и подпря с ръце слепоочията си. — Не ми е ясно как, но знам това пророчество.

— И то на латински — вметна Дрю. — Хем красив, хем умен.

От групата на Афродита се чу кикот. *Какви нещастници са тия* — помисли си Пайпър. Но напрежението не спадна. Лагерният огън бушуваше с нездрава зелена светлина.

Джейсън седна смутен, но Анабет постави ръка на рамото му и му прошепна нещо успокоително. Пайпър усети, че я жилва ревност. Тя трябваше да е до него и да го успокоява...

А Рейчъл Деър все още изглеждаше леко замаяна. Тя се обърна към Хирон за съвет, но кентавърът стоеше притихнал и мрачен, като че наблюдаваше пиеса, в която не може да се намеси — трагедия, в която накрая умираха много хора.

— Е — каза Рейчъл, опитвайки да се успокои, — да, това е великото пророчество. Надявахме се, че то няма да се осъществи в близките години, но се страхувам, че в момента започва. Не мога да го докажа. Просто имам предчувствие. И както каза Дрю, случва се нещо странно. Седемте героя, които и да са те, още не са се събрали. Имам чувството, че някои от тях са тук, сред нас. Но други не са.

Лагерниците се размърдаха и започнаха да мърморят, поглеждайки нервно един към друг, докато един сънен глас не се обади:

— Тук съм! О... присъстващите ли проверявате?

— Заспивай, Кловис! — извика някой и много от присъстващите се разсмяха.

— Както и да е — продължи Рейчъл, — не знаем какво означава великото пророчество. Не знаем какви предизвикателства ще срещнат героите, но предвид факта, че първото такова пророчество предвиди войната с титаните, можем да допуснем, че второто се отнася за нещо също толкова ужасно.

— Или дори по-лошо — прошепна Хирон.

Може би не искаше да го чуят, но това се случи. Лагерният огън мигновено стана тъмnochервен.

Като кладата от съня на Пайпър.

— Това, което знаем — продължи Рейчъл, — е, че първият етап вече тече. Възникнал е голям проблем и той ще се реши с изпълняването на подвиг. Хера, царицата на боговете, е пленена.

Настъпи гробно мълчание. А след това петдесет героя заговориха едновременно.

Хирон отново потропа с копито, но въпреки това Рейчъл трябваше да почака, преди отново да привлече вниманието на останалите.

Тя им разказа за инцидента на пътеката при Големия каньон и за това как Глийсън Хедж се бе пожертвал при атаката на духовете на бурята. Разкри им предупреждението на вентите, че това е само началото, както и твърдението им, че служат на някаква господарка, зарекла се да избие всички герои. Добави как Пайпър бе припаднала в хижата на Хера. Пайпър се опита да остане спокойна, дори когато видя как на задния ред Дрю имитира припадък и приятелките ѝ започват да се хият. Най-накрая Рейчъл им разказа за видението на Джейсън в дневната на голямата къща. Съобщението, което Хера бе изпратила на приятеля ѝ, бе толкова сходно с полученото от Пайпър, че тя усети да я побиват тръпки. Но имаше и една разлика. Хера бе предупредила Пайпър да не я предава. Беше ѝ казала: „Подчини му се и царят им ще се надигне и ще обрече на гибел всички ни“. Хера знаеше за заплахата на гиганта. Но защо тогава не бе предупредила Джейсън, защо не му бе разкрила, че Пайпър е агент на врага?

— Джейсън — попита Рейчъл, — спомняш ли си фамилното си име?

Той изглеждаше наполовина заспал, но поклати глава.

— Тогава ще те наричаме само Джейсън — каза Рейчъл. — Очевидно е, че Хера ти е наредила да извършиш подвиг.

Рейчъл спря, давайки шанс на Джейсън да се отрече от съдбата си. Всички го погледнаха. Усещаше се такова напрежение, че Пайпър бе сигурна, че ще припадне на негово място. Но той изглеждаше смел, решителен. Стисна зъби и кимна.

— Съгласен съм.

— Трябва да спасиш Хера, за да предотвратиш велико зло — продължи Рейчъл. — Някакъв цар се надига. Това ще стане по време на зимното слънцестоене, само след четири дни.

— Това е денят, в който боговете се съветват — каза Анабет, — дори да не знаят какво се е случило с Хера, тогава ще забележат отсъствието ѝ. И вероятно ще се скарат, обвинявайки се взаимно за станалото. Така става обикновено.

— Освен това — каза Хирон — зимното слънцестоене е времето, в което мракът е най-гъст. Боговете се събират тогава, понеже и те като нас, смъртните, са по-силни, когато са много. На този ден те имат нужда от тази сила, тъй като тогава злата магия е най-силна. Древната магия, която е по-стара и от тях. В дни като този някои същества... се пробуждат.

Начинът, по който произнесе тези думи, бе ужасно зловец — така се произнасяха присъди.

А не рецепти например.

— Добре де — каза Анабет, поглеждайки към кентавъра, — благодаря за оптимизма. Каквото и да става, аз съм съгласна с Рейчъл. Джейсън е избран да води екипа за този подвиг, така че...

— Защо тогава не е признат — извика някой от хижата на Арес, — щом е толкова важен...

— Признат е — прекъсна го Хирон, — и то отдавна. Джейсън, покажи им.

В началото Джейсън не го разбра. Той пристъпи неспокойно напред, а Пайпър не можа да не забележи колко добре изглеждаше с блестящата си на пламъците руса коса и черти, царствени като на римска статуя. Той погледна към Пайпър и тя му кимна окуражително, имитирайки с ръка хвърлянето на монета.

Джейсън бръкна в джоба си. Монетата му блесна във въздуха и когато я хвана в ръка, вече държеше остро копие — златно и дълго над два метра.

Другите герои ахнаха. Рейчъл и Анабет отстъпиха назад, за да избегнат острието, което изглеждаше остро като шило.

— Това не беше ли... — Анабет се поколеба. — Мислех, че имаш меч.

— Струва ми се, че се изменя — измънка Джейсън. — Монетата е същата, но си избира в какво оръжие да се превърне.

— Хей, и аз искам такава! — извика едно от хлапетата на Арес.

— Това е по-яко от електрокопието на Клариса, Леймър! — съгласи се един от братята му.

— Електрическо, а? — промърмори Джейсън, сякаш му бе хрумнало нещо. — Назад!

Анабет и Рейчъл го разбраха. Джейсън надигна копието и в небето се чу гръм. Всяко косъмче по ръцете на Пайпър настръхна. От острието на копието изригна мълния, която удари лагерния огън като артилерийски залп.

Когато пушекът се разнесе, а звъненето в ушите на Пайпър утихна, целият лагер бе замръзнал в шок, а героите, заслепени и покрити в пепел, се взираха в мястото, на което допреди малко бе горял огън. Навсякъде валеше сгурия, а на сантиметри от Кловис бе паднало горящо парче дърво.

Синът на Хипнос обаче продължаваше да спи дълбоко.

Джейсън сведе копието.

— Тъ... съжалявам.

Хирон избърса няколко въглена от брадата си. Той направи гримаса, сякаш най-лошите му страхове са се потвърдили.

— Малко драматично наистина, но определено те разбрахме. Мисля, че вече няма съмнение кой е баща ти.

— Юпитер — веднага каза Джейсън, — тоест Зевс! Господарят на небето.

Пайпър не можа да сдържи усмивката си. Беше логично, разбира се. Най-могъщият бог бе бащата на най-великите герои от древността. Кой друг можеше да е баща на Джейсън?

Но очевидно останалите в лагера не бяха така сигурни. Настана пълен хаос, като дузини лагерници питаха едновременно различни неща, докато Анабет не вдигна ръце.

— Чакайте! — каза тя. — Как може да е син на Зевс? Ами пакта на Тримата големи да нямат смъртни деца? Как може да не сме разбрали за него по-скоро?

Хирон не отговори, но Пайпър имаше чувството, че кентавърът знае отговора. И той не бе никак хубав.

— Важното е — каза Рейчъл, — че Джейсън е тук сега. Той има да изпълни задача, което означава, че ще има нужда от свое собствено пророчество. — Тя затвори очи и от устата ѝ потече слюнка. Двама

лагерници се спуснаха към нея и я хванаха. Трети отиде в края на амфитеатъра и взе стол на три крака, който стоеше пред унищоженото огнище. Без огъня нощта изглеждаше тъмна, но в краката на Рейчъл се образува зеленикава мъгла. Когато отвори очите си, те светеха. Изумруден дим изскочи от устата ѝ. Гласът, който долетя оттам, бе дрезгав и престарял — звукът, който би издала змия, ако говореше:

Пази се от Земята, дете на мълнията,
защото ще срещнат седемте на гигантите мъстта.
Клетката ще строшат гълъбът и наковалнята,
а гневът на Хера ще доведе смъртта.

След последната дума Рейчъл припадна, но помагачите ѝ бяха готови и я хванаха. Те я отнесоха от огнището и я поставиха в един ъгъл да почива.

— Това нормално ли е? — попита Пайпър. Сетне усети, че е нарушила мълчанието и всички я гледат. — Имах предвид... често ли плюе зелен дим?

— Богове, колко си тъпа! — изсумтя Дрю. — Тя току-що изрече пророчество. Пророчеството за това как Джейсън ще спаси Хера! Защо просто...

— Дрю — скара ѝ се Анабет, — въпросът на Пайпър е съвсем нормален. Нещо около това пророчество определено не е нормално. Ако гневът на Хера ще доведе смъртта, защо да я освобождаваме? Това може да е капан. Хера може да се обърне срещу спасителите си. Тя никога не се е отнасяла добре с героите.

Джейсън се изправи.

— Нямам избор. Хера ми отне спомените. Искam си ги обратно. Освен това, не можем да не помогнем на царицата на небесата, щом е в беда.

Едно момиче от хижата на Хефест — Ниса, носещата червена превръзка на косата — се изправи.

— Може би. Но не пренебрегвай съветите на Анабет. Хера е отмъстително божество. Тя хвърлила собствения си син — нашия баща — от планината, само защото бил грозен.

— Много грозен — обади се някой от хижата на Афродита.

— Млъкни! — изръмжа Ниса. — Да се върнем на темата. Трябва да помислим и върху това, че трябва да се пазим от земята. И това за мъстта на гигантите. С какво си имаме работа? Какво може да е толкова могъщо, че да отвлече царицата на небесата?

Никой не отговори, но Пайпър забеляза как Анабет и Хирон се споглеждат. На Пайпър и се стори, че разговорът им протича така:

Анабет: Мъстта на гигантите... не, не може да бъде!

Хирон: Мълчи. Не ги плаши повече.

Анабет: Шегуваш се! Не може да сме извадили чак толкова лош късмет.

Хирон: После, дете. Ако им кажеш всичко сега, ще бъдат парализирани от ужас.

Пайпър знаеше, че няма начин да разчита изразенията им толкова добре — та тя едва ги познаваше! Но бе напълно сигурна, че ги разбира.

И това я плашеше до смърт.

Анабет си пое дълбоко въздух.

— Подвигът е за Джейсън — обяви тя, — така че изборът трябва да е негов. Ясно е, че той е детето на мълнията. Според традицията има право да избере двама спътници.

Някой от хижата на Хермес извика:

— Е, първият си ти, Анабет. Имаш най-голям опит.

— Не, Травис — отвърна тя. — Първо, няма да помагам на Хера. Всеки път, когато съм опитвала, тя ме е лъгала или ми се е връщало тъпкано. Забрави. Няма начин. Освен това утре сутрин заминавам да търся Пърси.

— Всичко е свързано — каза Пайпър, без да знае откъде е събрала смелост. — Знаете, че е така, нали? Цялата тази работа, изчезването на гаджето ти... всичко е свързано.

— Как? — настоя Дрю. — Като си толкова умна, кажи как?

Пайпър се опита да отговори, но не можа.

Анабет отново ѝ помогна.

— Може и да си права, Пайпър. Но ако всичко това е свързано, аз ще почна от другия край — като намеря Пърси. Както казах, нямам желание да спасявам Хера, ако ще всички в Олимп да се сбият без нея. Но има и още една причина, поради която не мога да го направя. Пророчеството.

— То казва кого трябва да избира — съгласи се с нея Джейсън. — Гълъбът и наковалнята са предречени да строшат клетката. Наковалнята е символ на Вулк... на Хефест.

Под знамето на хижа девет раменете на Ниса увиснаха, сякаш я бяха натоварили с тежка наковалня.

— Ако трябва да се пазите от земята — каза тя, — ще ви трябва въздушен транспорт.

Пайпър понечи да каже, че Джейсън може да лети, но после се спря. Той сам трябваше да разкрие това, когато се почувства готов. И без това ги бе сплашил здравата тази нощ.

— Летящата колесница е счупена — продължи Ниса, — а пегасите търсят Пърси. Но може би хижата на Хефест ще измисли друг начин, по който да помогне. Сега, след контузията на Джейк, аз водя проектите. Готова съм да се присъединя към отбора за мисията.

Но не звучеше много убедено.

В този миг се изправи Лио. Той бе толкова тих, че Пайпър го бе забравила, а това съвсем не му отиваше.

— Става дума за мен — каза той.

Лагерниците от неговата хижа се размърдаха, а неколцина дори се опитаха да го накарат да седне. Лио обаче се възпротиви.

— За мен става дума. Зная го. И имам идея за проблема с летенето. Оставете ме да опитам. Ще се справя!

Джейсън остана да го гледа за миг. Пайпър бе сигурна, че ще му откаже. Но после той се усмихна.

— Започнахме това заедно, Лио. Редно е и така да го завършим. Намериш ли ни превоз, си в играта.

— Да! — Лио вдигна победоносно юмрук.

— Може да е опасно — предупреди го Ниса, — очакват те тежки преमेждия, страдания и чудовища. Възможно е никой от вас да не се завърне жив.

— О! — внезапно вълнението на Лио се изпари. После се сети, че всичко го гледат. — Искях да кажа, яко! Страданията са готино нещо. Да тръгваме!

Анабет кимна.

— Джейсън, остава да избереш и третия участник в пътуването. Гълъбът...

— Съм аз — изправи се Дрю на крака с ослепителна усмивка. — Гълъбът е символ на Афродита. Всички знаят това. На твое разположение съм, сине Зевсов.

Пайпър сви юмруци, след което пристъпи напред.

— Не.

Дрю завъртя очи.

— Стига, миличка. Отстъпи назад.

— Аз получих видението от Хера, не ти. Трябва да бъда аз.

— Всеки може да получи видение — каза Дрю, — просто си била на точното място в точния момент — тя се обърна към Джейсън. — Виж, разбирам, че боят е прекрасно умение. А колкото до хората, които майсторят... — тя погледна презрително Лио, — е, предполагам, че все някой трябва да изцапа ръцете си. Но ще ви трябва и малко чар. Мога да бъда доста убедителна. Ще помогна много.

Лагерниците започнаха да си шепнат колко убедителна е Дрю. Пайпър виждаше, че тя печели. Дори Хирон започна да глади брадата си така, сякаш внезапно е разбрал колко разумно е предложението ѝ.

— Е — каза Анабет, — предвид думите от пророчеството...

— Не! — гласът на Пайпър проехтя различно и в собствените ѝ уши — по-настоятелен, по-богат. — Трябва да съм аз.

И тогава стана най-странното нещо на света. Всички започнаха да кимат, да мърморят, че хмм, Пайпър също има право. Дрю се огледа невярващо. Дори някои от нейните лагерници кимаха.

— Стига! — излая тя на тълпата. — Какво толкова може да прави Пайпър?

Пайпър опита да отговори, но увереността ѝ изчезна. Та какво можеше да предложи тя. Не беше нито добър боец, нито планираше или майстореше различни неща. Можеше само да забърква каши и от време на време да убеждава хората да вършат глупости. Освен това беше лъжкиня. Трябваше да иде на мисията не заради Джейсън, а за да може да предаде всички тук. Чу отново гласа от съня си: „Подчини ни се и може и да те оставим да живееш“. Как можеше да я поставят пред такъв избор — да спаси баща си или да помогне на Джейсън?

— Е — каза самодоволно Дрю, — това решава всичко.

Внезапно всички ахнаха. Погледите се насочиха към Пайпър, все едно бе избухнала. Зачуди се къде ли е сбъркала. Но после осъзна, че около нея блести червено сияние.

— Какво? — не разбра тя.

Хвърли поглед над главата си, но там не се бе появил горящ символ като този над Лио. Сетне погледна към себе си и изпищя.

Дрехите й... какво, за бога, носеше? Мразеше рокли! Нямаше рокли. Но сега бе облечена в красива бяла рокля без ръкави, стигаща до глезените й, с деколте, толкова дълбоко, че бе възмутително. Елегантни златни гривни опасваха ръцете и. Невероятна огърлица от кехлибар, корали и златни цветя блестеше на гърдите й, а що се отнася до косата...

— Какво става? — попита тя.

Смаяната Анабет посочи към кинжала на Пайпър, който сега бе излъскан и блестеше, увиснал на златна верижка от едната й страна. Пайпър не искаше да го изтегли. Беше уплашена от това, което щеше да види в отражението. Но накрая любопитството й надделя. Тя извади Каторпсис и се огледа в лъскавото метално острие.

Косата й бе съвършена — бляскава дълга и шоколадовокафява със златни панделки, падащи по раменете й. Дори носеше грим, и то така, както самата Пайпър никога не би могла да си го постави — с меки, едва забележими цветове нежни сенки, които правеха устните й по-червени и придаваха различни цветове на очите и.

Тя бе... тя бе...

— Красива — възкликна Джейсън, — Пайпър, ти... ти си...

При други обстоятелства това признание щеше да е най-щастливият миг в живота й. Но сега всички я гледаха като някакъв изрод. Лицето на Дрю бе пълно с ужас и погнуса.

— Не! — изпищя тя. — Невъзможно!

— Но това не съм аз — възрази Пайпър, — аз... не разбирам.

Кентавърът Хирон прегъна предните си крака и се поклони пред нея, а всички лагерници последваха примера му.

— Слава на Пайпър Маклийн — каза мрачно Хирон, сякаш говореше на погребението й, — дъщеря на Афродита, дамата на гълъбите и богиня на любовта.

XI. ЛИО

Лио не остана край вече несъществуващия лагерен огън, след като Пайпър се разхубави. Наистина бе впечатляващо (*Тя има грим, това е чудо!*), но Лио си имаше собствени проблеми за разрешаване.

Излезе от амфитеатъра и избяга в тъмнината. Чудеше се в какво се е забъркал този път.

Беше се изтъпанил пред група силни и по-смели от него полубогове и бе кандидатствал — *доброволно при това* — за участие в мисия, от която едва ли щеше да се завърне жив.

Не бе споменал на никого, че е видял Тия Калида, старата си детегледачка, но веднага щом чу за видението на Джейсън за дамата в черна рокля и шал, разбра, че става дума за същата жена. Тия Калида беше Хера. Злата му детегледачка бе царицата на боговете. Такива неща наистина можеха да те побъркат.

Той тръгна към гората, опитвайки се да не мисли за детството си, за всички странни и объркани събития, довели в крайна сметка до смъртта на майка му.

Но напразно.

* * *

Тия Калида се опита да го убие за първи път, когато той бе на две години. Веднъж, докато майка му бе в специализирания магазин за машини, в който работеше, Тия Калида го наглеждаше. Тя всъщност не бе негова истинска леля, а просто една от онези стари жени, които гледат децата в квартала. Ухаеше на препечена шунка и меден сироп и винаги носеше черна рокля и шал като вдовица.

— Нека те приспим сега — говореше му тя. — Я да видим, ти ли си малкият ми герой, хм?

Лио беше сънен. Тя го пови в топли алено-жълти завивки и възглавници — поне така му се бе сторило. Леглото беше като дупка в

стената, направена от почернели тухли. Над главата му имаше метален коридор, завършващ с процеп, през който виждаше звездите. Помнеше как почива спокойно там, опитвайки се да хване подобни на светулки искри. Задрямваше и сънуваше огнена лодка, която плава в пепелта. Представяше си как пътува на лодката, как я управлява, воден от звездите. Някъде наблизо Тия Калида сядаше в своя люлеещ се стол — скръц-скръц-скръц — и започваше да пее приспивни песни. Дори на две години Лио различаваше английския от испанския. Спомняше си колко учуден бе от това, че Тия Калида не пее на нито един от двата езика.

Всичко бе наред, докато майка му не се прибра. Тя изпищя и се втурна да го хване, крещейки на Тия Калида:

— Как можа?

Но старицата бе изчезнала.

Лио си спомняше как наднича над рамото на майка си към своите завивки.

Минаха години, преди да разбере, че е спал в пламтяща камина.

Но кое бе най-странното нещо? Тия Калида не бе арестувана, нито дори прогонена от блока им. Тя се появи още няколко пъти през следващите години. Веднъж, когато Лио вече бе на три годинки, тя го остави да си играе с ножове.

— Отрано трябва да свикнеш с остриетата — казала му беше тя, — ако искаш един ден да бъдеш моят герой.

Лио не успя да се убие, но имаше чувството, че Тия Калида нямаше да е много загрижена, дори да беше се наранил.

Когато навърши четири, Тия му донесе гърмяща змия от близкото пасище. Тя му подаде пръчка и го окуражи да подрази животното.

— Де ти е храбростта, юначе? Докажи ми, че мойрите са те избрали правилно.

Лио бе погледнал към кехлибарените очи на змията, бе чул тракането на опашката ѝ. Не можеше да се насили да я побутне. Не му се виждаше честно. Вероятно змията си мислеше същото, защото не ухапа малкото дете. Лио можеше да се закълне, че влечугото бе погледнало Тия Калида, сякаш за да ѝ каже: „Луда ли си, бабо?“ — а после се бе шмугнало във високата трева.

За последен път го беше гледала, когато Лио бе на пет. Дала му бе два цветни молива и лист хартия. Седяха заедно на масата за пикник под един орех зад блока. Докато Тия Калида пееше шантавите си песни, Лио нарисува лодката, която бе видял в пламъците — с цветни платна и редове гребла, със закривена кърма и огромна мачта. Почти беше довършил и се канеше да се подпише с името си, както го бяха научили в детската градина, когато повя вятър и отнесе картината. Тя полетя към небето и изчезна.

На Лио му се доплака. Бе рисувал тази картина толкова дълго, но Тия Калида само изцъка разочаровано.

— Не е дошъл моментът, юначе. Някой ден ще получиш възможността да извършиш подвиг. Ще намериш съдбата си и трудностите в живота ти най-после ще придобият смисъл. Ала първо ще изпиташ много скръб. Съжалявам за това, ала само така може да станеш герой. А сега ми напали огън, миличък. Стопли старите ми кости.

Няколко минути по-късно майката на Лио дойде и запищя от ужас. Тия Калида я нямаше, но Лио седеше в центъра на пожар. Блокът за рисуване бе станал на пепел. Моливите се бяха стопили до бълбукаща разноцветна слуз, а ръцете на Лио пламтяха и бавно прогаряха масата за пикник. Години по-късно хората от блока се чудеха кой е могъл да направи дълбок два сантиметра отпечатък на ръцете на петгодишно дете в здраво дърво.

Сега Лио бе сигурен, че Тия Калида, неговата луда детегледачка, е всъщност Хера. Това я правеше негова божествена баба, а семейството му стана дори още пообъркано.

Замисли се дали майка му е знаела истината. Лио си спомни, че след последното посещения на старицата, майка му го бе отвела вкъщи и му бе говорила дълго, но той не бе разбрал всичко.

— Тя не може да се върне вече — майка му имаше красиво лице с топли очи и къдрава тъмна коса, но тежката работа я бе състарила. Бръчките около очите ѝ бяха дълбоки. Ръцете ѝ — покрити с мазоли. Тя бе първият член на семейството, завършил колеж. Имаше диплома за машинен инженер и можеше да конструира, построи или поправи всичко.

Ала никой не я наемаше. Никоя компания не я взимаше насериозно и така тя си остана в магазина, мъчейки се да изкара

достатъчно пари и за двамата. Винаги миришеше на машинно масло, а когато говореше, постоянно сменяше езиците от английски на испански, използвайки ги като механични инструменти. На Лио му отне години, преди да разбере, че не всички говорят така. Дори го бе научила на морзовата азбука като на игра, за да могат да си изпращат съобщения, когато са в различни стаи. „Обичам те. Добре ли си?“

Такива неща.

— Не ме интересува какво казва Калида — казала бе майка му. — Не ме интересуват историите за съдбата ти и за онези мойри. Ти си прекалено малък за тези неща. Ти си моето бебче.

Тогавя бе взела ръцете му, търсейки с очи следи от изгорено, но такива, разбира се, нямаше.

— Лио, чуи ме. Огънят като всичко останало е само инструмент, но е по-опасен от останалите. Знай лимита на силата си. Моля те, обещаи ми повече да не си играеш с огъня, докато не срещнеш баща си. Някой ден ще го видиш, малкият ми.

Той ще ти обясни всичко.

Лио слушаше това, откакто се помни. Един ден ще видиш баща си. Но майка му не отговаряше на други въпроси за него. Лио не го бе срещал, не бе виждал дори негова снимка, но тя говореше за него така, сякаш е отишъл до магазина за мляко и ще се върне всеки момент. Лио искаше да й повярва, че някой ден всичко ще се изясни.

През следващите няколко години те бяха щастливи. Лио почти забрави за Тия Калида. Все още сънуваше летящата лодка, но другите необясними събития избледняха, сякаш и те бяха сънища.

Но когато стана на осем, всичко се срина. До този момент той прекарваше всеки свободен час в магазина с майка си. Знаеше как да бораи с машините. Можеше да смята по-добре от повечето възрастни. Научил се бе да мисли триизмерно, решавайки задачи по механика в главата си, досущ като майка си. Една нощ бяха останали до късно, понеже тя завършваше дизайна на бормашина, която искаше да патентова. Ако успееше да продаде прототипа, това можеше да промени живота им. Може би бе настъпил мигът за големия й пробив.

Докато тя работеше, Лио й подаваше части или разправяше глупави вицове, опитвайки да я развесели. Най-много се радваше, когато я разсмиваше. Тя се усмихваше и казваше:

— Баща ти би бил горд с теб, синко. Но аз съм сигурна, че ще се видите скоро.

Работилницата на майка му бе в най-задната част на магазина. Нощем там бе малко зловещо, понеже бяха сами. В склада всеки звук ехтеше, но на Лио това не му пречеше, докато е с майка си. Дори да тръгнеше да се разхожда из магазина, поддържаше контакт с нея с помощта на морзовата азбука. Когато бяха готови да тръгват, трябваше да прекосят целия магазин, да минат през задния вход и да излязат на паркинга, след като заключат вратата зад гърба си.

Онази нощ тъкмо бяха свършили работа и стигнали до вратата, когато майка му осъзна, че си е забравила ключовете.

— Смешна работа — намръщи се тя. — Сигурна съм, че ги взех. Чакай ме тук, синко. Връщам се след минутка.

Тя му се усмихна — както се оказа, за последно — и след това се върна в склада.

Сърцето му бе ударило едва няколко пъти, преди вътрешната врата да се затръшне. А след това външната се заключи сама.

— Мамо? — Сърцето на Лио заби бясно. Нещо тежко се свлече на пода в склада. Той се затича към вратата, но колкото и да я дърпаше и риташе, тя не се отваряше.

— Мамо? — обезумял, той започна да чука съобщения по стената. — *Добре ли си?*

— Не може да те чуе — долетя някакъв глас.

Лио се обърна и се озова срещу странна жена. Първо помисли, че това е Тия Калида. Беше наметната с черна роба, а воал скриваше лицето ѝ.

— Тия? — попита той.

Жената се изкикоти като насън.

— Не съм твоята пазителка. Само нейна роднина.

— Какво... имаш предвид? Къде е мама?

— Верен си на майка си значи. Колко мило. Но, виждаш ли, самата аз имам деца... и както разбирам, един ден ти ще се изправиш срещу тях. Когато се опитат да ме събудят, ти ще им попречиш. Не мога да позволя това!

— Но аз не ви познавам! Не искам да се бия с никого!

Тя отговори като сомнамбул в транс:

— Колко мъдро.

Лио разбра, че жената всъщност спи, и усети да го побиват тръпки. Зад воала очите ѝ бяха затворени. Още по-странен бе фактът, че дрехите ѝ не са направени от плат, а от самата земя — суха, спечена пръст, която се завихряше около нея. Бледото ѝ спящо лице бе едва видимо иззад воала от прах и той изпита ужасното чувство, че тя току-що се е надигнала от гроба. Ако жената спеше, Лио предпочиташе това да си остане така.

Той разбра, че събуди ли се тя, ще стане още по-ужасна.

— Все още не мога да те унищожа — промърмори жената. — Мойрите не биха го позволили. Но те няма да защитят майка ти и не могат да ми попречат да те пречупя. Помни тази нощ, юначе, когато те накарат да се изправиш срещу мен.

— Остави мама на мира! — в гърлото му се надигна страх, когато жената се спусна напред. Тя се движеше повече като лавина, отколкото като човек — тъмна стена от пръст, която идваше към него.

— И как ще ме спреш? — прошепна тя.

Жената мина право през масата и тялото и възстанови формата си от другата страна. Извиси се над фигурата му и той разбра, че би минала през него по същия начин. Той бе последното нещо, което стоеше между нея и майка му.

Ръцете му пламнаха.

По съненото лице на жената плъзна усмивка, сякаш вече бе спечелила. Лио извика отчаяно. Погледът му поаленя. Пламъци лумнаха към жената от стените и заключените врати.

После Лио припадна. Събуди се в спешното отделение.

Парамедикът се опита да бъде мил. Каза му, че складът изгорял. Майка му не успяла да излезе. Каза, че съжалява, но Лио се почувства празен. Бе изгубил контрол, както го бе предупредила майка му. Тя бе мъртва по негова вина.

Скоро дойдоха полицаи и те не бяха толкова мили. Огънят бе започнал в стаята до задния вход, бяха казали те, където бе стоял Лио. Той бе оцелял по чудо, но какво дете заключваше работилницата на майка си и после палеше пожар?

После съседите от квартала разказаха на полицията какво странно момче е той. Разказаха как оставил изгорели отпечатьци на масата за пикник. Винаги бяха знаели, че нещо не е наред със сина на

Есперанца Валдес. Роднините му не го искаха. Леля му Роса го нарече diablo^[1] и кресна на социалните работници да си го вземат.

И така Лио попадна в първия си дом за сираци. Няколко дни по-късно избяга. В някои от домовете се задържаше повече. Шегуваше се, намираще нови приятели, правеше се, че не го е грижа за нищо, но рано или късно винаги бягаше. Само това успокояваше болката — чувството, че се движи, че се отдалечава все повече и повече от пепелищата на онзи магазин.

Закле се, че повече никога няма да играе с огън. И дълго време не се сети нито за Тия Калида, нито за спящата жена в дрехи от пръст.

Канеше се да навлезе в гората, когато му се стори, че чува гласа на Тия Калида: „Вината не бе твоя, юначе. Нашият древен враг се пробужда. Повече не можеш да бягаш.“

— Хера — промърмори Лио, — ти дори не си тук, нали? Затворена си в някоя клетка.

Отговор не последва.

Но сега Лио разбра нещо. Хера го бе наблюдавала през целия му живот. Някакси бе знаела, че един ден ще има нужда от него.

Може би онези мойри, които бе споменала, наистина можеха да предвиждат бъдещето. Лио не беше сигурен. Но знаеше, че му е писано да тръгне на тази мисия. Пророчеството на Джейсън ги бе предупредило да се пазят от земята и Лио знаеше, че това има нещо общо със спящата жена от магазина.

„Ще намериш съдбата си — бе му обещала Тия Калида — и трудностите в живота ти най-после ще придобият смисъл“.

Лио щеше да разбере какво означава лодката от съня му. Може би щеше да срещне баща си. И дори да отмъсти за смъртта на майка си.

Но първо трябваше да намери летателен апарат за Джейсън. Моментът за лодката от съня му още не бе настъпил. Нямахме време да строим нещо толкова сложно. Имаше нужда от бързо решение.

Имаше нужда от дракон.

Поколеба се, когато стигна края на гората. Пред него цареше пълен мрак. Чуваха се гласовете на сови. Нещо надалеч съскаше подобно на хор от змии.

Лио си спомни какво му бе казал Уил Солас: „Никой не трябва да навлиза в гората сам, особено ако е невъоръжен“. А Лио нямаше нищо — нито меч, нито сигнален огън.

Нищо.

Погледна назад към светлинките на хижите. Можеше да се върне и да каже на всички, че се е пошегувал. Ниса щеше да отиде вместо него. Можеше да остане в лагера като част от хижата на Хефест. Но се замисли колко ли време ще мине, преди да стане като тях — тъжен, победен, убеден в лошия си късмет.

„Не могат да ми попречат да те пречупя — бе казала спящата жена. — Помни тази нощ, юначе, когато те накарат да се изправиш срещу мен.“

— Повярвайте, госпожо — промърмори Лио, — помня я. И, която и да сте, един ден ще ви накарам да си платите.

Пое си дълбоко въздух.

И влезе в гората.

[1] Дявол, демон (исп.). — Бел.ред. ↑

ХІІ. ЛИО

Гората не приличаше на никое място, което бе посещавал досега. Лيو бе израснал в блок в северен Хюстън. Най-дивото нещо, което бе виждал, бе точно гърмящата змия в пасището. И леля Роса по нощница.

Поне докато не го бяха изпратили в училище „Уилдърнес“.

Но дори то се намираше в пустинята, а в нея нямаше дървета с изкривени корени, в които да се препънеш, потоци, в които да се проснеш, клони, които да хвърлят дълбоки и зловещи сенки наоколо, сови, които да те оглеждат с огромните си светещи очи.

Бе попаднал в „Зоната на Здрача“^[1].

Запрепъва се навътре в гората, докато не се увери, че никой от хижите не може да го види. Тогава призова огъня. Пламъци затанцуваха по върха на пръстите му и хвърлиха достатъчно светлина, за да може да вижда. Не бе опитвал това от петгодишен, когато подпали онази маса за пикник. След смъртта на майка си се боеше прекалено много, за да опита каквото и да е било. Дори това малко пламъче го накара да се почувства гузен.

Продължи напред, като се оглеждаше за следи от преминаването на дракон — огромни стъпки, съборени дървета, обгорели стволоче. Нещо толкова огромно не можеше да се промъкне незабелязано. И въпреки това не откри нищо. Само веднъж видя огромна космата сянка на вълк или мечка. Тя обаче остана надалеч от огъня — нещо, за което Лيو бе искрено благодарен.

Накрая на едно сечище видя първия капан — широк трийсет метра кратер, заобиколен от големи речни камъни.

Лيو трябваше да признае, че капанът е добре измислен. В центъра на падината имаше метална цистерна с размера на бидон, пълна с бълбукаща тъмна смес — машинно масло и сос „Табаско“. На пиедестал, издигащ се над цистерната, се въртеше електрическо ветрило, което разпращаше аромата из гората. Дали металните дракони имаха нюх?

Цистерната изглеждаше незащитена. Но щом се вгледа внимателно, Лио видя на бледата светлина на звездите и създадения от него огън, че под листата и пръстта блещука метал. Бронзова мрежа опасваше целия кратер. Само че „видя“ не беше точната дума — механизмът сякаш излъчваше топлина, по която Лио долавяше присъствието му. Капанът вероятно се задействаше при натиск. Щом драконът стъпеше в нея, мрежата щеше да се затвори и да опакова чудовището като коледен подарък.

Лио приближи още малко. Той постави крак върху най-близкия спусък на капана. И както очакваше, не се случи нищо. Бяха настроили мрежата за нещо наистина огромно. Иначе можеше да хванат нещо друго — животно, човек или по-малко чудовище. Съмняваше се в гората да има нещо по-тежко от металния дракон.

Или поне се надяваше да е така.

Продължи надолу по кратера и приближи цистерната. Парите бяха прекалено силни и очите му започнаха да сълзят. Спомни си как веднъж Тия Калида (или по-скоро Хера) го бе накарала да реже люти чушки в кухнята и в очите му бе попаднал сок от тях. Болката бе адска, но ужасната бабичка само бе казала нещо от сорта на: „Дръж се, юначе. Ацтеките от родината на твоята майка наказвали лошите деца, като ги държали над клада, подхранвана с люти чушки. Така отгледали много герои.“

Напълно луда, дива бабичка! Лио бе много доволен, че трябва да я спасява. Тия Калида щеше да се влюби в тази цистерна, тъй като бе много по-лоша от онзи сок.

Лио се огледа за спусъка, за да обезвреди мрежата.

Не видя нищо.

В този момент се паникьоса. Ниса бе казала, че са поставили няколко такива капана в гората, че възнамеряват да поставят и други. Ами ако драконът вече бе стъпил в такъв? Как можеше Лио да ги открие всичките?

Той продължи да тършува, но не намери освобождаващ механизъм. Нямахме голямо копче, на което да пише СТОП. Той допусна, че може наистина да няма такова и започна да се отчайва.

Тогава чу звука.

Звучеше като тътен — от типа, който не толкова се чува, колкото се усеща в стомаха. Полазиха го тръпки, но не потърси с поглед източника му. Вместо това, продължи да изучава капана.

Трябва да е още далеч. Пробива си път през дърветата.

Трябва да побързам.

В този миг се чу сумтене, подобно на пара, излизаща от комин. Вратът му започна да пари. Той се обърна бавно. Накрая на кратера, на около петнайсет метра от него, блестяха две червени очи. Съществото отразяваше лунната светлина и Лио не можеше да повярва, че нещо толкова огромно се е приближило към него толкова бързо. Твърде късно осъзна, че погледът му се е спрял на огъня в ръката му.

Твърде късно го загаси.

Въпреки това продължи да вижда дракона ясно. Бе дълъг около осемнайсет метра от муцуната до опашката, а тялото му беше направено от вплетени една в друга бронзови плочки. Ноктите му бяха големи колкото касапски ножове, а устата му — пълна със стотици остри като бръснач зъби. От ноздрите му излизаше пара. Ръмженето му беше като на моторен трион, режещ дърво. С лекота можеше да схруска Лио или пък да го сплеска като гофрета.

Беше също така най-красивото създание, което Лио бе виждал някога.

Но се оказа напълно безполезен.

— Ти нямаш крила! — възмути се Лио.

Драконът млъкна. Той килна главата си, сякаш за да попита: „Защо не бягаш, обзето от паника, смешно човече?“

— Е, споко — опита се да го успокои Лио, — пак си готин. Много си як, даже. Кой те е направил? И как? С хидравлика ли се движиш, или с ядрена енергия? Както и да е, който и да е бил, ако бях на негово място, щях да ти направя криле. Наистина, как може дракон без криле? Да не си прекалено тежък? Трябваше да се сетя...

Драконът отново изсумтя, вече объркан. Идеята бе да смачка Лио, не да си бърби с него. Той пристъпи напред и тогава Лио изкрещя:

— НЕ!

Драконът отново изръмжа.

— Това е капан, бронзова главо — предупреди го Лио. — Искат да те хванат.

Драконът разтвори пастта си и избълва струя пламък. Огънят покри Лио от глава до пети, по-горещ от всичко, което той бе усещал някога. Почувства се като в сауна. Въпреки това не отстъпи. Когато огънят изгасна, си бе цял-целеничък. Дори дрехите му си бяха наред, което бе загадка за Лио, но пък го зарадва. Обичаше войнишкото си яке, а и щеше да е конфузно да остане чисто гол наред гората.

Драконът зяпна Лио. Лицето му всъщност не се промени, тъй като бе от метал, но Лио сметна, че напълно разбира мислите му: „Ама ти защо не си станал на курабийка?“.

По врата му мина светкавица, сякаш щеше да даде на късо.

— Не можеш да ме изгориш — каза Лио, опитвайки се да звучи едновременно строго и спокойно. Никога не бе гледал куче, но говореше на дракона така, както би говорил на пале.

— Спокойно, момче. Не приближавай повече. Не желая да те хванат. Те искат да те пленят и предадат за рециклиране. Мислят, че си повреден. Но аз не го вярвам. Аз ще те поправам, ако ми позволиш...

Драконът изскърца, изрева и атакува. Капанът се задейства. Дъното на кратера изригна със звук като от хиляда кофи за боклук, ударили се с все сила една в друга. Навсякъде полетяха пръст и сухи листа, металната мрежа блесна. Лио падна зашеметен с главата надолу, целият изпръскан от соса „Табаско“ и машинното масло. Намери се като в сандвич между цистерната и дракона, който се мъчеше да се освободи от омоталата и двама им мрежа. Чудовището от бронз започна да бълва огън във всички посоки, освети небето и подпали дърветата. Масло и сос пламнаха навсякъде около тях. Лио не бе ранен от това, но устата му се подлюти ужасно.

— Спри веднага! — развика се той.

Драконът продължи да се гърчи. Лио разбра, че ще бъде смачкан, ако не направи нещо. С огромни усилия се освободи от дракона и цистерната, след което се измъкна от мрежата. Дупките за щастие бяха достатъчно широки за едно слабовато хлапе.

Вече свободен, хукна към главата на дракона. Чудовището се опита да го захапе, но зъбите му още бяха заплетени в мрежата. Отново избълва струя пламък, но по-немошно, сякаш енергията му бе на привършване. Оранжевите вече пламъци дори не достигнаха Лио.

— Слушай ме сега — каза Лио, — в момента само им разкриваш къде си. Ако продължаваш така, те ще се появят с киселина и

оксиженови резачки. Това ли искаш?

Челюстите на дракона изскърцаха, сякаш той се мъчеше да отговори.

— Хубаво — каза Лио, — ще трябва да ми се довериш.

И така момчето се захвана за работа.

Отне му поне час, за да открие контролния панел. Беше точно зад главата на дракона, което бе логично. Предпочете да остави чудовището в мрежата, понеже така се работеше по-лесно. Драконът обаче не хареса това.

— Стой мирен! — скастри го Лио.

Звярът отново изскърца, но този път звукът напомняше скимтене.

Лио разгледа жиците в главата му. Разсея се от някакъв звук в гората, но когато погледна нагоре, видя, че това е само горски дух — дриада, спомни си Лио, — която гасеше огньовете от клоните на дървото си. За радост драконът не бе успял да подпали горски пожар, но дриадата не беше доволна. Дрехите ѝ димяха, а тя се опитваше да изгаси огъня с копринена завивка. Когато видя, че Лио я зяпа, му отправи крайно неприличен за дриада жест. След което изчезна в зелен облак мъгла.

Лио се върна към инсталацията. Беше хитро измислена и той успя да я разбере. Това беше релето на мотора, това бяха сензорите за очите, диска...

— Ха! — извика той. — Ясна е работата.

Скръц? — изскърца с челюст драконът.

— Ръждясал ти е хардът, пич. Вероятно той контролира изкуствения интелект. Тоест ръждясал ти е мозъкът. Затова си леко... объркан.

Щеше да каже „луд“, но се спря навреме.

— Ще ми се да имам диск за смяна, но това си е сложна работа. Ще трябва да го извадя и почистя. Ще отнеме само минутка.

Той извади диска и драконът замря. Блясъкът в очите му изгасна. Лио се смъкна от гърба му и започна да лъска диска. Потърка го с малко масло и сос, които сипа на ръкава си. Това премахна ръждата, но колкото повече чистеше, толкова повече започваше да се притеснява. Някои от частите бяха непоправимо увредени. Можеше да ги подобри,

но не и да ги направи перфектни. Затова му трябваше нов диск, а нямаше идея как да направи такъв.

Опита се да работи бързо. Не беше сигурен колко дълго може да държи диска извън дракона, без механизмът да се повреди окончателно, и не му се рискуваше. Когато го изчисти, доколкото можа, се покатери обратно на главата му и започна да почиства инсталацията и скоростните кутии, като междувременно се изцапа целият.

— „Чисти ръце, мръсна екипировка“ — припомни си той една мъдрост, която майка му често повтаряше. Докато свърши, ръцете му бяха почернели от маслото, а дрехите му изглеждаха така, сякаш е изгубил мач по борба в кал. Механизмите обаче изглеждаха доста по-добре. Той постави диска, свърза последната жица и искриците проблеснаха. Драконът потрепери. Очите му светнаха.

— По-добре ли си? — попита Лио.

Драконът издаде звук, който напомняше този на бургия, и отвори уста. Зъбите в нея се завъртяха.

— Предполагам, че това значи „да“. Стой сега да те освободя.

Мина още половин час, докато Лио намери скобите на мрежата и освободи дракона, но накрая звярът се изправи и се отърси от последните въжета. Сетне изрева триумфално и избълва огнена струя към небето.

— Сериозно — каза Лио, — голяма си надувка.

„Скръц?“ — попита драконът.

— Освен това имаш нужда от име — отсече Лио. — Ще те нарека Фестус.

Драконът завъртя зъбите си и се ухили. Поне Лио се надяваше, че това е усмивка.

— Готин си — каза Лио, — но все още си нямаш криле.

Фестус наклони глава и избълва струя пара. Сетне сведе гръб красноречиво. Искаше Лио да се качи върху него.

— Къде ще ходим? — попита Лио.

Но всъщност бе прекалено развълнуван, за да чака отговор. Той се покатери върху дракона и Фестус се втурна към гората.

* * *

Лио изгуби представа за времето и разстоянието. Изглеждаше невъзможно гората да е толкова голяма и дива, но драконът навлезе толкова навътре в нея, че дърветата станаха високи като небостъргачи, а листата напълно скриха звездите. Дори огънят в ръката на Лио вече не можеше да освети пътя, но светещите в червено очи на дракона бяха като фенери.

Най-сетне минаха през един поток и стигнаха до задънен край. На пътеката имаше огромен трийсетметров варовиков камък, който дори драконът нямаше да може да изкачи.

Фестус спря до камъка и надигна крак като куче, което се кани да маркира територията си.

— Какво има? — Лио слезе на земята и приближи стръмната скала. Тя бе просто камък, нямаше нищо друго.

Но драконът продължаваше да я сочи.

— Тя няма да се мръдне от пътя ти — каза му Лио.

Увисналата жица на драконовия врат проблесна, но той си остана неподвижен. Лио постави ръка на скалата. Внезапно пръстите му започнаха да пушат. От върховете им подобно на барут се разпръснаха огнени линии, които опасаха скалата. Горящите черти се плъзнаха по камъка, докато не оформиха върху него червена врата, пет пъти по-голяма от Лио. Той се отдръпна и вратата се отвори, учудващо тихо за такова голямо парче скала.

— Перфектен баланс — промърмори момчето, — перфектно инженерство.

Драконът се раздвижи и влезе вътре, сякаш се прибираше у дома. Лио го последва и вратата започна да се затваря. За момент той се паникьоса, а в ума му нахлуха спомени за онази нощ в магазина, когато се бе заключил. Какво щеше да стане, ако попаднеш в капан? Но тогава блеснаха светлини — комбинация от електрически лампи и факли по стените. Когато Лио видя пещерата, забрави страховете си.

— Фестус — попита той, — какво е това място?

Драконът се насочи към центъра на стаята, оставяйки огромни следи в прахта, а след това се сви на кълбо върху голяма кръгла платформа.

Пещерата бе с размерите на самолетен хангар. Имаше безброй много работни маси, кутии за инструменти, а по двете стени — редици от врати, големи колкото тези на гараж, както и стълбища, които водеха

до мрежи от малки мостчета. Оборудването беше навсякъде — хидравлични асансьори, факли за заваряване, предпазни костюми, металотърсачи, електрокари, а също така и нещо, което подозрително напомняше зала за ядрени експерименти. Чинове бяха покрити с намачкани избледнели чертежи. Навсякъде имаше и оръжия, брони, щитове. Повечето от тях бяха завършени само отчасти.

Далеч над платформата на дракона висеше разкъсан флаг, толкова избледнял, че едва се четеше. Буквите бяха гръцки, но Лио някак си разбра какво пише — бункер номер девет.

Дали това значеше, че мястото някога е принадлежало на Хефест, или че е имало осем подобни? Лио погледна към Фестус, който все още си стоеше на платформата, и му хрумна, че той изглежда толкова спокоен, понеже си е вкъщи. Вероятно го бяха построили на тази площадка.

— Дали другите деца знаят... — Лио не довърши въпроса си. Ясно бе, че това място е изоставено преди десетилетия. Паяжини и прах покриваха всичко. На пода нямаше други следи освен неговите и тези на дракона. Беше първият човек, стъпил в този бункер от... много време насам. Бункер номер девет бе изоставен заедно с множество недовършени проекти, а после бе заключен и забравен.

Но защо?

Лио погледна към карта на стената — бойна карта на лагера. Хартията обаче бе смачкана и пожълтяла като люспите на стар лук. В края ѝ имаше надпис: 1864.

— Невъзможно — промърмори момчето.

После забеляза някакъв чертеж, забоден за корково табло за съобщения, и сърцето му почти изскочи от гърдите. Той се затича към масичката и се втренчи към избелелия почти изцяло чертеж, който показваше гръцки кораб от няколко различни ъгли. Отдолу се виждаха неясни думи. „Пророчество“? После нещо неясно. „Полет“?

Това бе корабът от мечтите му, разбра той — онова, което бе взел за летяща лодка. Някой се бе опитал да го построи тук или поне бе скицирал идеята. После бе напуснал и мястото бе забравено. Както и предстоящото пророчество. Но най-странно от всичко бе, че върхът на мачтата бе нарисован досущ както го бе направил Лио като малък.

Като драконова глава.

— Прилича на теб, Фестус — промърмори той. — Зловещо, а?

Драконовата мачта го притесняваше, но през ума му минаваха твърде много мисли, за да се спира върху тази. Докосна чертежа, надявайки се, че ще може да го вземе и разгледа, но хартията изпука от допира му и той я остави. Огледа се за други улики, но не видя лодки или части, които да напомнят за проекта.

Но пък имаше толкова много врати и складове за оглеждане.

Фестус изсумтя, сякаш се опитваше да привлече вниманието на Лио, да му напомни, че нямат цяла нощ. Прав беше. Лио пресметна, че от сутринта го деляха едва няколко часа, а се бе разсеял напълно. Бе спасил дракона, но това нямаше да му помогне с пътуването. Имаше нужда от нещо крилато.

Фестус избута към него кожен колан за инструменти, който стоеше до платформата му за летене. След това драконът завъртя червените си очи към тавана.

Лио погледна нагоре, накъдето сочеха подобните на прожектори светлини, и извика, когато позна какво виси над тях в тъмнината.

— Фестус — каза той тихо, — имаме работа.

[1] Популярен американски сериал на ужасите. — Бел.пр. ↑

ХІІІ. ДЖЕЙСЪН

Джейсън сънуваше вълци.

Стоеше на една поляна, в средата на гъста гора от секвои. Пред него се издигаха останките от каменно имение. Ниски сиви облаци се смесваха с мъглата, а вятърът навяваше студен дъжд. Около него обикаляха огромни сиви вълци, които се отъркваха в краката му, ръмжаха и оголваха зъби. Насочваха го към руините, разбра той.

И понеже нямаше намерението да се превръща в най-голямата кучешка бисквита на света, реши да им позволи да го заведат, където искат.

Земята жвакаше под ботушите му при всяка негова стъпка. Пред Джейсън се появиха комини, които отдавна не бяха свързани с нищо и приличаха на тотеми. Някога имението сигурно бе било огромно — на няколко етажа, с масивни дървени стени и покрив с фронтони, — но днес от него бяха останали само каменните основи. Джейсън мина през един разпадащ се праг и се озова в нещо като двор. Пред него имаше изсъхнал басейн, дълъг и правоъгълен. Джейсън не можеше да прецени дълбочината му, тъй като дъното бе покрито с мъгла. Прашна пътека обикаляше всичко наоколо, а от двете му страни се издигаха неравните стени на къщата. Вълците се спряха под изградена от червен вулканичен камък арка.

В далечния край на басейна стоеше гигантска вълчица, издигаща се поне на метър над Джейсън. Сребърните ѝ очи блестяха в мъглата, а козината ѝ бе с цвета на камъните — шоколадовочервена.

— Но аз познавам това място — каза Джейсън.

Вълчицата го погледна. Тя не говореше, но Джейсън въпреки това я разбираше. Начинът, по който се движеше ушите и мустаците ѝ, по който проблясваха очите ѝ, по който свиваше устни — всичко това бе част от езика ѝ.

„Разбира се — каза вълчицата. — Ти започна своя път оттук като малко кутре. Сега трябва да го намериш обратно. Ново приключение, ново начало.“

— Това не е честно — отвърна Джейсън. Но още докато произнасяше думите, разбра, че няма смисъл да се оплаква на вълчицата.

Вълците не познаваха съчувствието. Те не очакваха животът да е честен. Затова вълчицата каза само: *„Победи или умри. Това е пътят на вълка.“*

Джейсън искаше да възрази, че няма как да спечели, ако дори не знае кой е и какво се очаква да направи. Но той позна вълчицата. Нейното име бе просто Лупа, Майката Вълчица, най-великата от своя вид. Преди много време тя го бе намерила на това място, бе го защитавала и отгледала, бе го избрала. Но това бе, защото Джейсън не бе показал никаква слабост. Ако го беше направил, щеше да го разкъса на парчета. Вместо като нейно вълче, щеше да свърши като нейна вечеря.

В една вълча глутница слабостта не бе допустима.

— Можеш ли да ми помогнеш? — попита Джейсън.

Лупа изръмжа гърлено и мъглата в басейна се разсея. Отначало Джейсън не бе сигурен какво точно вижда. От циментовото дъно в двата края на басейна се издигнаха тъмни спирали, сякаш някаква машина си проправяше път към повърхността. Джейсън не можеше да каже дали те са направени от скали, или от вкаменени лози, но определено приличаха на вплетени филизи, сливащи се в едно на върха. Всяка от спиралите бе висока около метър и половина, но не бяха съвсем еднакви. Тази, която бе близо до Джейсън, бе по-тъмна и изглеждаше солидна, а филизите ѝ бяха плътно вплетени един в друг. Докато той я наблюдаваше, тя излезе още малко от земята и леко се разшири.

Филизите на спиралата от края на Лупа бяха по-отворени и приличаха на решетките на затвор. Зад тях Джейсън смътно виждаше покрита в мъгла фигура, която се мъчи да се освободи.

— Хера — каза Джейсън.

Вълчицата изръмжа в знак на съгласие. Другите вълци наобиколиха басейна, оголвайки зъби срещу спиралите. Козината на гърбовете им бе настръхнала.

„Врагът е избрал това място, за да събуди най-могъщия си син, господаря на гигантите — каза Лупа. — На нашето най-свято място, там, гдето признаваме героите. Мястото на живота и

смъртта, изгорената къща, дома на вълка. Това е кошунство. Спри я! — вълчицата му се озъби и продължи: — Довери се на сетивата си, кутре такова. Юнона сама по себе си не ме интересува, но ако падне тя, врагът ни се събужда. А това ще бъде краят на всичко. Ти познаваш това място. Трябва да го намериш отново. Почисти нашия дом. Спри това, преди да е станало твърде късно.“

Тъмната спирала продължи да расте като ластара на някакво ужасно цвете. Джейсън почувства, че ако тя се отвори, ще бъде освободено нещо, което той не би искал да среща.

— Кой съм аз? — попита Джейсън вълчицата. — Кажи ми поне това.

Вълците не се славеха с особено чувство за хумор, но Джейсън разбра, че въпросът е развеселил Лупа, като че Джейсън бе вълче, което изпитва ноктите си и се опитва да стане водач.

„Както винаги, твоята Чест ще ни спаси — оголи зъби вълчицата, сякаш бе казала нещо много умно. — Не се проваляй, сине на Юпитер.“

XIV. ДЖЕЙСЪН

Джейсън се събуди от гръмотевичен тътен. После си спомни къде е.

В хижа номер едно винаги гърмеше.

Над леглото му оформеният като купол таван бе декориран с мозайка в бяло и синьо, която наподобяваше неспокойно небе. Облаците, с които бе покрито то, се движеха и потъмняваха, а чуеше ли се гръм, сред тях се появяваха златисти мозаечни линии, изписващи гръмотевици.

Освен походното легло, което му бяха донесли няколко лагерници, в хижата нямаше други мебели — столове, маси или бюфети. Джейсън не можа да намери дори баня. В стените бяха издълбани ниши, а във всяка от тях имаше или бронзов мангал, или златна фигура на орел върху мраморен пиедестал. В центъра на стаята имаше шестметрова цветна статуя на Зевс в традиционна гръцка роба, с мълния в едната ръка и щит в другата. Богът изглеждаше готов да порази някого.

Джейсън разгледа статуята, мъчейки се да открие някаква прилика между себе си и Господаря на небесата.

Тъмна коса?

Не.

Сърдито изражение?

Е... може би.

Брада?

Не, мерси.

Със сандалите и робата си Зевс приличаше на много яко и ядосано хипи.

Хижа номер едно. „Голяма чест е да си в нея“ — бяха му казали другите лагерници. Сигурно — особено ако обичаш да спиш сам-самичък в усвоен храм, при това в компанията на разгневено хипи, което ти се мръщи цяла нощ.

Джейсън се изправи и потърка врата си. Цялото тяло го болеше от лошия сън и призоваването на мълнията снощи. Отстрани номерът изглеждаше лесен, но всъщност не бе така. Едва не бе припаднал.

До леглото имаше нови дрехи — дънки, маратонки и оранжева тениска на лагера. Определено имаше нужда от смяна на дрехите, но в същото време не искаше да сменя парцаливата си червена тениска. Не смяташе, че е много редно да навлича оранжевата. Въпреки всичко, което му бяха казали, той не се чувстваше добре дошъл тук.

Помисли си за съня, надявайки се в съзнанието му да изплуват още спомени за Лупа или разрушеното имение в гората от секвои. Знаеше, че е бил там и преди. Че вълчицата е истинска. Но опита ли да си спомни нещо повече, веднага го заболяваше глава. Знаците на ръката му сякаш горяха.

Ако намереше тези руини, щеше да разкрие и загатката на своето минало.

Освен това трябваше да спре нещото, което растеше в онази спирала.

Погледна към хипарския Зевс.

— Ще се радвам да помогнеш.

Статуята остана безмълвна.

— Благодаря, тате — промърмори Джейсън.

Той се преоблече и огледа отражението си в щита на Зевс. Лицето му изглеждаше странно и някак воднисто върху метала, сякаш се разтваряше в златен басейн. Определено не изглеждаше така, както Пайпър след преобразяването си.

Джейсън не знаеше какво да мисли за това. Беше се проявил като пълен идиот, обявявайки на всеослушание, че я смята за красива. Не че Пайпър беше грозна преди. Но сега, след като Афродита я бе благословила, тя не приличаше на себе си и не бе щастлива от допълнителното внимание. На Джейсън му стана мъчно за нея.

Което беше откачено, като се има предвид, че Пайпър бе призната от богиня и превърната в най-готиното момиче в лагера.

Всички бяха започнали да я ухажват, да ѝ говорят колко е невероятна и как непременно тя трябва да отиде на мисията. Но това внимание нямаше нищо общо с нея самата. Нова рокля, малко грим, блестяща розова аура и — бум! Изведнъж всички я харесваха.

Джейсън я разбираше.

Миналата нощ, когато бе призовал мълнията, реакциите на лагерниците му се струваха познати. Бе сигурен, че отдавна е привикнал към хорското внимание, благоговение и ужас, породени единствено от факта, че е син на Зевс. Не и от това кой бе самият той.

На никой не му пукаше за *него*. Просто ги беше страх от страховития му татко, който стоеше зад него със страховитата си мълния, сякаш казваше: „Неуважението към това дете е ОПАСНО ЗА ЖИВОТА!“.

След събирането край лагерния огън, когато хората бяха започнали да се прибират по хижите си, Джейсън бе отишъл при Пайпър и официално я бе помолил да го придружи в мисията.

Тя все още беше в състояние на шок, но кимна, търкайки една в друга ръцете си. Вероятно измръзваше в роклята без ръкави.

— Афродита ми открадна якето посред зима — промърмори момичето. — Що за майка е това?

Джейсън намери една завивка от първия ред на амфитеатъра и наметна Пайпър с нея.

— Ще ти намерим ново яке — обеща ѝ той.

Тя се усмихна. Щеше му се да я прегърне, но се въздържа. Не искаше Пайпър да помисли, че и той е кух като всички останали, че я сваля, понеже внезапно се е разхубавила.

Но беше щастлив, че тя ще го придружи на мисията. Джейсън се бе правил на храбец пред останалите край лагерния огън, но това си бе за пред тях. Идеята да се изправи срещу нещо зло, което е достатъчно могъщо, за да отвлече самата Хера, го плашеше до смърт. Особено след като не знаеше нищо за миналото си. Имаше нужда от помощ и някак си усещаше, че Пайпър трябва да е с него. Но нещата си бяха достатъчно объркани и без колебанията му доколко я харесва и защо. Пък и мъглата вече я бе подвела доста.

Той obu новите си обувки и се приготви да излезе от студената празна хижа. Тогава обаче забеляза нещо, което не бе видял предната вечер. Един пиедестал бе преместен, така че една от нишите бе превърната в спалня със спален чувал, раница и дори няколко снимки на стената.

Джейсън влезе в нишата. Който и да бе спал тук, си бе отишъл преди много време. Спалният чувал миришеше на мухъл. Някои от залепените на стената снимки бяха изпопадали по пода.

На една от тях бе Анабет — много по-малка, може би на осем, но въпреки това Джейсън я позна. Русата коса, сивите очи, същият разсеян поглед, сякаш мислеше за хиляда неща едновременно. До нея бе застанало пясъчнорусо момче на около четиринайсет или петнайсет с дяволита усмивка и парцалива кожена ризница над тениската си.

Сочеше към улицата зад тях, сякаш казваше на фотографа: „Да намерим нещата в тъмната уличка и да ги изтребим!“.

На друга снимка Анабет стоеше край огъня със същото момче. Двамата се смееха истерично.

Накрая Джейсън взе една от изпадалите фотографии. Изглеждаше като направена в кабинка за мигновени снимки. На нея отново бяха Анабет и русото момче. Но между тях имаше и друго момиче — може би на петнайсет, с черна рошава коса като на Пайпър, кожено яке и сребърни бижута. Приличаше на гот^[1], но на снимката се заливаше от смях.

Беше очевидно, че е с най-добрите си приятели.

— Това е Талия — каза някой.

Джейсън се обърна.

Анабет надничаше над рамото му. Лицето ѝ бе тъжно, сякаш снимката я бе върнала към лош спомен.

— Тя е другото дете на Зевс, което живя тук за кратко. Извинявай, че не почуках.

— Няма проблем — отговори Джейсън. — И без това не чувствам това място като дом.

Анабет бе облечена за път — със зимно палто, наметнато върху лагерните дрехи, нож на колана и раница през рамо.

— Предполагам, още мислиш да тръгнеш сама? — попита Джейсън.

Тя кимна с глава.

— Вече си събрал добър отбор. Аз отивам да търся Пърси.

Джейсън бе леко разочарован. Щеше му се в екипа да има и някой, който знае какво се прави на такива мисии. Сега се чувстваше, сякаш води Пайпър и Лио на заколение.

— Ей, ще се справиш — увери го Анабет. — Нещо ми подсказва, че това няма да е първият ти подвиг.

Джейсън подозираше, че тя е права, но от това не му стана по-добре. Всички го мислеха за много смел и уверен в себе си, но нямаха

представа как се чувства наистина.

Как изобщо се доверяваха на човек, който не знае кой е?

Той погледна към снимките с усмихнатата Анабет. Зачуди се от колко време не се е усмихвала. Явно наистина си падаше по този Пърси, щом го търсеше така упорито. Това предизвика слаб пристъп на ревност у Джейсън. Дали някой търсеше и него така? Дали някой го бе грижа за *него* толкова, че да загуби ума си от тревога? Докато той самият не помнеше нищо за стария си живот.

— Ти знаеш кой съм — предположи той, — нали така?

Анабет стисна дръжката на кинжала си. Потърси с очи стол, на който да седне, но такъв, разбира се, нямаше.

— Честно казано, Джейсън, нямам идея. Според мен си самотник. Понякога и това се случва. По някаква причина лагерът не те е открил, но ти си оцелял, тъй като постоянно си се местел от място на място. Научил си се да се биеш. Оправил си се сам с чудовищата. Оцелял си въпреки обстоятелствата.

— Първото нещо, което Хирон ми каза — спомни си Джейсън, — е, че би трябвало да съм мъртъв.

— Може и затова да е — каза Анабет. — Повечето герои не биха оцелели толкова дълго сами. А за дете на Зевс е в пъти по-опасно. Шансовете да навършиш петнайсет, без да откриеш лагера на нечистокръвните, е минимален. Но, както казах, случвало се е и това. Талия избяга като малка и години наред се оправяше сама. Дори гледаше мен за известно време. Може би си като нея.

Джейсън протегна ръка.

— А тези знаци?

Анабет погледна татуировката, която видимо я смущаваше.

— Орелът е символ на Зевс, това е ясно. Дванайсетте линии може би означават години, особено ако си ги правил от тригодишен. SPQR е девизът на древната римска империя: SENATUS POPULUSQUE ROMANUS — „Сенатът и народът на Рим“. Нямам идея обаче защо си ги татуирал на ръката си. Освен ако не си имал наистина строг учител по латински...

Джейсън бе сигурен, че не това е причината. Не му се струваше и вероятно да е бил сам през целия си живот. Но какво друго оставаше? Анабет се бе изразила достатъчно ясно — лагерът на нечистокръвните бе единственото безопасно място за полубоговете.

— Сънувах странен сън снощи — призна той. Звучеше му глупаво да говори за това, но Анабет не бе изненадана.

— Нормално е за полубог — отговори тя. — Какво видя?

Той ѝ разказа за вълците, за разрушеното имение, за спиралите от камък. Докато говореше, Анабет започна да крачи напред-назад, ставайки все по-нервна и по-нервна.

— И не помниш къде се намира тази къща? — попита го тя.

Джейсън поклати глава.

— Но съм сигурен, че съм я виждал и преди.

— Секвои — замисли се тя. — Това звучи като Северна Калифорния. Що се отнася до вълчицата... изучавала съм богини, духове и чудовища през целия си живот. Никога не съм чувала за тази Лупа.

— Тя нарече врага „тя“. Помислих, че говори за Хера, но...

— Не вярвам на Хера, но не смятам, че тя е проблемът. А и това, което излиза от земята... — Лицето на Анабет потъмня. — Ще трябва да го спреш.

— Ти знаеш какво е, нали? — попита той. — Или поне предполагаш. Видях лицето ти край огъня снощи. Погледна към Хирон, сякаш си се сетила за нещо, но не искаш да ни плашиш.

Анабет се поколеба.

— Джейсън, проблемът при пророчествата е... колкото повече знаеш, толкова повече се мъчиш да ги промениш, а това може да има катастрофални последици. Хирон смята, че е по-добре да следваш собствения си път, да откриваш нещата сам, когато трябва. Ако той ми беше разказал всичко преди първото ми приключение с Пърси... трябва да призная, че надали щях да се справя. А при твоята мисия нещата вероятно са още по-сложни.

— Толкова ли е лошо положението?

— Не и ако успееш. Поне така се надявам.

— Но аз дори не знам откъде да започна! Какво се очаква да направя?

— Следвай чудовищата — предложи Анабет.

Джейсън се замисли върху това. Духът на бурята, който ги бе нападнал при Големия каньон, бе казал, че господарката му го вика. Ако Джейсън успееше да проследи слугите, може би щеше да открие

кой ги контролира. А това, от своя страна, щеше да го отведе до затвора на Хера.

— Хубаво — каза той, — а как да намеря духовете на бурята?

— Ако бях на твое място, бих попитала някой бог на вятъра — отговори Анабет. — Еол е господарят на всички ветрове, но той е леко... непредвидим. Никой не може да го открие, освен ако той сам не поиска. Бих опитала да намеря някой от сезонните богове, които работят за него. Най-близкият, този, който най-често общува с героите, е Борей, повелителят на Северния вятър.

— И как да го намеря? В Google?

— Не е толкова трудно — успокои го Анабет. — Подобно на останалите богове и той се е установил в Северна Америка. И, естествено, е избрал най-северното местенце.

— Мейн? — предположи Джейсън.

— Още по на север.

Джейсън се опита да си представи карта. Какво имаше на север от Мейн? Най-старата колония на север...

— Канада — сети се той, — Квебек!

Анабет се усмихна.

— Надявам се, че владееш френски.

Джейсън се развълнува. Квебек! Сега поне имаше цел. Намери повелителя на Северния вятър, проследи духовете на бурята, разбери за кого работят и къде е разрушената къща. Освободи Хера.

И всичко това за четири дни.

Фасулска работа!

— Благодаря ти, Анабет. — Той погледна към снимките в ръцете си. — Ти каза, че за един полубог е най-опасно да е дете на Зевс. Какво стана с Талия?

— Не я мисли — отвърна Анабет, — тя е ловджийка на Артемида, една от подчинените на богинята. Те обикалят страната и убиват чудовища. Рядко навещават лагера.

Джейсън погледна към огромната статуя на Зевс. Внезапно разбра защо Талия бе спала в нишата. Това бе единственото място, от което лудото хипи не се виждаше. И понеже това не било достатъчно, е избрала да последва Артемида и да бъде част от нейната група, вместо да остане в този леден храм с шестметровия си — им — баща и строгия му поглед.

Зачуди се дали няма и ловни дружинки за момчета.

— Кое е другото хлапе на снимката? — попита той. — Русокосият тип.

Лицето на Анабет се стегна.

Болезнена тема.

— Люк — каза тя. — Той почина.

Джейсън не попита нищо повече, но от начина, по който Анабет изрече името му, разбра, че вероятно преди Пърси Джаксън бе имало друго момче, което е харесвала.

Погледна отново лицето на Талия. Не можеше да се отърве от чувството, че тази снимка е важна. Пропускаше нещо.

Джейсън усети странна връзка с дъщерята на Зевс, сякаш знаеше, че тя е някой, който може да разбере объркването му и дори да отговори на въпросите му.

Но друг вътрешен глас започна да му шепти: *Това е опасно. Стой настрана!*

— На колко години е тя сега? — попита той.

— Трудно е да се каже. Прекара известно време като дърво, а сега е безсмъртна.

— Моля?

Изражението му явно бе забавно, тъй като Анабет се разсмя.

— Не се безпокой. Не е нещо, през което минават всички деца на Зевс. Историята е дълга, но... много време Талия не бе на линия. Ако старееше нормално, сега щеше да е на дваайсет и няколко, но все още си изглежда като на тази снимка, тъй че е на твоята възраст — петнайсет или шестнайсет, бих казала.

Нещо, което вълчицата бе споменала в съня му, притесни Джейсън. Той се усети, че пита.

— Каква е фамилията ѝ? — изплъзна се от устата му.

Анабет се напрегна.

— Тя няма фамилия. Ако и трябваше такава, ползваше тази на майка си, но двете не се обичаха. Талия избягала като много малка.

Джейсън зачака.

— Грейс — каза Анабет, — Талия Грейс.

Пръстите на Джейсън се вцепениха. Снимката падна на пода.

— Добре ли си? — попита Анабет.

В съзнанието му лумна спомен — нещо малко, което Хера или не бе успяла да открадне, или му бе оставила нарочно, — колкото да си спомни фамилията си и да осъзнае, че ще е безкрайно опасно да разкрие тайната на миналото си. „Трябваше да си мъртъв“ — бе казал Хирон. И то не защото Джейсън бе оцелял като самотник. Хирон знаеше нещо. Нещо за семейството му.

Думите на вълчицата най-сетне придобиха смисъл. Умното нещо, което бе казала. Шегата на негов гръб.

Почти си представи как Лупа го удостоява с вълча усмивка.

— Какво има? — притисна го Анабет.

Джейсън не можеше да запази това в тайна. Щеше да го убие. Трябваше му помощта на Анабет. Може би, щом тя познаваше Талия, щеше да му даде съвет.

— Не казвай на никого — предупреди я той.

— Джейсън...

— Закълни се! — настоя отново. — Докато не разбере какво става... — Той потърка дамгосаната татуировка на ръката си, — трябва да го запазиш в тайна.

Анабет се поколеба, но любопитството ѝ надделя.

— Хубаво. Докато не ми разрешиш, няма да го споделям с никого. Кълна се в реката Стикс!

Отекна гръм дори по-силно от обичайното за хижата. „Твоята Чест ще ни спаси“ — бе изръмжала вълчицата. Джейсън вдигна снимката от пода.

— Фамилията ми е Грейс^[2] — каза той, — а това е сестра ми.

Анабет пребледня. Джейсън видя как тя се бори с изненадата, неверието, дори гнева. Мислеше, че той лъже. Твърдението му бе абсурдно. Част от него самия се чувстваше по същия начин.

Ала щом произнесе думите, разбра, че са истина.

И тогава вратите на хижата се отвориха. Половин дузина лагерници нахлуха вътре, предвождани от плешивия Буч.

— Бързо! — каза той и Джейсън не можа да разбере дали изражението му е плод на вълнение или страх. — Драконът се върна!

[1] Представител на съвременната готическа субкултура. Много са разновидностите готи, но онова, което най-общо ги обединява, са предпочитанието към музикални стилове като готик, индъстриъл,

даркуейв и пр. Интересът към готик романите от деветнайсети век, ранните филми на ужасите, готическата архитектура и модата от Викторианската епоха повлиява силно готическата естетика и дух от появата ѝ през 80-те години на миналия век до днес. Визуално готите се открояват със специфичните си прически, облекло и тежък тъмен грим. — Бел.ред. ↑

[2] Grace — чест (англ.). — Бел.пр. ↑

XV. ПАЙПЪР

Веднага щом се събуди, Пайпър грабна най-близкото огледало. В хижата на Афродита имаше много огледала.

Седна на леглото, погледна отражението си и изпышка.

Още си беше красива.

Миналата нощ, след събирането около лагерния огън, бе опитала всичко. Разроши косата си, изми грима си, опита да зачерви очите си... Но нищо не помагаше. Вълшебният грим се появяваше отново. Очите ѝ нито кървясваха, нито подпухваха.

Щеше ѝ се поне да смени дрехите си, но нямаше с какво. Другите деца на Афродита ѝ предложиха още по-модни и абсурдни рокли от нейната. Обзалагаше се, че междувременно тайно се смееха зад гърба ѝ.

И сега, след поредния изпълнен с кошмари сън, пак нямаше никаква промяна. Сутрин Пайпър обикновено приличаше на зомби, но този път косата ѝ бе сресана като на топмодел, а кожата ѝ бе съвършена. Дори ужасната пъпка, която носеше на носа ѝ от толкова много време, че ѝ бе измислила име — Боб, — вече бе изчезнала.

Тя изръмжа от безсилие и разроши с ръце косата си. Напрасно. Прическата ѝ отново се нареди сама. Приличаше на чероки Барби.

От другия край на хижата Дрю извика:

— Няма да се махне, миличка — гласът и бе пълен с фалшиво съчувствие, — благословията на мама ще трае поне още един ден. Ако имаш късмет, цяла седмица.

Пайпър скръцна със зъби.

— Седмица!?

Другите деца на Афродита — дузина момичета и пет момчета — се захиха на неудобството ѝ. Пайпър знаеше, че трябва да остане спокойна, да не им позволява да ѝ играят по нервите. И преди бе срещала глупави хлапета, които се имаха за велики. Но този път беше различно. Това бяха нейните братя и сестри, дори да нямаше нищо

общо с тях. И как изобщо Афродита имаше толкова много деца на една и съща възраст... както и да е. Не искаше да знае.

— Спокойно, миличка. — Дрю начерви устните си с ярко червило. — Смяташ, че не ти е тук мястото? Е, и ние мислим така. Нали, Мичъл?

Едно от момчетата потрепери.

— Да, да. Разбира се!

— Мхммм. — Дрю постави спирала на миглите си. Всички я гледаха, без да смеят да отговорят. — Така или иначе, хора, до закуската остават петнайсет минути, а хижата няма да се почисти сама. Мичъл, мисля, че вече си си научил урока, нали, сладурче? Така че днес тази работа е за теб. Можеш да покажеш на Пайпър как се прави. Не знам защо, но имам чувството, че тя скоро ще поеме тази работа. Стига, разбира се, да извърши своя подвиг и да остане жива след това. Хайде, време е за работа! Аз отивам в банята!

Всички се щураха насам-натам, оправяйки леглата и гладейки дрехите, а Дрю взе гримовеите, гребена и боята си за коса и се насочи с маршова стъпка към банята.

Някой вътре изпищя и след малко едно единайсетгодишно момиченце бе изхвърлено от банята, завито с кърпи и все още с шампоан на главата.

Вратата се затръшна и момиченцето се разплака. Две от по-големите деца го успокоиха и избърсаха косата му.

— Стига бе — каза Пайпър по-скоро на себе си, — как оставяте Дрю да се отнася така с вас?

Няколко деца погледнаха Пайпър нервно, сякаш бяха готови да се съгласят с нея, но не казаха нищо.

Лагерниците продължиха да работят, макар Пайпър да не виждаше голяма нужда от почистване. Хижата приличаше на куклена къща в реален размер с розови стени и бели прозорци. Синьозелените завеси бяха дантелени и, разбира се, си подхождаха с чаршафите и завивките на леглата.

Спалното отделение на момчетата бе отделено със завеса, но и тяхната част от хижата бе точно толкова подредена и спретната, колкото и тази на момичетата.

А това вече си беше направо неестествено.

Всяко от децата имаше дървено сандъче до леглото си, върху което бе написано името му. Пайпър предположи, че вътре всички дрехи са подредени внимателно и по цветове. Единствената следа от индивидуализъм бе начинът, по който лагерниците украсяваха мястото до леглото си. Всички бяха налепили снимки на знаменитостите, които смятаха за готини. Някои имаха и снимки на близките си, но рядко. Повечето бяха на актьори или певци.

Пайпър горещо се надяваше да не види *Плаката*. Филмът бе излязъл преди почти година и вече трябваше да е забравен, а старите реклами да са подменени с нови. Но къде ти такъв късмет. Забеляза го на стената на нечий гардероб, в центъра на колаж от популярни звезди.

Заглавието бе в пурпурночервено — „Царят на Спарта“. Под него се виждаше звездата на филма — релефен мъжага, облечен само с гръцка бойна поличка и алено наметало, стиснал меч в ръка.

Татко й.

Изглеждаше намазан с олио, а късата му черна коса блестеше. Капчици пот се стичаха по смръщеното му лице, а тъжните тъмни очи гледаха към камерата, казвайки сякаш: „Ще избия мъжете ви и ще отвлека жените ви. Муахахаха!“.

Това несъмнено беше най-тъпият филмов плакат на всички времена. Когато го видяха, Пайпър и баща й паднаха от смях.

А после филмът направи приход от един милиард долара и вече не беше смешно. Постерът се появи навсякъде. Пайпър го виждаше на училище, на улицата, в интернет. Превърна се в *Плаката* — най-унизителното нещо в живота й.

Тя се извърна, за да не помисли някой, че го гледа. Може би, когато всички отидеа на закуска, тя щеше да успее да го скъса незабелязано от останалите.

Опита се да изглежда заета, но всъщност нямаше багаж за стягане. Оправи леглото си, а докато го правеше, установи, че най-горната завивка е тази, която Джейсън бе увил около раменете й снощи. Тя я взе и я докосна до лицето си. За съжаление миришеше на пушек, не на Джейсън. Снощи той бе единственият човек, който се бе държал добре с нея, сякаш го бе грижа как се чувства тя, вместо да я сваля заради тъпите й дрехи. Толкова й се искаше да го целуне, но той изглеждаше почти изплашен от нея. Не можеше да го упрекне. Блестеше в розово.

— Извинявай — чу глас откъм краката си. Момчето, което чистеше боклука, Мичъл, пълзеше на четири крака и събираше опаковки от шоколадчета и смачкани бележки изпод леглата. Явно децата на Афродита все пак не бяха стопроцентови манияци на тема чистота и ред.

Тя се отмести от пътя му.

— Как успя да ядосаш Дрю толкова?

Той погледна към вратата на банята, за да се увери, че тя все още е затворена.

— Снощи, когато бе призната, казах, че може пък да не излезеш толкова лоша.

Това не беше голям комплимент, но Пайпър бе смаяна. Дете на Афродита се бе опитало да я защити?

— Благодаря — успя да отвърне тя.

Мичъл сви рамене.

— Моля. Виж докъде се докарах с това. Но все пак, добре дошла в хижа десет.

Момиче с вързана на опашки коса и тиранти дойде с няколко дрехи в ръцете си. Огледа се тревожно, сякаш носеше ядрени отпадъци.

— Донесох ти тези — прошепна тя.

— Пайпър, запознай се с Лейси — обади се Мичъл, докато все още пълзеше по пода.

— Здравсти — каза момичето все така шепнешком, — *можеш* да се преобличаш. Благословията на мама няма да те спре. Тук има раница с малко храна, нектар и амброзия за спешни случаи, едни дънки, няколко ризи и топло яке. Ботушите може да са ти малки, но все пак намерихме нещо. Късмет по време на мисията!

Лейси тръшна нещата на леглото ѝ и понечи да избяга, но Пайпър я хвана за ръката.

— Ей, остави ме поне да ти благодаря.

Момичето изглеждаше така, сякаш всеки момент ще получи инфаркт.

— Ами...

— Дрю може да разбере — обясни Мичъл.

— И ще трябва да нося обувките на срама! — преглътна тежко Лейси.

— Обувките на какво? — попита Пайпър.

Лейси и Мичъл посочиха към черната лавица в края на стаята, която напомняше на олтар. Върху нея имаше чифт отвратителни ортопедични обувки — яркобели и с дебели подметки.

— Веднъж ме накара да ги нося цяла седмица — проплака Лейси. — Не си отиват с нищо!

— А има и по-лоши наказания — предупреди я Мичъл. — Дрю може да очарова с гласа си. Малко от децата на Афродита имат тази сила, но ако реши, може да те накара да направиш нещо наистина унизително. Пайпър, ти си първият човек от много време насам, който може да ѝ устои.

— Да очарова с гласа си ли? — Пайпър си спомни как предишната нощ тълпата край лагерния огън се бе люшкала между нейното мнение и това на Дрю.

— Като да накара някой да направи нещо? Или да ти даде нещо? Кола например?

— Не ѝ давай идеи! — ахна Лейси.

— Но да — допълни Мичъл, — може да направи и това.

— Затова ли е водач? — попита Пайпър. — Убедила е всички ви? Мичъл намери една мазна дъвка под леглото на Пайпър.

— Не. Наследи поста след като Силена Берегард загина във войната. Дрю бе втора по старшинство. Най-големият лагерник автоматично заема поста, освен ако някой друг е прекарал повече години в лагера или е извършил повече подвизи. Тогава може да се проведе дуел за надмощие, но това рядко се случва. Така или иначе, от август насам командва Дрю. И тя реши да направи някои промени във функционирането на хижата.

— Точно така! — появи се внезапно Дрю и се подпря на леглото. Лейси изпищя като морско свинче и се опита да побегне, но Дрю я хвана. Сетне погледна към Мичъл.

— Мисля, че пропусна малко боклук, миличък. По-добре мини пак.

Пайпър погледна към банята и видя, че Дрю е изсипала всичко от коша за боклук — в който имаше някои наистина отвратителни неща — по целия под.

Мичъл се отпусна на колене. Погледна Дрю така, сякаш обмисляше да я нападне (което Пайпър би платила да види), но накрая

само процеди през зъби:

— Хубаво.

Дрю се усмихна студено.

— Виждаш ли, Пайпър, скъпа, ние сме една чудесна хижа. Едно щастливо семейство. Силена Берегард... искам да ти споделя нещо за нея. Тя тайно предаваше информация на Кронос по време на войната с титаните. Помагаше на врага.

Дрю продължаваше да се усмихва с розовия си грим, перфектната прическа и ухаещия на индийско орехче парфюм. Приличаше на популярно момиче от коя да е гимназия. Но очите ѝ бяха студени като стомана. Пайпър имаше чувството, че Дрю вижда направо в душата ѝ. Че може да разкрие всичките ѝ тайни.

„Помагаше на врага.“

— Разбира се, никой от другите лагерници не говори за това — Дрю ѝ намигна съучастнически. — Правят се, че Силена е била голяма героиня.

— Тя се жертва, за да поправи грешката си — изръмжа Мичъл, — тя е героиня.

— Мхммм — съгласи се престорено Дрю, — и утре ще чистиш боклука, Мичъл. Но както и да е. Въпросът е, че Силена нямаше представа за какво е тази хижа. Ние събираме сладурите в лагера. А после ги разделяме и почваме наново. Толкова е забавно! Нямаме никакво отношение към всичките войни и подвизи. Аз не съм извършвала подвиг и нямам желание да го правя. Това си е чиста загуба на време.

Лейси нервно вдигна ръка.

— Но снощи искаше да отидеш...

Дрю я погледна и Лейси млъкна.

— Но най-вече — продължи Дрю — нямаме нужда от предателски имидж, нали, Пайпър?

Пайпър се опита да отговори, но не можа. Нямаше начин Дрю да знае за сънищата ѝ.

Нали?

— Жалко е, че няма да си наоколо — въздъхна Дрю, — но ако все пак оцелееш след малкото си приключения, не бой се — все ще ти намерим някого. Може би някой говежди син на Хефест. Или пък Кловис? Той е покъртително уродлив.

Дрю я погледна със смесица от жал и презрение.

— Да си призная, не мислех, че е възможно Афродита да има грозно дете, но... кой е баща ти, миличка? Някой мутант или...

— Тристан Маклийн — сряза я Пайпър.

В мига, в който го каза, се намрази. Никога, никога не се бе хвалила с известния си баща. Но Дрю я бе изкарала от равновесие.

— Баща ми е Тристан Маклийн.

В хижата се възцари пълно мълчание, а Пайпър се засрами от себе си. Всички се обърнаха и погледнаха към *Плаката*, на който баща ѝ показваше мускулите си на целия свят.

— О, боже! — изпищяха половината момичета в един глас.

— Яко! — обади се едно от тях. — Той закла един тип с меча си в оня филм, нали?

— Толкова е готин... за възрастта си де — започна едно момиче, след което поаления. — Извинявам се. Той все пак е твой баща. Това е толкова странно!

— Много — съгласи се Пайпър.

— Може ли да ми уредиш автограф? — попита друго момиче.

Пайпър се насили да се усмихне. *Ако той оцелее...* — помисли си.

— Няма проблем — насили се да каже.

Момичето изпищя и още хлапета се втурнаха към нея, задавайки един милион въпроса едновременно.

— Била ли си на снимките?

— В имение ли живееш?

— Обядваш ли с готини звезди от Холивуд?

— Минала ли си ритуала си?

Последното шокира Пайпър.

— Какъв ритуал? — попита тя.

Момчетата и момичетата се разхилиха и започнаха да се сръчкват.

— Ритуалът, през който минава всяко дете на Афродита — обясни някой. — Караш някой да се влюби в теб. А после късаш с него. Направиш ли това, си достоен да се наречеш дете на Афродита.

Пайпър погледна останалите смаяна, надявайки се да се шегуват.

— Да разбиеш сърцето на някого нарочно? Но това е отвратително!

Другите бяха объркани.

— Защо? — попита едно момче.

— О, боже! — изписка пък момиче. — Сигурно Афродита е разбила сърцето на баща ти и след това той не се е влюбвал повече! Но това е толкова романтично! Когато минеш ритуала си, ще бъдеш досущ като мама!

— Забравете! — извика Пайпър малко по-високо, отколкото искаше. Другите деца отстъпиха. — Няма да разбивам ничие сърце заради тъпия ви ритуал.

Това позволи на Дрю отново да поеме контрол над ситуацията.

— Ето пак — намеси се тя. — Силена каза същото. Тя наруши традицията, влюби се в онзи Бекендорф и си остана влюбена в него. Мен ако питате, затова нещата свършиха зле за нея!

— Не е вярно! — възмути се Ласи, но Дрю я изгледа така ледено, че другото момиче се скри сред останалите.

— Няма значение — продължи Дрю. — Така или иначе, Пайпър, ти не би могла да разбиеш ничие сърце, тъй като, миличка, все пак трябва първо някой да се влюби в теб! И престани с тия глупости за Тристан Маклийн. Ужасно е незряло да се преструваш, че имаш богат баща.

Няколко от децата замигаха притеснено.

— Ти смяташ, че той не ѝ е баща? — попита тъпо някой.

Дрю погледна към тавана.

— Моля ви, не ме занимавайте с глупости. Време е за закуска, а Пайпър я чака мисия. Така че нека си опакова боклуците и да се разкара оттук!

Дрю започна да раздава заповеди наляво и надясно. Наричаше всички „скъпи“ и „скъпа“, „миличък“ и „миличка“, но тонът ѝ ясно подсказваше, че очаква непрекословно подчинение.

Мичъл и Лейси помогнаха на Пайпър да опакова багажа си. Те дори пазеха банята, докато Пайпър влезе вътре да се преоблече. Дрехите за щастие не бяха модни — износени дънки, тениска, удобно зимно палто и ботуши за катерене, които ѝ станаха като по мярка. Тя закачи Каторпсис на колана си.

Когато излезе от банята, Пайпър се чувстваше почти нормална. Другите лагерници стояха като войници до леглата си, докато Дрю правеше проверка. Пайпър се обърна към Мичъл и Лейси и прошепна:

„Благодаря“. Мичъл кимна мрачно, а Лейси почти се усмихна. Пайпър се съмняваше, че Дрю някога благодари за нещо. Забеляза и че плакатът на „Царя на Спарта“ вече е на боклука — по заповед на Дрю, несъмнено. Макар Пайпър да искаше да направи същото, усети как в нея се надига сляпа ярост.

Когато я забеляза, Дрю изръкопляска престорено.

— Браво, сладурче! Облечена си отново в дрехите си на дивачка. А сега се махай! Не те искам на закуска с нас! Късмет с там каквото имаш да правиш! Чао!

Пайпър нарами раницата си. Усещаше погледите на всички, докато вървеше към вратата. Можеше просто да излезе и да забрави станалото. Това щеше да е най-лесно. Какво я бе грижа за тези глупави деца?

Само дето някои от тях се бяха опитали да ѝ помогнат. Някои от тях дори се бяха изправили срещу Дрю. Заради нея.

Тя се обърна към вратата.

— Хора, знаете ли, не е задължително да ѝ слугувате на тая.

Другите деца се размърдаха. Неколцина погледнаха към Дрю, която бе онемяла.

— Мм — обади се някой, — тя е нашият водач.

— Тя е тиранин — поправи го Пайпър. — Можете да мислите и сами. Афродита е много повече от това, което ви показва Дрю.

— Повече от това — повтори едно дете като в транс.

— Можем да мислим сами — промърмори друг.

— Хора! — излая Дрю. — Не бъдете толкова глупави! Тя ви очарова с гласа си!

— Не — каза Пайпър, — казвам истината.

Или поне така се надяваше. Нямаше идея как точно става тоя номер с очароването, но не усещаше да прилага никакви суперсили в момента. Не искаше да печели спора, като мами хората. Това щеше да я направи същата като Дрю. Пайпър просто вярваше в това, което казваше. Освен това беше сигурна, че очароването ѝ няма да проработи върху някой със същите способности.

Някой като Дрю.

— Може и да имаш известна сила, госпожице филмова звезда — просъска Дрю, — но не знаеш нищо за Афродита. Защо не разкажеш на всички за великите си идеи? За това какво всъщност е тази хижа?

Хайде, разкажи им. Тогава може и аз да им разкажа едно-две неща за теб!

Пайпър се опита да отговори, но гневът ѝ се превърна в паника. Тя бе предател, работеше за врага досущ като Силена Берегард. Предател в хижата на Афродита. Дали Дрю знаеше това или блъфираше? Самоувереността ѝ започна да се разпада под погледа на другото момиче.

— Не и това — успя само да каже. — Афродита не е това, на което ги учиш ти.

Сетне се обърна и си излезе, преди другите да видят как се изчервява.

Зад нея Дрю избухна в кикот.

— Не била това? Чухте ли я само? Тя няма и представа какво говори.

Пайпър си обеща, че няма да се върне в тази хижа.

Никога.

Преглътна сълзите си и хукна по ливадата, без да знае накъде отива.

Тогава от небето се спусна дракон.

XVI. ПАЙПЪР

— Лио? — извика тя.

И наистина той бе там, яхнал смъртоносен бронзов робот, ухилен като лунатик. Още преди да приземи машината, алармата на лагера се задейства. Прозвуча ловджийски рог, а сатирите започнаха да викат: „Не ме убивай, не ме убивай!“. Половината герои в лагера изскочиха навън — въоръжени и по пижами. Драконът се спусна в центъра на поляната и Лио викна:

— Не стреляйте! Всичко е под контрол!

Стрелците колебливо свалиха лъковете си, а воините отстъпиха няколко крачки назад, макар да не прибраха мечовете и копията си. Те обкръжиха металното чудовище. Някои от лагерниците се скриха в хижите си и страхливо загледаха ставащото иззад прозорците.

Никой нямаше желание да приближи дракона.

Пайпър не ги обвиняваше. Проклетото нещо беше огромно и блестеше на утринното слънце като жива статуя от мед и бронз. Изкуственото влечуго бе дълго поне осемнайсет метра, имаше стоманени нокти, въртящи се зъби, блестящи червени очи и прилепови криле, два пъти по-големи от дължината му, които се разгръщаха като метални платна и всеки път, щом драконът ги размахаше, издаваха звук, подобен на монети, падащи от ротативка.

— Красив е — прошепна Пайпър.

Останалите герои я погледнаха, сякаш е полудяла.

Драконът надигна глава и избълва струя огън в небето. Лагерниците отстъпиха трескаво назад и вдигнаха оръжията си, но Лио спокойно слезе от гърба на чудовището. Той вдигна ръце, сякаш се предава, само дето идиотската усмивка не слизаше от лицето му.

— Земляни, идвам с мир! — извика той. Войнишкото му яке и лицето му бяха целите в сажди, сякаш се бе търкалял в огнище. Очите му бяха кървясали, а къдравата му коса бе толкова напоена с машинно масло, че се бе слепнала на кичури. От него се носеше странна миризма на сос „Табаско“.

И все пак изглеждаше абсолютно щастлив.

— Фестус само ви казва здрасти!

— Това чудо е опасно! — изпищя една от дъщерите на Арес, размахвайки копие то си. — Убийте го веднага!

— Назад! — нареди някой.

За огромна изненада на Пайпър това бе Джейсън. Той мина през тълпата, придружен от Анабет и Ниса — момичето от лагера на Хефест.

Джейсън погледна дракона и поклати невярващо глава.

— Лио, какво си направил?

— Намерих превозно средство! — грейна той. — Каза, че мога да дойда на мисията, ако уредя превоза. Е, вече разполагаш с първокласен летящ дракон. Фестус може да ни отведе навсякъде!

— Но той... е крилат — заекна Ниса. Бе зяпнала така, че всеки момент челюстта ѝ можеше да изпадне.

— Аха! — каза Лио. — Намерих ги и закрепих обратно.

— Но той никога не е имал криле. Откъде ги намери?

Лио се поколеба и Пайпър усети, че той крие нещо.

— В гората — каза накрая. — Общо взето, оправих и диска, така че вече няма да откача.

— Общо взето? — повтори Ниса.

Драконът килна глава и от нея изхвъркна черна течност, вероятно машинно масло — дано да беше просто машинно масло, — което опръска Лио.

— Е, има си някои неща за изчукване — обясни Лио.

— Но как оцеля?! — Ниса все още гледаше ужасено съществото. — Имам предвид... той е огнедишащ!

— Но аз съм бърз — отвърна Лио — и роден с късмет. Та, в отбора ли съм, или не?

Джейсън се почеса.

— И си го кръстил Фестус? Знаеш ли, че на латински festus значи „щастлив“? Сега ще спасяваме света, яхнали дракона Щастливко?

Драконът се разтърси и разпери криле.

— Това беше „да“, братле! — каза Лио. — А сега предлагам да тръгваме. Опаковах малко провизии, докато бях... хм... в гората. А и всички тези въоръжени хора изнервят моя Фестус.

Джейсън се намръщи.

— Но ние нямаме план. Не можем просто...

— Върви — прекъсна го Анабет. Тя единствена изглеждаше спокойна. Изражението ѝ бе тъжно и изпълнено с копнеж, сякаш гледката ѝ напомняше по-хубави, по-прости времена.

— Джейсън, имаш три дни до зимното слънцестоене, а и не е добра идея да караш нервен дракон да те чака. Поличбата е добра. Вървете!

Джейсън кимна, сетне се усмихна на Пайпър.

— Готова ли си, партньоре?

Пайпър погледна към блестящите криле на бронзовия дракон и към ноктите, които можеха да я разкъсат на части.

— И още как — отговори тя.

Летенето с дракона бе най-невероятното изживяване в живота на Пайпър. Нависоко въздухът бе леденостуден, но металната повърхност на автоматона бе толкова нагрята, че все едно тримата летяха в предпазен мехур. На това се казва стабилна електрическа възглавница! Освен това извивките по гърба на дракона бяха конструирани като високотехнологични седалки и бяха изключително удобни. Лио им показва как да стъпват по бронята като в юзди и да използват кожените колани, хитроумно скрити под люспите. Стояха в един ред — най-отпред бе Лио, следван от Пайпър и накрая Джейсън. Пайпър долавяше присъствието на Джейсън зад себе си. Щеше и се той да я прегърне през кръста.

Той обаче не го направи.

Лио използваше юздите, за да насочва дракона в небето, сякаш го бе правил цял живот. Металните криле работеха перфектно и скоро брегът на Лонг Айленд бе само мъглява линия зад тях. Те прелетяха над Кънектикът и се издигнаха в сивите зимни облаци.

Лио им се ухили през рамо.

— Яко, а?

— Какво ще стане, ако ни забележат? — попита Пайпър.

— Мъглата ще се погрижи за това — обясни Джейсън. — Тя пречи на смъртните да виждат магията. Ако ни забележат, ще ни помислят за малък самолет или нещо подобно.

Пайпър погледна през рамо.

— Ти сигурен ли си в това, което говориш?

— Не — призна той. Тогава Пайпър го видя да стиска снимка, на която имаше тъмнокосо момиче.

Тя погледна Джейсън учудено, но той се изчерви и прибра снимката в джоба си.

— Добре напредваме. До довечера ще сме там.

Пайпър се зачуди кое ли е момичето от снимката, но не искаше да пита. Ако Джейсън не искаше да ѝ сподели тази информация, това не бе добър знак. Дали не си бе спомнил нещо от предишния си живот? Дали това не бе истинското му гадже?

Стига! — смъмри се тя. — *Само се измъчваш.*

Затова попита нещо по-безобидно.

— Къде отиваме?

— Да намерим бога на Северния вятър — отговори Джейсън — и да хванем едни духове на бурята.

Много безобидно наистина.

XVII. ЛИО

Лио бе в еуфория.

Изражението на останалите, когато бе влетял в лагера на гърба на дракона, беше направо безценно! Имаше чувството, че братята и сестрите му от хижата на Хефест ще го разцелуват.

А Фестус също се бе държал страхотно. Не бе опожарил нито една от хижите, нито пък бе ял сатири. Е, от ухото му капеше малко... добре де, *много* масло. Но Лио щеше да оправи това.

Нямаше възможност да разкаже на останалите за бункер девет или за дизайна на летящия кораб. Трябваше му обаче малко време да помисли върху това. Щеше да им каже, когато се върнеше.

Ако се върнеш — напомни си той.

Нее, щеше да се върне. Беше си намерил магически колан от бункера, както и много ценни неща, които сега лежаха на сигурно място в раницата му. А и имаше на своя страна могъщ огнедишащ дракон, който пръскаше машинно масло от ушите си. Какво можеше да се обърка?

Основният диск, например — напомни му отново лошата му страна. — И тогава драконът Щастливко ще те схруска за закуска.

Всъщност Фестус не беше толкова добре поправен, както бе представил нещата в лагера Лио. Беше му закачил криле, но не бе намерил резервен драконски мозък в бункера. Трябваше да се има предвид обаче, че имаха срок, в който да се вместят — трите дена до слънцестоенето. Бързината бе от първостепенна важност. А и Лио бе почистил диска доста добре. Веригите му си бяха наред. Повечето. Драконът просто трябваше да издържи...

Лошата му страна се обади отново: — *Да, но какво ще стане, ако...*

— Стига! — извика на глас Лио.

— Какво? — попита Пайпър.

— Нищо — отвърна той. — Нощта беше дълга. Мисля, че имам халюцинации. Много е яко.

Тъй като седеше най-отпред, Лио не можеше да види лицата на приятелите си, но от мълчанието им предположи, че не са особено доволни от факта, че драконовият им ездач е недоспал и халюцинира.

— Майтапя се! — Лио прецени, че е време да смени темата. — Кажи сега, братле, какъв е планът? Каза, че ще ловим някакъв вятър, нали?

Докато летяха над Нова Англия, Джейсън изложи своята стратегия. Първо щяха да намерят някакъв тип на име Борей, който щеше да им предостави ценна информация...

— И се казва Борей? — попита Лио. — Той да не е бог на борбата?

— Второ — продължи Джейсън, — трябва да намерим тези *венти*, които ни нападнаха при Големия каньон...

— Наричай ги духове на бурята, ако обичаш — помоли го Лио. — „Вентус“ ми звучи като зла кафе напитка.

— Трето — завърши Джейсън, — трябва да разберем за кого работят духовете, за да открием къде е Хера и да я освободим.

— Значи ще търсим Дилън сами? — попита Лио. — Буреносния пич, който ме хвърли в Големия каньон и завлече тренера Хедж в облаците?

— Това е планът — отговори Джейсън. — Е... има и една вълчица, която може да ни помогне. Мисля, че е добре настроена към нас. Ако не се изложим, едва ли ще ни изведе.

Джейсън им разказа за съня, в който му се бяха явили язвителната вълчица и изгорялата къща, в чийто басейн растяха каменни спирали.

— Звучи яко — обобщи Лио, — но ти не знаеш къде е това място, нали?

— Не — призна си Джейсън.

— Има и гиганти, замесени в цялата работа — добави Пайпър. — Нали така казва пророчеството: „Ще срещнат седемте на гигантите мъстта“.

— Гиганти? — повтори Лио. — А не гигант? Не е ли историята за един гигант, който иска отмъщение?

— Не мисля — каза Пайпър, — доколкото си спомням от старите митове, те са цяла армия.

— Още по-яко — промърмори Лио. — Естествено, че са цяла армия. Такъв ми бил късметът. Какво друго можеш да ми кажеш за тези гиганти? Нямаше ли ги във филма с татко ти?

— Баща ти е актьор? — попита Джейсън.

Лио се засмя.

— Все забравям за амнезията ти. Което е уникално — да забравиш за амнезия. Но да, баща ѝ е Тристан Маклийн.

— Аха. И кой е той?

— Няма значение — бързо отговори Пайпър. — За гигантите... в гръцката митология има всякакви видове великани. Но ако говорим за гигантите, тук вече новините са наистина лоши. Те са големи и трудни за убиване. Могат да мятат цели планини по теб. Освен това, ако не се лъжа, са роднини на титаните. Надигнали се изпод земята след като Кронос загубил войната — първата война, имам предвид, която се е състояла преди хиляди години. Тогава се опитали да унищожат Олимп. Ако става дума за същите гиганти...

— Хирон каза, че историята се повтаря — спомни си Джейсън. — Последната глава. Ето какво е имал предвид. Неслучайно не е искал да знаем подробностите.

Лио подсвирна.

— Значи си имаме работа с великани, които ще ни целят с планини, дружелюбни вълчици, които ще закусят с нас, ако ги разочароваме, и зли кафе напитки. Предполагам, че сега е моментът да ви разкажа за моята луда бавачка.

— Това пак ли е някаква шега? — попита Пайпър.

Лио им разказа за Тия Калида, която всъщност бе Хера, и това как му се явила в лагера. Не им разказа за огнените си умения. Това си беше болезнена тема особено след разказа на Ниса, че полубогове с неговите способности са унищожавали цели градове. А освен това, ако им разкажеше това, щеше да се наложи да им разкаже и за смъртта на майка си... а той не бе готов за това. Успя само да им спомене за нощта, в която е умряла, без да разказва за пожара. Просто магазинът се сринал. Улесни го това, че не се налагаше да гледа приятелите си в очите. Взираше се все напред.

Разказа им обаче за странната жена в дрехи от прах, която сякаш спи, но вижда бъдещето.

Лио прецени, че са прелетели над Масачузетс по време на разговора.

— Това е... зловещо — каза Пайпър.

— Има нещо вярно — съгласи се Лио. — Проблемът е, че никой не вярва на Хера. Тя ненавижда героите. А пък пророчеството споменава, че като я освободим, ще отприщим гнева ѝ. Затова се чудя защо изобщо се захванахме с тази мисия.

— Тя ни избра — отвърна Джейсън. — Нас тримата. Ние сме първите, които ще се съберат за великото пророчество. Тази мисия е само началото на нещо много по-голямо.

Това не изпълни Лио с оптимизъм, но той не можеше да отрече, че Джейсън има право. Наистина усещането бе за началото на нещо грандиозно. Надяваше се обаче останалите четирима герои да се появят скоро. Нямаше желание да запазва всички опасни за живота приключения за себе си.

— Освен това — продължи Джейсън, — само Хера може да върне паметта ми. А тъмната спирала от съня ми се храни с нейната енергия. Ако от онова нещо се излюпи царят на гигантите...

— Лошо — довърши мисълта му Пайпър. — Хера поне е на наша страна. Ако тя бъде унищожена, светът на боговете ще потъне в хаос. Тя крепи мира в семейството им. А гигантите са по-лоши врагове дори от титаните.

Джейсън кимна.

— Хирон спомена и за зловещи древни сили, които се размърдват по време на слънцестоенето. Каза, че това е часът на тъмната магия, че нещо ужасно ще се събуди, ако Хера бъде принесена в жертва на този ден. Господарката, която контролира духовете на бурята, същата, която иска да избие всички герои...

— Може да е онази странна спяща дама — довърши Лио. — Ако жената от прах се събуди... не бих искал да съм наоколо.

— Но коя е тя? — попита Джейсън. — И какво общо има с гигантите?

Хубав въпрос, но без отговор. Продължиха да летят в тишина, а Лио се замисли дали бе постъпил умно, споделяйки толкова много. Никога не бе разказвал на никого за нощта в склада. Макар че не им бе разкрил подробностите, се чувстваше странно, сякаш е робот, махнал доброволно предпазната си броня.

Тялото му трепереше, но не от студа. Надяваше се Пайпър, която седеше зад него, да не забележи това.

„Клетката ще строшат гълъбът и наковалнята.“ Нали така гласеше пророчеството? Значи той и Пайпър трябваше да разбият магическия каменен затвор, стига да го намереха. Тогава щяха да отприщят гнева на Хера, а той щеше да донесе смърт. Това звучеше наистина страхотно. Лио бе виждал Тия Калида в действие — тя обичаше ножове, змии, бебета на бавен огън. Представяше си какъв щеше да е гневът ѝ.

Фестус продължи да лети. Вятърът стана по-студен, а под тях се простираше безкрайна заснежена гора. Лио нямаше представа къде точно е Квебек. Беше казал на дракона да ги отведе при Борей и Фестус продължаваше да лети на север. Лио се надяваше, че автоматонът знае пътя и няма да ги отведе на Северния полюс.

— Защо не поспиш малко? — прошепна Пайпър в ухото му. — Будувал си цяла нощ.

Лио се опита да възрази, но внезапно му се доспа много.

— Да не ме оставиш да падна?

Пайпър го потупа по рамото.

— Довери ми се, Валдес. Красивите хора винаги казват истината.

— Да бе — промърмори той, но се облегна на топлия драконов врат и затвори очи.

XVIII. ЛИО

Струваше му се, че е спал няколко мига, но когато Пайпър го събуди, вече се стъмваше.

— Пристигнахме — каза тя.

Лио потърка очи, за да прогони съня от тях. Под Фестус, върху надвесило се над река възвишение, се издигаше град. Полята около него бяха покрити със сняг, но самият той грееше уютно на фона на зимния залез. Сградите вътре бяха скрити иззад високи стени и скупчени толкова нагъсто, че градът изглеждаше като средновековен. Във всеки случай беше по-стар от всяко друго място, което Лио бе посещавал. В центъра му имаше истински замък — поне Лио предположи, че е такъв — с огромни стени от червени тухли и квадратна кула със заострен зелен покрив.

— Кажете ми, че това е Квебек, а не работилницата на дядо Коледа — каза Лио.

— Това е Квебек — успокои го Пайпър, — един от най-старите градове в Северна Америка. Основан е през хиляда шестотин и някоя си година.

Лио повдигна вежди.

— Татко ти и за това ли има филм?

Тя го изглежда лошо, което беше обичайно за взаимоотношенията им, но този път подразнената физиономия дори не й се получи заради грима.

— Знаеш ли, понякога имам навика да чета книжки. Това, че Афродита ме е признала за своя дъщеря, не означава, че съм стандартното глупаво барби.

— Добре — отвърна Лио, — щом знаеш толкова, какъв е този замък?

— Хотел, ако не се лъжа.

Лио се засмя.

— Няма начин да не се лъжеш.

Но когато приближиха, Лио видя, че тя е права. Огромният вход беше пълен с портиери, носачи на куфари и камериери. Паркингът бе претъпкан с луксозни автомобили, а хора с елегантни дрехи и палта бързаха да се скрият от студа.

— Северният вятър е отседнал в хотел? — попита Лио. — Това е...

— Внимание, хора! — прекъсна ги Джейсън. — Имаме си компания.

Лио погледна надолу и видя какво има предвид той. От върха на кулата към тях се издигаха две крилати фигури — сърдити ангели с остри мечове.

Фестус не хареса ангелите. Той спря полета си, разпери нокти и криле и изръмжа по начин, който бе болезнено познат на Лио. Готвеше се да бълва огън.

— Спокойно, момче — промърмори Лио. Нещо му подсказа, че ангелите няма да са очаровани, ако драконът ги изпържи.

— Това не ми харесва — каза Джейсън. — Приличат на духове на бурята.

Първоначално Лио бе склонен да се съгласи, но когато ангелите приближиха, стана ясно, че те са далеч по материални от *вентите*. Приличаха на обикновени тийнейджъри, като се изключеха леденобелите коси и пурпурните криле. Бронзовите им мечове бяха назъбени като висулки. Лицата им си приличаха достатъчно, за да минат за братя, но близнаци определено не бяха.

Единият беше огромен като бивол, носеше яркочервено хокейно яке, торбесто долнище на анцуг и кожени спортни обувки. Очевидно бе преживял десетки битки, тъй като очите му бяха насинени, а когато оголеше зъби, се виждаше, че доста от тях липсват.

Другият приличаше на рок звезда от осемдесетте години — от тези, които майката на Лио харесваше толкова. Леденобялата му коса беше къса отпред и дълга отзад и отстрани, обувките му бяха заострени, панталоните — прекалено тесни, а на всичкото отгоре носеше и безвкусна копринена тениска, горните три копчета на която бяха разкопчани. Може би си мислеше, че прилича на бог на рока и любовта едновременно, но едва ли тежеше повече от четирийсет кила, а беше и пъпчасал.

Ангелите спряха пред дракона и надигнаха мечовете си. Огромният тип изръмжа:

— Не може да минете.

— Моля? — попита Лио.

— Нямате разрешение — обясни богът на рока и любовта. Когато си отвори устата, стана ясно, че освен пъпките той има и кошмарен френски акцент, за който Лио бе сигурен, че е фалшив. — Тук полетите са забранени.

— Да ги смажем! — ухили се огромният с беззъбата си усмивка.

Драконът започна да бълва пара, готов да се защити. Джейсън призова златния си меч, но Лио извика:

— Чакайте! Нека се държим възпитано, момчета. Не може ли поне да разберем кой ще има честта да ни смаже?

— Аз съм Кал! — изръмжа онзи, който приличаше на бивол. Каза го с голяма гордост, все едно му е отнело страшно много време да наизусти тази фраза.

— Това е съкратено от Калаид — обясни другият. — За нещастие моят брат не може да произнеса думи с повече от две срички...

— Пица! Хокей! Мачкай! — опита Кал.

— В това число собственото си име — довърши богът на любовта и безвкусната рок музика.

— Аз съм Кал — повтори Кал. — А това е Зет! Моят брат!

— Човече — каза Лио, — това са цели три изречения! Поздравления!

Кал изръмжа, видимо доволен от себе си.

— Глупак! — скастри го брат му. — Те ти се подиграват. Но това няма значение. Аз съм Зет и това е съкратено от Зет. Дамата тук... — той намигна на Пайпър, но жестът му напомни повече на нервен тик — тя може да ме нарича както си иска. Може би ще дойде да вечеря с един известен полубог, преди да ви унищожим?

Пайпър направи звук като да повърне.

— Това е отвратително.

— Няма проблем — вдигна вежди Зет. Бореадите сме много романтични хора.

— Бореади? — намеси се Джейсън. — Синовете на Борея?

— Значи си чувал за нас! — Зет изглеждаше невероятно доволен. — Ние сме пазителите на своя баща. И както сигурно се досещаш, не

можем да допуснем разни хора да хвърчат насам-натам със скърцащи дракони и да плашат глупавите смъртни.

Той посочи надолу и Лио видя, че смъртните наистина забелязват нещо нередно. Някои от тях сочеха нагоре — не притеснено, поне още не — повече с раздразнение и объркване, сякаш драконът бе хеликоптер, прелитащ твърде ниско.

— Затова, освен ако не става дума за спешен случай — каза Зет, отмятайки кичур коса от пъпчасалото си лице, — ще трябва да ви убием. Болезнено.

— Мачкай! — съгласи се Кал с повече ентусиазъм, отколкото Лио намираще за симпатично.

— Чакайте! — прекъсна ги Пайпър. — Това е спешен случай.

— Ееее! — Кал бе толкова разочарован, че на Лио почти му стана жал за него.

Зет погледна Пайпър. Направо я зяпна всъщност.

— Защо хубавото момиче смята, че става дума за спешен случай?

— Трябва да се видим с Борей. Много е спешно. Моля ви! — тя се насили да се усмихне. Лио сметна, че това вероятно я убива, но тя все пак имаше благословията на Афродита и изглеждаше страхотно. А и в гласа ѝ имаше нещо. Лио почувства, че вярва на всяка нейна дума. Дори Джейсън кимаше, абсолютно убеден в правотата ѝ.

Зет опъна копринената си тениска, вероятно проверявайки дали още е разкопчана.

— Ъъъ... не бих искал да разочаровам едно толкова красиво момиче, но виждаш ли, моята сестра ще предизвика лавина, ако ви позволим...

— Освен това драконът ни е дефектен! — добави Пайпър. — Може да катастрофира всеки момент!

Като по сигнал Фестус потръпна, сетне обърна глава и от ухото му изтече плътна струя машинно масло, която съсипа един черен мерцедес на паркинга долу.

— Нема да се мачка, май — оплака се Кал.

Зет се замисли над проблема, след което отново намигна на Пайпър.

— Е, ами ти наистина си хубава... ъъъ... искам да кажа *права*. Дефектен дракон — това наистина е спешно.

— Но после ще се мачка, нали? — обади се Кал. Това вероятно бе най-дружелюбната реплика, на която бе способен.

— Ще трябва да обясните случая си — взе решение Зет. — Нашият велик баща вече не е така гостоприемнен както някога. Но да. Елате, ездачи на дефектния дракон. Последвайте ни.

Бореадите прибраха мечовете си и извадиха по-малки оръжия от коланите си — поне така се стори на Лио. После ги включиха и Лио видя, че това са оранжеви фенери, подобни на тези, които контролорите ползваха в нощните влакове. Кал и Зет се спуснаха към кулата на хотела.

Лио се обърна към приятелите си.

— Тия са големи образи. Да ги последваме, а?

Джейсън и Пайпър не изглеждаха толкова нетърпеливи.

— Предполагам, че ще трябва — реши накрая Джейсън. — Вече сме тук. Но се чудя защо Борей вече не е така гостоприемнен и какво всъщност означава това.

— Пфф, просто не ни е виждал още — подсвирна Лио. — Фестус, след фенерите!

Когато приближиха, Лио се притесни, че ще се разбият в кулата. Бореадите летяха с пълна сила към покрива и не намаляваха скоростта си. Тогава част от покрива се отвори и разкри вход, достатъчно голям дори за Фестус. Краищата му бяха обсипани с висулки, подобно на озъбени челюсти.

— Нищо добро няма да излезе от това — промърмори Джейсън, но Лио насочи дракона право надолу и се вмъкнаха след братята.

Приземиха се върху нещо, което сигурно някога е било президентският апартамент, но сега беше като връхлетяно от снежна буря напълно замразено. Антрето имаше висок дванайсет метра таван, огромни прозорци със завеси и скъпи ориенталски килими. Стълбището в края на залата водеше към друг огромен вход и още коридори, които се разклоняваха наляво и надясно. Всичко обаче беше замръзнало и това правеше красотата на залата леко злокобна. Когато Лио слезе от дракона, килимът под краката му изхрущя. Мебелите наоколо бяха покрити със скреж. Завесите не помръдваха, понеже бяха замръзнали, а заснежените прозорци отразяваха по странен начин светлината на залеза. Дори таванът бе покрит с висулки. Що се отнася

до стълбите — Лио бе сигурен, че ако се опита да ги изкачи, ще се хлъзне и ще си счупи врата.

— Хора — обади се той, — да знаете, един климатик ще направи чудеса с това място. Даже бих се преместил да живея тук...

— Аз пък не. — Джейсън погледна притеснен към стълбите. — Нещо не е наред. Гореставо става нещо...

Фестус потрепери и избълва огнена струя. По люспите му започна да се образува скреж.

— Не, не! — Зет ги приближи, но за Лио си остана загадка как изобщо ходи с тези заострени обувки. — Драконът трябва да бъде деактивиран. Не може да палите огън тук. Жегата ще скапе прическата ми.

— Спокойно, момчето ми — щом успокои дракона, Лио се обърна към Зет. — Той се нервира от тези идеи за *деактивиране*. Но аз имам по-добра идея.

— Мачкай? — предположи Кал.

— Не, човек. Трябва да спреш с това *мачкане*. Почакай малко.

— Лио — каза нервно Пайпър, — какво смяташ...

— Гледай и се учи, красавице. Когато поправях Фестус снощи, намерих страшно много клавиши. Не би искала да знаеш за какво са някои от тях. Но други... ето!

Лио изкриви пръсти зад предния крак на дракона. Той натисна един бутон и чудовището потрепери. Всички отстъпиха, когато Фестус се сгъна подобно на оригами. Бронзовите му люспи се прибраха една в друга; вратът и опашката му изчезнаха в тялото; крилете му се свиха и цялото му тяло започна да се пресова, докато накрая не се превърна в метален квадрат с големина на куфар.

Лио се опита да го вдигне, но чудото сигурно тежеше няколко тона.

— Ами... да. Задръжте. Мисля... аха.

Той натисна още един бутон. Върху горната част на квадрата се появи дръжка, а от долната се показаха колелца.

— Та-дааа — обяви той, — представям ви най-тежкия куфар на света!

— Това е невъзможно — обади се Джейсън. — Не може нещо толкова огромно...

— Стига! — нареди Зет. Той и Кал бяха извадили мечовете си и се взираха в Лио.

Той вдигна ръце.

— Сега пък какво направих? Успокойте се, момчета. Ако толкова ви притеснява, ще му върна предишната форма...

— Кой си ти? — Зет опря върха на меча си в гърдите на Лио. — Дете на Южния вятър, дошло да ни шпионира?

— Какво? Не! — бързо отговори Лио. — Аз съм син на Хефест. Дружелюбен ковач, който не вреди никому!

Кал изръмжа. Той опря лицето си до това на Лио и от това разстояние то не стана по-хубаво нито с насинените си очи, нито с оределите си зъби.

— Огън. Това е лошо.

— О! — бясно заби сърцето на Лио. — Ами... ами, снощи работих с машинно масло и...

— Не! — размаха меча си Зет. — Надушваме огъня, полубоже. Мислехме, че е от скърцащия ви дракон, но сега той е просто куфар. А миризмата на огън все още е тук. Тя идва... от теб.

Лио щеше да се изпоти, ако в хамбара не цареше кучи студ.

— Виж сега... нямам представа — той погледна отчаяно към приятелите си. — Абе, вие няма ли да ми помогнете?

Джейсън вече бе извадил златната си монета. Той пристъпи напред, а очите му не се отделяха от Зет.

— Вижте, станала е някаква грешка. Лио не е огнен. Нали, Лио?

— Тъ...

— Зет? — Пайпър отново се усмихна, макар че бе прекалено нервна и й беше твърде студено. — Всички тук сме приятели. Свали меча си и нека поговорим.

— Момичето е хубаво — призна Зет. — И, разбира се, е привлечено от неустоимия ми чар. Уви, сега не мога да я ухаждам.

Върхът на меча му докосна гърдите на Лио и момчето усети как тениската му се покрива със скреж. Кожата му настръхна.

Щеше му се отново да включи Фестус. Имаше нужда от помощ. Но това щеше да отнеме няколко минути, дори да достигнеше бутона, а от него го делиха двама луди с пурпурни криле.

— Мачкай сега? — обърна се към брат си Кал.

Зет кимна.

— Уви, смятам, че...

— Не! — настоя Джейсън. Звучеше спокоен, но Лио пресметна, че е на две секунди от това да се превърне в гладиатор. — Лио е просто син на Хефест. Пайпър е дъщеря на Афродита. Аз съм син на Зевс. Ние сме на мирна...

Джейсън млъкна, понеже братята рязко се обърнаха към него.

— Какво каза? — извика Зет. — Ти си син на Зевс?

— Ами... да — отговори Джейсън. — Но това е хубаво, нали? Казвам се Джейсън.

Кал бе толкова изненадан, че изпусна меча си.

— Не може — каза той. — Язон^[1]? Не приличаш на него!

Зет пристъпи напред и присви очи, докато изучаваше отблизо Джейсън.

— Не става дума за нашия Язон, той бе много по-елегантен. Не чак като мен, но сравнение с този тук... освен това Язон умря преди няколко хиляди години.

— Чакайте малко — намеси се Джейсън. — Как така Язон? Да нямате предвид откривателя на Златното руно?

— Естествено — каза Зет, — ние бяхме на кораба му „Арго“ в добрите стари времена, когато бяхме още смъртни. Тогава приехме безсмъртието, за да служим на баща си. За да мога аз винаги да изглеждам така добре, а глупавият ми брат — да доживее откриването на пицата и хокея.

— Хокей! — съгласи се Кал.

— Но Язон умря като човек — допълни Зет. — Ти не може да си него.

— Не съм — съгласи се Джейсън.

— Значи, мачкай! — обади се Кал. Очевидно разговорът натоварваше двете му мозъчни клетки.

— Не — със съжаление каза Зет, — ако наистина е син на Зевс, може да е онзи, когото очаквахме.

— Очаквали сте го? — попита Лио. — Ама как така сте го очаквали? В добрия смисъл, за да го засипете с награди, или в лошия — за да му създавате още проблеми?

— Това ще реши баща ни — обади се женски глас.

Лио погледна към стълбите. Сърцето му прескочи удар. На върха им стоеше момиче в бяла копринена рокля. Кожата ѝ бе неестествено

бледа, бяла като сняг, косата ѝ — наситеночерна, а очите — кафяви, с цвета на шоколад. Погледна Лио с безизразно лице — не се усмихваше, не изглеждаше дружелюбна.

Но това беше без значение. Лио се влюби. Това беше най-хубавото момиче, което бе виждал някога.

Тя отклони погледа си към Джейсън и Пайпър и веднага разбра за какво става дума.

— Баща ни ще поиска да види онзи, когото наричат Джейсън — каза момичето.

— Значи това е той? — развълнува се Зет.

— Ще видим — отвърна момичето. — Зет, въведи гостите ни.

Лио стисна дръжката на бронзовия куфар. Не беше сигурен как ще го мъкне по стълбите, но трябваше да се запознае с това момиче и да я пита това-онова — адрес, телефон, мейл...

— Ти не, Лио Валдес — каза тя.

Лио се зачуди откъде знае името му, но по-силното чувство, което се надигна в него, бе на смазващо разочарование.

— Защо не? — сигурно звучеше като абсолютен лигльо, но не му пукаше.

— Не може да стоиш до баща ми — каза момичето. — Огън и лед... лоша комбинация.

— Или влизаме заедно — настоя Джейсън и постави ръка на рамото на Лио, — или не мърдаме оттук.

Дъщерята на Борей килна глава, сякаш не бе свикнала да ѝ противоречат.

— Няма да го нараним, Джейсън Грейс, освен ако не ни предизвикаш. Калаид, останни тук с Лио Валдес. Пази го, не го убивай.

Кал се нацупи.

— Дори малко?

— Не! — излая момичето. — И пази този прелюбопитен куфар, докато баща ми не реши какво да правим.

Джейсън и Пайпър погледнаха към Лио. Погледите им бяха красноречиви: „Как да отиграем ситуацията?“

Лио изпита невероятна благодарност. Бяха готови да се бият за него. Нямаше да го оставят сам с вманиачения по хокея бивол. Част от него искаше да рискува, да види какви джаджи има на колана си и какво могат да правят те, дори да пусне една-две огнени топки и да

посгрее това място. Но синовете на Борей го плашеха. А момичето — усещаше, че то е дори по-опасно.

Макар че все още искаше номера й.

— Спокойно, хора — каза той, — няма нужда да правим проблеми, щом нещата могат да се разрешат тихо и кротко. Вървете.

— Послушайте приятеля си — каза бледото момиче — и идвайте. Владетелят Борей ви чака предостатъчно. Обещавам, че косъм няма да падне от главата на Лио Валдес. Щеше ми се да мога да кажа същото и за теб, сине на Зевс!

[1] В англезичния свят името „Язон“ се произнася „Джейсън“.
— Бел.ред. ↑

ХІХ. ДЖЕЙСЪН

Джейсън не искаше да оставя Лио, но от друга страна му хрумна, че да останеш сам с хокеиста Кал може и да е най-безопасното нещо в цялата тази бъркотия. Докато се качваха по заледените стълби, Зет изтегли меч си зад него и макар той самият да приличаше на реликва от златните времена на диското, в назъбеното му острие нямаше нищо смешно. Джейсън подозираше, че ако бъде промушен от това оръжие, ще се превърне във висулка от осемдесетте години.

А не биваше да забравя и за ледената принцеса. От време на време тя се обръщаше към Джейсън и му се усмихваше, но в тази усмивка нямаше и грам топлота. Гледаше на Джейсън като на рядък биологичен вид, на който няма търпение да направи дисекция.

Щом децата на Борей бяха такива, Джейсън не бе сигурен, че иска да се среща със самия него. А Анабет му бе казала, че от всички богове на вятъра Борей е най-дружелюбен. Това явно означаваше, че не убива полубоговете в мига, в който ги види.

Джейсън се притесни за това дали не е вкарал приятелите си в капан. Нямаше представа дали ще може да ги измъкне, ако нещата се объркат. Без да се замисля, той стисна ръката на Пайпър, за да се успокои.

Тя повдигна вежди, но задържа дланта му в своята.

— Всичко ще е наред — успокои го тя. — Само ще поговорим.

На върха на стълбите ледената принцеса се обърна и видя, че се държат за ръце. Усмивката ѝ помръкна и Джейсън внезапно усети как ръката на Пайпър става *ледено* студена. Той я пусна и видя, че по пръстите му има скреж.

Както и по тези на Пайпър.

— Топлотата е нежелана тук — заяви принцесата. — Особено ако разчитате на *мен* да ви измъкна живи. Моля, последвайте ме.

Пайпър го погледна нервно, сякаш искаше да попита: „Какво беше това?“.

Но Джейсън нямаше отговор. Зет го побутна с ледения си меч, за да последва принцесата по огромен коридор, украсен със заледени драперии.

Режещ вятър навяваше от различни посоки, а Джейсън, макар да бе мислил върху мисията си по време на целия драконов полет на север, се чувстваше по-объркан отвсякога.

Снимката на Талия все още бе в джоба му, макар че Джейсън вече нямаше нужда да я гледа. Образът се бе запечатал в съзнанието му. Беше ужасно, че не си спомня миналото, но мисълта, че има сестра, която може да отговори на поне част от въпросите му, но е неоткриваема, го влудяваше.

Освен това, ако съдеше от снимката, Талия изобщо не приличаше на него. И двамата имаха сини очи, но това бе единствената им прилика. Косата и бе черна, тенът — средиземноморски, чертите на лицето — по-остри, ястребови.

И все пак му се струваше дяволски позната. Хера бе оставила достатъчно от паметта му, за да е сигурен, че Талия му е сестра. Но Анабет бе напълно изненадана, когато чу това. Явно никога не бе чувала, че приятелката ѝ има брат. Дали самата Талия знаеше за него? Или ги бяха разделили като съвсем малки?

Хера беше отнела тези спомени. Беше откъснала цялото му минало, беше му създала нов живот и сега очакваше той да я спаси от някакъв затвор, за да си върне това, което му е откраднала. Това го ядосваше толкова много, че му идеше да я зареже в онази клетка.

Но не можеше. Беше го хванала на въдицата си. Джейсън искаше да разбере повече, но това само засилваше раздразнението му.

— Ей — прошепна Пайпър, докосвайки ръката му, — тук ли си?

— Тъ... да, извинявай.

Благодарен бе за Пайпър. Имаше нужда от приятел, а и тя вече губеше благословията на Афродита. Гримът и избледняваше, а косата ѝ отново се разрошваше, така че малките ѝ плитчици отново се спускаха около страните ѝ. Това я караше да изглежда по-жива и — поне според Джейсън — още по-красива.

Вече бе сигурен, че не са се познавали преди срещата им в Големия каньон. Връзката им беше просто жесток трик от страна на мъглата. Но колкото повече време изкарваше с Пайпър, толкова повече му се щеше спомените ѝ да бяха истински.

Стига! — смъмри се той наум. Не бе честно спрямо Пайпър да разсъждава така. Той нямаше идея дали някой от миналото му не го очаква, дали някой не очакваше самата нея. Но беше сигурен, че миналото му няма нищо общо с лагера на нечистокръвните. Кой знае какво щеше да стане след това приключение. Ако изобщо оцелееха.

Коридорът завършваше с дъбови врати, на които бе изобразена карта на света. Във всеки от ъглите имаше лице на брадат мъж, който издухваше струя вятър. Джейсън беше сигурен, че е виждал такива карти и преди. На тази обаче всички лица бяха зимни и от устите им излизаха сняг и лед, покриващи целия свят.

Принцесата се обърна. Кафявите ѝ очи блеснаха дяволито и Джейсън се почувства като коледен подарък, на който му предстои да бъде отворен.

— Това е тронната зала — каза тя. — Дръж се възпитано, Джейсън Грейс. Татко има малко... студен характер. Ще превеждам думите ти и ще се опитам да го накарам да се вслуша в тях. Дано те пощади. Двамата можем да се позабавляваме доста.

Джейсън предположи, че представите на това момиче за забавно значително се различават от неговите.

— Добре — успя да каже той, — но идваме за кратко. Няма да ви досаждаме.

Момичето се усмихна смразяващо.

— Обожавам героите. Толкова са невежи.

Пайпър поглади дръжката на кинжала си.

— Защо не ни просветлиш тогава? Казваш, че ще бъдеш наш преводач, а дори не знаем коя си и как се казваш.

Момичето подсмръкна обидено.

— Вероятно не бива да се изненадвам от това, че не ме разпознавате. Дори в древните времена на Елада бях сравнително непозната. Гърците живееха на острови, твърде топли за мен. Аз към Хиона, дъщеря на Борей, богиня на снега.

Тя завъртя пръст във въздуха и около нея се завихри миниатюрна виелица от не толкова миниатюрни снежинки.

— А сега идвайте — каза Хиона. Дъбовите врати се отвориха и от стаята блесна студена синя светлина. — Дано преживеете разговора.

XX. ДЖЕЙСЪН

Ако коридорът бе студен, то тронната зала си беше направо фризер.

Във въздуха плуваше мъгла. Джейсън потръпна, дъхът излизаше от устата му на пара. Пурпурни гоблени, увиснали по стените, разкриваха картини на заснежени гори, скалисти планини и ледени глетчери. Високо над тях, малко под тавана, пулсираха светлините на Северното сияние. Подът бе покрит със сняг, затова Джейсън трябваше да внимава къде стъпва. Навсякъде из стаята имаше ледени скулптури на воители в реални размери — някои от тях облечени в гръцки доспехи, други — в средновековни, а трети — в съвременни камуфлажни униформи. Всички те бяха замръзнали с оръжие в ръка, надигнали мечове или вдигнали пушки. Но когато Джейсън се опита да мине между двама гръцки копиеносци, разбра, че може би е сгрешил, приемайки ги за статуи. Воините се раздвижиха с невероятна скорост и, макар ставите им да пукаха и от тях да падаше лед, препречиха с копия пътя на младежа. От далечния край на залата гръмна гласът на мъж, който говореше на френски. Стаята беше голяма и мъглива и Джейсън не можеше да го види. Каквото и да бе казал обаче, стражите освободиха пътя му.

— Добра новина — каза Хиона. — Баща ми нареди да не ви убиват още.

— Супер — отвърна Джейсън.

Зет отново го побутна по гърба с меч си.

— Продължавай напред, Язон-младши.

— Не ме наричай така.

— Баща ми не е от най-търпеливите — предупреди го Зет, — а Пайпър за съжаление губи бързо магическата си прическа. После може да ѝ услужа с нещо от богатия си асортимент продукти за коса.

— Благодаря — изръмжа Пайпър.

Продължиха напред и мъглата се разпръсна, откривайки човек, седнал върху леден трон. Той беше здрав и облечен в стилин бял

костюм, който изглеждаше изтъкан от сняг. Чифт тъмнопурпурни криле се спускаха от двете му страни. Дългата коса и рошавата му брада бяха покрити с висулки, така че Джейсън не можеше да прецени дали са бели, или заскрежени. Рунтавите вежди му придаваха ядосан вид, но в очите му имаше повече топлина, отколкото в тези на дъщеря му — сякаш под леда имаше заровено чувство за хумор.

Поне така се надяваше Джейсън.

— Bienvenu — рече повелителят на Северния вятър. — Je suis Boreas le Roi. Et vous?^[1]

Богинята на снега отвори уста да преведе, но Пайпър пристъпи напред и се поклони:

— Votre Majeste — каза тя, — je suis Piper McLean. Et c'est Jason, fils de Zeus.^[2]

Царят се усмихна, изненадан приятно.

— Vous parlez francais? Tres bien!^[3]

— Пайпър, ти знаеш френски? — попита Джейсън изненадан.

— Не. Защо? — намръщи се Пайпър.

— Ами, току-що го проговори.

Пайпър премигна.

— Така ли?

Владетелят каза още нещо и Пайпър кимна:

— Oui, Votre Majeste.^[4]

Царят се засмя и плесна с ръце, видимо очарован. Той каза още нещо и след това махна с ръка към дъщеря си, сякаш я пъдеше.

Хиона се намуси.

— Царят казва, че...

— Съм дъщеря на Афродита — прекъсна я Пайпър — и затова мога свободно да говоря френски, езикът на любовта. Нямах представа. Негово Величество каза, че Хиона няма нужда да превежда.

Зад тях Зет се опита да скрие смеха си с кашлица, което му спечели убийствен поглед от страна на Хиона. Тя се поклони вдървено на баща си и отстъпи крачка назад.

Сетне царят погледна Джейсън, който също се поклони. Стори му се уместно и животоспасяващо.

— Ваше Величество, аз съм Джейсън Грейс. Благодаря Ви, че... въ... не ни убихте. Може ли да Ви попитам... защо един гръцки бог говори на френски?

Царят си размени няколко думи с Пайпър.

— Той говори езика на страната домакин — преведе Пайпър. — Казва, че всички богове правят така. Повечето гръцки богове говорят на английски, тъй като пребивават в САЩ, но Борей никога не е бил добре приет в тяхната компания. Неговите владения винаги са били на север. В наши дни той харесва Квебек и затова говори на френски.

Царят каза още нещо и Пайпър пребледня като платно.

— Царят каза... — запелтечи тя, — каза, че...

— Позволи на мен — намеси се Хиона, — татко каза, че има заповед да ви убие. Май пропуснах да ви спомена за това по-рано.

Джейсън се напрегна. Царят продължи да се усмихва топло, все едно им бе съобщил изключително блага вест.

— Да ни убие? — повтори Джейсън. — Но защо?

— Защото — отговори самият цар, макар и с тежък акцент — господарят Еол нареди така.

Борей се изправи. Той слезе от трона си и прибра криле зад гърба си. Когато приближи, Хиона и Зет се поклониха. Джейсън и Пайпър последваха примера им.

— Ще говоря с вас на вашия език — каза Борей — така, както Пайпър Маклийн ми достави удоволствие, говорейки на моя. Тоужours^[5] аз съм привързан към децата на Афродита.

А що се отнася до теб, Джейсън Грейс, господарят Еол едва ли очаква да убия син на Зевс... преди да го изслушам.

Златната монета на Джейсън натежа в джоба му. Ако се стигнеше до битка, нещата отиваха на зле. Трябваша му поне две секунди, за да призове оръжието си, а след това го чакаха бог, две от децата му и армия ледени воини.

— Еол е повелителят на ветровете, нали? — попита Джейсън. — Защо иска смъртта ни?

— Вие сте полубогове — отговори Борей, сякаш това обяснява всичко. — Работата на Еол е да пази ветровете, а героите винаги му носят само неприятности. Искат разни услуги, след което пускат ветровете на воля и причиняват пълен хаос. Но чашата преля по време на битката с Тифон миналото лято...

Борей махна с ръка и във въздуха се появи леден телевизионен екран. По него тръгнаха сцените от битка — към Манхатън по една река вървеше огромен великан, обвит в буреносни облаци. Малки,

блестящи фигурки — Джейсън предположи, че това са боговете — го нападаха отвсякъде като ято разгневени стършели и обсипваха изчадието с мълнии и огньове. Най-накрая реката изригна в мощен водовъртеж и пушечната фигура изчезна под вълните.

— Тифон е великанът на бурите — обясни Борей. — Първия път, когато той се изправи срещу боговете, преди много хиляди години, нещата се оплескаха. Смъртта му отприщи огромен брой духове на бурята — ветрове, които не отговарят пред никого за нищо и дори не се извиняват за неприятностите, които причиняват. Векове наред Еол трябваше да гони духовете на бурята и това, както може да предположите, го ядоса много. Миналото лято Тифон отново беше победен...

— И смъртта му е освободила още една вълна *венти* — предположи Джейсън, — което е ядосало Еол още повече.

— C'est vrai^[6] — съгласи се Борей.

— Но, Ваше Величество — започна Пайпър, — боговете са нямали друг избор освен да се изправят срещу Тифон. Та той е щял да унищожи Олимп! А и какво общо имат героите с това, че трябва да ги наказвате?

Царят сви рамене.

— Еол не може да си позволи да се ядоса на боговете — все пак са му шефове, при това могъщи. Затова си го изкарва на героите, които са им помагали по време на войната. Изпрати ни заповед да не търпим повече полубогове, които идват с молба за помощ. Очаква да ви унищожим.

Настана неприятна тишина.

— Това е доста... екстремно решение — каза накрая Джейсън, — но вие няма да ни унищожите, нали? Ще ни изслушате, а веднъж чуете ли за мисията ни...

— Да, да — каза царят, — знаеш ли, Еол ме предупреди, че син на Зевс ще поиска помощта ми. Каза да те изслушам, преди да те убия, тъй като може — както той се изрази — да направиш живота ни по-интересен. Но имай предвид, че съм длъжен само да те изслушам. После мога да произнеса каквато присъда поискам. Но първо ще чуя молбата ви. И Хиона пожела така. Може пък да не ви убиваме.

Джейсън почувства, че може отново да си поеме въздух.

— Страхотно. Много ви благодаря!

— Недей — усмихна се ледено Борей. — Има много начини да направиш живота ни интересен. Както виждаш, понякога запазваме героите живи, за да ни веселят.

И той махна с ръка към ледените статуи.

Пайпър ахна.

— Нима искате да кажете, че всички тези статуи са замръзнали полубогове? Все още живи?

— Интересен въпрос — призна Борей, сякаш това не му бе хрумвало преди. — Те не се движат, освен ако не изпълняват заповедите ми. През останалото време си стоят замръзнали. Освен ако някой не ги стопи, което ще бъде отвратителна гледка.

Хиона пристъпи зад Джейсън, докосна врата му с ледените си пръсти и изрече в ухото му:

— Татко винаги ми поднася такива хубави подаръци. Присъедини се към двора ни и може да оставя приятелите ти живи.

— Моля? — намеси се Зет. — Ако Хиона вземе тоя, момичето е за мен. Не може само тя да получава подаръци!

— Стига, деца! — скастри ги Борей. — Гостите ни ще помислят, че сте разглезени. Освен това избързвате. Още дори не сме чули историята им. После ще решим какво да правим с тях. Моля те, Джейсън Грейс, разкажи какво ви води тук.

Джейсън почувства, че мозъкът му изгасва. Той погледна към Пайпър безпомощно. Беше я набутал в тази клопка и сега щяха да ги убият или — дори по-лошо — задържат като вечно замръзнали играчки за децата на Борей, бавно разпадащи се на хапещия мраз.

Хиона измърка и потупа шията му. Джейсън не искаше да реагира, но по кожата му заигра електричество. Чу се силно изпукване и Хиона полетя назад, хлъзгайки се по пода.

Зет се засмя.

— Това беше добро! Не знам как го направи, но ми хареса. Макар че ще се наложи да те убия заради него.

За миг Хиона бе твърде смаяна, за да реагира. След това въздухът около нея се завихри в микровиелица.

— Как смееш...

— Стига — заповяда Джейсън с цялата смелост, която имаше. — Няма да ни убиеш и няма да ни задържиш. Ние сме тръгнали на мисия

по заръка на царицата на боговете и ако не желае Хера лично да размрази това място, ще ни оставите на мира.

Звучеше много по-сигурен, отколкото се чувстваше, но определено привлече вниманието им. Виелицата на Хиона утихна. Зет свали меча си. И двамата загледаха несигурно към баща си.

— Хмм — каза Борей. В очите му блеснаха искрици. Джейсън не можеше да прецени дали от гняв или веселие.

— Син на Зевс, който е любимец на Хера? За всяко нещо си има пръв път, предполагам. Разкажи ни историята си.

Джейсън беше дотук. Не бе очаквал да получи шанс да говори и когато това най-после стана, не знаеше какво да каже.

Пайпър го спаси.

— Ваше Величество — тя се поклони отново, невероятно елегантно предвид факта, че животът им висеше на косъм. После разказа на Борей цялата им история, и то много по-добре, отколкото Джейсън би могъл.

— Ние молим за напътствия — заключи Пайпър. — Тези духове на бурята ни нападнаха по заръка на някаква зла господарка. Ако ги намерим, ще открием и Хера.

Царят погали висулките на брадата си. През прозорците се виждаше, че е паднала нощ, а единствената светлина идваше от Северното сияние на тавана, което озаряваше помещението в червено и синьо.

— Знам за тези духове на бурята — каза най-после Борей. — Знам къде ги държат и знам кого са пленили.

— Тренера Хедж? — предположи Джейсън. — За него ли говорите? Нима той е жив?

— Засега — отклони темата Борей, — но за онази, която контролира духовете... ще бъде лудост да ѝ се противопоставите. По-добре си останете тук като замръзнали статуи.

— Хера е в беда — каза Джейсън. — След три дни тя ще бъде... не знам. Погълната, унищожена, нещо такова. И някакъв гигант ще се надигне.

— Да — съгласи се Борей. Може би въображението му играеше номера, но на Джейсън се стори, че той поглежда гневно към Хиона.

— Много отвратителни създания се надигат. Дори собствените ми деца кроят тайни от мен. Пробуждането на чудовищата започна с

Кронос и твоя баща Зевс наивно повярва, че ще приключи със загубата на титаните. Но каквото се случи преди, ще се повтори. Последната битка предстои, а онзи, който се надига от земните недра, е много по-опасен от който и да е било титан. Духовете на бурята са само началото. Земята ще роди невиждани ужаси. Когато зверовете напуснат Тартара, а душите на умрелите се изплъзнат от контрола на Хадес, Олимп ще затрепери.

Джейсън не беше сигурен какво означава всичко това, но не му хареса начина, по който Хиона се усмихваше — сякаш това бе нейната представа за добро изкарване.

— Значи ще ни помогнете? — попита Джейсън царя.

Борей изсумтя.

— Не съм казвал подобно нещо.

— Моля ви, Ваше Величество — каза Пайпър.

Всички погледи се насочиха към нея. Вероятно бе изплашена до мозъка на костите си, но изглеждаше красива и уверена и това нямаше нищо общо с благословията на Афродита. Бе отново себе си — с обикновени дрехи, с разпиляна коса, без грим.

— Кажете ни къде са духовете на бурята и ние ще ги пленим и доставим на господаря Еол. Така той ще е доволен от вас. Ще прости на героите. А и ще спасим Глийсън Хедж. Всички ще са доволни.

— Тя е хубава — измънка Зет, — ъъ, исках да кажа *права*.

— Не я слушай, тате — излая обаче Хиона, — тя е дъщеря на Афродита и има наглостта да се опитва да очарова един бог с медения си гласец. Замрази я сега!

Борей се замисли над това. Джейсън бръкна в джоба си, готов да извади златната монета. Ако нещата се объркаха, щеше да се наложи да действа бързо.

Борей обаче забеляза помръдването му.

— Какво има на ръката ти, геройче?

Без Джейсън да разбере, ръкавът му се бе дръпнал, разкривайки част от татуировката. Той показа с нежелание белезите си на Борей.

Очите на бога се разшириха. Хиона изсъска и отстъпи назад.

Тогава Борей направи нещо неочаквано. Той се засмя така гръмко, че от тавана падна една висулка, която се разби до трона му. Образът на бога се промени. Брадата му изчезна. Той стана по-висок и по-слаб, а дрехите му се превърнаха в римска пурпурна тога. На

главата му се появи замръзнал лавров венец, а на кръста му увисна гладиус — римски меч, почти същия като този на Джейсън.

— Аквилон — каза Джейсън, макар че нямаше представа откъде знае римското име на бога.

Божеството наклони глава.

— Сега ме позна, нали? И все пак твърдиш, че си от лагера на нечистокръвните?

Джейсън размърда крака.

— Ъ... да, Ваше Величество.

— И Хера те е изпратила там? — очите на зимния бог се изпълниха със злорадство. — Сега разбирам. Тя играе опасна игра. Смела, но опасна. Нищо чудно, че Олимп е затворен. Сигурно всички там треперят от риска, който е поела.

— Джейсън — нервно попита Пайпър, — защо Борей смени вида си? Тогата, венецът...

— Това е римският му образ — отговори Джейсън. — Но нямам представа какво става.

Божеството се изсмя.

— Да, сигурен съм, че нямаш. Това ще бъде интересно.

— Това означава ли, че ще ни пуснеш? — попита Пайпър.

— Скъпа моя — каза Борей, — няма причина да ви убивам. Ако планът на Хера пропадне, в което съм почти сигурен, вие сами ще се избиеете. Еол няма да има повод да се притеснява от героите повече.

На Джейсън се стори, че усеща ледените пръсти на Хиона по врата си, но този път не беше тя — просто го полазиха тръпки от думите на Борей. Чувството, което бе измъчвало Джейсън в лагера на нечистокръвните, че нещо не е наред, думите на Хирон, че появата му е катастрофа... Борей знаеше какво значи всичко това.

— Предполагам, няма да ми обясниш? — попита Джейсън.

— Не, разбира се! Не бих посмял да се меся в планове на Хера. Неслучайно е откраднала паметта ти. — Борей отново се изсмя, видимо във възторг от идеята, че героите ще се избият помежду си. — Знаеш ли, аз имам репутацията на доброжелателен бог на вятъра. За разлика от събратята си аз съм се влюбвал в смъртни. Дори децата ми Зет и Калаид някога бяха само полубогове...

— Ето защо са идиоти — изръмжа Хиона.

— Стига! — излая Зет в отговор. — Само защото си чистокръвна богиня...

— Замръзнете и двамата — нареди Борей. Думите му очевидно имаха голяма тежест, тъй като и двете му деца замръзнаха напълно.

— Та, както казвах — продължи повелителят на Северния вятър, — аз се ползвам с добро име и въпреки това другите богове ме изолират. Стоя си тук, на края на цивилизацията, и скучая. Дори глупавият Нот, господар на безполезния Южен вятър, си има страхотно шоу в Канкун. А за мен какво остава? Идиотският зимен фестивал, в който голи квебекчани се търкалят в снега!

— На мен зимният фестивал си ми харесва — промърмори Зет.

— Искам да кажа — прекъсна го гневно Борей, — че сега имам шанс да заема ключова позиция. Да, ще ви пусна да продължите по пътя си. Дори ще ви кажа къде да намерите духовете на бурята. В Чикаго...

— Татко! — възрази Хиона, но Борей не обърна внимание на дъщеря си.

— Ако успеете да плените тези ветрове, ще си спечелите аудиенция в двора на Еол. Та, ако по някакво чудо се справите с тази задача, непременно му кажете, че е станало по моя заръка.

— Добре, разбира се — съгласи се Джейсън, — значи в Чикаго ще намерим дамата, която контролира ветровете? Тази, която е пленила Хера?

— Ах — ухили се Борей, — опасявам се, че това са два въпроса, сине на Юпитер.

На *Юпитер*, отбеляза си Джейсън наум. Преди го наричаше син на Зевс.

— Тази, която контролира ветровете — продължи Борей, — наистина е в Чикаго. Но тя е само една слугиня, макар шансът да ви унищожи е голям. Ако все пак я надхитрите и заловите ветровете, ще може да отидете при Еол. Само той знае тайните на въздуха по цялата земя. Всички тайни накрая стигат до него. Ако някой може да ви каже къде е пленена Хера, това е той. А относно това кой ще ви очаква при клетката й... ако настоявате да ви кажа кой е, сами ме молите да ви замразя.

— Татко — възрази Хиона, — не можеш просто да ги оставиш...

— Мога да правя каквото си поискам — пресече я той с леден глас. — Аз съм господарят тук, нали така, дъще?

Начинът, по който Борей погледна дъщеря си, подсказа, че двамата отдавна се карат за нещо. Очите на Хиона блеснаха гневно, но тя стисна зъби.

— Да бъде волята ти, татко.

— А сега вървете, герои — каза Борей, — преди да съм размислил. Зет, изведи ги навън.

Всички се поклониха и богът на Северния вятър се разпадна в кълбо мъгла.

В коридора все още ги очакваха Кал и Лио. Лио изглеждаше премръзнал, но не беше наранен. Дори се бе измил, а дрехите му изглеждаха изпрани, сякаш е ползвал услугите на камериер. Драконът се бе върнал към първоначалния си вид и от време на време бълваше огнени струи по люспите си, за да се размрази.

Джейсън забеляза, че Лио следи с поглед слизащата по стълбите Хиона и започва да приглажда косата си. *О, не* — помисли си Джейсън. Той си отбеляза наум, че трябва по-късно да предупреди Лио за това каква всъщност е богинята на снега. Определено не беше подходяща за гадже.

На последното стъпало Хиона се обърна към Пайпър.

— Успя да заблудиш баща ми, момиче. Но не и мен. Не сме свършили. А ти, Джейсън Грейс, скоро ще се превърнеш в ледена статуя, замръзнала навеки в тронната зала.

— Борей е прав — каза Джейсън. — Ти си едно разглезено момиченце. Ще се видим по-късно, ледена принцесо.

Очите на Хиона проблеснаха гневно. За миг тя бе онемяла от гняв, а после се превърна в буря и изчезна, профучавайки по стъпалата.

— Внимавай — предупреди го Зет, — тя е много злопаметна.

Кал изръмжа в знак на съгласие.

— Аха. Лоша сестра.

— Тя е богиня на снега — каза Джейсън. — Какво може да ни направи? Да ни цели със снежни топки?

Но още докато го изричаше, Джейсън си даде сметка, че Хиона може да направи и много по-лоши неща.

Лио изглеждаше съкрушен.

— Какво стана? Обидихте я! Дали се е обидила и на мен? Хора, това беше момичето, което щях да покана на бала си!

— После ще ти обясним — обеща Пайпър и погледна към Джейсън по начин, който му подсказа, че на него се пада честта да обяснява.

А колкото до това какво бе станало... Джейсън не беше сигурен. Борей се бе превърнал в Аквилон — своя римски аналог, сякаш присъствието на Джейсън бе предизвикало у него пристъп на шизофрения.

Идеята, че Джейсън е бил изпратен в лагера на нечистокръвните, изглежда, развесели силно бога, но Борей/Аквилон не ги бе пуснал от милост. В очите му бе проблеснало жестоко вълнение, сякаш току-що е направил залог в бой с кучета. „Вие сами ще се избиеете — бе казал той, изпълнен с възторг. — Еол няма да има повод да се притеснява от героите повече.“

Джейсън свали поглед от Пайпър. Не искаше да й показва колко е притеснен.

— Аха — съгласи се той, — после ще ти обясним.

— Внимавай, хубавице — каза Зет, — ветровете оттук до Чикаго са с калпав характер. Много други зли създания се пробуждат. Мъчно ми е, че няма да останеш. Щеше да бъдеш прекрасна ледена статуя, в която да се любувам на отражението си.

— Благодаря — каза Пайпър, — но по-скоро бих играла хоккей с Кал.

— Хокей? — очите на здравеняка светнаха.

— Шегувам се! — бързо добави Пайпър. — А и духовете на бурята не са големият проблем, нали?

— Не са — съгласи се Зет. — Има нещо друго. Нещо много по-лошо.

— По-лошо — повтори Кал.

— Можеш ли да ми кажеш какво е то? — усмихна се Пайпър.

Но този път магията й не подежда. Крилатите синове на Борей поклатиха глави едновременно. Вратите на хангара се отвориха и разкриха звездното небе, а вътре нахлу леден въздух. Фестус стана на крака, нетърпелив да полети отново.

— Попитай Еол — каза мрачно Зет. — Той знае. И късмет!

Звучеше сякаш го е грижа за тях, макар че преди няколко минути искаше да превърна Пайпър в ледена скулптура.

Кал потупа Лио по рамото.

— Пази се да не те мачкат — каза той вероятно най-дългото изречение в живота си. — Като се върнеш, хоккей! И пица!

— Хайде, хора — Джейсън хвърли поглед към тъмнината отвън. Беше нетърпелив да напусне този хладилник, но имаше чувството, че той е най-гостоприемното място, което ще видят за много време напред.

— Да вървим към Чикаго.

[1] Добре дошли, аз съм цар Борей. Кои сте вие? (фр.). — Бел.пр.

↑

[2] Ваше Величество, аз съм Пайпър Маклийн, а това е Джейсън, синът на Зевс (фр.). — Бел.пр. ↑

[3] Вие говорите френски? Много добре! (фр.). — Бел.пр. ↑

[4] Да, Ваше Величество (фр.). — Бел.пр. ↑

[5] Все пак (фр.). — Бел.пр. ↑

[6] Точно така (фр.) — Бел.пр. ↑

XXI. ПАЙПЪР

Пайпър не се успокои, докато светлините на Квебек не изчезнаха зад гърба им.

— Беше страхотна — каза ѝ Джейсън.

Този комплимент трябваше да оправи настроението ѝ, но тя мислеше само за неприятностите, които ги очакваха. „Зли създания се пробуждат“ — бе казал Зет. Знаеше това от първа ръка. Колкото повече приближаваше денят на слънцестоенето, толкова по-малко време имаше Пайпър, за да направи своя избор.

Тя каза на Джейсън:

— Ако знаеше истината за мен, нямаше да мислиш, че съм толкова страхотна — но го направи на френски.

— Какво каза? — попита той.

— Казах, че само съм говорила с Борей. Не бях толкова страхотна.

Не се обърна, но си представи как той се усмихва.

— Хей — обади се той, — ако не беше ти, щях вече да съм част от колекцията ледени нинджи на Хиона. Длъжник съм ти.

Това беше лесно — помисли си тя. Нямаше начин да остави Джейсън в лапите на онази ледена вещица. Но Пайпър бе притеснена от промяната във вида на Борей, от причините, поради които ги бе пуснал. Всичко беше свързано с миналото на Джейсън, с татуировката на ръката му. Борей смяташе Джейсън за някакъв римлянин, а римляните и гърците не се обичаха много. Очакваше някакво обяснение от Джейсън, но той, изглежда, не искаше да говори за това.

Досега Пайпър не обръщаше внимание на усещането, което нашепваше на Джейсън, че не принадлежи към лагера на нечистокръвните. Той определено беше полубог и мястото му *трябваше* да е там. Но сега вече не бе толкова сигурна в това. Ами ако той бе нещо друго? Ако беше враг? Тази идея ѝ бе по-противна и от Хиона.

Лио им подаде сандвичи от раницата си. Беше притихнал, откакто му разказаха какво е станало в тронната зала.

— Не мога да повярвам, че Хиона е такава — каза той. — Изглеждаше толкова готина.

— Повярвай ми, приятелю — каза Джейсън, — може и да е хубава, но отблизо е студена и отвратителна. Ще ти намерим по-подходящо момиче за бала.

Пайпър се усмихна, но Лио не изглеждаше доволен. Не бе казал нищо за времето, изкарано в палата, нито за това защо децата на Борей надушваха огън от него. Пайпър имаше чувството, че той крие нещо. Каквото и да беше то, настроението му се предаваше на Фестус, който ръмжеше и изпускаше пара в опит да се стопли в ледения канадски въздух.

Драконът Щастливко не изглеждаше толкова щастлив.

Хапнаха сандвичите, докато летяха. Пайпър нямаше идея как ги бе заредил с провизии Лио, но той й беше приготвил дори вегетариански сандвичи. Този със сирене и авокадо беше страхотен.

Никой не продумваше. Каквото и да имаше в Чикаго, и тримата знаеха, че Борей ги е пуснал, за да бъдат убити от него.

Луната изгря и звездите избледняха. Клепачите на Пайпър натежаха. Срещата с Борей и децата му я бе изплашила повече, отколкото искаше да си признае. Сега бе нахранена и адреналинът и спадаше.

„Стегни се, бухтичке! — би й креснал тренер Хедж, ако беше с тях. — Не бъди такова мекотело!“ Пайпър си мислеше за треньора, откакто Борей бе споменал, че той е още жив. Никога не бе харесвала Хедж, но той бе скочил от скала, за да спаси Лио. Бе се пожертвал, за да ги защити там горе, на пътеката над Големия каньон. Сега осъзна, че всички пъти, когато треньорът я бе карал да се упражнява, да прави повече коремни преси, да бяга по-бързо, дори когато я оставяше да се оправя сама с лошите момичета... старият козел се е опитвал да я подготви — по своя си дразнещ начин — за живота й на герой.

А на пътеката ужасният Дилън бе казал нещо за треньора — че вече е много стар и затова е пенсиониран в училището „Уилдърнес“, сякаш е наказан. Пайпър се замисли за какво ли става дума и дали то не е причината старият треньор да е винаги толкова сърдит.

Каквато и да беше истината, сега Пайпър знаеше, че Хедж е още жив, и имаше силното желание да го спаси.

Изпреварваш събитията — каза си обаче тя. — Имаш по-големи проблеми. Това приключение няма да завърши щастливо.

Тя бе предателка като Силена Берегард. Беше въпрос на време приятелите ѝ да открият това.

Погледна към звездите и се замисли за онази нощ преди толкова време, когато с баща ѝ стояха пред къщата на дядо Том. Той бе умрял още по-отдавна, но татко ѝ пазеше дома му в Оклахома, тъй като бе израснал там.

Бяха се върнали за няколко дни, за да оправят мястото и да го продадат, макар Пайпър да нямаше представа кой би купил колиба с кепенци вместо прозорци и две малки стаички, които миришеха на тютюн. Първата нощ бе толкова гореща — в къщата нямаше климатик, а бе средата на август, — че татко и бе предложил да спят навън.

Бяха опънали спалните си чували и слушаха цикадите, които припяваха от дърветата. Пайпър посочи съзвездията, за които бе чела — Херкулес, Лира, Стрелец.

Баща ѝ бе кръстосал ръце под главата си. Със старата си тениска и износени джинси приличаше на обикновен човек от Тахлекуа, Оклахома, на индианец, който никога не е напускал родните си земи.

— Дядо ти щеше да каже, че тези гръцки съзвездия са пълни глупости. Той разправяше, че звездите са създания с блестяща козина — вълшебни таралежи. Някога, много, много отдавна, ловци дори пленили някои от тях в гората. Не знаели какво са сторили, докато не настъпила нощта и звездните създания заблестели. От козината им полетели златни искрици, затова чероките ги пуснали да полетят обратно към небето.

— И ти вярваш в историята за вълшебните таралежи? — попита Пайпър.

Баща и се засмя.

— Мисля, че дядо ти Том говореше пълни глупости, също като гръците. Но небето е огромно. Предполагам, че има място и за Херкулес, и за таралежите.

Останаха смълчани за малко, докато Пайпър най-накрая не посмя да зададе въпроса, който я мъчеше от доста време.

— Тате, защо никога не играеш индианец?

Седмица преди това той бе отклонил оферта за няколко милиона долара, срещу които трябваше да изиграе ролята на Тонто в римейк на филма „Самотният рейнджър“. Пайпър не разбираше защо. Той играеше всякакви роли — мексикански учител в квартално училище на Лос Анджелис, красив израелски шпионин в екшън, дори сирийски терорист във филм за Джеймс Бонд. И, разбира се, ужасния спартански цар. Но ролите на индианец, каквито и да бяха, винаги отказваше.

Той ѝ намигна.

— Тези роли са прекалено близки до мен, Пайпър, до дома. По-лесно е да се правя на нещо, което не съм.

— Но това не ти ли омръзва? Не си ли се изкушавал да поемеш перфектната роля, с която да промениш мнението на хората?

— Ако има такава роля, Пайпс — бе отвърнал тъжно той, — не съм я намерил.

Тя погледна към звездите, опитвайки се да си ги представи като вълшебни таралежи. Но видя само познатите фигури — Херкулес, който тича за поредната битка с някакво чудовище. Баща ѝ вероятно бе прав. И гърците, и чероките бяха напълно луди. Звездите бяха само големи огнени топки.

— Татко — каза тя, — щом не обичаш да си близо до дома, защо спиш в двора на дядо Том?

Смехът му огласи тихата нощ.

— Познаваш ме прекалено добре, Пайпс.

— Ти няма да продадеш това място, нали?

— Не — въздъхна той, — вероятно няма.

Пайпър премигна, за да се отърси от спомена. Усети, че е задрямала върху гърба на дракона. Как можеше баща ѝ да се прави на толкова много неща, които не е? Тя се опитваше да стори същото сега, но това я убиваше. Може би щеше да издържи още малко. Можеше да помечтае как открива начин да спаси баща си, без да предава приятелите си, — дори ако сега щастливият завършек на мисията им да звучеше точно толкова реалистично, колкото и историята за вълшебните таралежи.

Тя се облегна върху топлото тяло на Джейсън. Той не се оплака. Веднага щом затвори очи, заспа.

В съня ѝ отново бе на върха на планината. Призрачната клада хвърляше сенки по дърветата. Очите на Пайпър започнаха да лютят от

пушека, а земята бе толкова топла, че ботушите ѝ започнаха да лепнат.

От тъмнината прогърмя глас:

— Забравяш задачата си.

Пайпър не можеше да види говорещия, но бе сигурна, че е омразният гигант Енкелад. Огледа се за баща си, но колът, на който бе вързан, вече не беше тук.

— Къде е той? — попита тя. — Какво си направил с него?

Смехът на гиганта бе като лава, спускаща се по вулкан.

— Тялото му е в безопасност, но се опасявам, че разсъдъкът на нещастника не понася моето присъствие. По някаква причина го намира за неестествено. Побързай, момиче, иначе няма да остане нищо за спасяване.

— Остави го на мира! — извика тя. — Вземи мен! Той е само един смъртен!

— Но, миличка — изръмжа гигантът, — ние трябва да докажем, че обичаме родителите си. Аз например правя точно това. Покажи ми, че цениш живота на баща си, стори това, което ти се казва. Кажи ми, скъпа, кой е по-важен — баща ти или една противна богиня, която те използва, подигра се с чувствата ти и изманипулира спомените ти? Какво ти пука за съдбата на Хера?

Пайпър започна да трепери. Изпитваше толкова гняв и страх, че едвам говореше.

— Искаш да предам приятелите си.

— За съжаление, миличка, приятелите ти така или иначе са обречени. Тяхната мисия — също. Дори да успеете, знаеш пророчеството — гневът на Хера ще ви избие. Въпросът е само дали ще умреш с тях, или ще живееш с баща си?

Кладата лумна. Пайпър се опита да отстъпи, но краката ѝ натежаха. Осъзна, че потъва в земята като в плаващи пясъци. Когато погледна нагоре, небето блесна в алено — на изток слънцето изгряваше. В долината надолу се виждаха градове, а далеч на запад, иззад масивна планинска верига, видя познат знак, издигащ се от мъглата.

— Защо ми показваш това? — попита Пайпър. — Разкриваш местонахождението си.

— Да, ти познаваш това място — каза гигантът. — Отведи приятелите си там и ги отклони от истинската им цел. Аз ще се оправя

с тях или направо ще уредя смъртта им преди пристигането ти. За мен няма значение. Просто бъди тук по обяд в деня на слънцестоенето. Тогава ще видиш баща си и ще ви пусна да си вървите в мир.

— Не мога — каза Пайпър. — Искаш от мен да...

— Предадеш глупака Валдес, който винаги те дразни и сега крие тайни от теб? Да се откажеш от гадже, което никога не си имала? Те по-важни ли са за теб от баща ти?

— Ще намеря начин да те победя — каза Пайпър, — ще спася и баща си, и приятелите си.

Гигантът изръмжа в сенките.

— Някога и аз бях толкова горделив. Смятах, че боговете не могат да ме надвият. После те събориха планина отгоре ми и аз се гърчих под нея цели векове, обезумял от болки. Това обаче ме научи на търпение, момиче. Научи ме да не действам прибързано. Сега с помощта на пробуждащата се земя се надигнах отново. И съм едва първият. Моите събратя ще ме последват и най-после ще си отмъстим. А ти, Пайпър Маклийн, имаш нужда от урок по скромност. Сега ще ти покажа колко лесно можем да свалим бунтовния ти дух на земята.

Сънят изчезна.

И Пайпър се събуди с писък.

Падайки свободно към земята.

XXII. ПАЙПЪР

Пайпър се превъртя във въздуха. Далеч под себе си видя светлините на град, блещукащи на фона на зазоряващото се небе, а на няколкостотин метра от нея тялото на бронзовия дракон се премятеше, излязло от контрол, с увиснали криле и огън, проблясващ в устата му като дефектна електрическа крушка.

Покрай нея прелетя падащо тяло — Лио, който пицеше и отчаяно се опитваше да сграбчи нещо — облаците например.

— Това не е якоооооо... — викаше той.

Тя се опита да го извика, но той вече бе далеч под нея.

За сметка на това някъде над нея се обади Джейсън:

— Пайпър, спокойно! Разпери ръце и крака!

Не и беше никак лесно да остане спокойна, но направи каквото и се казва и възстанови част от баланса си. Почувства се като планерист, а вятърът под нея бе като парче лед. В следващия момент се появи Джейсън и я прегърна през кръста. *Слава богу* — помисли си Пайпър, но друга част от нея отбеляза: *Страхотно. Прегръща ме за втори път тази седмица, и то отново, защото падаме отвисоко.*

— Трябва да спасим Лио! — извика тя.

Падането им се забави, докато Джейсън направляваше ветровете, но въпреки това те скачаха ту нагоре, ту надолу, сякаш не желаеха да им помогнат.

— Сега идва трудното — предупреди я Джейсън, — дръж се!

Пайпър го прегърна силно, а Джейсън се изстреля към земята. Пайпър май изпищя, но звукът замря в устата ѝ. Погледът ѝ се замъгли.

В следващия момент се удариха в друго топло тяло — туп! Беше Лио, който все още се гърчеше и ругаеше.

— Стига си се борил! — извика Джейсън. — Аз съм!

— Драконът ми! — изкрещя Лио. — Трябва да спасиш моя Фестус!

Джейсън едвам удържеше трима им и Пайпър добре знаеше, че няма начин той да задържи във въздуха и петдесеттонен метален дракон. Но преди да успее да обясни това на Лио, под тях се чу експлозия и от скупчените сгради долу в небето се издигна огнена топка.

— Фестус! — изхлипа Лио.

Лицето на Джейсън поаления, докато той се мъчеше да уплътни въздуха под тях, но най-доброто, което успя да направи, бе да забави падането им. Чувството бе все едно се търкалят по огромно стълбище от поне сто стъпала. Това не действа добре на стомаха на Пайпър.

Докато се търкаляха, тя видя отделни детайли от комплекса фабрики под тях — магазини, комини, огради с бодлива тел и паркинг с машини, по които бе навалял сняг. Все още бяха достатъчно високо, за да може падането да ги сплеска като палачинки, когато Джейсън изпъшка.

— Не мога...

И паднаха като камъни.

Удариха покрива на най-големия магазин и се разбиха в пълен мрак. За нещастие Пайпър се опита да се приземи на крака, а те не харесаха това. Усети силна болка в левия си глезен и пред очите ѝ затанцуваха червени петна.

Тогава гласът на Джейсън проехтя от сградата отдолу.

— Пайпър! Къде е Пайпър?

— Братле — простена Лио, — това е гърбът ми, не матрак. Пайпър, къде си?

— Тук — успя да каже тя, стенойки.

Чу шумолене и пъшкане, а после и стъпки по метални стъпала. Погледът ѝ се проясни. Лежеше на метална платформа, която опасваше вътрешността на магазина. Лио и Джейсън бяха паднали на долния етаж и сега се качваха по стълбите към нея. Погледна към крака си и ѝ се догади. Пръстите ѝ не трябваше да сочат в тази посока. О, боже! Тя се насили да погледне настрани, преди да повърне. *Съсредоточи се върху нещо друго — каза си. — Каквото и да е то.*

От дупката, която бяха пробили в покрива на около шест метра над тях, надничаха звездите. Пайпър нямаше идея как изобщо са оцелели при падането. Няколко крушки светеха от тавана с мътна светлина, но и с тях огромното помещение бе почти тъмно. Върху

смачкания метал до Пайпър имаше лого на компания, полузакрито от графити. Долу в сенчестия магазин различаваше огромни машини — роботизирани ръце и недовършени камиони, подредени в права линия. Мястото изглеждаше така, сякаш е изоставено от години.

Джейсън и Лио най-после я намериха.

Лио понечи да попита:

— Добре ли си? — но после видя крака ѝ. — Явно не.

— Благодаря за окуражителните думи — изпъшка Пайпър.

— Ще се оправиш — каза Джейсън, но Пайпър долови тревогата в гласа му. — Лио, имаш ли нещо за първа помощ.

— Да, разбира се — отвърна другото момче и извади снопче марля и руло бинт, макар и двете да изглеждаха твърде големи, за да се поберат в джобовете на колана му. Пайпър бе забелязала колана предишната сутрин, но така и не го бе попитала за него. Изглеждаше съвсем обикновен — като една от многото кожени престилки с джобове, каквито имаха ковачите или дърводелците. При това изглеждаше празен.

— Но как? — Пайпър се опита да стане и лицето и се сгърчи от болка. — Как напъха всичко това в празния колан?

— Магия — каза Лио. — Не знам как точно става, но мога да призовавам най-различни неща от тези джобове. — Той бръкна в друг от тях и извади малка метална кутийка. — Ментови бонбони?

Джейсън взе бонбоните.

— Страхотно, Лио! А сега можеш ли да излекуваш крака ѝ?

— Аз съм механик, човече. Може би, ако тя беше кола... — той щракна с пръсти. — Я чакай, нали в лагера имаха някаква божествена закуска, която лекува. Десерт „Рамбо“?

— Амброзия, глупчо — процеди Пайпър през зъби. — Трябва да има малко в чантата, ако не се е счупила.

Джейсън внимателно свали чантата от раменете ѝ и започна да рови в припасите, които децата на Афродита бяха опаковали за нея. Намери пликче с натрошени пасти, които приличаха на парченца лимон. Отчупи парченце и ѝ го подаде. Вкусът бе съвсем неочакван. Напомни ѝ на супата от фасул, която баща ѝ правеше, когато беше малка и се разболееше. Споменът я успокои, но я и натъжи. Болката в глезена утихна.

— Още — помоли тя.

Джейсън се намръщи.

— Не бива да рискуваме, Пайпър. Ако изядеш прекалено много от него, може да изгориш. Мисля, че трябва да наместя крака ти.

Пайпър усети хлад в стомаха си.

— Правил ли си това преди?

— Аха... така мисля.

Лио намери парче дърво и го счупи на две. Сетне приготви марлята и бинта.

— Дръж крака ѝ неподвижен — каза Джейсън. — Пайпър, това ще боли.

Когато Джейсън намести крака, Пайпър потръпна така силно, че удари Лио по ръката и той извика почти толкова високо, колкото и тя. Щом погледът ѝ се проясни и отново можеше да диша, видя, че кракът ѝ сочи в правилната посока, а глезенът ѝ е бинтован с дървото, марлята и бинта.

— Ау — каза тя.

— Леле, красавице — потърка ръката си Лио. — Добре, че не ме нацели в лицето.

— Извинявай — каза тя, — но не ме наричай „красавице“ повече, иначе ще ти фрасна още един.

— И двамата бяхте страхотни. — Джейсън намери манерка в раницата на Пайпър, след което ѝ даде да пие малко вода. След няколко минути стомахът ѝ започна да се успокоява. Сега, когато не крещеше от болка, можеше да чуе как вятърът вие навън. През дупката на покрива навяваше сняг, а след срещата с Хиона това бе последното нещо, което Пайпър се надяваше да види.

— Какво стана с дракона? — попита тя. — Къде сме?

Лио оклюма.

— Не знам какво е станало с Фестус. Той просто се изкриви настрана, сякаш се удари в невидима стена, и започна да пада.

Пайпър си спомни предупреждението на Енкелад: „Ще ти покажа колко лесно можем да свалим бунтовния ти дух“.

Как обаче бе успял да ги удари от такова разстояние? Изглеждаше невъзможно. Ако имаше такава мощ, за какво му бе да иска от нея да предаде приятелите си, когато можеше да ги убие и сам? И как изобщо ги следеше гигантът от толкова хиляди километри разстояние?

Лио посочи към логото на стената.

— А за това къде сме... — не бе лесно да се прочете какво има зад графитите, но Пайпър различи огромно червено око, на което със стилизирани букви пишеше „Монокъл Моторс“, първо хале.

— Затворен автомобилен завод — каза Лио. — Подозирам, че сме се приземили в Детройт.

Пайпър бе чувала за затворените автомобилни заводи на Детройт, така че в думите на Лио имаше смисъл. Но това беше лошо място за кацане.

— Колко далеч сме от Чикаго?

Джейсън отново й подаде манерката.

— Може би сме изминали три четвърти от пътя. Проблемът е, че без дракона трябва да продължим пеш.

— Няма начин — каза Лио — опасно е.

Пайпър си спомни за това как бе започнала да потъва насън и за думите на цар Борей, че земята таи в себе си много ужаси.

— Лио е прав. А и не знам дали мога да ходя. Но трима души... Джейсън, дори ти не можеш да ни поддържаш за такова огромно разстояние.

— Не мога — съгласи се Джейсън. — Лио, сигурен ли си, че Фестус не е получил някакъв технически проблем. Все пак драконът е доста стар...

— И мислиш, че не съм го оправил като хората?

— Не съм казал това! — възрази Джейсън. — Напротив, чудя се дали можеш да го поправиш отново.

— Не зная — Лио звучеше съкрушен. Той извади няколко четчици от джоба си и започна да си играе с тях. — Трябва да разбера къде е кацнал и дали още е цял.

— Вината е моя — каза Пайпър, без да мисли. Не можеше да издържа повече. Тайната за баща й я изгаряше отвътре като свръхдоза амброзия. Ако продължеше да лъже приятелите си, щеше да изгори.

— Пайпър — каза нежно Джейсън, — ти спеше дълбоко, когато Фестус падна. Няма как вината да е твоя.

— Просто си в шок — съгласи се Лио и дори не се опита да се пошегува с нея. — И те боли много. Почивай си.

Искаше да им разкаже всичко, но думите заседнаха в гърлото й. Бяха толкова мили с нея. Но ако Енкелад някак си ги наблюдаваше,

една дума не на място можеше да коства живота на баща ѝ.

Лио се изправи.

— Джейсън, братле, защо не останеш с нея? Аз ще потърся Фестус. Мисля, че падна извън магазина. Може би, ако го намеря, ще мога да разбера как да го поправа.

— Много е опасно — каза Джейсън, — не бива да тръгваш сам.

— Пич, имам бинтове и ментови бонбони. Ще се справя — каза Лио прекалено бързо и Пайпър разбра, че той е много по-уплашен, отколкото показва.

— Само не тръгвайте без мен — Лио извади фенер от магическия си колан и тръгна надолу по стълбите. Джейсън и Пайпър останаха сами.

Джейсън ѝ се усмихна, но изглеждаше нервен. Такова бе изражението му, когато я бе целунал за пръв път на покрива на училищното общежитие „Уилдърнес“. Сладкият белег на устните му, изкривен като полумесец. Споменът я стопли, но после се сети, че целувката всъщност никога не се е случвала.

— Изглеждаш по-добре — каза Джейсън.

Пайпър не бе сигурна дали имаше предвид крака ѝ, или факта, че вече не е разкрасена от вълшебството на Афродита. Дънките ѝ се бяха скъсали от падането по покрива. Обувките ѝ бяха покрити с мръсен, топящ се сняг. Не знаеше как изглежда лицето ѝ, но вероятно бе отвратително.

Но какво значение имаше това? Преди никога не я бе грижа за такива неща. Тя се зачуди дали глупавата ѝ майка, богинята на любовта, не разбърква мислите ѝ. Ако Пайпър започнеше да чете модни списания, щеше да намери Афродита и да я набие.

Вместо това реши да се съсредоточи върху глезена си. Докато не го движеше, болката бе поносима.

— Много ми помогна — каза тя на Джейсън. — Откъде си се научил да оказваш първа помощ.

Той сви рамене.

— Обичайния отговор: Нямам представа.

— Но започваш да си връщаш част от паметта, нали? Като онова пророчество на латински в лагера. Като съня за вълчицата.

— Много е мътно — каза той, — като дежавю. Случвало ли ти се е да забравиш някоя дума или име, да знаеш, че трябва да е на езика

ти, но не е там? Така е и при мен. Но с целия ми живот.

Пайпър го разбираше. Донякъде. Последните три месеца от живота ѝ, месеците, през които се бе влюбила в Джейсън, се оказаха лъжа на мъглата. „Гадже, което никога не си имала — бе казал Енкелад. — Нима това е по-важно от живота на баща ти?“

Трябваше да си държи устата затворена, но вместо това зададе въпроса, който я мъчеше от предишния ден.

— Снимката в джоба ти — каза тя. — Това някой от миналото ти ли е?

Джейсън се отдръпна.

— Извинявай — каза тя, — не е моя работа. Забрави.

— Не... всичко е наред. — Той се отпусна. — Виж, просто се опитвам да разбера какво става. Името ѝ е Талия. Тя ми е сестра, но не помня нищо. Не знам как, но... ей, нещо смешно ли казах?

— Нищо. — Пайпър се опита да сподели усмивката си. Все пак не беше бивше гадже. Почувства се щастлива като идиот.

— Хубаво е обаче, че си спомняш. Анабет ми каза, че тя е станала ловджийка на Артемида.

Джейсън кимна.

— Имам чувството, че трябва да я намеря. Хера не ми е оставила този спомен случайно. Свързан е с мисията. Но усещам също, че има и нещо опасно. Не съм убеден, че искам да разбера истината. Нали не звучи като побъркан?

— Не — каза Пайпър, — изобщо не.

Тя погледна към логото на стената. „Монокъл моторс“. Червеното око. Нещо в него я изнервяше.

Може би ѝ напомни за мисълта, че Енкелад я наблюдава, че държи баща ѝ за заложник. Че ще трябва да предаде приятелите си, за да го спаси. А как можеше да го стори...

— Джейсън — каза тя, — като стана дума за истина, искам да ти кажа нещо. Нещо за баща ми.

Но тя не получи шанс да говори. Някъде отдолу се чу удар на метал в метал като от затваряне на врата. Звукът се разнесе из магазина.

Джейсън се изправи. Той извади монетата и я завъртя, а златният му меч се появи от въздуха. Надвеси се над перилата.

— Лио? — извика той.

Но отговор не последва.

— Може да е в беда — каза Пайпър. — Провери.

— Не мога да те оставя.

— Ще се оправя — беше ужасена, но нямаше да го признае никога. Извади Катоптрис и се постара да изглежда уверена.

— Ако някой приближи, ще го одера жив.

Джейсън се поколеба.

— Оставям ти раницата. Ако не се върна до пет минути...

— Мога да започна да се паникьосвам?

Той се усмихна слабо.

— Радвам се, че пак си себе си. Гримът и роклята бяха много плашещи от кинжала.

— Върви, блясъчко, преди да съм одрала *теб*.

— Блясъчко?

Дори обиден, Джейсън изглеждаше готин. Не беше честно.

После той слезе по стълбите и изчезна. В мрака.

Пайпър започна да брои вдишванията си, за да прецени колко време е минало. Изгуби им броя на четирийсет и три.

После в магазина прозвуча трясък. БУМ!

Ехото заглъхна. Сърцето на Пайпър започна да бие бясно, но тя не извика. Инстинктите ѝ подсказваха, че това не е добра идея.

Погледна към бинтования си глезен. Не е като да можеше да избяга. После се обърна към знака на „Монокъл Моторс“. Някакъв глас в главата ѝ я предупреди за опасност.

Имаше гръцки мит за...

Ръката ѝ се спусна към раницата. Взе си амброзия. Ако прекалеше, можеше да изгори, но дали още малко нямаше да оправи глезена ѝ?

БУМ.

Звукът прозвуча по-близо, точно под нея. Тя взе цяло парче амброзия и го натъпка в устата си. Сърцето ѝ заби още по-бързо. Усети кожата си трескава.

С колебание изпъна глезена си по шината. Не усети болка или скованост. Преряза бинта с кинжала си и тогава чу тежки стъпала по стълбите.

Като от метални ботуши.

Бяха ли минали пет минути? Или повече време? Стъпките не звучаха като да са от Джейсън, но той може би носеше Лио.

Накрая не издържа. Стисна кинжала си и извика?

— Джейсън?

— Да — отговори той от тъмнината, — идвам.

Гласът бе неговият. Но инстинктът ѝ продължаваше да крещи: *Бягай.*

Стъпките приближаваха.

— Всичко е наред — успокои я гласът на Джейсън.

И тогава на върха на стъпалата се появи уродливо лице със смачкан нос и едно-единствено кървясало око на челото. Върху него бе разцъфнала отвратителна усмивка.

— Всичко е наред — каза циклопът, имитирайки перфектно гласа на Джейсън. — Идваш точно за вечеря.

XXIII. ЛИО

На Лио му се щеше драконът да не се бе приземявал върху химическите тоалетни. От всички възможни места за кацане Фестус бе избрал да се разбие в дузина сини кабинки в двора и ги бе разбил всичките. За щастие те не бяха ползвани от много време, а и огненият взрив от катастрофата бе унищожил по-голямата част от съдържанието им. Въпреки това от руините се стичаха отвратителни химикали, през които Лио трябваше да премине, опитвайки се да не диша през носа. Валеше сняг на парцали, но драконът бе толкова горещ, че от него се издигаше пара. Това, разбира се, не притесни Лио.

След няколко минути, през които се бе покатерил върху безжизненото тяло на Фестус, Лио започна да се дразни. Драконът изглеждаше съвсем наред. Да, паднал беше от небето, приземявайки се с гръм и трясък, но по тялото му нямаше дори една вдлъбнатина. Експлозията явно бе причинена от разни газове, натрупани в тоалетните, а не от самия дракон. Крилете на Фестус бяха здрави. Нищо по него не изглеждаше счупено.

Нямаше причина за катастрофата.

— Вината не е моя — промърмори Лио. — Фестус, поставяш ме в лоша светлина.

След което отвори контролния панел на главата на дракона. Сърцето му прескочи един удар.

— О, Фестус, какво е станало?

Инсталацията бе замръзнала. Лио знаеше, че вчера тя си беше съвсем наред. Постарал се бе да смени ръждясалите жици, но нещо бе предизвикало замразяване в главата на дракона, където по принцип бе твърде топло, за да се образува лед. Именно ледът бе накарал инсталацията да прегрее, а главният диск — да изгори.

Лио нямаше представа защо това се е случило. Драконът наистина бе стар, но въпреки това...

Не беше проблем да смени жиците. Но повредения диск — това вече бе лошо. Гръцките букви, издълбани по краищата — по всяка

вероятност с магия — се бяха размазали и овъглили. Имаше само една част от хардуера, която Лио не можеше да смени. И тя се беше повредила.

Отново.

Представи си гласа на майка си: „Повечето проблеми изглеждат по-сериозни, отколкото са в действителност, малкият ми. Няма нещо, което да не може да бъде поправено.“

Майка му можеше да поправи почти всичко, но пък Лио бе сигурен, че тя никога не е работила върху петдесетгодишен вълшебен метален дракон.

Той стисна зъби и реши, че трябва да опита. Нямаше намерение да ходи пеша от Детройт до Чикаго наред зимната виелица и нямаше да провали приятелите си.

— Добре — промърмори той и отърси снега от раменете си, — дай ми четка за почистване на фини детайли, ръкавици от нитрил и опаковка аерозол за чистене.

Коланът се подчини. Лио не можеше да не се усмихне, докато вадеше пособията. Наистина джобовете имаха своите ограничения и не можеха да му дадат вълшебни оръжия като меч на Джейсън или огромни предмети като резачка, например. Знаеше, защото го бе опитал. Също така бе установил, че ако поръча много неща едновременно, коланът има нужда от охлаждане, за да проработи отново. Колкото по-сложно нещо искаше, толкова по-дълго трябваше да се охлажда. Но за малки неща, каквито складираше всяка работилница, нямаше проблем.

Той започна да чисти главния диск. Докато работеше, върху изстиващия дракон започва да се трупя сняг. От време на време Лио спираше работа и призоваваше огън, за да го разтопи, но през по-голямата част от времето работеше „на автопилот“ — ръцете му вършеха всичко сами, а мислите му блуждаеха.

Лио не можеше да повярва колко глупаво се бе държал в палата на Борей. Трябваше да се досети, че семейство зимни богове ще намразят на мига сина на бога на огъня. Да води огненишац дракон в леденото им имение определено не беше най-умната му постъпка. И все пак ненавиждаше чувството, че е натрапник. Джейсън и Пайпър посетиха тронната зала. Лио трябваше да чака отпред с Кал, бога на хокея и контузиите в главата.

„Огънят е лош“ — бе му казал Кал. И беше прав. Лио не можеше да крие истината от приятелите си вечно. Още от лагера на нечистокръвните се смущаваше от онзи ред във великото пророчество, който гласеше: „През огън или буря ще премине светът“.

Лио беше огненият полубог, първият от 1666 година насам, когато бе изгорял Лондон. Ако кажеше на приятелите си какво може да прави наистина (*Хора, знаете ли, че мога да унищожа света!*), дали биха го приели обратно в лагера?

Щеше да му се наложи да бяга отново. И макар че нямаше да му е за първи път, идеята звучеше депресираща.

А после бе дошъл и проблемът с Хиона. Мацката беше готина. Лио знаеше, че се бе държал като пълен идиот, но не можа да се сдържи. Беше дал дрехите си за експресно почистване в хотела, което бе яко. Беше си пригладил косата, което не беше лесна работа, дори беше открил, че коланът му доставя ментови бонбони — все с надеждата да се запознае с нея.

Естествено, всичко се оказа напразно.

Чувстваше се изолиран през целия си живот. Нежелан от роднините си, домовете за сираци, всички останали... Дори в училището „Уилдърнес“ Лио се бе чувствал излишен, когато Джейсън и Пайпър — неговите единствени приятели, се бяха влюбили един в друг. Бе щастлив за тях, но усещаше, че вече нямат нужда от него.

Когато разбра, че цялото време, прекарано с Джейсън в училище, е било илюзия — нещо като бълбук на паметта, — Лио тайничко се бе развълнувал. Това си беше шанс за рестартиране! Сега обаче Джейсън и Пайпър отново хлътваха един по друг — това беше очевидно от начина, по който се държаха в магазина сега, от това, че искаха да са насаме, без Лио да им се пречка. И какво бе очаквал наистина? Отново се оказваше излишен. Хиона просто му го беше показала по-бързо от друг път.

— Стига, Валдес! — скастри се той наум. — Никой няма да ти свири на цигулка, понеже си маловажен. Оправи сега тъпия дракон.

Потъна в работата си така дълбоко, че изгуби представа колко време е минало, когато чу гласа.

„Грешиш, Лио.“

Той изпусна четката върху главата на дракона. Изправи се, но не видя никого. После погледна към земята. Снегът, химикалите от

тоалетните и дори асфалтът се гънеха като течни, а върху зона от три метра се образуваха очи, нос и уста — гигантското лице на спяща жена.

Тя не говореше. Не точно. Устните ѝ не помръдваха. Но Лио чуваше гласа ѝ в главата си, сякаш вибрациите идваха от земята към краката му и отекваха в скелета му. „Имат отчаяна нужда от теб — каза жената. — В някои отношения ти си най-важният от седмината. Като контролния диск в мозъка на дракона. Без теб силата на останалите е без значение. Няма да ме стигнат, няма да ме спрат. Докато накрая не се събудя.“

— Ти. — Лио трепереше толкова силно, че не бе сигурен дали е проговорил на глас. Не бе чувал този глас от години, но това беше тя.

Жената от пръст.

Жената от магазина.

— Ти уби мама.

Лицето се изкриви в усмивка, сякаш жената сънуваше приятен сън.

„Ах, мили ми Лио. Аз също съм твоя майка. Аз съм Майката на всичко. Не ми пречи. Върви си. Остави моят син Порфирион да стане цар и ще облекча мъките ти. Ще стъпваш леко по земята!“

Лио грабна най-близкия предмет, който намери — една тоалетна седалка, — и го метна към лицето.

— Остави ме на мира!

Тоалетната седалка потъна в течната земя. Снегът и химикалите избълбукаха и лицето изчезна.

Лио загледа земята в очакване лицето да се появи отново. Но то не го направи. Лио искаше да си представи, че си го е въобразил.

Тогава чу трясък от фабриката — все едно се бяха ударили два камиона. Метал се изкриви и заскърца, а шумът отекна наоколо.

Лио веднага разбра, че Джейсън и Пайпър са в беда.

„Върви си“ — каза гласът.

— Надявай се — изръмжа Лио. — Искам най-големия чук, който има.

Той извади от колана си чук от килограм и половина, чиято метална глава бе с големина на печен картоф. Сетне скочи от гърба на дракона и се затича към магазина.

XXIV. ЛИО

Лио се спря пред вратите и опита да успокои дишането си. Гласът на жената от земята все още кънтеше в ушите му и напомняше за смъртта на майка му. Последното нещо, което искаше, бе отново да влезе в тъмен склад. Внезапно се почувства отново на осем — сам и неспособен да помогне на близък човек, хванат в капан.

Стига — каза си той. — Тя иска да се чувстваш така.

Но това не намали страха му. Пое си дълбоко въздух и надникна вътре. Всичко изглеждаше същото. Сивкавата светлина на утрото навлизаше в помещението през дупката на покрива. Няколко електрически крушки премигваха, но по-голямата част от пода на фабриката си оставаше покрита от сенки. Лио можеше да различи мостчето нагоре, неясните очертания на подредените в линия машини, но не долавяше никакво движение. От приятелите му нямаше и следа. Почти извика, но нещо го спря — чувство, което не можеше да определи. После осъзна, че надушва нещо.

Нещо нередно. Като горящо машинно масло и кисел дъх.

Във фабриката имаше нещо нечовешко. Лио бе сигурен в това. Нервите му се опънаха.

Някъде от долния етаж долетя гласът на Пайпър:

— Лио, помощ!

Но Лио не отговори. Как бе слязла Пайпър от мостчето, след като кракът и бе счупен?

Той се промъкна навътре и застана зад един контейнер. Бавно се придвижи до центъра на стаята, стиснал чука си, криейки се зад кутии и шасита на камиони. Най-накрая стигна редицата машини. Сви се зад най-близката от тях — кран с роборъка.

Гласът на Пайпър прозвуча отново:

— Лио? — но звучеше по-несигурен и идваше от по-отблизо.

Лио надникна иззад машината. Над редицата машини, на верига от кран, висеше огромен двигател на камион. Висеше на около десет метра височина и изглеждаше, сякаш е изоставен заедно с фабриката.

На конвейера под него стоеше шаси на камион, обградено от сенките на три мотокара. От чифт роборъце наблизко висяха и два по-малки предмети. Вероятно и те бяха двигатели, но тогава защо единият от тях се движеше?

Това един от мотокарите се изправи и Лио разбра, че това всъщност е гигантски хуманоид.

— Нали ти казах, че няма нищо! — изръмжа чудовището. Гласът му бе прекалено дълбок и гърлен, за да е на човешко същество.

Друга от подобните на мотокар сенки се размърда и извика с гласа на Пайпър:

— Лио, помогни ми! Помощ... — но после гласът се промени. Стана мъжки и ръмжащ. — Пфу, навън няма никой. Толкова тихи герои не съществуват.

Първото изчадие се разсмя.

— Вероятно си е плюл на петите, като е разбрал какво го чака в противен случай. Освен ако момичето не е излъгало за третия герой. Хайде да сготвим яденето.

Щрак! Блесна ярка оранжева светлина, която се оказа сигнален огън, и Лио бе заслепен за миг. Сви се зад крана, докато погледът му не се проясни. Сетне отново надникна и видя кошмар, който дори Тия Калида не можеше да измисли.

Двата малки предмета, висящи от роборъцете, не бяха двигатели. Бяха Джейсън и Пайпър. И двамата висяха надолу с главата, вързани за глезените и увити с вериги чак до врата. Пайпър се гърчеше, мъчейки се да се освободи. В устата ѝ бе натъпкан парцал, но поне беше жива. Джейсън не изглеждаше така добре. Той висеше безжизнен, а очите му се бяха извъртели неவிждащо. Над лявата му вежда имаше червено петно с размера на ябълка.

На конвейера шасито на недовършения камион се ползваше като огнище. Сигналният огън бе запалил смес от гуми и дърво, които, ако се съдеше по миризмата, бяха натопени в керосин. Над пламъците имаше огромна метална пръчка и Лио с ужас осъзна, че това е шиш.

Огънят бе за готвене.

Но най-отвратителни бяха самите готвачи.

„Монокъл Моторс“. Червеното око. Как не се бе сетил?

Край пламъците стояха три масивни хуманоиди. Двама от тях бяха изправени и наклаждаха огъня. Най-огромният седеше с гръб към

Лио. Първите бяха по три метра високи, с космати мускулести тела и кожа, която изглеждаше червена на светлината на огъня. Едно от чудовищата носеше метална препаска, която изглеждаше ужасно неудобна. Другото имаше парцалива тога от фибростъкло, която също не бе в списъка на Лио за най-хубави дрехи. Като се изключи различния им вкус към дрехите, чудовищата изглеждаха като близнаци. Всяко от тях имаше уродливо лице с едно-единствено око в центъра на челото.

Готвачите бяха циклопи.

Краката на Лио се разтрепериха. Той вече бе видял много странни неща — духове на бурята, крилати богове, дори метален дракон, който обича сос „Табаско“. Това обаче беше различно. Тези тримата бяха живи и грозни чудовища от плът и кръв, които искаха да сготвят и изядат приятелите му.

Беше толкова потресен, че едвам мислеше. Само да имаше Фестус. Един осемнайсетметров огнедишащ дракон определено щеше да му свърши работа. Но имаше само колана и раницата си. Неговият чук от килограм и половина изглеждаше крайно нищожен, сравнен с огромните циклопи.

Затова го бе предупредила дамата от пръст. Тя искаше Лио да се махне и да остави приятелите си да умрат.

Това предреши нещата. Нямаше начин Лио да позволи на тази вещица да го остави безпомощен, не и този път. Лио свали раницата си и започна да я разкопчава внимателно.

Циклопът с металната препаска отиде до Пайпър. Тя започна да се гърчи и се опита да го удари в окото.

— Може ли да сваля парцала от устата й? Обичам да слушам писъците им.

Въпросът бе отправен към третия циклоп — очевидно водач на групата. Седналата фигура изгрухтя и звярът с препаската махна парцала от устата на Пайпър.

Тя обаче не изпищя, а си пое дълбоко въздух, сякаш опитваше да се успокои. В същото време Лио намери каквото му трябваше в раницата — малко дистанционно управление, което бе взел от бункер девет. Поне се надяваше, че е това. Панелът с управлението на крана бе лесен за намиране. Той извади отвертка от колана си и започна да работи, но трябваше да го прави бавно. Главният циклоп бе едва на

няколко метра от него. Чудовищата очевидно имаха отлични сетива и идеята да направи това, което иска, без да го усетят, изглеждаше безумна. Той обаче нямаше голям избор.

Циклопът с тогата разгоря огъня, който сега пламтеше силно и опушваше помещението с черен дим. Приятелят му с препаската се втренчи в Пайпър, сякаш очакваше тя да направи нещо забавно.

— Пискай, момиче! Обичам писъците!

Когато обаче Пайпър най-послед заговори, тонът ѝ бе спокоен и овладян, все едно се караше на малко кученце.

— Но, господин Циклоп, аз съм сигурна, че вие не искате да ни убие. Ще бъде толкова по-добре, ако просто ни пуснете.

Звярът с препаската започна да чеше грозната си глава и се обърна към своя приятел с фибростъклото.

— Тя е хубавка, Торк. Може пък да я пусна.

Торк, както се казваше онзи с тогата, изръмжа:

— Видях я пръв, Съмп. Аз ще я пусна!

Съмп и Торк се скараха, но тогава третият циклоп се надигна и изрева:

— Тъпаци!

Лио изпусна отвертката. Третият циклоп беше жена. Тя бе с почти метър по-висока от Торк и Съмп и бе по-яка и от двамата им. Носеше дреха като ризница, само дето приличаше на ужасните пенъоари, с които се обличаше леля Роса. Как им викаха — муму^[1]?

Да, циклопката носеше муму, направена от метал. Мазната ѝ черна коса бе вързана на опашчици с медни жици и метални шайби. Носът и устата ѝ бяха тлъсти и сплескани, сякаш прекарваше свободното си време, блъскайки лицето си в стена. Единственото ѝ червено око обаче блестеше с лукав интелект.

Циклопката отиде до Съмп и го изблъска настрана. Той падна върху конвейера. Торк бързо отстъпи.

— Малката е дете на Венера — излая циклопката. — Тя се опитва да ви омае с гласа си.

Пайпър се опита да каже:

— Моля ви, госпожо...

— Гррр! — циклопката хвана Пайпър през кръста. — Да не си посмяла да ми дуднеш с меденото си гласче, момиче! Аз съм мама Гаскет! Яла съм много по-силни герои от теб за закуска!

Лио се уплаши, че Пайпър ще бъде смачкана, но мама Гаскет просто я пусна и я остави да виси от веригата. Сетне започна да крещи на Съмп как може да е толкова тъп.

Ръцете на Лио започнаха да работят бясно. Той извиваше жици и обръщаше бутони, почти без да се замисля какво точно прави. Но накрая бе свързал дистанционното. Сетне се провря до най-близката роборъка, докато циклопите говореха.

— Не може ли поне да я изядем накрая? — лomotеше Съмп.

— Дебил! — изрева мама Гаскет и Лио разбра, че Съмп и Торк трябва да са нейни синове. От което се досети, че грозотата им е семейна черта.

— Трябваше да ви изхвърля на улицата, когато бяхте бебета, та да пораснете като истински циклопи! Можеше и да научите нещо полезно! Проклето да е майчино сърце, заради което ви задържах!

— Майчино сърце? — промърмори Торк.

— Какво каза, неблагодарнико?

— Нищо, мамо. Казах, че имаш майчино сърце. Ние ти работим, храним те, чистим ти ноктите на краката...

— И трябва да сте ми благодарни! — ревна отново мама Гаскет. — А сега нагласи огъня, Торк! А ти, Съмп, донеси ми доматения сос с чесън от другия склад. Нали не очакваш, че ще ям тия герои без него.

— Да, мамо — каза Съмп. — Исках да кажа не, мамо. Така де...

— Върви и я вземи! — мама Гаскет взе най-близкото шаси и го разби в главата на Съмп. Циклопът рухна на колене. Лио беше сигурен, че този удар ще го убие, но явно главата на Съмп бе калена. Той успя да махне шасито от главата си, изправи се на крака и отиде да донесе соса.

Сега е моментът — каза си Лио. — Докато са разделени.

Той привърши с инсталацията на втората машина и се отправи към трета. Докато се шмугваше между роборъцете, циклопите не го видяха. Пайпър обаче го забеляза. Тя ахна и на лицето ѝ се изписа невярващо изражение.

Мама Гаскет се обърна към нея.

— Какво става, момиче? Да не съм те счупила погрешка?

За щастие Пайпър мислеше бързо. Тя отклони погледа си от Лио и каза.

— Ребрата ми, госпожо. Ако имам вътрешни кръвоизливи, вкусът ми ще е ужасен.

Мама Гаскет избухна в смях.

— Да бе. Последния герой, който хапнахме, помниш ли го? Син на Меркурий.

— Да, мамо — каза Торк, — малко киселееше.

— И той опита такъв номер. Каза, че бил на някакви лекарства. Вкусът му си беше съвсем наред, мен ако питаш.

— Като агнешко — спомни си Торк. — Един с червена ризка, плямпаше на латински. Както казах, леко киселееше, но не беше никак лош.

Пръстите на Лио замръзнаха над панела. Пайпър явно мислеше за същото нещо, понеже попита.

— Червена тениска? Латински?

— Много беше вкусничък — с умиление си спомняше мама Гаскет. — Мисълта ми обаче е, че ние, момиче, не сме толкова глупави, колкото си мислят хората. Не се връзваме на прости номера и гатанки. Не и ние, северните циклопи.

Лио си наложи да поднови работа, но умът му работеше бясно. Хлапе, което говори на латински, е било изядено тук. Имало е червена тениска като Джейсън. Не знаеше какво означава това, но смяташе да остави разговора на Пайпър. Трябваше да действа бързо, ако искаше да победи тези изчадия, преди Съмп да се върне със соса.

Той погледна към двигателя над лагера на циклопите. Доця му се да можеше да го ползва — щеше да е страхотно оръжие. Но кранът, който придържаше двигателя, бе на другия край на конвейера. Нямаше начин да го стигне, без да го видят. А и нямаше време.

Последната част от плана му бе най-опасна. От колана си Лио призова още малко жици, радио-адаптер и малка отвертка. Започна да майстори универсално дистанционно. За пръв път отправи благодарствена молитва към баща си Хефест — за вълшебния колан. *Помогни ми да се измъкна оттук и може би наистина не си толкова лош* — помисли си момчето.

Пайпър продължи да говори, като започна да хвали домакините си.

— Чувала съм за северните циклопи! — каза тя. Лио се сети, че това са пълни глупости, но звучеше убедително. — Не знаех, че сте

толкова големи и умни!

— И ласкателствата няма да ти помогнат — каза мама Гаскет, но прозвуча доволна. — Вярно е обаче, че ще свършиш като ядене на най-могъщите циклопи.

— Но не са ли циклопите добри? — попита Пайпър. — Мислех, че правите оръжия за боговете?

— Ами, аз съм си много добра. В това да ям хора, ха-ха. В това да се бия и да майсторя разни неща. Не и за боговете, обаче. Нашите братовчеди, върховните циклопи, те се занимават с това. Имат се за голямото добрутро само защото са с няколко хилядолетия по-дърти. Имаме и южни братовчеди, които живеят по острови и гледат овце. Пълни тъпаци. Но ние, хипеборейските циклопи от северния клан, сме номер едно! В тази стара фабрика основах фирмата „Монокъл Моторс“ и в нея правим най-добрите оръжия, брони, колесници, танкове. И какво от това? Фалирахме. Тъпата война свърши прекалено бързо и титаните загубиха. Жалка работа. Повече нямаше нужда от оръжията ни.

— Но това е ужасно — каза съчувствено Пайпър. — Сигурна съм, че сте произвеждали страхотни оръжия.

Торк се ухили.

— Пищящия чук! — той взе един огромен метален прът с нещо като акордеон в края му. Удари го в земята и циментът се напука, но освен това се чу звук като от настъпана гумена патица с гигантски размери.

— Ужасяващо — каза Пайпър.

Торк грейна от комплимента.

— Не е толкова добро като експлодиращата брадва, но пък може да се ползва многократно.

— Може ли да го видя? — попита Пайпър. — Само ако можех да освободя ръцете си...

Торк нетърпеливо пристъпи напред, но мама Гаскет изрева:

— Тъпанар! Тя отново се опитва да те измами! Стига приказки! Убий момчето, преди да е пукнало само. Обичам храната ми да е прясна.

Не! Пръстите на Лио бясно свързваха жици. Само още няколко минути!

— Хей, почакайте — извика Пайпър, опитвайки да привлече вниманието на циклопите. — Само исках да попитам...

Жиците блеснаха в ръката на Лио. Циклопите замръзнаха и се обърнаха към него. Торк вдигна един камион и го метна към момчето.

Лио отскочи, докато камионът прелиташе над машината. Ако се бе забавил с половин секунда, щеше да стане на питка.

Той се изправи на крака и мама Гаскет го забеляза. Тя кресна:

— Торк, ах, ти, жалко подобие на циклоп! Хвани го!

Торк се втурна към него. Лио натисна като обезумял бутона на саморъчно направеното дистанционно.

Торк бе на петнайсет метра от него. После на шест.

В този миг първата роборъка се задейства. Тритонен метален нокът удари циклопа по гърба толкова силно, че той се просна по очи... или по око. Преди Торк да може да се изправи, ръката го хвана за крака и го подхвърли нагоре.

— ААА! — Торк изчезна в сумрака с вик. Таванът бе твърде висок и тъмен, за да види Лио какво точно се е случило с циклопа, но от тежкия удар в метал предположи, че той се е ударил в някоя помощна греда. Торк така и не падна. Вместо това от тавана заваля жълтеникав прах. Чудовището се беше разпаднало.

Мама Гаскет погледна Лио смаяна.

— Синът ми... ти... ти...

Като по сигнал Съмп се появи на светлината на огъня, мъкнейки каса доматен сос.

— Мамо, донесох ти от най-лютия...

Той така и не довърши. Лио завъртя ръчката на дистанционното и втора роборъка удари Съмп в гърдите. Касата в ръцете му избухна като пиратка и Съмп полетя назад, приземявайки се в основата на третата машина на Лио. Циклопът може и да беше кален към чудовищни удари с шасита на камиони, но нямаше имунитет към роборъце, които можеха да удрят със сила от четири тона. Третата ръка от кран го удари в пода с такава сила, че той избухна като скъсан чувал брашно.

Двама циклопи бяха вън от играта. Лио се почувства като супергерой и дори си измисли име — Командир Колан. Но тогава мама Гаскет се вторачи в него. Тя грабна най-близкия кран и го откъсна от основата му с яростен рев.

— Ти взриви момчетата ми! Само аз мога да взривявам момчетата си!

Лио натисна един бутон и последните две ръце се задействаха. Мама Гаскет хвана първата и я скъса на две. Втората я удари по главата, но това само я вбеси. Тя я хвана за скобите, откъсна я и я развъртя като бейзболна бухалка. Пропусна за сантиметри Пайпър и Джейсън. Но после мама Гаскет я пусна — право към Лио. Той извика и отскочи на една страна, а машината до него стана на парчета.

Лио започна да разбира, че вбесена майка циклоп не е нещо, което искаш за противник, особено когато си въоръжен с дистанционно и отвертка. Бъдещето на Командир Колан не изглеждаше особено блестящо.

Мама Гаскет застана на около шест метра от него, до огъня. Ръцете и бяха свити в юмруци, а зъбите й — оголени. Изглеждаше нелепо с вързаната си на опашчици коса и ризницата пенъор, но убийственият блясък в червеното й око и фактът, че бе висока около четири метра, пречеха на Лио да се засмее.

— Други номера имаш ли, геройче.

Той погледна нагоре. Двигателят на веригата. Ако можеше да го откъсне от нея, ако можеше да накара мама Гаскет да пристъпи още крачка напред!

Самата верига... имаше една брънка... Лио не можеше да види от такова разстояние, но нещо му подсказваше, че това звено е слабо.

— Ахам. — Лио надигна дистанционното. — Още една крачка и ще те унищожа. С огън!

Мама Гаскет се изсмя.

— С огън? Циклопите са имунизирани срещу него, глупако. Но ако искаш пожарче, с радост ще помогна!

Тя хвана няколко въглена с голи ръце и ги метна към Лио. Те паднаха в краката му.

— Пропусна — каза той невярващо. Но мама Гаскет се ухили и взе един бидон от камиона. Лио имаше време да прочете надписа КЕРОСИН на него, преди циклопката да го метне. Бидонът падна на пода пред него и съдържанието му се изсипа навсякъде.

Въглените блеснаха. Лио затвори очи, а Пайпър изпищя:

— Нееее!

Навсякъде около него изригнаха пламъци. Когато Лио отвори очи, видя, че е на шест метра във въздуха и целият пламтеше. Мама Гаскет изписка доволно, но Лио бе огнеупорен. Керосинът изгоря и остави само малки петна по пода.

Пайпър ахна.

— Лио?

Мама Гаскет бе смаяна.

— Ти си жив? — сетне пристъпи крачка напред, точно където Лио я искаше. — Какво си ти?

— Син на Хефест — каза той. — И както предупредих, ще те унищожа с огън.

Той посочи с пръст въздуха и призова цялата си воля. Никога не бе опитвал нещо подобно, но изстреля огнена струя към веригата, която крепеше двигателя над главата на циклопката, прицелвайки се в онова слабо звено.

Пламъците угаснаха. Мама Гаскет се изкикоти.

— Добър номер, сине на Хефест. Много векове минаха, откакто за последно видях повелител на пламъците. Ще бъдеш особено пикантно предястие!

Веригата изщрака — звеното бе нагорещено повече, отколкото можеше да понесе — и двигателят падна. Тих и смъртоносен.

— Не мисля — каза Лио.

Мама Гаскет дори нямаше време да погледне нагоре.

Прас! И вече нямаше циклопи. Само купчина прах под многотонен двигател.

— Срещу двигатели май нямаме имунитет, а? — подвикна Лио. — Аха!

Сетне падна на колене. Главата му беше замаяна. След няколко минути осъзна, че Пайпър го вика.

— Лио, добре ли си? Можеш ли да се движиш?

Той се изправи на крака с мъка. Никога не бе призовавал толкова силен огън и бе напълно изтощен.

Отне му много време да освободи Пайпър от веригите. После двамата с общи усилия свалиха Джейсън на земята. Той все още бе в безсъзнание. Пайпър с мъка успя да го накара да преглътне малко нектар и той изпъшка. Червената рана на главата му започна да изчезва и бледността му понамаля.

— Има здрава и дебела глава — каза Лио, — ще се оправи.

— Слава Богу! — въздъхна Пайпър. Сетне се обърна към Лио. В очите ѝ се четеше нещо като страх. — Как призова огъня? Винаги ли...

Лио погледна надолу.

— Винаги — каза той. — Доста съм опасен. Трябваше да ви кажа по-рано. Съжалявам...

— Съжаляваш? — Пайпър го ощипа. Когато той вдигна очи, видя, че тя се е ухилила. — Това бе невероятно, Валдес! Спаси ни живота. За какво има да съжаляваш?

Лио премигна. Понечи да се усмихне, но в същия миг облекчението му изчезна. Забелязал беше нещо до крака на Пайпър.

Жълтата прах, останките от единия циклоп — може би Торк, — се плъзгаше по пода, сякаш невидим вятър я събира отново.

— Но те се образуват отново — изпъшка Лио. — Виж!

Пайпър отстъпи от прахта.

— Но това е невъзможно. Анабет каза, че чудовищата се разпадат, когато ги убиеш. Отиват в Тартар и не могат да се върнат дълго време.

— Явно не го е казала на тази прах — каза Лио. Прахта се бе събрала на купчинка и после започваше да образува фигура с ръце и крака.

— О, Боже! — пребледня Пайпър. — Борей спомена за това. Че земята таи ужаси. Че чудовищата вече няма да остават в Тартар и душите няма да се подчиняват на Хадес. Колко време мислиш, че имаме?

Лио си спомни лицето, което се бе образувало отвън. Спящата жена. Определено бе ужас от земята.

— Не зная — отвърна той, — но мисля, че трябва да се махаме оттук.

[1] Широка хавайска рокля, обикновено на цветя. — Бел.ред. ↑

XXV. ДЖЕЙСЪН

Джейсън сънува, че е окован във вериги и виси повесен с главата надолу като парче месо. Всичко го болеше — ръцете, краката, гърдите, главата. Най-вече главата. Чувстваше я като балон, пълен с прекалено много вода.

— Ако съм мъртъв — промърмори той, — защо всичко ме боли?

— Не си мъртъв, избранико мой — обади се гласът на жена, — времето ти не е дошло. Ела при мен. Трябва да поговорим.

Съзнанието на Джейсън отлетя от главата му. Чу крясъците на чудовища, виковете на приятелите си и огнени експлозии, но всичко това сякаш се случваше в друго измерение, което ставаше все по-далечно и по-далечно.

Намери се върху клетка от пръст. Корени и камъни се завихряха в нещо като филизи, които препречваха пътя му за навън. Извън тях прозираше подът на пресъхнал басейн, в чийто край се издигаше друга земна колона. Над тях бяха порутените камъни на изгоряла къща.

До него в клетката бе седнала жена, кръстосала крака. Главата ѝ бе покрита с воал. Тя го свали и разкри лице, което бе гордо и красиво, но в същото време измъчено.

— Хера — прошепна Джейсън.

— Добре дошъл в моя затвор — рече богинята. — Няма да умреш днес, Джейсън. Приятелите ти ще се погрижат за теб. Поне засега.

— Засега? — попита той.

Хера посочи стените на клетката си.

— Идват още по-големи промеждия. Самата земя се бунтува срещу нас.

— Ти си богиня — каза Джейсън. — Не можеш ли просто да избягаш?

Хера се усмихна тъжно. Фигурата ѝ заблестя така силно, че нейната яркост изпълни цялата клетка с болезнено пронизваща светлина. Въздухът потрепери от събраната мощ, молекулите

започнаха да се разпадат като при ядрен взрив. Джейсън предположи, че ако в действителност бе тук от плът и кръв, щеше да бъде изпепелен.

Клетката трябваше да се стрие на прах, земята — да се разцепи, а порутената къща — да бъде срината със земята. Но когато блясъкът изчезна, затворът на богинята не бе помръднал. Нищо извън решетките му не се бе променило. Само Хера бе различна — изглеждаше още по-уморена и унила отпреди.

— Има сили, по-могъщи дори от боговете — каза му тя. — Имай предвид, че аз не съм лесна за удържане. Мога да бъда на много места едновременно. Но когато по-голямата част от моята същност е пленена, все едно съм във вълчи капан. Не мога да избягам, а и съм скрита от очите на другите богове. Само ти можеш да ме намериш, но внимавай! С всеки изминал ден ставам все по-слаба и по-слаба.

— Защо тогава дойде тук? — попита Джейсън. — Как успяха да те хванат?

Богинята въздъхна.

— Не можах да остана със скръстени ръце. Твоят баща Юпитер вярва, че ако се оттеглим от света, нашите врагове отново ще заспят. Вярва, че ние, боговете на Олимп, твърде много се месим в делата на смъртните, в съдбата на нашите деца герои, особено след като се съгласихме да ги признаваме след войната. Вярва, че това е пробудило нашите врагове. Затова затвори Олимп.

— Но ти не си съгласна с него.

— Не — отговори тя. — Невинаги разбирам мотивите и настроенията на моя съпруг, ала дори за Зевс това звучеше параноично. Не мога да разбера защо бе толкова настойчив и убеден в правотата си. Не беше на себе си. Като Хера може би щях да послушам волята на своя господар. Аз обаче съм и Юнона.

Образът и потръпна и Джейсън видя броня изпод простите ѝ черни дрехи, а по наметалото ѝ различи козя кожа — символа на римския воин.

— Някога ме наричаха Юнона Монета — онази, която предупреждава. Бях пазителка на държавата, покровителка на Вечния град, Рим. Не мога да остана със скръстени ръце, когато потомците на моя народ биват нападнати. Усетих опасност на свято място и глас... който ми нашепна, че трябва да дойда тук. Боговете нямат това, което

вие наричате подсъзнание. Ние също така и не сънуваме. Ала гласът бе мек и убедителен и настояваше, че трябва да дойда тук. И тъй в деня, в който Зевс затвори Олимп, аз се промъкнах навън, без да му споделям плановете си, за да не може да ме спре. И дойдох тук да проверя какво има.

— И се е оказало, че има капан?

Богинята кимна.

— Твърде късно разбрах колко бързо се пробужда Земята. Бях по-наивна и от Юпитер. Поддадох се на собствените си импулси, точно както стана и предния път, когато бях пленена от един гигант и с това започна война. Сега враговете ни се надигат отново. Предния път боговете ги победиха с помощта на най-великите герои. А онази, на която гигантите служат... тя не може да бъде победена. Само приспана.

— Не разбирам.

— Скоро ще разбереш — рече Хера.

Клетката започна да се свива, решетките приближиха. Фигурата на Хера потръпна като пламък на свеещица, повяна от вятъра. Извън клетката Джейсън видя да се събират фигури. Тътрещи се прегърбени хуманоиди с плешиви глави и — ако очите на Джейсън не го лъжеха — повече от един чифт ръце. Чу и воя на вълци, но това не бяха вълците на Лупа. По воя им разбра, че тази глутница е различна — по-гладна, по-дива.

Човекоядци.

— Бързо, Джейсън — каза Хера, — моите тъмничари приближават, а ти се събуждаш. Няма да имам сила да ти се явя отново дори насън.

— Чакай — каза той, — Борей каза, че играеш опасна игра. Какво има предвид?

Хера го погледна така, че Джейсън наистина реши, че е направила нещо ненормално.

— Замяна — каза тя. — Само така мога да донеса мир. Нашият враг разчита на това, че сме разделени, а ако сме разделени, ще погинем. Ти си моето предложение за мир, Джейсън, с което се надявам да преодолее хилядолетия на взаимна омраза.

— Какво? Не...

— Не мога да ти кажа повече — каза Хера. — Оцеля толкова дълго само защото отнех паметта ти. Намери това място. Върни се там, откъдето започна. Сестра ти ще помогне.

— Талия?

Сцената започна да се разпада.

— Сбогом, Джейсън. Пази се от Чикаго! Най-опасната измежду всички твои смъртни врагове те очаква там. Ако погинеш, ще е от нейната ръка.

— Коя е тя? — попита той.

Но образът на Хера изчезна и Джейсън се събуди.

Отвори рязко очи.

— Циклопи!

— Спокойно, сънчо. — Пайпър седеше зад гърба му на бронзовия дракон и го придържаше за кръста, за да не падне. Лио караше отпред. Летяха мирно през зимното небе, сякаш нищо не се бе случило.

— Д-детройт — заекна Джейсън. — Не катастрофирахме ли там? Помислих...

— Всичко е наред — каза Лио. — Измъкнахме се, обаче те удариха лошо. Как се чувстваш?

Главата го болеше адски. Спомни си за фабриката, как слиза от мостчето, над него се надвесва уродливо еднооко създание с огромен юмрук и всичко потъва в мрак.

— Но как... Циклопите...

— Лио ги размаза — обясни Пайпър. — Да го беше видял само! Призоваваше пламъци...

— Нищо не съм направил — бързо каза Лио.

Пайпър се засмя.

— Млъкни, Валдес. Ще му разкажа! Примири се с това.

И тя наистина му разказа всичко: как Лио победил семейството циклопи, как двамата освободили Джейсън, а после забелязали, че чудовищата се образуват наново, как Лио сменил инсталацията на дракона и полетели във въздуха точно когато от фабриката долитали жадните за мъст резове на изчадията.

Джейсън бе впечатлен. Да се справиш с три циклопа само с колан инструменти? Това беше страхотно. Самият той не се уплаши от

това колко близо е бил до смъртта, но въпреки това случилото се го накара да се почувства много зле. Бе влязъл право в капана и изкарал цялата битка в несвяст, докато приятелите му са се борели сами с чудовищата. Голям водач беше, няма що.

Когато Пайпър му разказа за другото дете, което циклопите били изяли, онова, което говорело латински и носело червена тениска, Джейсън чувства, че главата му ще гръмне. Син на Меркурий... Струваше му се, че познава хлапето, но името му убягваше.

— Значи не съм сам — каза той. — Има и други като мен.

— Джейсън — каза Пайпър, — ти не си сам. Имаш нас.

— Зная... но става дума за нещо, което Хера ми каза. Сънувах, че...

И той им разказа какво е видял и какво му е разказала богинята в клетката.

— Размяна? — попита Пайпър. — Но какво означава това?

Джейсън поклати глава.

— Не зная, но аз съм залогът на Хера. Само с това, че ме е изпратила в лагера на нечистокръвните, тя е нарушила някакво правило, нещо, което може да прецака нещата много яко...

— Или да ни спаси — каза Пайпър, изпълнена с надежда. — А това за пробуждащия се враг... звучи ми като дамата, за която ни разказа Валдес.

Лио прочисти гърлото си.

— Като стана дума за нея... тя ми се яви отново в Детройт в едни тоалетни.

Джейсън не бе сигурен, че е разбрал правилно.

— В тоалетни ли каза?

Лио им обясни за огромното лице в двора на фабриката.

— Не знам дали не може да бъде убита — каза той, — но тоалетните седалки не вършат работа. Мога да потвърдя това. Тя искаше да ви предада, но аз ѝ казах: „Да бе, все едно ще послушам едно лице от клозета“.

— Но тя се опитва да ни раздели — Пайпър свали ръце от кръста на Джейсън. Той усещаше напрежението в нея, без дори да я поглежда.

— Какво не е наред? — попита той.

— Просто... защо си играе с нас? Коя е тази жена и какво общо има с Енкелад?

— Енкелад? — Джейсън май не беше чувал това име преди.

— Имам предвид... — Гласът на Пайпър потрепери. — Той е един от гигантите. Спомних си името му.

Джейсън имаше чувството, че далеч не е само това, но реши да не я притиска. И без това бе имала тежка утрин.

Лио се почеса по главата.

— Вижте, не знам за тоя Енчилад...

— Енкелад — поправи го Пайпър.

— Както и да е. Клозетка обаче спомена някакво друго име. Помпозион или нещо от този род.

— Порфирион? — попита Пайпър. — Той е царят на гигантите, ако не се лъжа.

Джейсън си спомни тъмната спирала в стария басейн. Тази, която растеше, докато Хера отслабваше.

— Ще направя едно смело предположение — каза той. — В старите митове Порфирион отвлеча Хера. Така започва войната между боговете и гигантите.

— И аз така мисля — съгласи се Пайпър, — но тези митове са стари и неясни. Сякаш някой е искал да бъдат забравени. Спомням си само, че е имало война и гигантите били много трудни за убиване.

— Богове и герои трябвало да се борят заедно — каза Джейсън. — Така ми каза Хера.

— Това едва ли ще е лесно — промърмори Лио. — Боговете дори не ни говорят.

Те продължиха да летят на запад и Джейсън потъна в мислите си. Те бяха все неприятни. Не бе сигурен колко време е минало, но в един момент драконът се гмурна през облаците и пред тях да се разкри огромен град, блеснал на зимното слънце. По брега имаше редица небостъргачи.

— Чикаго — обяви Джейсън.

Той си спомни думите на Хера от съня си. Най-опасният от смъртните му врагове щеше да го чака там. Жена, от чиято ръка може да умре.

— Един проблем по-малко — каза Лио. — Стигнахме дотук живи. А сега как да намерим духовете на бурята?

Джейсън видя как нещо проблясва под него. Първо си помисли, че е малък самолет, но после видя, че е прекалено малко, тъмно и

бързо. Нещото се спусна към небостъргачите, променяйки формата си, като за миг се превърна в пушечната фигура на кон.

— Какво ще кажете да последваме този — предложи Джейсън — и да видим накъде ще ни отведе?

XXVI. ДЖЕЙСЪН

Джейсън се притесни, че ще изпуснат мишената си. Този *вентус* бе бърз като... ами, като вятъра.

— По-бързо! — извика той.

— Братле — отвърна Лио, — ако приближа още малко, ще ни забележат. Бронзовият дракон не е точно самолет „Стелт“, нали разбираш?

— Намали! — повиши глас Пайпър.

Духът на бурята се гмурна сред улиците на града. Фестус се опита да го последва, но крилете му бяха твърде големи. Лявото от тях закачи ъгъла на една сграда и срязва едно каменно чудовище, преди Лио да полети обратно нагоре.

— Движи се над сградите — предложи Джейсън, — ще го проследим оттам.

— Да те оставя ли на теб да караш това чудо? — изръмжа Лио, но направи това, за което го помоли Джейсън.

След няколко минути Джейсън отново забеляза духа, който се носеше по улиците без ясна цел — събаряше пешеходци, развяваше знамена и караше колите да поднасят.

— Страхотно — отбеляза Пайпър, — те са двама.

Права беше. Вторият *вентус* се появи иззад ъгъла на хотел „Ренесанс“ и долетя до първия. Двамата започнаха лудешки танц, политайки към върха на един небостъргач, изкривявайки една радиокула и гмуркайки се обратно към улицата.

— Тия пичове нямат нужда от повече кофеин — отбеляза Лио.

— Предполагам, че Чикаго е добро място за тях — каза Пайпър, — никой няма да забележи поредните два зли полъха.

— Доста повече от два са обаче — добави Джейсън. — Вижте!

Драконът зави по един широк булевард, за да стигне до парк с езеро. Там се бяха събрали поне дузина духове на бурята, които кръжаха около някакъв паметник.

— Според вас кой от тях е Дилън? — попита Лио. — Бих искал да го ударя с нещо.

Джейсън обаче гледаше паметника. Колкото повече приближаваха към него, толкова по-бясно биеше сърцето му. Той всъщност бе обществен фонтан, но изображението му се струваше смразяващо познато. Два пететажни монолита се издигаха от краищата на дълъг гранитен басейн. Те бяха построени от видеоекрани, които заедно изобразяваха лицето на гигант, бълващ вода в басейна.

Може и да беше съвпадение, но това приличаше на високотехнологична версия на порутения басейн от сънищата му — особено с монолитите в двата края. Докато Джейсън го наблюдаваше, образът на екрана се смени с лицето на спяща жена.

— Лио — започна нервно той.

— Виждам я — отвърна Лио, — не ми харесва, но я виждам.

В същия миг екраните потъмняха. *Вентите* се събраха в един голям облак и се спуснаха към фонтана, като извисиха водната струя почти до размера на монолитите. Сетне се вмъкнаха в центъра, извадиха една запушалка и изчезнаха под земята.

— Но те се спуснаха по водосточната тръба! — каза Пайпър. — Как се предполага, че трябва да ги последваме?

— Може би не трябва — отговори Лио. — Този фонтан не ме изпълва с хубави предчувствия. Не трябваше ли да се пазим от земята?

Джейсън бе на същото мнение, но знаеше, че трябва да последват вентите. Това бе единственият им шанс да продължат напред. Трябваше да открият Хера, а до слънцестоеенето оставаха само два дни.

— Свали ни в онзи парк — предложи той. — Ще продължим пеш.

Фестус се приземи на открита местност край езерото. Имаше табели с името на мястото — „Гранд Парк“. Джейсън предположи, че през лятото то сигурно бе приятно, но сега приличаше на ледена пустош. Огромните метални лапи на дракона просъскаха, когато докоснаха земята. Фестус плесна нещастно с криле и избълва струя пламък в небето, но наоколо нямаше никой, който да види това. Вятърът, идващ от езерото, бе леденостуден. Всички нормални хора си бяха вкъщи. Очите на Джейсън го заболяха и той едвам виждаше.

Щом слязоха на земята, драконът Фестус потропа с крака. Едно от рубинените му очи започна да мъждука, сякаш им намигваше.

— Това нормално ли е? — попита Джейсън.

Лио взе едно гумено чукче от торбата с инструменти. Удари повреденото око на дракона и то отново светна.

— Да — каза Лио, — Фестус обаче не може да остане тук, в средата на парка. Може да го приберат в някой приют за изгубени дракони. Ех, ако имах кучешка свирка...

Той потърси из торбичките на колана си, но не откри нищо.

— Доста специализирано, а? — предположи той. — Добре, искам просто сигнална свирка. Такива по магазините за машини ги има много.

И този път Лио извади голяма оранжева свирка от пластмаса.

— Тренер Хедж ще ми завиди! Значи, Фестус, слушай сега — рече Лио, изсвирвайки пронизително. Звукът отекна чак до езерото Мичиган, — чуеш ли това, идваш и ме намираш, ясно? Дотогава летиш, където си искаш, но моля те, гледай да не изядеш някой.

Драконът изсумтя и за героите остана надеждата, че това означаваше съгласие. Сетне разпери криле и отлетя във въздуха.

Пайпър направи една крачка и изохка.

— Глезенът? — Джейсън се почувства много зле от това, че е забравил раната ѝ, получена във фабриката с циклопите. — Сигурно нектарът, който ти дадох, вече губи ефект.

— Добре съм — тя потрепери и Джейсън си спомни обещанието си да ѝ намери ново яке. Надяваше се да доживее изпълнението му.

Тя изкуцука още няколко крачки, но за Джейсън бе видимо, че едвам сдържа гримасата си.

— Хайде да се скрием от вятъра — предложи той.

— Във водосточната тръба? — потръпна Пайпър. — Звучи много уютно.

Те се увиха, както можаха, и се насочиха към фонтана.

Ако се вярваше на надписа, монументът се казваше фонтан „Корона“. Вода нямаше, освен някои вече замръзнали локвички. Според Джейсън във фонтана изобщо не трябваше да има вода през зимата. Но пък мониторите показваха лицето на техния загадъчен враг — жената от прах.

Цялото място бе сбъркано.

Застанаха в центъра на фонтана. Не се появи дух, който да опита да ги спре. Мониторите стояха помръкнали. Дупката към каналите бе достатъчно голяма за човек, а към тъмнината се спускаше стълба.

Джейсън слезе пръв. Докато слизаше, той се подготви за отвратителните миризми из каналите, но за щастие в тези нямаше нищо кой знае колко отвратително. Стълбата стигаше до тухлен тунел, който водеше на юг. Вятърът бе топъл и сух, а по пода нямаше почти никаква вода.

Пайпър и Лио слязоха след него.

— Всички канали ли са толкова приятни? — учуди се Пайпър.

— Повярвай ми — каза Лио, — не.

Джейсън се намръщи.

— Ти откъде знаеш?

— Човек, бягал съм шест пъти от различни домове и съм ношувал на наистина отвратителни места. А сега накъде?

Джейсън килна глава, заслуша се и след това посочи на юг.

— Натам.

— Как може да си толкова сигурен? — попита Пайпър.

— Има течение, което вее на юг — обясни Джейсън. — Вероятно *вентите* са го последвали.

Това не бе особено голяма гаранция, но на никой не му хрумна нищо по-добро. За жалост обаче веднага щом потеглиха, Пайпър залитна и Джейсън трябваше да я хване.

— Глупав глезен! — изруга тя.

— Нека починем — реши Джейсън. — И без това имаме нужда от това. Вече повече от ден пътуваме постоянно. Лио, има ли някаква храна в тези торбички освен ментовите бонбони?

— Мислех, че никога няма да попиташ. Сега ще видите майстор готвач Лио в действие!

Пайпър и Джейсън седнаха на една издатина, а Лио започна да рови из раницата си.

Джейсън бе щастлив от възможността да почине. Все още бе уморен, замаян и гладен. Но най-вече не му се срещаше с онова, което го очакваше. Завъртя златната монета между пръстите си.

„Ако умреш — бе го предупредила Хера, — ще е от нейната ръка.“

Която и да беше тя. След Хиона, майката на циклопите и загадъчната спяща жена, Джейсън нямаше нужда от поредната луда в живота си.

— Вината не е твоя — каза Пайпър.

Той я погледна неразбиращо.

— Моля?

— За това, че циклопите те изненадаха — поясни тя. — Вината не е твоя.

Той погледна към монетата върху дланта си.

— Глупаво беше. Оставих те сама и влязох в капана им. Трябваше да се досетя...

Той не довърши. Имаше твърде много неща, за които трябваше да се сети. Например кой е, как да се бори с чудовищата, как циклопите примамват жертвите си, имитирайки гласове, скрити в сенките. И още куп други неща. Цялата тази информация трябваше да е в главата му. Той дори знаеше къде точно, но усещаше тези места в ума си като празни джобове. Ако Хера искаше от него да успее, защо бе взела спомените, които можеха да му помогнат? Тя твърдеше, че амнезията му го е запазила жив, но в това нямаше никакъв смисъл. Започна да разбира защо Анабет иска да остави богинята в клетката ѝ.

— Ей! — Пайпър стисна ръката му. — Не се впрягай толкова. Това, че си син на Зевс, не означава, че си човек-армия.

Няколко метра встрани от тях Лио бе напалил малък огън за готвене. Той си тананикаше, докато вадеше припаси от раницата и колана си.

На светлината на пламъците очите на Пайпър сякаш танцуваха. Джейсън ги изучаваше от дни и все още не бе сигурен какъв цвят са.

— Знам, че това е гадно за теб — каза той. — Не само приключението, имам предвид. Начинът, по който се появих в автобуса, мъглата, която измени спомените ти и те накара да мислиш, че аз... сецаш се.

Тя сведе поглед.

— Да. Е, никой от нас не е искал това. Вината не е твоя.

Тя подръпна плитчиците, падащи от двете страни на лицето ѝ. Джейсън отново се зарадва, че тя бе загубила благословията на Афродита. С грим, нови дрехи и съвършена прическа изглеждаше на около дваисет и пет — суперзвезда, с която никога не би имал шанс.

Никога не бе мислил, че красотата може да е сила, но Пайпър бе изглеждала силна. Могъща.

Харесваше обикновената Пайпър много повече. Тя беше някой, с когото можеше да си поговори. Но от друга страна, не можеше да изличи и спомена за другата Пайпър. Тя не бе илюзия. Тя също съществуваше. Но оставаше скрита.

— Във фабриката — поде Джейсън — искаше да кажеш нещо за баща си.

Тя поглади с пръст тухлите. Сякаш искаше да изпише писък, който не можеше да извика.

— Така ли?

— Пайпър — каза той, — баща ти е в беда, нали?

Над огъня Лио постави в тиган месо и чушки, които зацвърчаха.

— Скоро ще сме готови — весело се обади той.

Но Пайпър щеше да се разплаче.

— Джейсън... не мога да говоря за това.

— Ние сме приятели. Нека ти помогнем.

Но думите му само влошиха нещата. Тя си пое глътка въздух и потрепери.

— Ще ми се да можеше, но...

— И ето! — обяви Лио.

Той дойде с три чинии, които носеше с една ръка с професионализма на келнер. Джейсън нямаше идея откъде е дошла цялата тази храна, нито как я е приготвил толкова бързо, но изглеждаше фантастично — тако с чушки, говеждо, чипс и доматиен сос.

— Лио — изумено го погледна Пайпър, — но как успя...

— Майсторът готвач Лио е на вашите услуги — каза гордо той — и освен това такосите са с тофу, а не с месо, красавице, така че няма да се плашиш. Хапвай смело!

Джейсън не беше голям фен на тофутото, но такосите бяха точно толкова вкусни, колкото изглеждаха. Докато се хранеха, Лио се опита да оправи настроението им, шегувайки се постоянно. Джейсън беше много щастлив, че той е с тях. Така присъствието на Пайпър бе по-малко притеснително. В същото време му се щеше да остане насаме с нея, но се чувстваше виновен от това.

След като Пайпър се нахрани, Джейсън я посъветва да поспи. Без да отговаря, тя се сви и постави глава в скута му. След две секунди вече бе заспала.

Джейсън погледна Лио, който с мъка сдържаше смеха си.

Стояха притихнали няколко минути, докато пиеха разтворима лимонада — също приготвена от Лио.

— Готина е, а? — ухили се Лио.

— Можеш да си отвориш ресторант — каза Джейсън. — Ще направиш добри пари.

Но докато гледаше пламъците, нещо го притесни.

— Лио... наистина ли можеш да контролираш огъня?

Усмивката на другото момче угасна.

— Ами, да... — Той разтвори дланта си. Върху нея се появи малко пламъче.

— Това е много яко — каза Джейсън. — Защо не ни каза по-рано?

Лио стисна ръката си и огънят угасна.

— Не исках да ме помислите за някакъв изрод.

— Но аз мога да пускам мълнии и да контролирам ветровете — напомни му Джейсън, — а Пайпър става супер-красива и убеждава хората да ѝ подаряват беемвета. Не си по-голям изрод от нас. Представи си да можеш и да летиш. Скачаш от някоя сграда и извикваш: „Огън!“.

Лио изсумтя.

— Ако го направя, ще видиш как едно горящо хлапе пада към смъртта си, а и ще викам далеч по-лоши неща от „Огън!“, повярвай ми. Освен това в хижата на Хефест не мислят, че тия умения са готини. Ниса ми каза, че са много редки и когато такъв полубог се появи, се случват ужасни неща. Наистина ужасни.

— А може би е обратното — предположи Джейсън, — може би хората със специални умения идват, когато ужасните неща се случват. Защото тогава светът има нужда от тях.

Лио почисти чиниите.

— Може. Обаче да ти кажа... това нещо невинаги е дар.

Джейсън замълча. После каза:

— За майка си говориш, нали? За нощта, в която е умряла.

Лио не отговори. Нямаше и нужда. За Джейсън бе достатъчно красноречив фактът, че другото момче не се шегуваше, а мълчеше.

— Лио, смъртта ѝ не е по твоя вина. Каквото и да е станало, не е защото можеш да призоваваш огъня. Онази жена от прах, която и да е тя, се опитва да те срине от години, да смачка самочувствието ти, да ти отнеме всичко, за което те е грижа. Иска да се чувстваш, сякаш не ставаш за нищо. А това не е така. Ти си важен.

— И тя каза така. — Лио вдигна очи, а в тях се четеше ужасна болка. — Каза, че трябва да направя нещо важно, от което зависи цялото пророчество за седемте героя. Това ме плаши. Не знам дали мога да го направя.

Джейсън искаше да го успокои, да му каже, че всичко ще е наред. Но щеше да прозвучи фалшиво. Джейсън не знаеше какво ще стане. Те бяха герои, а героите обикновено умираха преждевременно и в агония. Изяждаха ги циклопи, например.

Ако попиташ повечето деца: „Хей, искаш ли да призоваваш огън, мълнии или вълшебен грим?“, повечето ще отговорят: „Да, това е супер!“. Но тези сили идваха заедно с премеждия като това — да стоиш в канализацията посред зима, бягайки от чудовища, загубил паметта си, докато гледаш как приятелите ти готвят и сънуваш собствената си смърт.

Лио започна да рови в остатъците от огъня, докосвайки нажежени въглени с голи ръце.

— Мислил ли си кои може да са останалите четирима герои? Имам предвид... ако ние тримата сме от великото пророчество, кои ли са останалите? И къде са те?

Джейсън бе мислил върху това, но се опитваше да не го прави. Имаше ужасното предчувствие, че ще му се наложи да води другите полубогове. И се страхуваше, че ще се провали. „Ще се разкъсате един друг“ — бе казал Борей.

Джейсън бе обучен да не показва страха си. Бе сигурен в това заради съня си с вълците. Трябваше да се прави на уверен, дори да не се чувстваше така. Но Лио и Пайпър зависеха от него и той бе ужасен от това, че може да ги провали. А ако водеше шест човека, които може да не се понасят помежду си... това щеше да е още по-лошо.

Много по-лошо.

— Не зная — каза той накрая. — Предполагам, че останалите ще се появят, когато му дойде времето. Кой знае. Може и те да са на мисия сега.

Лио изсумтя.

— Подозирам, че техният канал е по-хубав от нашия.

В този момент отново усетиха течението, което вееше на юг.

— Лио, почини си малко — каза Джейсън. — Аз ще пазя.

Бе трудно да прецени колко време е минало, но според Джейсън приятелите му спаха около четири часа. Той нямаше нищо против. Сега, когато си почиваше, нямаше нужда от сън. Беше си поспал достатъчно върху дракона. А и трябваше да помисли за пътуването, за сестра си Талия, за прокобите на Хера. Нямаше нищо против и че Пайпър го ползва за възглавница. Тя дишаше много сладко, докато спи — вдишваше през носа, издишваше с тънка въздишка през устата. Почти се разочарова, когато най-сетне се събуди.

Най-после станаха, разтуриха лагера и тръгнаха по тунела.

Той криволичеше безкрайно и Джейсън не знаеше какво да очаква в края му — тъмница, лабораторията на луд учен или може би огромно езеро, в което се излива съдържанията на всички тоалетни, оформяйки зло клозетно лице, гълтащо целия свят.

За щастие вместо това намериха метални врати на асансьор, върху всяка от които бе изписана буквата **М** в курсив. До асансьора имаше упътване също като в супермаркет.

— М като „Мейсис“^[1]? — попита Пайпър. — Чух, че имали клон в Чикаго.

— Или като „Монокъл Моторс“ — предположи Лио. — Хора, вижте упътването. Безумно е.

Канализацията — Паркинг, кошари, главен вход

Етаж 1 — Мебели, кафене

Етаж 2 — Мода за жени и вълшебни предмети

Етаж 3 — Мода за мъже, оръжейна

Етаж 4 — Козметика, отвари, отрови и други

— Кошари за кого? — попита Пайпър. — И що за магазин е с главен вход откъм канализацията?

— Кой нормален магазин продава отрови? — додаде Лио. — И какво има предвид под „други“? Бельо?

Джейсън си пое дълбоко въздух.

— „Съмняваш ли се в нещо, започни от върха му.“^[2]

* * *

Вратите се отвориха на четвъртия етаж и в асансьора нахлу ароматът на парфюм.

Джейсън пристъпи навън, извадил меча си.

— Хора — каза той, — трябва да видите това.

Пайпър дойде до него и си пое дълбоко въздух.

— Това не е „Мейсис“!

Супермаркетът приличаше на вътрешността на калейдоскоп. Целият таван бе от стъклена мозайка, изобразяваща астрологични знаци и огромно слънце. Дневната светлина, процеждаща се през него, грееше в хиляда различни цвята. Горните етажи опасваха балкони около огромно преддверие, така че виждаха всичко до най-долния етаж. Златни перила блестяха толкова ярко, че бе трудно да ги гледа човек.

Освен шарения таван и асансьора, Джейсън не видя други прозорци или врати, но между етажите имаше два стъклени ескалатора. Подът бе нашарен с ориенталски мотиви, а изложените стоки бяха изключително странни. Имаше както нормални неща като ризи и маратонки, така и манекени, облечени в брони, легла с пирони и кожени палта, които се движеха като живи.

Лио пристъпи към перилата и погледна надолу.

— Я вижте това!

В средата на преддверието фонтан пръскаше вода на метри във въздуха, сменяйки цвета си от червен на жълт и син. Басейнът блестеше от златните монети по дъното, а от двете му страни имаше кафези, направени като за гигантски канарчета.

В единия от тях се вихреше миниатюрен ураган и проблясваха мълнии. Някой бе пленил духовете на бурята и клетката трепереше, докато те се мъчеха да се измъкнат от нея. В другия имаше замръзнал като статуя нисък як сатир, който държеше дървена тояга.

— Тренера Хедж! — каза Пайпър. — Трябва да го измъкнем оттам.

И тогава долетя глас.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Тримата подскочиха.

Пред тях се бе *появила* жена. Тя носеше елегантна черна рокля и бижута с диаманти. Приличаше на бивш фотомодел. Беше на около петдесет може би, макар за Джейсън да бе трудно да прецени точната ѝ възраст. Дългата ѝ черна коса се спускаше над едното рамо, а лицето ѝ бе изумително красиво като на звезда — слабо, с остри черти и студено, не съвсем човешко. Дългият ѝ червен маникюр му напомни за ноктите на граблива птица.

Тя се усмихна.

— Толкова се радвам да видя нови клиенти. Как мога да ви помогна?

Лео погледна към Джейсън, сякаш за да му каже: „Ти си на ход“.

— Ъъ — започна Джейсън, — този магазин ваш ли е?

Жената кимна.

— Открих го изоставен, знаете ли. В наши дни това се случва често. Предполагам, заради ктениската. Така или иначе, реших, че мястото е идеално. Обичам да колекционирам ценни предмети и да помагам на хората срещу прилична цена. И така направих... как да се изразя... първата си инвестиция в тази страна.

Тя говореше с приятен акцент, но Джейсън не можеше да разбере откъде е. Във всеки случай бе приятелски настроена. Той се отпусна. Гласът ѝ бе топъл и екзотичен. Джейсън искаше да го слуша.

— Значи отскоро сте в страната? — попита той.

— Да... отскоро — съгласи се жената. — Аз съм принцесата на Колхида. Приятелите ми ме наричат Ваше Величество. Кажете сега, какво търсите?

Джейсън бе чувал как богати чужденци си купуват американски магазини. Е, може би не всички продаваха отрови, живи палта, духове на бурята или сатири, но... с такъв хубав глас нямаше начин принцесата на Колхида да е лош човек.

Пайпър го сръчка в ребрата.

— Джейсън...

— Ъъ, добре — не я чу той — всъщност, Ваше Величество... — Той посочи с пръст клетката на първия етаж. — Там има един наш приятел, Глийсън Хедж. За сатира говоря. Може ли да ни го върнете?

— Разбира се! — съгласи се незабавно принцесата. — С радост бих ви развела из моя магазин. Но първо може ли да ми кажете имената си?

Джейсън се поколеба. Това не звучеше като добра идея. Някакъв спомен се опита да се прокрадне в съзнанието му — нещо, за което Хера го бе предупредила.

Но бе неясно, толкова неясно...

А от друга страна, Нейно Величество изглеждаше готова да им помогне. Ако можеха да вземат това, което искат, без битка, щеше да е по-добре. Освен това тази дама не изглеждаше враждебно настроена.

Пайпър понечи да каже:

— Джейсън, не бих...

— Това е Пайпър — каза тъпо той, — това е Лио. А аз съм Джейсън.

Принцесата го погледна и за миг лицето ѝ заблестя с такава ярост, че Джейсън видя черепа под плътта ѝ. Той усети как разумът му се замъглява все повече и повече. Знаеше, че нещо не е наред...

Но после мигът премина и Нейно Величество отново бе добре облечена изискана жена с топла усмивка и още по-топъл глас.

— Джейсън. Какво интересно име — каза тя, все така усмихната, макар очите ѝ да бяха студени като чикагския вятър навън. — Мисля, че за теб ще измислим специална оферта. Хайде, деца. Хайде на пазар!

[1] Известна верига магазини в САЩ. — Бел.пр. ↑

[2] Римска сентенция. — Бел.пр. ↑

XXVII. ПАЙПЪР

На Пайпър ѝ се искаше да побегне към асансьора. Другият вариант бе да нападне странната принцеса още сега, тъй като бе сигурна, че им предстои битка. Начинът, по който лицето на жената бе блеснало, когато чу името на Джейсън, бе достатъчно лош. Сега Нейно Величество се усмихваше все едно нищо не е станало, а Джейсън и Лио не намираха случващото се за странно.

Принцесата посочи гишето с козметиката.

— Да започнем с отварите?

— Яко — каза Джейсън.

— Момчета — намеси се Пайпър, — тук сме, за да хванем духовете на бурята и да освободим тренер Хедж. Ако тази принцеса наистина е наш приятел...

— Аз съм нещо повече от приятел, миличка — каза Нейно Величество, — аз съм търговец.

Диамантите, които носеше, проблеснаха, а очите ѝ светнаха като на змия — студени и тъмни.

— Не се безпокой. Ще стигнем и до първия етаж.

Лио кимна нетърпеливо.

— Ами да, супер! Това звучи чудесно. Нали, Пайпър?

Пайпър го погледна с най-лошия си поглед, за да му каже: „Не, не звучи чудесно!“.

— Разбира се, че е чудесно — Нейно Величество прегърна Лио и Джейсън през раменете и ги насочи към козметиката. — Да вървим, момчета.

Пайпър нямаше друг избор, освен да ги последва. Тя мразеше универсалните магазини — най-вече защото я бяха хващали да краде оттам. Е, не точно да краде и не я бяха точно хващали, но... Бе уговаряла търговци да ѝ подаряват компютри, ботуши, златен пръстен, а веднъж дори и сенокосачка, макар да нямаше представа за какво ѝ е такава. Никога не задържаше нещата. Правеше го, за да привлече вниманието на баща си. Обикновено придумваше съседа да занесе

нещата обратно до магазините, но дотогава търговците идваха на себе си и викаха полицията, която в крайна сметка я хващаше.

Така или иначе, не се радваше отново да се озове на такова място — особено ако то е собственост на луда принцеса, светеща в тъмното.

— А тук — каза жената — е най-добрата колекция от вълшебни смеси в целия свят.

Гишетото бе пълно с бълбукащи стъкленици и пушещи мускали, поставени върху трикраки масички. По щандовете имаше наредени кристални шишенца, някои от които бяха оформени като лебеди или мечета. Течностите в тях бяха с най-различни цветове, от млечнобели до такива на петна. А миризмите — ах! Някои бяха приятни и напомняха на току-що приготвени домашни сладки или на рози, но сред тях се прокрадваха и миризмите на изгоряла гума, скункс и съблекалня.

Принцесата застана до една кървавочервена стъкленица — обикновена колба с коркова тапа.

— Тази може да излекува всяка болест.

— Дори рак? — попита Лио. — Проказа? Гъбички?

— Всяка болест, мило момче. А тази — тя посочи към оформен като лебед контейнер със синя течност — носи болезнена смърт.

— Страхотно — каза Джейсън. Звучеше сънен и замаян.

— Джейсън — каза Пайпър, — имаме работа. Забрави ли?

Тя се опита да вложи сила в думите си, да го извади от транса с очарователната магия на думите си, но гласът ѝ прозвуча треперливо дори за самата нея. Принцесата я плашеше прекалено много, караше я да се чувства неуверена също както бе станало в хижата на Афродита, когато се бе изправила срещу Дрю.

— Имаме работа — промърмори Джейсън, — добре. Но първо да напазаруваме!

Принцесата грейна.

— Имаме и отвари, които ще те направят огнеупорен...

— Няма нужда — каза Лио.

— Наистина ли? — Принцесата погледна лицето на Лио внимателно. — Не виждам да носиш моя слънцезащитен крем... но нищо. Имаме отвари, които причиняват слепота, лудост, сън или...

— Чакай! — Пайпър все още гледаше червената стъкленица. — Тази отвара може ли да върне паметта на някого?

Принцесата присви очи.

— Може би. Да, възможно е. Но защо, скъпа? Нещо важно ли си забравила?

Пайпър се опита да запази лицето си безизразно, но ако можеше да върне паметта на Джейсън...

Но дали наистина го искаше, замисли се тя. Ако Джейсън откриеше кой е, можеше да престане да ѝ бъде приятел. Хера не бе отнела паметта му без причина. Беше му казала, че това е единственият начин да оцелее в лагера на нечистокръвните. Ами ако Джейсън откриеше, че е техен враг или нещо подобно? Можеше да намрази Пайпър. Или пък да си спомни, че има истинско гадже.

Няма значение — реши тя, което я изненада.

Джейсън изглеждаше толкова измъчен, когато се опитваше да си спомни нещо. Пайпър не можеше да понесе да го гледа такъв. Искаше да му помогне, понеже го обичаше, дори ако това означаваше да го загуби. А и така можеше да направи обиколката из магазина на лудата смислена.

— Колко струва? — попита Пайпър.

Принцесата се замисли.

— Е, ами... цената винаги е труден момент. Аз обичам да помагам. И когато кажа нещо, го изпълнявам, макар че хората понякога се опитват да ме лъжат.

Погледът и се спря върху Джейсън.

— Веднъж например срещнах красив младеж, който искаше да открадне съкровището от царството на моя баща. Сключихме сделка и аз обещах да му помогна.

— Да ограби баща ти? — Джейсън изглеждаше наполовина заспал, но идеята явно му се стори притеснителна.

— Не се безпокой — каза принцесата. — Цената бе висока. Младежът трябваше да ме отведе със себе си. Той бе много хубав, храбър, силен... — Жената погледна към Пайпър. — Сигурна съм, миличка, че знаеш какво е да си влюбена в такъв герой, да искаш да му помогнеш.

Пайпър се опита да сдържи емоциите си, но вероятно се изчерви. Почувства, че я побиват тръпки — сякаш принцесата можеше да чете мислите ѝ. Освен това историята ѝ се стори смразяващо позната.

Спомени за стари митове, които бе чела с баща си, изплуваха в ума ѝ, но тази жена... нямаше как да е същата!

— Както и да е — продължи Нейно Величество. — Моят герой трябваше да извърши много невъзможни подвизи. Не че се хваля, но нямаше да се справи без мен. Предадох семейството си, за да му помогна. Но той все пак ме излъга.

— Излъга? — намръщи се Джейсън, сякаш искаше да си спомни нещо важно.

— Това е гадно — каза Лио.

Нейно Величество го потупа нежно по бузата.

— Няма за какво да се безпокоиш, Лио. Изглеждаш честно момче. Винаги плащаш, каквото трябва, нали?

Лио кимна.

— А какво купувахме? Ще взема две.

Пайпър се намеси.

— Стъкленницата, Ваше Величество. Колко струва?

Принцесата погледна дрехите, лицето, позата на Пайпър, сякаш я преценяваше колко може да плати.

— Би ли платила всичко за нея, скъпа? — попита принцесата. — Имам чувството, че отговорът е да.

Думите заляха Пайпър като океанска вълна. Силата на предложението я замая. Искаше да плати всичко. Да каже: „Да“.

А после усети хлад в стомаха си. Осъзна, че я очароват. Бе усетила нещо подобно, когато Дрю бе говорила край лагерния огън, но това бе хиляди пъти по-силно. Нищо чудно, че приятелите ѝ бяха замаяни. Така ли се чувстваха хората, които Пайпър придумваше? Почувства се гузна.

Сетне призова силата на волята си.

— Не, не бих платила каквато и да е цена, но бих приела разумно предложение, да. А след това ще си ходим, нали, момчета?

За миг думите ѝ имаха някакъв ефект. Момчетата изглеждаха объркани.

— Да си ходим? — попита Джейсън.

— След като напазаруваме, нали? — добави Лио.

Пайпър искаше да изкрещи, но принцесата я погледна с нещо като уважение.

— Впечатляващо — рече жената. — Малцина устояват на предложенията ми. Да не си дете на Афродита, миличка? Ах, да, трябваше да се досетя. Няма значение. Може би трябва да разгледаме още неща, преди да решиш какво да си купиш, нали?

— Но стъкленницата...

— Хайде, момчета — тя се обърна към Джейсън и Лио. Гласът ѝ бе толкова по-могъщ от този на момичето, толкова уверен. Пайпър нямаше шанс.

— Бихте ли искали да видите още?

— Естествено — отвърна Джейсън.

— Разбира се — додаде Лио.

— Отлично — каза принцесата. — Ще имате нужда от цялата помощ на света, за да стигнете до залива.

Ръката на Пайпър се премести върху кинжала. Спомни си съня на върха на планината — сцената, която Енкалад ѝ бе показал, мястото, което знаеше, че след два дни трябва да предаде приятелите си.

— Залива? — попита Пайпър. — Какъв залив?

Принцесата се усмихна.

— Заливът, край който ще умрат. Нали така?

Сетне ги поведе към ескалаторите. Джейсън и Лио нямаха търпение да разгледат магазина.

XXVIII. ПАЙПЪР

Пайпър спря принцесата, докато Джейсън и Лио разглеждаха живите палта.

— Искате да пазаруват, докато умрат, нали? — попита Пайпър.

— Хмм... — Принцесата избърса прахта от няколко изложени меча. — Аз съм пророчица, миличка. Знам малката ти тайна. Но на теб не ти се говори за това, нали? Остави момчетата на мира. Виж само колко се забавляват!

Лио се засмя, докато пробваше шапка, направена от омагьосана миешка мечка. Ивичестата опашка и крачетата ѝ трескаво се махаха във въздуха, докато Лио ходеше. В това време Джейсън оглеждаше спортното облекло.

Момчета да пазаруват дрехи? От това по-ясен знак, че са омагьосани...

Пайпър погледна към принцесата.

— Коя сте вие?

— Казах ти вече, миличка. Аз съм принцесата на Колхида.

— Къде е Колхида?

Изражението на принцесата стана някак тъжно.

— Къде *беше* Колхида, имаш предвид. Баща ми владееше далечните брегове на Черно море — толкова далеч на изток, че корабите на гърците едвам ни стигаха. Но Колхида вече не съществува. Няма я от хилядолетия.

— Хилядолетия? — попита Пайпър. Принцесата изглеждаше на не повече от петдесет години, но в сърцето на Пайпър се загнезди лошо предчувствие за нещо, което Борей бе казал в Квебек.

— На колко години сте?

Принцесата се засмя.

— Една дама не бива да задава или отговаря на такъв въпрос. Нека само кажем, че... имигрирането в страната ми отне доста време. Но накрая моята покровителка успя да ме вкара вътре. Тя направи всичко това възможно. — Принцесата посочи с ръка магазина си.

Пайпър усети метален вкус в устата си.

— Твоята покровителка...

— О, да. Тя обаче не пуска всички. Само тези, които имат специални умения като мен. И държи на това входът да е през подземията, така че... хмм... да следи клиентелата ми. От време на време ме моли за някоя услуга. Да ти кажа, имайки предвид факта, че получих нов живот, това е най-добрата сделка, която съм правила от векове насам.

Трябва да бягаме — помисли си Пайпър. Трябваше да се измъкнат оттук.

Но още преди тя да изрази опасенията си, Джейсън извика:

— Я вижте какво намерих!

От една купчина дрехи втора употреба момчето извади червена тениска, досущ като тази, която той самият бе носил по време на училищното пътуване, като се изключеше това, че изглеждаше разкъсана от тигри.

Джейсън се намръщи.

— Защо това ми изглежда познато?

— Джейсън, тази тениска е като твоята — каза Пайпър, — а сега наистина трябва да се махаме.

Но не бе сигурна дали той изобщо може да я чуе, докато бе под влиянието на принцесата.

— Глупости — намеси се жената, — момчетата изобщо не са свършили. И да, миличък, тези ризи са популярни. Дадоха ми ги предишни клиенти. Тази, която си взел, определено ти отива.

Лио пък намери оранжева тениска на лагера на нечистокръвните с дупка по средата, сякаш оттам бе минало копие. До нея имаше бронзов нагръдник, прояден от ръжда — може би от киселина, — а също и разкъсана римска тога, оцапана с нещо, което подозрително напомняше засъхнала кръв.

— Ваше Величество — каза Пайпър, мъчейки се да контролира нервите си, — защо не разкажете на момчетата как сте предали семейството си? Убедена съм, че ще харесат тази история.

Думите й нямаха ефект върху принцесата, но момчетата се обърнаха, внезапно заинтригувани.

— Още истории? — попита въодушевено Лио.

— Това звучи яко! — съгласи се Джейсън.

Принцесата погледна Пайпър, подразнена.

— Ох — въздъхна тя, — хората правят чудни неща заради любовта, Пайпър. Самата ти добре знаеш това. Влюбих се в онова момче всъщност, защото твоята майка, Афродита, ми направи магия. Ако не беше тя... но пък човек не може да се сърди на една богиня, нали? — Тонът на принцесата бе красноречив: „Мога обаче да си го изкарам на теб“.

— Но онзи герой ви отведе от Колхида — спомни си Пайпър, — нали така, Ваше Величество? Той се ожени за Вас точно както обеща.

Погледът на принцесата почти накара Пайпър да се извини, но тя все пак не отстъпи.

— Първоначално да — призна Нейно Величество. — Изглеждаше сякаш той ще спази обещанието си. Но дори след като му помогнах да открадне съкровището на татко, той пак се нуждаеше от помощта ми. Докато бягахме, флотата на брат ми тръгна подире ни. Бойните му кораби ни изпревариха. Щеше да ни унищожи, но аз убедих брат ми да дойде на борда на нашия кораб, за да преговаряме. Той ми се довери.

— И вие го убихте. Убихте собствения си брат — довърши Пайпър. Тя си спомни ужасяващата история, както и името — ужасното име, започващо с буквата М.

— Какво? — размърда се Джейсън, за миг почти дошъл на себе си. — Убила е собствения си...

— Не — излая принцесата, — тези истории са лъжи. Новият ми съпруг уби брат ми заедно със своите копои, макар че нямаше да се справят без мен. Хвърлиха тялото му в морето и флотата трябваше да спре и да го намери, за да го погребат с подобаваща почит. Това ни позволи да се измъкнем. Направих всичко това за любимия си. За него. И той го забрави. Той ме предаде.

Джейсън все още изглеждаше притеснен.

— Какво е направил?

Принцесата вдигна разкъсаната тога пред гърдите на Джейсън, сякаш преценяваше дали да го убие, или не.

— Не знаеш ли историята, момко? А би трябвало. Все пак носиш неговото име.

— Язон — каза Пайпър, — но тогава вие... трябва да сте мъртва! Принцесата се усмихна.

— Както вече казах — нова страна, нов живот. Не съм безгрешна, признавам. Предадох народа си. Нареккоха ме предателка, лъжкиня, крадла и убийца. Но направих всичко от любов.

Тя се обърна към момчетата и ги погледна жално, пърхайки с клепки. Пайпър усети как магията ги залива, по-силна отвсякога.

— Не бихте ли направили и вие всичко от любов, милички?

— Естествено — каза Джейсън.

— Разбира се — отговори Лио.

— Момчета! — Пайпър безпомощно скръцна със зъби. — Не виждате ли коя е? Не се ли...

— Аз казвам да продължим — спокойно я прекъсна принцесата. — Доколкото си спомням, искахте да разберете колко струват духовете на бурята и сатира.

Лио обаче се разсея от уредите на втория етаж.

— Стига бе — извика той, — това да не е печ за оръжия?

Преди Пайпър да може да го спре, той скочи от ескалатора и се затича към голяма овална фурна, която приличаше на изключително мощно барбекю.

Когато го настигнаха, принцесата каза:

— Имаш вкус. Това е Н-2000, печ, направена от самия Хефест. Развива достатъчно висока температура, за да стопи божествен бронз и дори имперско злато.

Джейсън потръпна, сякаш е чул нещо познато.

— Имперско злато?

Принцесата кимна.

— Да, миличък. Като оръжието, което тъй хитроумно си скри в джоба си. За да се изкове правилно, имперското злато трябва да бъде осветено в храма на Юпитер на хълма Капитолия в Рим. Много мощен и рядък метал, но — досущ като римските императори — избухлив. Постарай се никога да не чупиш острието си. — Тя се усмихна мило. — Рим, разбира се, е от времената след моето, но аз подочух това-онова. А сега да ви покажа един от най-скъпите си предмети — златния трон. Хефест го изкова, за да накаже майка си, Хера. Седни в него и ще бъдеш хванат в капан.

Лио очевидно прие това като заповед и тръгна към трона като в транс.

— Лио, недей! — предупреди го Пайпър.

Той премигна.

— Колко искаш за двете?

— За трона — пет велики подвига. За пещта — седем години служба. А само срещу малко от силата ти... — Тя поведе Лио към секцията с уредите, като му казваше цената за различни предмети.

Пайпър не искаше да го оставя сам с нея, но трябваше да се опита да събуди Джейсън. Тя го дръпна настрана и му удари шамар.

— Ау — промърмори той сънено, — това пък за какво беше?

— Събуди се! — изсъска Пайпър.

— Какво имаш предвид?

— Тя те е омаяла с гласа си. Не го ли усещаш?

Той се намръщи.

— Изглежда готина.

— Не е готина! Дори не трябва да е жива! Тя е жената на Язон, героя, на когото си кръстен, и е живяла преди три хиляди години. Спомни си думите на Борей, че душите вече не са приковани в царството на Хадес! Не само чудовищата се съживяват. Тя се е върнала от отвъдното!

Джейсън поклати колебливо глава.

— Но тя не е призрак...

— Не, тя е нещо по-лошо! Тя...

— Деца? — принцесата се върна, а Лио я следваше като кученце.
— Ако нямате нищо против, да видим това, за което дойдохте. Това беше, нали?

Пайпър едвам сподави вика си. Изкушаваше се да извади кинжала си и да се изправи срещу вещицата сама, но не смяташе, че има шанс. В магазина Нейно Величество бе на своя територия, а приятелите ѝ бяха омагьосани. Пайпър дори не бе сигурна, че ще ѝ помогнат в битка. Трябваше да измисли нещо по-добро.

Взеха ескалатора надолу към основата на фонтана. За пръв път Пайпър забеляза два огромни бронзови слънчеви часовника, всеки от които с размера на трамплин. Единият бе разположени от северната, а другият — от южната страна на фонтана, вкопани в мраморния под. Огромните кафези стояха от източната и западната страна, а в най-далечния бяха духовете на бурята, натъпкани толкова плътно един до друг, че се въртяха като свръхконцентрирано торнадо. Пайпър не бе сигурна колко от тях са затворени в кафеза, но бяха десетки.

— Хей — извика Лио, — тренер Хедж изглежда добре!

Затичаха се към най-близкия кафез. Старият сатир бе сякаш вкаменен в мига, в който го бяха всмукали в небето над Големия каньон. Беше замръзнал, викайки, надигнал тоягата над главата си, сякаш нареждаше на класа да направи петдесет лицеви опори. Къдравата му коса стърчеше в различни посоки. Ако Пайпър се концентрираше върху определени детайли — яркооранжевото поло, козята брадичка, свирката на врата му, — можеше да си го представи като обикновен учител по физическо. От друга страна, рогцата на главата му и косматите кози крака с копита бяха трудни за пренебрегване.

— Да — каза принцесата, — винаги пазя стоката си в добро състояние. Сега можем да се разберем за цената, която искам за духовете и сатира. Продавам ги само в комплект. Ако се разберем, може да добавя към него и стъкленицата с лековита отвара и да си вървите с мир.

Тя погледна Пайпър лукаво.

— Така ще бъде по-добре, отколкото да се караме, нали, миличка?

Не ѝ вярвай — предупреди я глас в главата ѝ. Ако Пайпър бе права в предположението си коя всъщност е тази дама, мирът не беше опция. Сделката не бе възможна.

Всичко това беше номер. Но приятелите ѝ я гледаха, кимаха възторжено и оформяха с устни: „Кажида“. А Пайпър имаше нужда от повече време, за да помисли.

— Можем да преговаряме — каза накрая момичето.

— Супер — съгласи се Лио. — Казвай цената.

— Лио! — скастри го Пайпър.

Принцесата се изкикоти.

— Да кажа цената може би не е най-добрата стратегия за пазарене, момчето ми, но поне знаеш кога нещо е ценно. А свободата наистина е такава. Значи, ако искаш да пусна този сатир, който нападна духовете ми...

— Които нападнаха нас — прекъсна я Пайпър.

Нейно Величество сви рамене.

— Както казах, моята покровителка от време на време ми иска услуги. Да пратя духовете на бурята подир вас, за да ви отвлекат, бе

една от тях. Нямаше нищо лично, уверявам те. А и в крайна сметка вие дойдохте тук и сами! Така или иначе, вие искате да пусна сатира и да ви дам своите духове, които между другото са изключително ценни служители, — за да ги предадете на тиранина Еол. Това не ми звучи честно. Цената ще е височка.

Пайпър видя, че приятелите ѝ са готови да предложат и да обещаят всичко. Преди да могат да отговорят, тя използва последния си коз.

— Ти си Медея — каза тя на принцесата, — ти помогна на Язон да открадне Златното руно. Ти си един от най-отвратителните образи в гръцката митология. Джейсън, Лио, не ѝ вярвайте.

Пайпър вложи цялата сила, на която бе способна, в тези думи. Бе напълно искрена и това имаше някакъв ефект. Джейсън отстъпи от магьосницата.

Лио се почеса и се огледа, все едно се събуждаше от сън.

— Какво правехме?

— Момчета! — Принцесата разпери ръце дружелюбно. Диамантените и бижута блеснаха, а лакираните ѝ нокти се извиха като окървавените лапи на звяр — вярно е, аз съм Медея. Но истината е, че съм останала неразбрана. Пайпър, миличка, ти нямаш идея какво бе за нас, жените, в онези времена. Няхаме никакви права, често дори не можехме да изберем сами съпрузите си. Но аз бях различна. Бях независима и избрах да стана магьосница. Нима това е лошо? Споразумях се с Язон — в замяна на любовта му щях да му помогна да открадне руното. Това беше честна сделка. И той стана прочут герой! Без мен щеше да умре никому неизвестен по бреговете на Колхида.

Джейсън изсумтя.

— Но тогава ти наистина си умряла преди три хиляди години. И си дошла от отвъдното?

— Смъртта вече няма власт над мен, млади полубоже — прошепна Медея. — Благодарение на моята покровителка съм тук от плът и кръв.

— Значи си се преродила — премигна Лио — като чудовище?

Медея разпери пръсти, а ноктите ѝ задимяха като нагорещена ютия, полята с вода.

— Вие изобщо си нямате идея какво всъщност става, нали, милички? Нещата не се изчерпват с едно просто пробуждане на

чудовищата от Тартара. Покровителката ми знае, че гигантите и демоните не са най-силните ѝ слуги. Аз съм смъртна. Аз се уча от грешките си. И сега, веднъж върнала се към живота, няма да бъда измамена отново. Ето моята цена...

— Момчета — каза Пайпър, — Язон изоставил Медея, понеже тя била луда и кръвожадна.

— Лъжи! — извика принцесата.

— На връщане от Колхида корабът на Язон се спрял в друго царство и той зарязал Медея. Оженил се за местната княгиня.

— След като му родих две деца! — извика Медея. — И той пак ме измами? Това редно ли е според вас?

Джейсън и Лио поклатиха глава, но Пайпър не бе свършила.

— Може и да не е било редно — продължи тя, — но какво да кажем за отмъщението на Медея? Тя убила собствените си деца, за да отмъсти на Язон. След това отровила съпругата му и напуснала царството.

Медея изръмжа.

— Нелепица, измислена, за да съсипе името ми! Тълпа коринтяни уби децата ми и ме прогони! А Язон не стори нищо, за да ни защити. Той ми отне всичко. Така, че да, аз се промъкнах в замъка и отрових скъпата му женичка. И това беше честно. Такава бе цената, която той плати за измяната си.

— Ти си луда — каза Пайпър.

— Аз съм жертва! — заяви Медея. — Умрях с почернени мечти! Но това вече е в миналото. Вече знам, че героите не заслужават доверие. Когато дойдат да искат съкровища, ще трябва да си платят за тях. Особено ако носят името на омразния ми мъж!

Фонтанът почервения. Пайпър изтегли кинжала си, но ръката и трепереше твърде силно.

— Джейсън, Лио. Време е да си ходим. *Веднага!*

— Преди да сте свършили работа? — попита Медея. — И какво ще стане тогава с приключението ви, момчета? Хайде, като за вас цената ще е ниска. Знаете ли, че този фонтан е вълшебен? Ако мъртвец падне в него, дори да е насечен на късове, ще излезе от водите напълно здрав, дори по-силен отпреди.

— Сериозно? — попита Лио.

— Тя лъже! — каза Пайпър. — Това е една от старите ѝ лъжи. Така бе измамила, ако не се лъжа, един цар. Убедила дъщерите му да го съсекат, така че да излезе от фонтана млад и силен, но той си останал мъртъв.

— ГЛУПОСТИ! — изкрещя Медея и Пайпър долови мощта на магията ѝ във всяка сричка. — Лио, Джейсън, ето цената ми. Защо вие двамата не се сбиете? Ако някой от вас бъде ранен или дори убит, няма проблем. Ще го хвърлим във фонтана и той ще се върне като нов. А и вие нямате търпение да се сбиете, нали? Та вие се мразите!

— Момчета, не! — викна Пайпър. Но двамата вече се гледаха така, сякаш са осъзнали действителните си чувства един към друг.

Пайпър никога не се бе чувствала толкова безпомощна. Сега разбра каква е магията в действителност. Винаги си я бе представяла като вълшебни пръчки и огнени топки, но това тук беше много, много по-лошо. Медея не разчиташе на отварите и отровите си. Най-могъщото ѝ оръжие бе гласът.

Лио изръмжа.

— Джейсън винаги е голямата звезда. Всички забелязват него и ме възприемат като негов придатък.

— Ти си един обикновен дразнител, Лио — презрително каза Джейсън. — Никога не приемаш нещата насериозно. И не те бива за нищо. Дори не можеш да оправиш тъпия дракон.

— Спрете! — умолително извика Пайпър, но и двамата изтеглиха оръжията си. Джейсън — златния меч, Лио — чук от колана си.

— Остави ги, Пайпър — каза Медея, — правя ти услуга. Нека това свърши тук и сега. Така изборът ти ще стане много по-лесен. Енкелад ще бъде доволен. Баща ти ще се върне при теб. Днес. Още днес.

Омайният глас на Медея не можеше да я очарова, но въпреки това магьосницата бе повече от убедителна. Да върне баща си? Още днес? Въпреки всичко Пайпър искаше това. Толкова много искаше да върне баща си, че я болеше.

— Ти работиш за Енкелад? — попита тя.

Медея се изсмя.

— За гигант? Никога. Но служа на нещо по-велико — покровителка, чиято сила дори не можеш да си представиш. Върви си,

щерко на Афродита. Няма нужда да умираш с тях. Спаси се, спаси и баща си. Върви си.

Лео и Джейсън оставаха втренчени един в друг, но изглеждаха несигурни, объркани. Сякаш чакаха нещо. Част от тях не бе покорена, обнадежди се Пайпър. Това, което искаше Медея, бе против самата им природа.

— Чуй ме, момиче! — Медея извади един диамант от огърлицата си и го хвърли във водните пръски от фонтана. След като премина през многоцветната светлина, Медея каза:

— О, Ирида, богиньо на дъгата, покажи ми офиса на Тристан Маклийн.

Мъглата проблесна и Пайпър видя кабинета на баща си. Зад бюрото по телефона говореше Джейн, секретарката на татко ѝ, облечена в тъмен бизнес костюм, с опъната на кок коса.

— Здравей, Джейн — каза Медея.

Джейн спокойно остави телефона настрана.

— Мадам, как мога да ви помогна? Здравсти, Пайпър.

— Ти... — Пайпър бе толкова бясна, че не можеше да говори.

— Да, миличка — потвърди опасенията ѝ Медея, — секретарката на татко ти. Лесна за манипулиране. Има подреден ум за смъртна, но много посредствен.

— Благодаря ви, мадам — отговори Джейн.

— За нищо — усмихна се Медея. — Просто исках да те поздравя, Джейн. Да убедиш господин Маклийн да напусне града така бързо, да вземе самолета до Оукланд, без да предупреди медиите или полицията — отлична работа! Никой не знае къде е. Да му кажеш, че животът на дъщеря му зависи от това — това вече бе хитро.

— Да — съгласи се Джейн с безжизнен тон, сякаш говореше насън. — Беше лесно да го убедя, щом повярва, че Пайпър е в опасност.

Пайпър погледна към кинжала си. Острието потръпна в ръката ѝ. Не можеше да го използва по-добре от Хубавата Елена, но видя отражението си. Беше обикновено момиче. Без никакъв шанс за победа.

— Имам нови заповеди за теб, Джейн — каза Медея. — Ако момичето ме слуша, за господин Маклийн ще настъпи моментът да се прибере у дома. Може ли да скалъпиш някаква история за отсъствието

му за всеки случай? О, и... миличка, намери му психиатрична клиника. Бедният човечец ще има нужда от такава.

— Да, мадам. Живея, за да ви служа.

Образът изчезна и Медея се обърна към Пайпър.

— Виждаш ли?

— Ти си примамила татко в капан — промълви Пайпър, — ти си помогнала на гиганта...

— Стига, миличка. Ще получиш инфаркт. Подготвих отмъщението си години наред — много преди да ме върнат към живота. Както вече казах, аз съм пророчица. Мога да предвиждам бъдещето не по-зле от вашия малък оракул. Преди години, когато все още страдах в Полята на Мъченията, получих видение за седемте героя от така нареченото велико пророчество. Видях твоя приятел Лио там и се досетих, че един ден той ще бъде неприятен враг. Подшушнах това на моята покровителка и тя успя да се поразбуди... дотолкова, че да го посети.

— Майката на Лио — пое си дъх Пайпър. — Лио, чуваш ли? Тя е уредила смъртта на майка ти!

— Аха — изпъшка замаян Лио. Сетне погледна чука си намръщен. — Значи просто трябва да нападна Джейсън? Така ли? И няма риск?

— Никакъв — обеща му Медея. — Джейсън, удари го с всичка сила. Покажи, че си достоен да носиш името на моя съпруг.

— Не! — заповяда им Пайпър и направи последния си ход. — Джейсън, Лио, тя ви мами. Свалете оръжията.

Магьосницата вдигна очи нагоре.

— Хайде, момиче. Ти не си ми равна. Та аз съм обучена от леля си, безсмъртната Цирцея. Мога да подлудявам мъжете или да ги лекувам само с гласа си. Какъв шанс имат тези жалки геройчета пред мен? Хайде, момчета! Избийте се! Избийте се сега!

— Джейсън, Лио, чуйте ме — Пайпър вложи в гласа си цялата емоция, на която бе способна. От години се бе мъчила да крие слабостите си, но сега разкри всичко: страха си, отчаянието си, гнева си. Знаеше, че с това подписва смъртната присъда на баща си, но не можеше да остави приятелите си да се убият един друг. — Медея ви очарова с гласа си. Това е нейната магия. Вие сте най-добри приятели.

Никога не бихте се наранили. Бийте се, но не един с друг! Бийте се с нея!

Те се поколебаха.

Пайпър почувства как магията се разваля.

Джейсън премигна.

— Лио... аз щях... да те промуша?!

— Мама, нещо за мама... — Лио се намръщи, след което се обърна към Медея. — Ти работиш за дамата от прах. Ти си я изпратила в магазина — той вдигна ръка. — Този чук е за теб, госпожо.

Медея изръмжа като звяр.

— Значи ще стане по трудния начин.

Тя натисна част от мозайката на пода и сградата се разлюля. Джейсън замахна с меч си към Медея, но тя се превърна в пушек и се появи в основата на ескалатора.

— Бавен си, геройче — изсмя се тя, — но можеш да изкараш яда си на домашните ми любимци!

Преди Джейсън да успее да тръгне срещу нея, слънчевите часовници от двата края на фонтана се отвориха. От тях изпълзяха два крилати златни дракона, всеки от които с размера на вагонетка. Не бяха гигантски като Фестус.

Но бяха достатъчно големи.

— Ето за какво били кошарите — каза Лио мрачно.

Драконите разпериха криле и започнаха да съскат. Пайпър усети зноя, който се излъчваше от блестящите им люспи. Единият я погледна с блестящи оранжеви очи.

— Не ги гледайте в очите! — предупреди Джейсън. — Иначе ще ви парализират.

— Вярно е! — Медея спокойно се изкачваше с ескалатора, облежната на плъзгащите се перила, докато наблюдаваше ставащото. — Миличките са с мен от доста време. Това са слънчеви дракони — подарък от моя дядо, Хелиос. Когато избягах от Коринт, те теглеха колесницата ми. А сега ще ви убият. Как се повтаря историята само...

Драконите нападнаха. Джейсън и Лио се изправиха срещу тях. Пайпър бе изумена от смелостта на момчетата, а също и от уменията им. Бяха като отбор, работил заедно в продължение на години.

Медея почти бе стигнала до втория етаж, където се намираха разнообразните ѝ оръжия.

— А, не, няма да стане — изръмжа Пайпър и се спусна след нея.

Когато Медея я забеляза, започна да се катери с всичка сила. Беше бързичка за баба на три хиляди години. Пайпър се катереше с все сили, прескачаше по три стъпала наведнъж и пак не можеше да я настигне. Медея не спря на втория етаж. Тя се качи на следващия ескалатор и продължи да се изкачва нагоре.

Отварите. Естествено, че щеше да използва тях. Тя беше известна отровителка.

Отдолу битката бушуваше. Лио надуваше свирката си, а Джейсън се мъчеше да привлече вниманието на драконите с виковете. Пайпър не се осмели да погледне натам. Не и докато тичаше с кинжал в ръка. Представи си и как пада и се самонамушква с него. Това щеше да бъде голям подвиг наистина.

Сграбчи един щит от въоръжен манекен на третия етаж и продължи да се катери. Представи си, че тренер Хедж крещи в ума ѝ, точно както в часовете по физкултура: „Хайде, Маклийн! Това ли ти е катеренето!“.

Стигна горния етаж, дишайки тежко, но бе закъсняла. Медея беше вече при гишето с отрови. Магьосницата взе синята стъкленица, оформена като лебед — тази, в която съхраняваше смъртоносната отрова, — и Пайпър направи единственото нещо, което ѝ хрумна. Метна щита по нея.

Медея се обърна с триумфална усмивка тъкмо навреме, за да бъде ударена от двайсеткилограмово метално фризби. Тя залитна и събори гишето. Стъклениците западаха от рафтовете. Когато се изправи, дрехата и бе оцапана в няколко различни цвята. Много от петната бяха започнали да димят или блестят.

— Глупачка! — извика Медея. — Имаш ли представа какво ще стане от смесването на толкова различни отвари?

— Ще умреш? — попита Пайпър с надежда.

Килимът в краката на Медея започна да дими. Тя се закашля, а лицето ѝ се сви от болка... или се преструваше?

Отдолу Лио извика:

— Джейсън, помощ!

Пайпър рискува да хвърли един поглед към тях и почти заплака. Един от драконите бе приковал Лио към пода и оголил зъби, готов да

нанесе последен удар. Джейсън бе на другия край на стаята, увлечен в битка с другия дракон, твърде далеч, за да помогне.

— Обрече на гибел всички ни! — изпищя Медея. От килима се издигаше зловонен пушек, от които блеснаха искри. Щандът с дрехи пламна.

— Имаме броени мигове, преди тази смес да обхване сградата и да унищожи всичко. Няма време...

ПРАС!

Стъкленият таван се пръсна и бронзовият дракон Фестус се спусна в супермаркета сред дъжд от многоцветни стъкла. Той долетя до мястото на битката и сграбчи по един слънчев дракон в лапа. Едва сега Пайпър оцени по сила и достойнство техния метален приятел.

— Това е моето момче! — извика Лио.

Фестус отлетя до преддверието и изхвърли слънчевите дракони в ямите, от които бяха изпъззели. Лио се спусна до фонтана и натисна мраморния бутон, с което слънчевите часовници се затвориха. Те потрепераха от ударите на драконите, опитващи се да излязат, но поне за момента чудовищата оставаха пленени.

Медея изруга на някакъв древен език. Целият четвърти етаж гореше, а въздухът бе пълен със зловония. Дори при разбития покрив Пайпър усещаше как горещината се засилва. Тя се отдалечи до края на перилата, насочила кинжал срещу Медея.

— Няма да бъда изоставена отново! — магьосницата коленичи и хвана червената стъкленица, която някак си бе оцеляла. — Искаш паметта на приятеля си? Вземи ме със себе си!

Пайпър погледна зад нея. Лио и Джейсън бяха яхнали Фестус. Бронзовият дракон хвана двете клетки със сатира и духовете на бурята с нокти, докато размахваше могъщите си криле, и започна да се издига. Сградата потрепери. По стените се издигаха огън и пушек. Всичко започна да се топи, въздухът стана отровен.

— Няма да се справите без мен! — предупреди ги Медея. — Твоето момче ще си остане в неведение, а татко ти ще умре! Вземете ме със себе си!

За миг Пайпър бе изкушена. Тогава обаче видя мрачната усмивка на Медея. Магьосницата бе толкова уверена в силите си, че бе сигурна в успеха на всяка своя сделка. Убедена беше, че може да се измъкне винаги.

— Не и днес, вещице! — Пайпър скочи. Тя падаше само за секунда, преди Джейсън и Лио да я хванат и да я качат на дракона. Чу яростния писък на Медея, докато се издигаха от разбития покрив в посока към Чикаго.

А после магазинът избухна.

XXIX. ЛИО

Час по час Лио продължаваше да поглежда назад. Той почти очакваше да види как зад тях се появяват слънчевите дракони, впрегнати в летяща колесница, от която луда продавачка ги цели с магически отвари. За щастие нищо такова не се случи.

Насочи дракона на югозапад. Постепенно димът от горящия магазин изчезна в далечината, но Лио не можа да се отпусне, докато предградията на Чикаго не отстъпиха пред заснежени поля, а слънцето не започна да залязва.

— Добра работа, Фестус. — Той потупа металния врат на дракона. — Беше страхотен.

Драконът потръпна. От ушите му изхвъркнаха някакви части и се затъркаляха по шията му.

Лио се намръщи. Това не му харесваше. Ако контролният диск отново се разваляше... не, дано да беше нещо дребно. Нещо, което да може да поправи.

— Ще те стегна при следващото кацане — обеща му Лио. — Заслужи си малко машинно масло и сос „Табаско“.

Драконът завъртя зъби, но дори това прозвуча немошно. Той летеше с прилична скорост, разперил криле, за да хване вятъра, но носеше тежък товар. В ноктите му имаше две клетки, а на гърба му — трима души. Колкото повече мислеше върху това, толкова по-разтревожен ставаше Лио. Дори металните дракони си имаха своите ограничения.

— Лио? — потупа го Пайпър по рамото. — Добре ли си?

— За безмозъчно зомби, да — той се надяваше да не изглежда толкова глупаво, колкото се чувстваше. — Благодаря, че ни спаси, красавице. Ако не ме беше измъкнала от това заклинание...

— Не се безпокой за това — каза Пайпър.

Но Лио се безпокоеше, и то много. Чувстваше се ужасно заради лекотата, с която Медея го бе насъскала срещу най-добрия му приятел. А и тези думи — че Джейсън винаги е звездата и няма нужда от него

— не бяха дошли от нищото. Понякога Лио наистина се чувстваше така, но не беше горд от това.

Онова, което го притесняваше най-вече, бяха новините за майка му. Медея бе видяла бъдещето в Подземния свят. Ето как нейната покровителка, жената в дрехи от пръст, бе дошла в магазина преди седем години, за да го уплаши, за да го съсипе. Майка му бе умряла заради нещо, което той можеше да направи. Някой ден. По някакъв странен начин вината за смъртта ѝ бе негова, макар да нямаше нищо общо с огнените му сили.

Когато оставиха Медея в онзи избухващ магазин, Лио се бе почувствал прекалено добре. Надяваше се тя да не се е измъкнала. Надяваше се да е попаднала отново в Полята на мъченията. Там ѝ бе мястото.

Но и тези мисли не го караха да се чувства горд или благороден.

А ако душите на умрелите можеха да напускат Подземното царство... дали не бе възможно да си върне мама?

Опита се да забрави тази идея. Тя бе в стила на д-р Франкенщайн. Не беше естествено. Не беше редно. Медея наистина се бе върнала към живота, но тя не бе напълно човек с пушешките си нокти, блестяща глава и...

Не, майка му си бе отишла. Да мисли другояче, щеше да го подлуди. Но мисълта продължи да го притеснява като ехо от гласа на Медея.

— Скоро ще трябва да кацнем — предупреди той приятелите си. — След няколко часа може би, за да сме сигурни, че Медея не ни следва. Не смятам, че Фестус ще може да лети още дълго.

— Да — съгласи се Пайпър, — а и тренер Хедж сигурно ще иска да се измъкне от кафеза си. Въпросът е накъде отиваме.

— Към залива на Сан Франциско? — предположи Лио. Спомените му от магазина бяха мъгляви, но бе сигурен, че Медея бе споменала нещо за Оукланд.

Пайпър не отговори и Лио се зачуди дали не е казал нещо лошо.

— Татко ти — намеси се Джейсън. — Нещо е станало с него, нали? Хванали са го в капан.

Пайпър си пое трепереща дъх.

— Вижте, Медея каза, че и двамата ще умрете там. Освен това, дори ако отидем там, заливът на Сан Франциско е огромен! Първо

трябва да намерим Еол и да му оставим духовете на бурята. Борей каза, че той единствен може да ни каже накъде трябва да вървим.

Лио изсумтя.

— И как точно се очаква да намерим Еол?

Джейсън се приведе напред.

— Нима не го виждате? — той посочи пред тях. Лио не видя нищо друго, освен облаци и светлините на няколко градчета в сумрака.

— Какво? — попита Лио.

— Това... каквото и да е то — отговори Джейсън, — във въздуха.

Лио погледна назад. Пайпър бе също толкова объркана колкото него.

— Аха — каза Лио, — може ли да бъдеш малко по-конкретен? „Каквото и да е то“ не ми помага особено.

— Като следа от самолет е — поясни Джейсън, — само че блести. Вижда се слабо, но е там. Следваме го от Чикаго досега, затова сметнах, че и ти го виждаш.

Лио поклати глава.

— Може би Фестус го вижда. Дали е дело на Еол?

— Ами, магическа следа във въздуха е — каза Джейсън, — а Еол е богът на ветровете. Мисля, че е усетил, че му носим затворниците, и ни показва накъде да летим.

— Или ни води в друг капан.

Тонът ѝ притесни Лио. Не звучеше просто нервна. Звучеше отчаяна, сякаш съдбата им вече е решена, и то по нейна вина.

— Пайпс, добре ли си? — попита той.

— Не ме наричай така.

— Добре. Но ти не харесваш нито едно от имената, които ти измислям. Виж, ако татко ти е в беда и можем да помогнем...

— Не можете — каза тя. Гласът ѝ потрепери. — Виж, уморена съм. Ако нямаш нищо против...

Тя се облегна към Джейсън и затвори очи.

Добре — каза си Лио, — ясно е, че не ѝ се говори.

Известно време летяха в тишина. Фестус очевидно знаеше накъде отиват. Той следваше маршрута си и внимателно се наклони на югозапад. Лио се надяваше, че натам е крепостта на Еол. Още един бог на вятъра и — вероятно — на лудостта.

Лио *нямаше* търпение до срещата им.

Твърде много мисли го тормозеха, за да може да заспи, но сега, когато не бе в непосредствена опасност, тялото му си искаше своето. Беше напълно изтощен. Монотонното плющение на драконовите криле накара клепачите му да натежат. Главата му заклюма.

— Я си дремни — каза му Джейсън, — всичко ще е наред. Дай ми юздите.

— Нее, добре съм.

— Лио — настоя Джейсън, — ти не си машина. Освен това аз единствен виждам следата. Така ще мога да следя за маршрута.

Очите на Лио се затвориха сами.

— Добре де. Само мъничко...

Той не довърши изречението си, а клюмна върху топлия врат на дракона.

В съня си чу прациящ глас, идващ сякаш от старо радио.

— Ало? Това чудо работи ли?

Погледът на Лио се проясни. Донякъде. Всичко бе сиво и размазано, а картината трептеше, сякаш сигналят прекъсваше. Досега не бе имал подобен сън.

Намираше се в нещо като работилница. С крайчеца на окото си виждаше триони, метални стругове, кутии с инструменти. До една от стените весело грееше печ.

Това обаче не бе печта на лагера — беше твърде голяма. Не бе и бункер девет — беше много по-топла и уютна от него. А и очевидно бе обитавана.

Тогава Лио осъзна, че нещо пречи на изгледа — нещо огромно и космат, и толкова близко, че Лио трябваше да кръстоса очи, за да го види.

Беше гигантско грозно лице.

— Света майко! — извика той.

Лицето се отдръпна и застана на фокус. Към него гледаше брадат мъж, облечен в син работен комбинезон. Лицето му беше подуто и покрито с ранички, сякаш са го жилили милион пчели или са го влачили по земята. Или и двете.

— Хмм — каза мъжът, — свети татко, момчето ми. Надявам се, че виждаш разликата.

Лио премигна.

— Хефест?

Да се озове за пръв път в присъствието на баща си, трябваше да го остави занемаял или изпълнен с благоговение. Нещо такова. Но след последните няколко дни, в които бе срещнал циклопи, луда магьосница и клозетно лице, Лио почувства само раздразнение.

— А, сега реши да се появиш, така ли? — извика той. — След петнайсет години? Много як татко си, брадатко! Защо реши да си навреш грозния нос в сънищата ми?

Богът повдигна вежда. Една искрица подпали част от брадата му. После отметна глава и се засмя толкова силно, че инструментите задрънкаха по местата си.

— Звучиш точно като майка си — каза Хефест. — Есперенца ми липсва.

— Мъртва е от седем години — потрепери гласът на Лио. — Не че ти пука.

— Пука ми, момче. И за двама ви.

— Ами? Затова ли те виждам за първи път днес?

Богът изръмжа, но изглеждаше повече притеснен, отколкото ядосан. Той извади един миниатюрен мотор от джоба си и започна разсеяно да оправя буталата му — точно както правеше Лио, когато бе изнервен.

— Не мога да се оправям с децата — призна богът — и с хората по принцип. Даже с всички форми на органичен живот, ако трябва да бъда съвсем честен. Мислех да ти се обадя на погребението на майка ти. Тогава ти беше в пети клас... и направи един проект — пистолетче за дартс, задвижвано с пара. Беше много впечатляващо.

— Ти си го видял?

Хефест посочи към най-близката маса с инструменти. Върху нея блестящо бронзово огледало показваше размазания образ на Лио, който спеше върху гърба на своя дракон.

— Това аз ли съм? — изуми се Лио. — Спя си на дракона, сънувам и се гледам... как сънувам?

Хефест се почеса по брадата.

— Сега ме обърка. Но да, това си ти. Винаги те наглеждам, синко. Но да говоря с теб... хм, това е различно.

— Ти си уплашен — каза Лио.

— В името на всички шайби и зъбци! — извика божеството. — Разбира се, че не!

— Да, уплашен си. — Лио вече не бе ядосан. Години наред бе мислил какво ли би казал на баща си, ако някога го срещне. Как ще му се скара, задето го е изоставил. Но сега, докато гледаше бронзовото огледало, Лио се замисли как баща му го е наблюдавал да расте през всичките тези години и дори се е радвал на глупавите му научни експерименти.

Това вероятно не променяше факта, че Хефест е идиот, но Лио разбра защо е такъв. Разбираше какво е да бягаш от хората, да не се чувстваш част от групата. Знаеше какво е да се криеш в работилницата си, вместо да се опиташ да разбереш... органичните форми на живот.

— Така — изръмжа обаче на глас, — значи следиш всичките си деца? Имаш дванайсет само в лагера. Как изобщо... няма значение. Не искам да знам.

Хефест май се изчерви, но лицето му и така си бе толкова червено, че трудно можеше да се каже дали е така.

— Боговете не са като смъртните, момчето ми. Ние можем да съществуваме на много места едновременно — там, където хората ни се молят, където нашата сфера на влияние е силна. Всъщност е рядкост цялата ни същност да е на едно място. Тогава приемаме истинския си вид. Ставаме опасни и толкова могъщи, че можем неволно да унищожим всеки смъртен, който ни погледне. Така че... да, имаме много деца. И като сложиш различните аспекти — гръцки и римски... — пръстите на бога замръзнаха над двигателя. — Тъ, исках да кажа, че да си бог е трудна работа. И да, наглеждам всичките си деца. Но най-вече теб.

Лио бе почти сигурен, че Хефест едва не се е изпуснал да издаде нещо важно, но не бе сигурен какво.

— А защо се свързваш с мен сега? — попита Лио — мислех, че боговете са замлъкнали.

— Така е — смръщи вежди Хефест. — Така заповяда Зевс. Странна работа дори за него. Блокира всички видения, сънища и съобщения по Ирида от и за Олимп. Хермес умира от скука, защото не може да достави пощата. Добре че аз си държа стария пиратски приемник.

Хефест потупа една машина на масата. Приличаше на комбинация между сателитна чиния, шестцилиндров двигател и кафемашина. Всеки път, когато Хефест докоснеше машината, сънят на Лио потрепваше и сменяше цвета си.

— Ползвах го по време на Студената война — спомни си богът с умиление. — Радио „Свободен Хефест“. Ех, какви времена бяха. Най-често каналът беше платен, да си призная, или го ползвах за вирусни мозъчни видеопрограми...

— Вирусни мозъчни видеопрограми?

— Но ето, че сега отново ми влезе в употреба. Ако Зевс знаеше, че ти се обаждам, щеше да стане лошо.

— Той защо се държи като идиот?

— Хм. Ами, много е добър в това, момчето ми. — Хефест го наричаше „момчето ми“, сякаш Лио бе дразнеща част от машина — допълнителна чистачка например, — която няма ясна цел, но която Хефест не иска да изхвърли, тъй като може да му потрябва някога.

Това не беше много мило, но пък и Лио не бе сигурен, че иска да го наричат „синко“. И че той самият иска да нарича този непохватен грозник „татко“.

Хефест се умори от двигателя си и го метна през рамо. Преди да падне, от него изскочиха крила на хеликоптер, които го отнесоха до кофата за боклук.

— Втората война с титаните — каза Хефест. — Струва ми се, че тогава Зевс се ядоса. Боговете бяхме... хм, унижени. Не знам как другояче да го кажа.

— Но вие спечелихте — каза Лио.

Богът изсумтя.

— Спечелихме, защото героите от... — той се поколеба, сякаш отново се възпря да не изпусне поверителна информация — от лагера на нечистокръвните поеха нещата в свои ръце. Спечелихме, защото децата ни победиха в нашите битки, защото бяха по-умни от нас. Ако разчитахме на Зевсовия план, щяхме да свършим в Тартара, смазани от Тифон. Кронос щеше да спечели. Бе достатъчно зле, че смъртните спечелиха нашата война, но когато онова хлапе, Пърси Джаксън...

— Изчезналото момче!

— Аха. Същото. Когато Джаксън прояви нахалството да откаже предложеното му безсмъртие и да ни каже да си гледаме децата... Ей,

не исках да те обидя.

— Как мога да се обидя? Продължавай да не ми обръщаш внимание, спокойно.

— Много мило от твоя... — Хефест се намръщи, после въздъхна. — Това беше сарказъм, нали? Машините не проявяват сарказъм. Поне в повечето случаи. Затова не го разбирам. Исках обаче да кажа, че боговете бяха посрамени от смъртните. Разбира се, бяхме благодарни. Но после се вкиснахме. Ние сме богове, все пак. Трябва да ни се възхищават, да искат да са като нас, да се плашат от нас...

— Дори когато грешите?

— Особено тогава! А Джаксън отказа дара ни, сякаш да си смъртен е по-хубаво, отколкото да си бог... Това вкисна Зевс окончателно. Реши, че трябва да се върнем към традиционните си ценности. Боговете трябва да бъдат уважавани. Можем да гледаме, но не и да посещаваме децата си. Олимп беше затворен. Поне това бяха част от аргументите му. И разбира се, беше чул, че отвратителни неща се пробуждат под земята.

— Имаш предвид гигантите? Чудовищата, които се възраждат веднага? Мъртвите, които се надигат от гроба? Тези дреболии?

— Да, момчето ми. — Хефест завъртя едно копче на пиратския си предавател. Сънят на Лио светна във всички цветове, но лицето на бога бе толкова изранено и зачервено, че Лио си пожела отново да стане черно-бял.

— Зевс мисли, че може да върне нещата постарому — каза богът, — да приспи Земята отново, ако и ние притихнем. Никой от нас не вярва в това. И не ме е срам да призная, че не сме готови за още една война. Едва оцеляхме при сблъсъка с титаните. Ако нещата наистина се повтарят, то това, което идва, е още по-лошо.

— Гигантите! — сети се Лио. — Хера каза, че героите и боговете трябвало да се обединят, за да ги спрат. Вярно ли е това?

— Мм. Мразя, когато мама е права, но в случая е така. Тия гиганти се убиват много трудно, момчето ми. Те са различна порода.

— Порода? Това да не са ти състезателни коне?

— Ха! — отвърна богът. — По-скоро бойни кучета. Виждаш ли, в началото всичко било сътворено от едни и същи родители — Гея и Уран, Земята и Небето. Те имали четири поколения деца — титаните, върховните циклопи и така нататък. Но после Кронос, господарят на

титаните, посякъл баща си Уран с коса и завладял света. После дошли боговете, децата на титаните, които ги победили. Но това не бил краят. Земята родила още една порода деца, но този път техен баща не бил Уран, а Тартар — духът на вечната бездна, най-мрачното и зло място в Подземния свят. Тези деца, гигантите, били създадени по една-единствена причина — да отмъстят за титаните. Те се надигнали да унищожат Олимп... и едва не го направиха.

Брадата на Хефест започна да пуши. Той разсеяно изгори пламъците.

— В момента проклетата ми майчица играе една идиотска ужасно опасна игра. Но е права за едно: Вие, полубоговете, трябва да се обедините. Само така очите на Зевс ще се отворят. Само така Олимп ще бъде убеден, че трябва да приеме помощта ви. И само така ще можем да победим това, което идва. Ти имаш голяма роля в цялата тази история, Лио.

Очите на бога бяха втренчени в нищото. Лио се зачуди дали той наистина може да е на няколко места едновременно. Къде ли още бе сега? Може би гръцкият му аспект оправяше някоя кола или беше на среща, а римският гледаше мач и си поръчваше пица. Лио се опита да си представи какво е да имаш няколко личности. Надяваше се да не е наследствено.

— Но защо аз? — попита той и веднага щом го каза, усети още въпроси да напират в него. — Защо ме призна сега? Защо не, когато бях на тринайсет, както се предполага, че е редно? Или на седем, преди мама да умре? Защо не ме намери по-рано? Защо не ме предупреди за всичко това?

Ръката на Лио пламна.

Хефест го погледна тъжно.

— Това бе най-трудно, момчето ми. Да оставя децата си да се оправят сами. Ако им се бях месил, нещата нямаше да се получат. Мойрите щяха да се погрижат за това. А колкото до признаването... ти си специален, момчето ми. Моментът трябваше да бъде избран внимателно. Бих искал да ти разкажа повече, но...

Сънят на Лио стана неясен. За миг се превърна в предаването „Колелото на късмета“^[1].

После Хефест отново се появи на фокус.

— Проклятие! — изруга той. — Не мога да говоря още дълго. Зевс долавя нелегалния сън. Той все пак е повелител на въздуха, а в това число и на звуковите вълни. Само чуй това, момчето ми: Твоята роля е важна! Приятелят ти Джейсън е прав — огънят е дарба, не проклятие. Не бих дал това умение на всекиго. Те няма да се справят с гигантите без теб, а още по-малко с господарката им. Тя е по-лоша от кой да е бог или титан.

— Коя е тя? — попита Лио.

Хефест се намръщи. Образът му стана още по-неясен.

— Казах ти вече, сигурен съм в това. Бъди сигурен — по пътя ще изгубиш някои приятели и някои ценни инструменти. Но вината за това няма да е твоя, Лио. Нищо не е вечно, дори най-хубавите машини. А и всичко може да се ползва наново.

— Какво имаш предвид? Не ми харесва как звучи.

— И не трябва — образът на Хефест вече едва се различаваше, беше петно в мацаница, — само се пази от...

Сънят на Лио се върна към „Колелото на късмета“ точно когато то удари банкрут и публиката извика разочаровано: „Еее!“.

После Лио се събуди и чу писъците на Джейсън и Пайпър.

[1] Популярно телевизионно шоу в САЩ. — Бел.пр. ↑

XXX. ЛИО

Пропадаха в пълен мрак. Все още бяха върху гърба на дракона, но повърхността му беше студена. Рубинените му очи бяха потъмнели.

— Не отново! — извика Лио. — Не може да падаш отново!

Едвам се задържахше върху Фестус. Вятърът жилеше очите му, но Лио пак успя да отвори панела на врата на дракона. Закрепи прекъсвачите и дръпна жиците. Крилата на дракона плеснаха веднъж, но Лио долови миризмата на изгорял бронз. Системата за управление бе прегоряла. Фестус нямаше сила да продължи да лети, а докато бяха във въздуха, Лио не можеше да се добере до основния контролен панел на главата на дракона. Докато автоматонът пропадеше спираловидно към земята, видяха, че под тях проблясват светлините на някакъв град. Имаха броени секунди, преди да се разбият.

— Джейсън! — извика той. — Взимай Пайпър и отлитайте!

— Какво?

— Трябва да намалим товара! Може и да успея да рестартирам Фестус, но тежестта му идва в повече!

— Ами ти? — попита Пайпър. — Ако не успееш да го рестартираш...

— Ще се оправя — извика в отговор Лио, — просто ме следвайте до земята! Тръгвайте!

Джейсън хвана Пайпър през кръста. И двамата разкопчаха коланите си и за миг отлетяха във въздуха.

— Сега — каза Лио — сме само ние двамата, Фестус. И двата тежки кафеза. Ще се справиш, момчето ми!

Лио говореше на дракона, докато работеше по него, въпреки че падаха с все по-голяма скорост. Виждаше как приближават светлините на града. Момчето призова огън от ръката си, за да вижда какво прави, но вятърът непрестанно го загасяваше.

Той дръпна една жица, която смяташе, че свързва нервните центрове в главата на дракона, надявайки се това да го събуди.

От врата на Фестус изскърца метал. Очите му немошно проблеснаха, връщайки се към живот, и той разпери криле. Падането им се забави до стръмно спускане.

— Браво! — извика Лио. — Хайде, момчето ми. Още малко!

Двамата все още падаха твърде бързо, а земята вече бе опасно близо. Лио имаше нужда от място за кацане. Трябваше да го намери бързо.

Наблизо имаше голяма река, но... тя не беше подходяща за огнедишащ дракон. Никога нямаше да измъкне Фестус от дъното ѝ особено с тези ниски температури. Тогава по единия от бреговете Лио видя бяло имение с огромен заснежен двор, обграден с дебела тухлена стена. Явно беше частното имение на богат човек. То цялото светеше и бе идеално за кацане. Направи каквото можа, за да насочи дракона към него, и Фестус сякаш се посъбуди.

Щяха да се справят!

И тогава всичко се обърка. Когато приближиха двора, по стените на имението грейнаха светлини, които се насочиха към тях. Чу се звук като от изстрели, после от трошене на метал.

А после...

БУМ.

Лио припадна.

Когато дойде на себе си, видя Джейсън и Пайпър надвесени над него. Лежеше в снега, покрит със сняг и машинно масло. Изплю чам замръзнала трева от устата си.

— Къде...

— Лежи и не мърдай — в очите на Пайпър блестяха сълзи. — Приземи се много тежко, когато Фестус...

— Къде е той? — Лио се изправи, но главата му веднага се замая. Бяха кацнали в двора. Нещо бе станало. Бяха... стреляли по тях?

— Лио — каза Джейсън, — може да си ранен. Не бива.

Лио се изправи на крака. И тогава видя останките.

Фестус явно бе изпуснал кафезите, докато преминаваше над оградата, тъй като те се бяха търкулнали в различни посоки — напълно невредими.

Същото обаче не можеше да се каже за Фестус.

Драконът се бе разпаднал. Крайниците му лежаха разпръснати по двора. Опащата му висеше на оградата. Тялото му бе изкопало ров, дълъг петнайсет метра и широк шест, преди да се счупи. Основната част от него се бе превърнала в овъглена купчинка пушещи отпадъци. Само врата и главата му бяха оцелели някак си, полегнали върху лека замръзнали рози като на възглавница.

— Не — изхлипа Лио. Той изтича до драконовата глава и я погали по муцуната. Очите на дракона блеснаха слабо. От ухото му потече масло. — Не можеш да си отидеш — замоли се Лио. — Ти си най-хубавото нещо, което съм поправял.

В главата на дракона се завъртяха спици, сякаш мъркаше. Джейсън и Пайпър застанаха до Лио, но той гледаше само дракона.

Спомни си думите на Хефест: „Нищо не е вечно, дори най-хубавите машини“. Баща му се бе опитал да го предупреди.

— Не е честно — каза Лио.

Драконът кликна. Дълго. А после два пъти набързо. Клик. Клик. Бе като... нещо изплува от паметта на Лио. Разбра, че Фестус се опитва да му каже нещо. Използваше морзовата азбука — също както майка му преди толкова много години. Лио заслуша внимателно и си преведе съобщението. То бе просто, но се повтаряше отново и отново.

— Добре — каза Лио, — разбрах. Ще го направя. Обещавам.

Очите на дракона помръкнаха. Фестус си отиде.

Лио се разплака. Дори не го беше срам. Приятелите му стояха до него, тупаха го по раменете, опитваха се да го успокоят, но той не чуваше думите им.

Най-накрая Джейсън каза:

— Толкова съжалявам, човек. Какво обеща на Фестус?

Лио подсмръкна. Той отвори главния панел на дракона, просто за да бъде сигурен, но контролният диск бе напукан и изгорял. Вече не можеше да се поправи.

— Нещо, което татко ми каза — отвърна Лио, — всичко може да се използва наново.

— Баща ти е говорил с теб? — попита Джейсън. — Кога е било това?

Лио не отговори. Той започна да откача главата на дракона, докато не отдели изцяло главата от тялото. Тя тежеше поне четирийсет

и пет килограма, но Лио някак си успя да я вдигне с две ръце. Той погледна към звездното небе и каза:

— Отнеси го в бункера, татко. Моля те. Докато не съм готов да го използвам отново. Никога не съм те молил за нищо.

Вятърът подхвана главата на дракона и тя отлетя от ръцете на Лио, сякаш не тежеше и грам. Издигна се в небето и изчезна.

Пайпър го погледна невярващо.

— Той ти отговори?

— Имах сън — успя да каже Лио, — после ще ви разкажа.

Знаеше, че дължи на приятелите си по-добро обяснение от това, но едвам говореше. Чувстваше се като повредена машина. Сякаш някой бе взел някаква част от него и сега той никога вече нямаше да бъде цял. Можеше да се движи, да говори, да продължава да работи. Но винаги щеше да е небалансиран. Ненастроен.

Не можеше обаче да си позволи да се пречупи напълно. Иначе Фестус щеше да е загинал напразно. Трябваше да извърши този подвиг. Заради приятелите си.

Заради дракона.

Заради майка си.

Огледа се наоколо. Голямото бяло имение все така светеше в центъра на двора. Високи тухлени стени със светлини и камери обграждаха двора му. Чак сега Лио разбра — или по-скоро почувства — колко добре охранявано е това имение.

— Къде сме? — попита той. — Какъв е този град?

— Омаха, щата Небраска — отвърна Пайпър. — Видях надпис, докато навлизахме в него. Но не знам чие е имението. Последвахме те, но докато ти кацаше... не знам. Изглеждаше, сякаш те стрелят с...

— Лазери — довърши Лио. Той взе едно откъснато парче от дракона и го метна към стените. От тухлената стена незабавно се показа дуло, което избълзва нажежен лъч и го разби на части.

Джейсън подсвирна.

— Каква защита само. Как изобщо сме живи?

— Заради Фестус — тъжно каза Лио. — Той е поел огъня. Лазерите са го насили на части, докато е кацал, затова не са простреляли вас. Отведох го в смъртоносен капан.

— Нямало е как да знаеш — каза Пайпър. — Той спаси живота ни. Отново.

— Какво ще правим сега обаче? — попита Джейсън. — Портите са заключени, а съм сигурен, че не можем да отлетим, без да ни застрелят.

Лио погледна към пътеката, водеща към бялото имение.

— След като не можем да излезем — каза той, — ще влезем.

XXXI. ДЖЕЙСЪН

Ако не беше Лио, Джейсън щеше да умре пет пъти само докато стигнат вратата на имението. Първо попаднаха на яма, която се активираше от движение, после на лазери по стълбите, нервнопаралитичен газ на чардака, отровни стрелички на черджето, което ги посрещаше с надпис „Добре дошли“, а накрая имаше и звънец бомба.

Лио успя да ги деактивира всичките. Сякаш надушваше капаните и винаги вадеше правилния инструмент от колана си, с който да ги обезвреди.

— Човече, невероятен си — възкликна Джейсън.

Лио се намръщи, докато наблюдаваше ключалката.

— Направо — каза той, — като изключим това, че не мога един дракон да оправя като хората, съм невероятен.

— Хей, вината не е...

— Вратата е отключена — прекъсна го Лио.

Пайпър бе смаяна.

— Отключена? След всичките капани?

Лио завъртя дръжката ѝ. Вратата се отвори с лекота. Без да се колебае, Лио влезе вътре.

Преди Джейсън да го последва, Пайпър го хвана за ръка.

— Ще му трябва малко време, за да прежали Фестус. Не го приемай лично.

— Добре — отвърна Джейсън, — права си.

Но вътрешно се чувстваше много зле. В магазина на Медея бе наговорил на Лио куп ужасни неща, които един приятел не би трябвало да казва на друг. Никога. Освен това за малко не го бе изтърбушил с меча си. Ако не беше Пайпър, и двамата щяха да са мъртви.

А и Пайпър не се бе измъкнала невредима.

— Пайпър — каза той, — знам, че бях замаян в Чикаго, но ако това за баща ти е вярно, ако той е в беда, искам да помогна. Не ми пука

дали е капан, или не.

Очите ѝ винаги сменяха цвета си, но сега изглеждаха натрошени, все едно бяха видели нещо, което не могат да преживеят.

— Джейсън, нямаш представа какво говориш. Моля те, не ме карай да се чувствам по-зле. Ела. Трябва да сме заедно.

И тя се вмъкна вътре.

— Заедно — каза си Джейсън, — понеже се справяме страхотно...

И я последва. Първото му впечатление от къщата бе, че е тъмна. От ехото на стъпките си можеше да каже, че антрето е огромно — по-голямо дори от това на Борей. Единственото осветление обаче идваше от светлините навън. Слабо сияние се прокрадваше между плътните кадифени завеси. Прозорците бяха огромни, издигаха се на три метра височина. Между тях имаше златни статуи в реален размер. Когато очите на Джейсън привикнаха с тъмнината, той видя дивани по средата на стаята, наредени в издължен полукръг. Между тях имаше маса за кафе, а в края им се намираше огромен стол. Над тях се бе надвесил огромен полюлей. На задната стена имаше редица затворени врати.

— Откъде се пуска лампата? — Гласът му проехтя из стаята като тревожно ехо.

— Не виждам ключ — отвърна Лио.

— Огън? — предложи Пайпър.

Лио вдигна ръка, но нищо не се получи.

— Не става.

— Не можеш да призовеш огъня? Защо? — попита Пайпър.

— Е, ако знаех това...

— Добре, добре — прекъсна го тя, — какво да правим тогава? Да изследваме какво има в стаята?

Лио поклати глава.

— След всичките капани отвън? Идеята не е добра.

Кожата на Джейсън настръхна. Мразеше това, че е полубог. Огледа се наоколо и не видя и едно удобно място, където да си почине. Представи си как зад завесите са се спотаили жестоки духове на бурята, под килима дебнат дракони, а полюлеят е снабден със смъртоносни висулки и всеки миг може да ги прониже.

— Лио е прав — каза той, — вече няма да се разделяме като в Детройт.

— Мерси, че ми напомни за циклопите — потрепери гласът на Пайпър, — точно от това имах нужда.

— До съмване остават няколко часа — предположи Джейсън. — Много е студено, за да чакаме отвън. Нека донесем кафезите и да си направим бивак в тази стая. Ще изчакаме утрото и тогава ще решим какво да правим.

Никой нямаше по-добра идея, така че внесоха клетките с тренер Хедж и духовете на бурята и седнаха. За щастие Лио не откри отровни възглавници или електрически матраци по диваните.

Не беше обаче в настроение, за да направи своето тако. Освен това нямаха огън, на който да сготвят храната, така че се задоволиха със студени провизии.

Докато Джейсън се хранеше, погледът му се спря на металните статуи по стените. Те приличаха на гръцки богове и герои. Може би това беше добър знак. А може би ги ползваха за мишени. На масата за кафе имаше чаен сервиз и някакви лъскави брошури, но Джейсън не можа да разчете думите по тях. Големият стол в края приличаше на трон. Никой от трима им не се опита да седне там. Кафезите не правеха мястото по-малко зловещо. *Вентите* продължаваха да бушуват в затвора си, съскайки и въртейки се. Джейсън изпита неприятното чувство, че го наблюдават. Усещаше омразата им към него, детето на Зевс — Господаря на небесата, който бе наредил на Еол да окове събратята им. *Вентите* не биха се зарадвали на нещо повече от възможността да разкъсат Джейсън на парчета.

Що се отнася до тренер Хедж, той си беше все така замръзнал с надигната тояга. Лио работеше по клетката му, мъчеше се да я отвори с разнообразни инструменти, но ключалката го затрудняваше. Джейсън реши да не сяда там, в случай, че Хедж внезапно се размразеше и влезе в режим „нинджа-козел“.

Но колкото и напрегнат да беше, веднъж хапнал, Джейсън заклюма. Диваните бяха прекалено удобни — много повече от драконов гръб, — а и последните два пъти бе стоял на пост, докато приятелите му спяха. Беше изтощен.

Пайпър вече се беше свила на другото канапе. Джейсън се зачуди дали наистина е заспала, или просто се мъчи да избегне разговора за

баща си. Каквото и да беше имала предвид Медея с думите, че Пайпър ще получи баща си обратно, само ако ѝ съдейства, не звучеше добре. Ако Пайпър бе рискувала живота на собствения си баща, за да ги спаси, това караше Джейсън да се чувства още по-виновен.

А и времето им привършваше. Според Джейсън сега бе рано сутринта на двайсети декември.

Зимното слънцестоене бе на следващия ден.

— Дремни малко — каза му Лио, който все още се мъчеше с клетката, — твой ред е.

Джейсън си пое дълбоко въздух.

— Лио, извинявам се за нещата, които ти наговорих в Чикаго. Не бях на себе си. Ти не ме дразниш изобщо и знам, че си вършиш работата съвестно. Бих искал да умея поне половината от нещата, които правиш ти.

Лио свали отвертката си. Той погледна към тавана и поклати глава, сякаш за да каже: „Какво ще го правя тоя?“.

— Виж, аз се старая да дразня — каза Лио, — недей обижда това мое умение. А и как мога да ти се сърдя, като ти постоянно се извиняваш? Та аз съм един механик, а ти си небесният принц, сина на Господаря на вселената. Би следвало да негодувам от присъствието ти.

— Господарят на Вселената?

— Ами да, ти пускаш мълнии и летиш. Като орела, който...

— Млъквай, Валдес.

Лио се усмихна слабо.

— Видя ли? Наистина те дразня.

— Извинявам се тогава, че опитах да се извиня.

— Благодаря — той се върна към работата си, но напрежението помежду им спадна. Лио все още изглеждаше уморен и тъжен, но не и толкова ядосан.

— Заспивай, Джейсън — нареди той. — Ще ми отнеме няколко часа да освободя козела. След това ще трябва да измисля как да вкарам ветровете в по-малка клетка, тъй като нямам намерение да мъкна тоя кафез чак до Калифорния.

— Знаеш ли, ти наистина поправи Фестус — ненадейно каза Джейсън. — Даде му цел. Задача. Това приключение бе най-хубавият миг в живота му.

Джейсън се притесни дали не е оплескал нещата и ядосал Лио отново. Но другото момче само въздъхна и каза:

— Дано, а сега заспивай, мой човек. Искам да си почина малко от вас, органичните форми на живот.

Джейсън не бе съвсем сигурен какво означава това, но не възрази. Затвори очите си и заспа. За щастие нямаше сънища.

За сметка на това се събуди от крясъци.

— ААААА!

Джейсън скочи на крака. Не бе сигурен кое е по-шокиращо — ослепителните слънчеви лъчи, които осветяваха стаята, или врещацият сатир.

— Тренерът се събуди — изкоментира ненужно Лио. Глийсън Хедж топуркаше насам-натам с косматите си копита, размахваше тоягата си и крещеше:

— Умри! — като в същото време разби сервиза за чая, отупа диваните и се спусна към трона.

— Тренер! — извика след него Джейсън.

Хедж се обърна към него, задъхан. В очите му се четеше лудост и Джейсън се уплаши да не бъде нападат. Сатирът още носеше оранжевата тениска и трениорската си свирка, но рогата му се виждаха ясно над къдравата коса, а краката му бяха определено кози.

— Ти си новото хлапе — каза той, като сведе тоягата си, — Джейсън.

Той погледна към Лио, а после и към Пайпър, която току-що се бе събудила. Косата му приличаше на птиче гнездо, в което се е настанил игрив хамстер.

— Валдес, Маклийн! — вресна трениорът. — Какво става? Бяхме при Големия каньон. *Тюелай анемой* нападаха и... — той видя клетката и размахна тоягата си към нея. — Умрете!

— Споко, тренер! — Лио застана на пътя му, което си беше смела постъпка, макар и Хедж да беше с петнайсетина сантиметра по-нисък от него. — Всичко е наред. Заключили сме ги. Току-що те освободихме от другата клетка.

— Клетка? Каква клетка? Какво става тук, по дяволите? Това, че съм сатир, не означава, че няма да правиш лицеви, Валдес!

Джейсън прочисти гърлото си.

— Тренер... Глийсън или както предпочиташ... ти ни спаси при Големия каньон. Беше страхотен.

— Естествено!

— Спасителният отряд дойде и ни отведе в лагера на нечистокръвните. Мислехме, че сме те изгубили. Тогава обаче разбрахме, че духовете на бурята са те отвели при своя... хм... ръководител. Ръководителка, за да сме поточни. Медея.

— Гадна вещица... Ей, чакайте малко! Това е невъзможно. Тя е смъртна!

— Да — каза Лио, — но вече не е мъртва.

Хедж кимна и присви очи.

— И вие сте били изпратени да извършите подвиг, като ме спасите! Чудесно!

— Хм — Пайпър се изправи на крака и разпери ръце, за да успокои Глийсън Хедж — всъщност, Глий... може ли да ви наричам тренер Хедж? Глийсън не звучи добре. Подвигът ни е с друга цел. Намерихме ви по пътя.

— О! — настроението на тренъора спадна, но само за миг. После очите му отново светнаха. — Но случайности няма, не и когато се вършат подвизи! Така е трябвало да стане! Та, тук е леговището на вещицата, нали? Защо всичко е от злато?

— Злато? — Джейсън се огледа наоколо. От начина, по който Лио и Пайпър затаиха дъх, му стана ясно, че и те забелязват това едва сега.

Стаята бе цялата пълна със злато — златни бяха статуите, чаеният сервиз, който Хедж току-що бе смачкал, столът, който явно наистина беше трон. Дори завесите, които се бяха отворили сами на дневната светлина.

— Яко — каза Лио, — затова защитата е била толкова екстремна.

— Това... — Пайпър заекна. — Това не е леговището на Медея, тренер. А имението на някакъв богаташ в Омаха. Ние се измъкнахме от Медея, но катастрофирахме тук.

— Такава ви била съдбата, бухтички! — настоя Хедж. — А на мен ми е писано да ви защитавам. Каква е задачата на подвига?

Преди Джейсън да успее да прецени дали иска да разяснява всичко, или е по-просто да натика тренера Хедж обратно в кафеза, в далечния край на стаята се отвори врата. От нея излезе пълен човек с

бяла хавлия и златна четка за зъби в уста. Имаше бяла брада и дълга старомодна нощна шапка, която бе нахлупена ниско на главата му. Когато ги видя, замръзна и четката за зъби падна от устата му.

Той се обърна към стаята зад себе си и извика:

— Лит? Синко, ела тук, моля те. В тронната зала има някакви хора.

Тренер Хедж не изненада с реакцията си. Той вдигна тоягата си и извика:

— Умри!

XXXII. ДЖЕЙСЪН

Тримата едвам успяха да удържат сатира.

— Споко, тренер! — каза Джейсън. — Успокой темпото.

В този момент в стаята влезе млад мъж. Джейсън предположи, че това трябва да е Лит, синът на стареца. Той бе по долнище на пижама и тениска без ръкави, на която се четеше надписът: ДА СЕЧЕМ КОЧАНИ! По-интересен обаче бе мечът му — оръжие, за което Джейсън бе убеден, че може да сече не само царевица. Мускулестите му ръце бяха покрити с белези, а лицето, опасно от къдрава тъмна коса, щеше да бъде красиво, ако не беше белязано.

Лит веднага сметна Джейсън за най-голямата заплаха и се насочи към него, вдигнал меча над главата си.

— Чакайте! — пристъпи напред Пайпър и заговори с най-спокойния си тон. — Има някакво недоразумение. Всичко е наред.

Лит се спря, но все още изглеждаше нащрек. Това, че Хедж постоянно крещеше: „Само да ги пипна!“, изобщо не помагаше.

— Тренер — помоли го Джейсън, — може да са приятели. Освен това нахълтваме в къщата им.

— Благодаря за честността — заяви старецът по хавлия, — а сега можете ли да обясните кои сте и какво търсите тук?

— Нека първо свалим оръжията си — предложи Пайпър. — Тренер, първо ти.

Хедж стисна зъби.

— Не може ли първо да се позабавляваме?

— Не — каза Пайпър.

— Нека потърсим компромисно решение. Ще ги убия, а ако после се окаже, че са били приятели, ще се извиня.

— Не! — настоя Пайпър.

— Мее — изблея треньорът и свали тоягата си.

Пайпър погледна Лит с извинителна усмивка. Дори разрошена и с дрехи, с които бе спала два дни поред, бе невероятно сладка. Джейсън усети, че го жегва ревност.

Лит изсумтя и прибра меча си.

— Много си сладкодумна, момиче. Това е хубаво за приятелите ти, иначе щях да ги изколя.

— Много мило — подхвърли Лио, — но се стремя да избягвам да ме колят преди обяд.

Старецът по хавлия въздъхна, ритна унищожения от тренера Хедж чаен сервиз и каза:

— Е, така или иначе, вече сте тук. Моля, седнете.

Лит се намръщи:

— Ваше Величество...

— Не, не, всичко е наред, Лит — каза старецът. — Нов свят, нови обичаи. Могат да седят в присъствието ми. Все пак ме видяха по хавлия. Няма за какво да спазваме традициите.

Той се опита да се усмихне, макар да личеше, че е насила.

— Добре дошли в скромния ми дом. Аз съм цар Мидас.

— Мидас? Невъзможно — обади се тренер Хедж. — Той е мъртъв.

Вече бяха седнали на дивана, а царят зае трона си. Това си беше опасна работа, когато си по хавлия. Джейсън не спираше да се тревожи от това, че дядото може да се отпусне и да опъне кръстосаните си крака. Надяваше се под хавлията да носеше златни боксерки. Лит застана зад трона, хванал меча си с две ръце, зяпайки Пайпър и опъвайки мускули колкото да го дразни. Джейсън се зачуди дали самият той изглежда така релефен, когато държи меч. Малко се съмняваше.

Пайпър се приведе напред:

— Това, което нашият приятел сатир се опитва да каже, Ваше Величество, е, че вие сте вторият смъртен, който би трябвало да е, простете за изрази, покойник. Цар Мидас е живял преди много хиляди години.

— Колко интересно — царят погледна през прозорците към ясносиньото небе и зимното слънце. В далечината Омаха приличаше на детски макет — твърде чиста, твърде малка, за да бъде истински град.

— Знаете ли — каза царят, — мисля, че за известно време бях покойник, наистина. Малко е странно. Като сън, нали, Лит?

— Много дълъг сън, Ваше Величество.

— Но ето че сега сме отново тук. Това място толкова ми харесва. Да си жив е по-приятно.

— Но как? — попита Пайпър. — Предполагам, нямате... покровител?

Мидас се поколеба, но очите му блеснаха лукаво.

— Какво значение има това, миличка?

— Можем все пак да ги убием — предложи Хедж.

— Не помагаш, тренер — каза Джейсън. — Защо не застанеш отвън на пост.

Лио се прокашля.

— Това не ми звучи като добра идея. Системата им за сигурност е доста сериозна.

— А, да — каза царят, — прощавайте за това. Но е страхотно, не мислите ли? Невероятно е какво може да си купи човек със злато. Имате такива хубави играчки в страната си!

Той извади дистанционно от джоба на хавлията си и натисна няколко копчета — специален код, предположи Джейсън.

— Така — каза Мидас, — вече е безопасно да се излиза.

Тренер Хедж изръмжа.

— Хубаво. Но ако се нуждаете от мен... — Той намигна многозначително на Джейсън. Сетне посочи последователно към себе си, към домакините и прокара пръсти през гърлото си.

Наистина знаците му бяха много фини.

— Да, благодаря — каза му Джейсън.

Щом сатирът напусна стаята, Пайпър опита още една дипломатична усмивка:

— Значи не знаете защо сте се озовали тук?

— Абе, не съм сигурен — каза царят. Той се намръщи и погледна към Лит. — Защо избрахме Омаха, момчето ми? Помня, че не беше заради времето.

— Оракулът — подсказа му Лит.

— Вярно. Чух, че в Омаха имало оракул. — Царят сви рамене. — Обаче май не е вярно. Така или иначе, къщурката е симпатична, нали? Лит — което е съкратено от Литиерс, между другото, гадно име, но майка му така настоя — има място да упражнява фехтовката си тук. Едно време го наричаха Жътваря на бойци.

— О! — опита се да прозвучи впечатлена Пайпър. — Колко мило.

Усмивката на Лит беше жестока. Джейсън вече бе на сто процента сигурен, че не харесва този тип и започна да съжалява, задето бе отпратил Хедж навън.

— Та — започна той, — цялото това злато...

Очите на царя светнаха.

— За златото ли си дошъл, момчето ми? Виж брошурата, моля!

Джейсън погледна към брошурите на масата за кафе. Надписът гласеше: „ЗЛАТО! Инвестирай във вечността!“.

— Тъ — поколеба се той, — продавате злато?

— Не, не — каза царят, — произвеждам го. В несигурни времена като днешните златото е най-сигурната инвестиция, не мислиш ли? Правителствата падат, мъртвите се надигат, гигантите нападат Олимп. Но златото си остава все така ценно.

Лео се намръщи.

— Чувал съм я тази реклама.

— О, не вярвайте на тези евтини имитатори — заяви царят. — Уверявам ви, че на сериозни инвеститори предлагам най-добрите цени. Правя всякакви златни предмети за нула време.

— Но — Пайпър поклати глава объркана, — Ваше Величество, вие не се ли отказахте от златното докосване?

Царят бе смаян.

— Да се откажа?

— Да — отвърна Пайпър, — то ви е дадено от бог...

— Дионис — прекъсна я царят. — Спасих един от неговите сатири и в замяна богът ми изпълни едно желание. Избрах златното докосване — каквото пипна, става на злато.

— Но после случайно сте превърнал дъщеря си в златна статуя — спомни си Пайпър — и сте осъзнал колко алчен сте бил. И сте се разкалял.

— Да съм се разкалял? — Мидас погледна невярващо към Лит. — Гледай, синко, какви работи стават. Няма те няколко хиляди години и историята отива на кино. Мило момиче, някоя от тези истории да казва, че съм изгубил вълшебното си докосване?

— Не, предполагам, че не. Казват, че сте научил как да премахвате ефекта му с течаща вода и така сте върнали дъщеря си към

живот.

— Всичко това е вярно. Понякога се налага да премахвам ефекта му и до ден-днешен. В къщата няма течаща вода, понеже не искам инциденти. — Той посочи статуите си. — Но избрахме да живеем близо до река в случай, че стане нещо. От време на време се разсейвам и потупвам Лит по гърба...

Лит отстъпи няколко крачки назад.

— Мразя това!

— Извиних ти се вече, момчето ми. Така или иначе, златото си остава чудесно. За какво ми е да се отказвам от него?

— Е — Пайпър изглеждаше напълно объркана, — не е ли това поука на историята? Че сте научил урока си?

Мидас се засмя.

— Миличка, може ли да видя раницата ти за момент. Метни я насам.

Пайпър се поколеба, но не искаше да обижда царя. Тя изсипа всичко от раницата си и я метна към Мидас. Веднага щом той я хвана, чантата стана златна. Оцветяването плъзна по нея като скреж. Все още изглеждаше мека и нормална, само дето беше златна. Царят и я метна обратно.

— Както виждаш, още мога да превръщам в злато всичко, което си поискам — каза Мидас. — Раницата ти сега е вълшебна. Давай, напъхай малките духчета на бурята там.

— Да бе! — Лио внезапно се оживи. Той взе раницата от Пайпър и я занесе до клетката. Веднага щом дръпна ципа, ветровете се разшаваха и завиха възмутено. Решетките потръпнаха. Вратата на кафеза се отвори и духовете бяха всмукани в раницата. Лио закопча ципа и се ухили.

— Това. Беше. Яко. Признавам!

— Виждате ли? — зарадва се Мидас. — Моето докосване било проклетие! Моля те. Не съм научавал никакъв урок, пък и животът не е приказка, че да има поука, момиче. А и да ти призная, дъщеря ми Зоя е по-приятна като златна статуя.

— Иначе не спира да дудне — обади се Лит.

— Точно! Затова я превърнах отново в статуя. — Мидас посочи една златна фигура на момиче, чието шокирано изражение на лицето като че ли казваше: „Татко!“.

— Но това е ужасно! — извика Пайпър.

— Глупости. Тя няма нищо против. Освен това, ако си бях, както казваш, научил урока, щях ли да имам това?

Мидас свали огромната си нощна шапка и Джейсън се поколеба между това да се разсмее истерично или да повърне. Мидас имаше огромни дълги космати уши, които стърчаха над бялата му коса — почти като на Бъгс Бъни, но не бяха заешки. А магарешки.

— Не исках да виждам това — простена Лио.

— Неприятно, нали? — въздъхна Мидас. — Няколко години след инцидента със златното докосване трябваше да съм съдия на едно музикално състезание между Аполон и Пан. Прецених, че Пан е свирил по-хубаво, но Аполон, понеже не може да губи, каза, че имам слуха на животно, и ето ти го резултата. Това беше наградата ми, задето бях обективен. Опитвах се да ги опазя в тайна — бръснарят ми единствен знаеше истината за ушите. Но той пък се разбъбри. — Мидас посочи към друга златна статуя на плешив човек в тога, който държеше ножици. — Ето го. Повече никога няма да издава чужди тайни.

Царят се усмихна. Внезапно Джейсън осъзна, че това не е безобиден дядо по хавлия. Очите му блестяха лудешки — като очите на маниак, който знае, че е луд, признал го е пред себе си и се наслаждава на този факт.

— Златото наистина има много различни употреби. Смятам, че затова бях върнат, не мислиш ли, Лит? Да подсигурия финансово покровителката си.

Лит кимна.

— Затова и заради моето майсторство с меча.

Джейсън погледна към приятелите си. В стаята сякаш бе станало по-студено.

— Значи си имаш покровител? — попита Джейсън. — Работиш за гигантите?

Цар Мидас махна пренебрежително с ръка.

— Честно казано, те не ме интересуват чак толкова. Дори свръхестествените армии обаче имат нужда от пари. А аз дължа много на моята покровителка. Опитах се да обясня това на предишната група, която ни посети, но те бяха ужасно недружелюбни. Въобще не влязоха в положението ми.

Джейсън пхна ръка в джоба си и сграбчи златната монета.

— Последната група?

— Ловджийките — изръмжа Лит, — противните момичета на Артемида.

Джейсън усети, че по гръбнака му плъзва вълна електричество. Буквално. Усети полъха от нея, сякаш бе стопил няколко от пружините на дивана.

Сестра му бе минала оттук.

— Кога? — попита той. — Кога се е случило това?

Лит сви рамене.

— Преди няколко дни. Не успях да ги убия за съжаление. Търсеха някакви върколаци или нещо подобно. Следвали някаква следа на запад. Споменаха нещо и за липсващ герой, но не помня детайли.

Пърси Джаксън — помисли си Джейсън. Анабет бе споменала, че ловджийките го търсят. И в съня си, в изгорялата къща сред червените дървета, той бе чул как враждебни вълци лаят и вият. Хера ги бе нарекла свои тъмничари.

Всичко бе някак си свързано.

Мидас почеса магарешките си уши.

— Тези ловджийки бяха много невъзпитани млади дами — спомни си той. — Не искаха да ги превърна в злато. Много от системите за сигурност навън бяха инсталирани, за да предотвратят подобни неприятни случки. Нямам време за хора, които не са сериозни инвеститори.

Джейсън се изправи внимателно и погледна към приятелите си. Бяха разбрали намека.

— Е — опита се да се усмихне Пайпър, — беше ни много приятно да ви погостуваме. Радвам се, че намирате новия си живот за приятен. Благодаря за златната чанта.

— О, не мисля, че можете да напуснете — каза Мидас. — Веднага разбрах, че не сте сериозни инвеститори, но това не е проблем! Тъкмо ще възстановя колекцията си.

Лит се усмихна свирепо. Царят се изправи, а Лио и Пайпър се отдръпнаха от него.

— Не бойте се — успокои ги царят, — не е нужно да ви превръщам в златни статуи. Давам на гостите си избор. Или да се

присъединят към колекцията ми, или да умрат от ръката на Литиерс. И двата варианта ме устройват.

Пайпър се опита да го очарова с гласа си.

— Ваше Величество, не можете да...

Мидас се стрелна към нея със скорост, която един старец не би трябвало да достига, и я хвана за китката.

— Нее! — извика Джейсън.

Но златото плъзна по Пайпър като скреж и за един удар на сърцето тя се бе превърнала в бляскава статуя. Лио се опита да призове пламъци, но бе забравил, че силите му не действат в къщата. Мидас го докосна за ръката и Лио стана златен.

Джейсън бе толкова ужасен, че не можеше да помръдне. Приятелите му... вече ги нямаше. И той не бе успял да направи нищо.

Мидас се усмихна извинително.

— Опасявам се, че златото е по-силно от огъня. — Той махна с ръка към златните мебели и завеси около себе си. — В тази стая силата ми побеждава всичко — огъня... дори омайните слова. Така че ми остава още само един трофей за колекцията.

— Хедж! — извика Джейсън. — Имам нужда от помощ!

Но този път сатирът не се появи, нападащ. Черни мисли запрепускаха из главата на Джейсън. Хедж можеше да е убит от лазерите или пропаднал в ямата.

Мидас се изкикоти.

— Козлето го няма, за да те спаси, а? Тъжно. Но не се притеснявай, момчето ми. Не боли изобщо. Лит може да потвърди.

Джейсън се хвана за това като удавник за сламка.

— Избирам битката. Каза, че мога да се бия с Лит, вместо да ме превръщаш в статуя.

Мидас изглеждаше леко разочарован, но сви рамене.

— Казах, че можеш да умреш от ръката му. Но добре, както предпочиташ.

Царят отстъпи крачка назад, а Лит вдигна меча си.

— Това ще ми хареса — каза той, — аз съм Жътваря на бойците!

— Хайде, царевичен! — Джейсън призова собственото си оръжие. Този път то се появи като копие и Джейсън бе доволен, тъй като получаваше повече обхват от Лит.

— Златно оръжие! — възкликна Мидас. — Много хубаво.

Лит нападна.

Беше бърз, дяволски бърз. Сечеше ли, сечеше, а Джейсън едвам отбиваше ударите му. Умът му обаче започна да анализира стила на Лит и момчето бързо разбра, че опонентът му непрекъснато напада, без дори да помисля за защита.

Джейсън отвърщаше на ударите му, отстъпваше встрани, блокираше. Лит бе изненадан от това, че противникът му е още жив.

— Що за стил е това? — изръмжа той. — Не се биеш като грък.

— Знам — каза Джейсън, макар да не бе сигурен откъде го знаеше. — Това е стилът на римския легион.

— Римски? — Лит удари отново, а Джейсън го блокира. — Какво е римски?

— Идва от Рим — отговори Джейсън. — Имам голяма новина за теб. Докато ти си бил покойник, Рим победил Гърция и създал най-великата империя на всички времена.

— Невъзможно — каза Лит, — дори не съм ги чувал.

Джейсън се завъртя на пета, удари Лит в гърдите с дръжката на копие то си и го просна в краката на Мидас.

— Леле — викна царят, — добре ли си, Лит?

— Добре съм — изръмжа воинът.

— По-добре му помогни да се изправи — подкачи ги Джейсън.

Лит изпищя:

— Не, татко!

Но бе твърде късно. Мидас постави ръка на рамото на сина си и внезапно до трона му се появи много ядосана златна статуя.

— Проклятие! — извика Мидас. — Това беше подло от твоя страна, геройче. Ще си платиш за него — а после потупа златното рамо на Лит. — Не бой се, синко. Като прибера трофея си, ще те отнеса до реката.

И старецът се спусна към Джейсън. Младежът избегна докосването му, но старецът бе изключително пъргав. Джейсън бутна масата за кафе в краката му и го събори, но Мидас бързо се изправи на крака.

Тогава Джейсън погледна към златната статуя на Пайпър и усети да го залива ярост. Той бе синът на Зевс. Нямаше да провали приятелите си.

Усети нервност в стомаха си и въздушното налягане падна толкова рязко, че ушите му изпукаха. Мидас вероятно също го бе усетил, понеже залитна и се хвана за магарешките уши.

— Ау — извика той, — какво правиш? Моята сила тук е върховна!

Чу се гръм. Отвън небето притъмня.

— Да ти кажа ли още една функция на златото? — попита Джейсън.

Мидас, внезапно развълнуван, повдигна вежди:

— Да?

— То е отличен проводник на електричество.

Джейсън надигна копието си и таванът избухна. Мълния разцепи покрива, сякаш той бе яйчена черупка, свърза се с острието на оръжието и от него изригнаха вълни от енергия, които направиха мебелите на прах. Части от тавана започнаха да падат. Полилеят рухна. Мидас изпищя, прикован към пода от него. Стъклото стана златно на мига.

Когато гръмотевицата утихна, през тавана заваля леден дъжд. Мидас прокле на старогръцки, хванат в капан. Дъждът намокри всичко и превърна полилея отново в стъклен. Пайпър и Лио започнаха бавно да се връщат на себе си заедно с другите статуи в стаята.

Тогава предната врата се отвори и тренер Хедж влетя в стаята, надигнал тоягата си. Устата му беше пълна с пръст, сняг и трева.

— Какво изпуснах? — попита той.

— Къде беше? — попита Джейсън. Виеше му се свят от призованата мълния и едвам се държеше на крака. — Виках те за помощ.

Хедж се оригна.

— Закусвах. Извинявай. Кого трябва да убия?

— Засега никой — каза Джейсън. — Само хвани Лио. Аз ще взема Пайпър.

— Не може да ме оставите така! — извика Мидас. Навсякъде около него жертвите му се пробуждаха — дъщеря му, бръснарят, а също и тълпа гневни, въоръжени с мечове, мъже.

Джейсън взе златната раница на Пайпър и собствените си запаси, сетне хвърли един чувал върху златната статуя на Лит до трона.

Надяваше се това да попречи на Жътваря на бойци да се събуди преди жертвите на Мидас.

— Да се махаме оттук — подкани Джейсън Хедж. — Мисля, че тези юнаци имат какво да си кажат с Негово Величество.

XXXIII. ПАЙПЪР

Пайпър се събуди замръзнала и трепереща.

Бе сънувала ужасен кошмар за старец с магарешки уши, който я преследваше и крещеше: „Злато мое!“.

— О, боже — зъбите й тракаха, — той ме превърна в златна статуя.

— Всичко вече е наред — Джейсън се приведе над нея и я покри с топла завивка, но тя продължаваше да се чувства вледенена като дъщеря на Борей.

Премигна и се опита да разбере къде са. До нея пукаше лагерен огън, от чийто пушек въздухът лютеше. Светлината на пламъците се отразяваше в каменни стени. Бяха в плитка пещера, която не ги предпазваше особено. Отвън вятърът виеше и навяваше сняг. Нямаше как да прецени дали е денем, или нощем — беше притъмняло твърде много от бурята.

— Л-лио — успя да повика тя.

— Присъстващ и раз-златен — обади се Лио, който също бе плътно завит. Не изглеждаше кой знае колко добре, но май все пак не беше толкова зле, колкото се чувстваше Пайпър.

— Аз също получих инвестицията в злато — обади се той, — но се събудих по-рано. Нямам представа защо. Трябваше да те потопим в реката, за да се съживиш напълно. Опитяхме да те изсушим, но е наистина, наистина студено.

— Имаш хипотермия — обясни Джейсън, — дадохме ти толкова нектар, колкото посмахме. Тренер Хедж направи някаква природна магия.

— Спортен лек! — Грозното лице на треньора се надвеси над нея. — Нещо като хоби ми е. Дъхът ти ще мирише на смес от дивигъби и енергийна напитка за няколко дни, но ще мине. Вероятно няма да умреш. Поне така се надявам...

— Благодаря — немощно отвърна Пайпър. — Как победихте Мидас?

Джейсън ѝ разказа историята, като отдаде по-голямата част от успеха си на чист късмет. Но трениорът изсумтя.

— Хлапето скромничи. Трябваше да го видиш! Първо ги отупа, а после им гръмна една светкавица над главите!

— Тренер, ти не видя нищо — напомни му Джейсън. — Стоеше отвън и си пасеше.

Но сатирът само загреваше.

— После дойдох с тоягата си и направо ги разбихме. Накрая му казах: „Момчето ми, гордея се с теб! Само трябва да поработиш над бицепсите...“

— Тренер! — прекъсна го Джейсън.

— Да?

— Млъкни, ако обичаш.

— Разбира се — трениорът застана до огъня и започна да дъвче тоягата си.

Джейсън постави ръка на челото на Пайпър и провери температурата ѝ.

— Лио, можеш ли да разпалиш огъня?

— Веднага. — Лио призова топка пламъци с големината на бейзболна топка и я метна в огъня.

— Толкова ли зле изглеждам? — потрепери Пайпър.

— Не — бързо отговори Джейсън.

— Ужасен лъжец си — каза му тя, — къде сме?

— В Пайкс Пийк — отвърна той, — Колорадо.

— Но това е на осемстотин километра от Омаха!

— Приблизително толкова — съгласи се Джейсън. — Пришпорих духовете на бурята. На тях това не им хареса и бяха една идея по-бързи, отколкото исках. Опитаха се да ни разбият в планината, преди да ги натикам обратно в чантата ти. Повече няма да опитвам този номер.

— А защо сме тук?

Лио подсмръкна.

— И аз го попитах същото.

Джейсън се загледа в бурята, сякаш очакваше нещо.

— Помните ли блестящата следа от вчера? Все още беше в небето, макар и силно избледняла. Следвах я, докато не изчезна

напълно. А после не знам. Просто почувствах, че трябва да спрем на това място.

— Нормално — изплю няколко късчета от тоягата тренер Хедж. — Летящият палат на Еол трябва да е закотвен над нас, на върха. Това е едно от любимите му места за пристан.

— Вероятно е това — сви вежди Джейсън, — не зная. Мисля, че има и нещо друго обаче...

— Ловджийките са пътували на запад — спомни си Пайпър. — Дали са наоколо?

Джейсън потърка ръката си, сякаш татуировките по нея го притесняваха.

— Не виждам как някой може да оцелее в планината в това време. Бурята е много лоша. Вече сме в последната вечер преди слънцестоеенето, но нямаме голям избор, освен да изчакаме времето да се успокои. А и трябва да те оставим да си починеш малко, преди да тръгнем отново.

Нямаше нужда да я убеждава. Виещият пред пещерата вятър я плашеше, а и тя не можеше да спре да трепери.

— Ще трябва да те затоплим. — Джейсън седна до нея и разпери ръце малко непохватно. — Ами, би ли имала нещо против да...

— Не, естествено — опита се да прозвучи равнодушно.

Той я прегърна с две ръце. Застанаха по-близо до огъня. Тренер Хедж продължаваше да дъвче тоягата си и да плюе трески от нея в огъня.

Лио извади малко продукти за готвене и започна да пържи в тиган кюфтета за бургери.

— Абе, хора, докато сте си така гушнати, искам да ви кажа нещо. По пътя за Омаха сънувах странен сън. Беше труден за разбиране, понеже сигналят прекъсваше и превключваше на „Колелото на късмета“...

— Колелото на късмета? — Пайпър предположи, че Лио отново се шегува, но когато той вдигна поглед от бургерите си, видя, че изражението му е напълно сериозно.

— Та — продължи той, — работата е там, че татко Хефест се свърза с мен.

Лио им разказа за съня си. На светлината от пламъците и с виещия вятър отвън, историята стана дори по-зловеща. Пайпър си

представи как прекъсващият глас на бога предупреждава за гигантите, рожби на Тартара, и за това, че Лио ще изгуби част от приятелите си по пътя.

Опита се да се съсредоточи върху хубавите неща — ръцете на Джейсън около нея, топлината, която бавно обхващаше цялото ѝ тяло... но бе ужасена.

— Не разбирам. Ако героите и боговете трябва да са обединени, за да победят гигантите, защо боговете мълчат. Ако се нуждаят от нас...

— Ха! — намеси се тренер Хедж. — Боговете мразят да имат нужда от хората. Предпочитат да е обратното. Нещата трябва да се прецакат още много, за да си признае Зевс, че не е трябвало да затваря Олимп.

— Тренер — каза Пайпър, — този коментар беше почти интелигентен.

Хедж изпуфтя.

— Какво? Та аз съм си интелигентен! И не съм изненадан, че вие, бухтички, не сте чували за войната с гигантите. Боговете не обичат да си спомнят за нея. Кофти реклама е за тях да признаят, че са имали нужда от смъртни, за да оцелеят. Та това е унизително!

— Има и друго обаче — намеси се Джейсън, — когато сънувах Хера в затвора, тя каза, че Зевс е необичайно параноичен. Хера призна, че е отишла до руините, понеже е чула как някой ѝ нашепва нещо в главата. Какво ще правим, ако този някой манипулира боговете както Медея — нас?

Пайпър потрепери. И на нея ѝ бе хрумнало нещо подобно — че някаква сила, която не могат да видят, манипулира нещата зад кулисите и помага на гигантите. Може би същата, която информираше Енкелад за ходовете им и бе свалила дракона им от небето над Детройт.

Може би това бе дамата от прах, която Лио бе сънувал, или някой друг неин слуга.

Лио остави хлебчетата за бургерите да се запекат.

— Да, Хефест спомена нещо подобно — Зевс се държал по-странно от обичайното. Мен обаче ме притесни това, което не каза. Няколко пъти спомена полубоговете и това, че имали много деца. Не зная. Държеше се така, сякаш обединението на най-великите герои е

невъзможно. Хера се опитва да го осъществи, но това е глупаво. Има и някаква голяма тайна, която Хефест едва не се изпусна да ми каже.

Джейсън се стегна. Пайпър усети напрежението в ръцете му.

— Хирон спомена нещо подобно в лагера — припомни си той, — спомена някаква свещена клетва, за която не можел да говори. Тренер, ти знаеш ли нещо по въпроса?

— Не, аз съм сатир. Нас ни спестяват интересните подробности. Особено когато става дума за някой стар... — той се спря.

— Стар като теб? — попита Пайпър. — Но ти не си особено стар, нали?

— На сто и шест — промърмори треньорът.

Лио се задави.

— Моля?

— Внимавай да не си подпалиш гащите, Валдес. Това прави само петдесет и три човешки години. Спечелих си обаче врагове сред Съвета на старейшините. Бил съм защитник прекалено дълго. Ставал съм непредвидим. Прекалено агресивен. Представяте ли си?

— Ужас! — Пайпър се опита да не поглежда към приятелите си. — Това е невероятно.

Треньорът се намръщи.

— Да, а когато най-сетне стана хубава война с титаните, сложиха ли ме на предните линии? Не! Пратиха ме накрая на света. На канадската граница. Представяте ли си? А след войната ме пратиха в онова училище. Сякаш съм твърде дърт, за да помогна. Тия тъпаци от съвета с техните треви и гори...

— Мислех, че сатирите обичат природата? — обади се плахо Пайпър.

— Естествено, аз също — потвърди Хедж, — а в природата големите неща изяждат малките. И когато си, как да кажа... вертикално неуравновесен като мен, се поддържах в добра форма, носиш си дълъг прът и не се давах на никого. Това е природата! — Хедж отново изсумтя. — А те — цветя. Между другото, Валдес, надявам се, че имаш някаква вегетарианска храна. Аз не ям плът.

— Естествено, тренер. Не яж тоягата си. Имам няколко кюфтенца от тофу. Пайпър също е вегетарианка. Ще ги направя ей сегичка.

Ароматът на пържени бургери изпълни въздуха. Пайпър обикновено мразеше миризмата на готвено месо, но стомахът ѝ изкъкори в знак на несъгласие.

Откачаш от глад — каза си тя. — Мисли си за броколи. Моркови. Леща.

Не само стомахът ѝ се бунтуваше обаче. Докато лежеше край огъня, прегърнатата от Джейсън, Пайпър почувства угризения на съвестта да пронизват сърцето ѝ като куршум. Вината, която изпитваше от посещението на Енкелад в съня ѝ преди седмица, я убиваше.

Приятелите ѝ искаха да ѝ помогнат. Джейсън дори беше казал, че ще влезе в капан, за да спаси баща ѝ. А Пайпър ги държеше в неведение.

Доколкото знаеше, вече бе обрекла баща си на смърт, когато нападна Медея.

Тя преглътна един хлип. Може би беше постъпила правилно в Чикаго, спасявайки приятелите си, но така само бе отложила проблема. Не можеше да предаде приятелите си, но най-малката част от нея отчаяно мислеше: *Какво ще стане, ако го направя?*

Опита се да си представи какво би казал баща ѝ, ако го попиташе: „Хей, тате, ако някога си окован от великан човекоядец и за да те спася, трябва да предам двама приятели, какво да правя?“.

Но никога не бе задавала този въпрос по време на играта им. Баща ѝ, разбира се, нямаше да приеме такъв въпрос насериозно. Най-вероятно щеше да ѝ разкаже някоя от историите на дядо Том — нещо за светещи таралежи и говорещи птици, а после да се засмее, все едно съветът е глупав.

На Пайпър ѝ беше мъчно, че не помни дядо си по-добре. Понякога сънуваше малката двустайна къщичка в Оклахома. Чудеше се какво ли би било да израсне там.

Татко ѝ щеше да я помисли за побъркана. Беше прекарал целия си живот, бягайки от това място, отдалечавайки се от резервата, играейки всякакви роли, освен тези на индианци. Винаги бе казвал на Пайпър какъв късмет има, че расте богата и обгрижвана в хубава калифорнийска къща.

Беше се научила да се притеснява от наследството си — както баща и се притесняваше от старите си снимки от осемдесетте години,

на които бе с пера в косата и откачени дрехи. „Вярваш ли, че някога съм изглеждал така!?“ — казваше той. Да бъдеш чероки за него беше нещо едновременно смешно и леко унижително.

Но какво друго бяха те? Баща ѝ сякаш не знаеше. Може би затова бе винаги нещастен, винаги търсеше различни роли. Може би затова Пайпър започна да краде, търсейки нещо, което баща ѝ не можеше да ѝ даде.

Лео постави кюфтенцата от тофу на тигана. Вятърът продължаваше да вее. Пайпър си спомни една стара приказка, която баща ѝ беше разказвал и която може би отговаряше на поне част от въпросите ѝ.

Един ден, когато бе във втори клас, тя се бе прибрала вкъщи разплакана и бе попитала баща си защо я е кръстил Пайпър. Децата се шегуваха с нея, понеже „Пайпър Чероки“ беше вид самолет.

Баща ѝ се засмя, сякаш това никога не му бе хрумвало.

— Не, Пайпс. Самолетът е хубав, но не си кръстена на него. Дядо Том избра името ти. Веднага щом чу как плачеш, ми каза, че имаш силен глас — по-добър от този на флейта^[1]. Каза, че ще се научиш да пееш най-трудните песни на племето, дори тази на змията.

— Песента на змията?

И така татко и разказа легендата. Един ден една индианка от племето бе видяла как змия минава близо до децата ѝ. За да ги предпази, убила със скала животното. Не знаела обаче, че това е царят на гърмящите змии. Змиите се приготвили за война с хората, но съпругът на индианката се опитал да възстанови мира. Той обещал да направи всичко, за да се отплати на змиите. Те решили да проверят колко струва думата му. Казали му да изпрати жена си до кладенеца със змиите, така че змиите да я нахаят и да отнемат живота ѝ в замяна на този на своя цар. Сърцето на мъжа било разбито, но той сторил това, което се искало от него. Змиите били трогнати от това, че е удържал на думата си, и спазили своето обещание. Научили го на Песента на змията, за да я предаде на всички от племето. Оттук нататък, ако чероки срещнел змия и запеел тази песен, тя щяла да го познае като приятел и нямало да го ухапе.

— Ужасна история — възкликнала беше Пайпър. — Оставил е жена си да умре.

Баща ѝ бе разперил ръце.

— Това е било тежка жертва. Но един живот спечелил на поколенията мир между змиите и чероките. Дядо Том вярваше, че музиката на нашето племе може да реши всеки проблем. Затова те нарече Пайпър.

Тежка жертва. Нима дядо ѝ бе усетил нещо около нея, още докато е била бебе? Дали бе познал, че е дете на Афродита? Татко ѝ сигурно щеше да каже, че полудява. Дядо Том не е бил оракул.

И все пак... беше обещала да помогне в тази мисия. Приятелите ѝ разчитаха на нея. Бяха я спасили, когато Мидас я бе превърнал в златна статуя.

Бяха я върнали към живота. Не можеше да им се отплати с лъжи.

Постепенно усети, че се стопля. Спря да трепери и се облегна върху гърдите на Джейсън. Лио им подаде храната. Пайпър не искаше да се движи, да говори, да прави каквото и да е било, което да прекъсне този миг.

Но се налагаше.

— Трябва да поговорим — тя се изправи и погледна Джейсън. — Момчета, повече не искам да крия нищо от вас.

Те я погледнаха с пълни усти. Вече нямаше връщане назад.

— Три нощи преди пътуването до Големия каньон — започна тя — сънувах гигант, който държеше баща ми за заложник. Каза да му сътруднича или татко ще умре.

Пламъците изпукаха.

Накрая Джейсън каза.

— Енкелад? Споменавала си името му и преди.

Тренер Хедж подсвирна.

— Огромен гигант, при това огнедишац. Не бих оставил стария татко козел с него.

Джейсън му хвърли убийствен поглед.

— Продължавай, Пайпър. Какво стана после?

— Опитах се да се свържа с татко, но успях да говоря само със секретарката му. Тя ми каза да не се безпокоя.

— Джейн — спомни си Лио, — но Медея не каза ли, че я контролира?

Пайпър кимна.

— За да върна баща си, трябваше да проваля тази мисия. Не знаех, че ще сме ние тримата. След като тръгнахме на път, Енкелад ми

изпрати нов кошмар. Каза, че иска и двама ви мъртви. Каза, че иска да ви отведе до някаква планина. Не знам коя, но е край залива на Сан Франциско. Видях моста^[2] от върха. Утре по обяд трябва да съм там. За размяната.

Можеше да почувства погледите на приятелите си. Чакаше да ѝ се развикат, да ѝ обърнат гръб, да я изхвърлят насред бурята.

Вместо това Джейсън застана до нея и отново я прегърна.

— Боже, Пайпър. Толкова съжалявам.

Лио кимна.

— Без майтап, как си могла да криеш това цяла седмица? Пайпър, та ние можем да помогнем.

Тя ги погледна.

— Защо не ми се развикате или не направите нещо? Наредиха ми да ви убия.

— Стига — отвърна Джейсън, — спаси и двама ни на тази мисия. Бих ти доверил живота си винаги.

— Аз също — каза Лио, — но мен няма кой да ме гушне.

— Не разбирате! — извика Пайпър. — Вероятно убих баща си, казвайки ви това.

— Едва ли — изbleя тренер Хедж. Той ядеше тофубургера си заедно с хартиената чиния, увит като тако. — Гигантът още не е получил това, което иска, а татко ти все още му трябва за размяна. Ще изчака до крайния срок. Искане да ни отклониш към планината, нали?

Пайпър кимна несигурно.

— Това означава, че Хера е някъде другаде — продължи Хедж, — а тя трябва да бъде спасена в същия ден. Така че той ти предлага избор — спаси баща си или Хера. Ако тръгнеш към Хера, Енкелад ще се погрижи за татко ти. Но да знаеш, че дори да му беше помогнала, той пак нямаше да те пусне да си вървиш. Очевидно е, че ти си един от седмината герои на великото пророчество.

Беше говорила за това и преди с Джейсън и Лио. Предполагаше, че е вярно, но ѝ бе трудно да го повярва. Не се чувстваше особено важна. Беше просто едно дете на Афродита, при това глупаво. Защо им трябваше да я лъжат и убиват?

— Значи нямаме избор — заключи нещастно тя, — трябва да спасим Хера, иначе царят на гигантите ще се освободи. Това е задачата ни. Светът зависи от нея. А Енкелад сякаш си има начини да ме

наблюдава. Той не е глупак. Ще разбере, че съм се отклонила от заръките му. И ще убие татко.

— Няма да убие баща ти — увери я Лио. — Ще го спасим.

— Нямаме време! — извика Пайпър. — А и това е капан.

— Ние сме ти приятели, красавице — каза Лио. — Няма да оставим татко ти да умре. Просто ще трябва да измислим нещо.

Тренер Хедж изръмжа.

— Щеше да е добре, ако знаехме къде е тази планина. Може пък Еол да ви каже това. Но местността край залива на Сан Франциско има лоша слава в геройските кръгове. Старият дом на титаните, Отрис, се издигна над планината. Там, където Атлас крепи небето. Дано планината не е същата.

Пайпър се опита да си спомни изгледа от съня си.

— Не мисля. Тази беше навътре.

Джейсън се намръщи край огъня, сякаш се мъчеше да си спомни нещо.

— Лоша репутация ли... та това не е вярно. Заливът край Сан Франциско...

— Мислиш, че си бил там? — попита го Пайпър.

— Аз... — той погледна, сякаш е на ръба да си спомни нещо. После погледът му отново стана безпомощен. — Не зная. Хедж, какво стана с Отрис?

Хедж отхапа още малко от бургера и хартията.

— Кронос построи нов палат там миналото лято. Огромно, гадно място. Трябваше да е офис на новото царство. Но там не се водиха битки. Кронос нападна Манхатън, за да завладее Олимп. Доколкото си спомням, остави някакви други титани в палата си, но след като го победиха, мястото се срина от само себе си.

— Не — заяви Джейсън.

Всички го погледнаха.

— Как така „не“? — попита Лио.

— Не стана така. Аз... — той се напрегна и погледна към изхода на пещерата. — Чухте ли това?

Заслушаха се. Нищо.

Тогава Пайпър го чу.

Вълчи вой раздираше нощта.

[1] Pipe (англ.) — флейта. — Бел.пр. ↑

[2] Голдън Бридж Гейт — входът към областта край залива на Сан Франциско. — Бел.пр. ↑

XXXIV. ПАЙПЪР

— Вълци — каза Пайпър. — Май приближават.

Джейсън се изправи и призова меча си. Лио и тренер Хедж също се вдигнаха на крака. Пайпър се опита да последва примера им, но пред очите ѝ затанцуваха тъмни петна.

— Стой си — каза Джейсън, — ние ще те защитим.

Тя скръцна със зъби. Мразеше да се чувства безпомощна. Не искаше някой да я защитава. Първо глупавия глезен. После тъпата хипотермия. Искаше да е на крака, стиснала кинжал в ръка.

После видя как на входа на пещерата пламъците се отразяват в две червени, блестящи в тъмното, очи.

Добре де — помисли си. — Може би не е толкова лошо да те защитават.

Още вълци се появиха на светлината на огъня — огромни черни зверове, по-големи от догове, чиято козина бе полепнала с лед и сняг. Зъбите им блестяха злокобно, а в червените им очи блещукаше мрачен интелект. Водачът на глутницата бе огромен почти колкото кон, а муцуната му беше окървавена, сякаш наскоро бе убивал.

Пайпър извади кинжала от ножницата.

Тогава Джейсън пристъпи напред и каза нещо на латински.

Пайпър не смяташе, че един мъртъв език ще има голям ефект върху диви зверове, но водачът изкриви устни, а козината по гръбнака му настръхна. Друг от вълците понечи да пристъпи напред, но водачът щракна с челюсти в ухото му. След това вълците отстъпиха назад в мрака.

— Леле, трябва и аз да науча латински! — Чукът на Лио потрепери в ръката му. — Какво му каза, Джейсън?

Хедж изруга.

— Каквото и да е, не е било достатъчно. Гледайте!

Вълците се връщаха, но водачът им не бе сред тях. Чакаха. Бяха поне дузина и оформяха груб полукръг отвъд светлината на огъня, блокирайки изхода на пещерата.

— Ето моя план — надигна тоягата си треньорът. — Ще ги избия всичките, а вие ще избягате.

— Тренер, те ще те разкъсат на парчета — каза Пайпър.

— Няма начин. Прекалено съм добър.

Тогава Пайпър видя силуета на мъж, който приближаваше през бурята, крачейки сред глутницата.

— Не се разпръсквайте — предупреди ги Джейсън, — те уважават глутницата. И, Хедж, без глупости. Няма да оставим нито теб, нито когото и да било.

Пайпър усети буца в гърлото си. Тя бе слабото звено в „глутницата“. Беше сигурна, че вълците надушват страха ѝ. Все едно носеше надпис „безплатен обяд“ на челото си.

Хищниците се разделиха и мъжът пристъпи на светлината на пламъците. Имаше мазна рошава коса с пепеляв цвят, а върху нея стоеше корона, направена сякаш от кости на пръсти. Дрехите му бяха от козина на различни животни — вълк, заек, миеша мечка, елен и още няколко, които Пайпър не можа да разпознае. Кожата изглеждаше необработена, а от нея се носеше воня, която говореше, че не е наскоро одрана. Мъжът бе строен и мускулист като бегач на дълги разстояния. Но най-плашещо бе лицето му. Бледата му кожа бе опъната върху черепа, а зъбите му бяха заострени като на диво животно. Очите му блестяха като тези на вълците и се спряха върху Джейсън. В погледа на мъжа блестеше дива омраза.

— *Ессе* — каза той — *filli Romani*.

— Ей, върколак, говори на английски — извика му Хедж.

Мъжът изръмжа.

— Кажи на своя фавн да си държи езика зад зъбите, римлянино. Или ще изям него пръв.

Пайпър си спомни, че „фавн“ е римската дума за сатир. Това не беше много полезна информация. Виж, ако се сетеше къде в гръцките митове се споменава как можеш да победиш върколак...

Върколакът погледна групата им. Ноздрите му потръпнаха.

— Значи е вярно — отбеляза той. — Дете на Афродита, син на Хефест, фавн и римлянин, при това син на господаря Юпитер. Всички заедно и никой не напада другия. Колко интересно.

— Ти знаеш за нас? — попита Джейсън. — Откъде?

Мъжът изръмжа. Или се разсмя. Или отправи предизвикателство.

— О, ние обикаляхме запада, геройче, с надеждата да те намерим първи. Царят на гигантите ще ме възнагради пребогато, когато се надигне. Аз съм Ликаон, вълчийт цар. А глутницата ми е гладна.

Вълците започнаха да ръмжат в тъмното.

С крайчеца на окото си Пайпър видя как Лио оставя чука и вади нещо друго от колана си — стъклена бутилка, пълна с някаква течност.

Тя напрегна мозъка си, за да си спомни името на вълчия цар. Знаеше, че го е чувала и преди, но не можеше да се сети за подробности.

Ликаон погледна меча на Джейсън. Той помръдна насам-натам, сякаш търсеше пролука в защитата му. Но острието на Джейсън се движеше с него.

— Върви си — нареди му Джейсън, — за теб няма храна тук.

— Освен ако не искаш тофубургери — обади се Лио.

Ликаон оголи зъби. Очевидно не обичаше тофу.

— Ако можех да избирам — каза Ликаон със съжаление, — щях да убия теб пръв, сине на Юпитер. Твоят баща ме направи такъв, какъвто съм сега. Бях велик смъртен цар в Аркадия, имах петдесет прекрасни сина, а Зевс ги изби всичките с ужасните си мълнии.

— Ха — обади се тренер Хедж, — но си имаше причина!

Джейсън погледна през рамо:

— Тренер, познаваш ли този шут?

— Аз го знам — намеси се Пайпър. Беше изровила мита от паметта си — кратка и отвратителна история, на която се смееха с баща си. Но сега не й беше смешно.

— Ликаон поканил Зевс на вечеря — заразказва тя, — но не бил сигурен дали гостът е наистина Зевс. За да провери силите му, той опитал да го нагости с човешка плът. Зевс се разгневил...

— И изби синовете ми! — зави Ликаон. Вълците зад него също започнаха да вият.

— А него превърнал във вълк — довърши Пайпър. — Наричат върколаците ликантропи. Кръстени са на него.

— Вълчийт цар — обобщи тренер Хедж, — един смрадлив безсмъртен боклук.

Ликаон изръмжа.

— Ще те разкъсам на парчета, фавне!

— Козе ли ти се е прияло, приятел? Ела и се пробвай тогава.

— Достатъчно — намеси се Джейсън. — Ликаон, ти каза, че искаш да ме убиеш пръв, но...

— Но си запазен, римлянино. След като тази кокошка — той посочи с ноктите си към Пайпър — не успя да те убие, трябва да те отведем жив до Вълчия дом. Една позната ме помоли да те остава на нея, за да те убие лично.

— Коя е тя? — попита Джейсън.

— Голяма твоя фенка — изкикоти се вълчийт цар. — Голямо впечатление си й направил. Така или иначе, тя ще се погрижи за теб скоро и аз нямам възражения по въпроса. Ако кръвта ти бъде пролята във Вълчия дом, това добре ще маркира територията ми. Лупа сериозно ще се замисли, преди да нападне глутницата ми.

Сърцето на Пайпър заби бясно в гърдите и. Не разбираше всичко от думите на Ликаон, но само една жена можеше да иска смъртта на Джейсън — вещицата Медея. Някакси бе оцеляла след експлозията.

Пайпър се изправи на крака. Пред погледа ѝ отново затанцуваха тъмни петна. Пещерата сякаш се завъртя.

— Махни се веднага — каза Пайпър, — преди да те унищожим.

Опита се да вложи сила в думите си, но бе прекалено слаба. Треперейки под завивките си, бледа, потна и едвам държаща ножа, едва ли изглеждаше много заплашително.

Очите на Ликаон блеснаха подигравателно.

— Добър опит, миличка. Оценявам го. Може би ще те даря с бърза смърт. Опасявам се обаче, че само синът на Юпитер ни трябва жив. Останалите ще хапнем за вечеря.

В този миг Пайпър разбра, че ще умре. Но поне щеше да го стори на крака, застанала до любимия си.

Джейсън направи крачка напред.

— Няма да убиеш никого, вълчи царю. Не и преди да минеш през мен.

Ликаон зави и разпери нокти. Джейсън замахна към него, но златният му меч мина през вълчийт цар, сякаш той не беше там.

Вълчийт цар се изсмя.

— Злато, бронз или стомана — нито един от тези метали няма да ти помогне срещу върколаците ми, сине на Юпитер.

— Сребро! — извика Пайпър. — Върколаците са уязвими само от сребро!

— Но ние нямаме нищо сребърно! — отвърна Джейсън.

Вълците изскочиха на светлината на огъня. Хедж се втурна към тях с весело „Опа!“. Но Лио го изпревари. Той хвърли стъкленицата към земята. Тя се пръсна на парчета и изпръска вълците. Във въздуха се разнесе миризмата на бензин. Лио изстреля струя пламък към локвата гориво и огньовете изригнаха. Вълците заскимтяха и отстъпиха. Няколко от тях пламнаха и трябваше да изтичат навън, за да се отъркалят в снега.

Дори Ликаон изглеждаше притеснен пред стената от пламъци, която разделяше вълците му от героите.

— Стига де — оплака се тренер Хедж, — не мога да го ударя, като е толкова далеч.

Всеки път, когато някой вълк приближеше, Лио изстрелваше нова струя пламък. Всеки нов опит обаче го изтощаваше още малко и още малко, а бензинът вече догаряше.

— Не мога да призовавам повече газ! — предупреди Лио, после се изчерви и добави: — Имам предвид от горящия тип... на колана му трябва малко време да презареди. Ти имаш ли нещо полезно, мой човек?

— Нищо — отвърна Джейсън, — дори оръжие, което да върши работа.

— Мълния? — предложи Пайпър.

Джейсън се съсредоточи, но нищо не се случи.

— Виелицата ми пречи по някакъв начин.

— Тогава *вентите*! — сети се Пайпър.

— Ако се явим пред Еол с празни ръце — рече Джейсън, — ще сме били целия този път за нищо.

Ликаон се изсмя.

— Надушвам страха ви. Остават ви броени минути живот, геройчета. Молете се на който си бог искате. Зевс не бе милостив към мен. И аз няма да бъда снизходителен към вас.

Огньовете догаряха. Джейсън прокле и пусна мечата си. Приведе се, все едно се готвеше да влезе в ръкопашен бой. Лио отново извади чука си, а Пайпър надигна кинжала си. Не беше голямо оръжие, но бе единственото, което имаше. Тренер Хедж също размахна тоягата си. Изглежда, само той бе развълнуван от факта, че ще умре.

В този миг във въздуха се чу свистене като от късащ се картон. Дълга пръчка се закачи за врата на най-близкия вълк — дръжката на сребърна стрела. Върколакът се сви и рухна, разтапяйки се в снега. Долетяха още стрели и още вълци паднаха. Глутницата се пръсна объркана. Стрела полетя и към Ликаон, но вълчийят цар я хвана в движение, след което зави от болка. Когато я пусна, на дланта му имаше димяща рана. Друга стрела го уцели в рамото и той залитна.

— Проклети да са! — зави Ликаон. Той изръмжа към глутницата си и вълците побягнаха. Ликаон погледна Джейсън с блестящите си червени очи. — Не сме приключили, момче.

Сетне изчезна в мрака.

След секунди Пайпър отново чу вълчи лай, но различен — не толкова заплашителен, напомнящ повече за куче, надушило диря. В пещерата влезе не много голям бял вълк, следван от двама себеподобни.

— Може ли да ги убия? — попита Хедж.

— Не! — спря го Пайпър. — Почакай малко.

Вълците килнаха глави и загледаха лагерниците с големи златни очи. След миг се появиха и собственичките им — група ловджийки със сиво-бели камуфлажни дрехи. Бяха поне половин дузина и носеха лъкове, а на гърбовете им имаше колчани със сребърни стрели.

Носеха качулки, но беше очевидно, че са момичета. Една от тях, която бе по-висока от останалите, се приведе над огъня и взе стрелата, наранила ръката на Ликаон.

— Бях близо — каза тя и се обърна към спътниците си. — Фоеба, останни с мен и пази входа. Останалите последвайте Ликаон. Не бива да го изпускаме. После ще ви настигна.

Другите момичета промърмориха нещо в знак на съгласие и изчезнаха, тръгвайки подир глутницата на вълчийят цар.

Облеченото в бяло момиче се обърна към тях. Лицето ѝ все още бе скрито от качулката.

— Следваме този демон вече повече от седмица. Вие добре ли сте? Има ли ранени?

Джейсън бе замръзнал и не сваляше поглед от момичето. Пайпър осъзна, че нещо в гласа на непознатата ѝ звучи познато. Беше трудно да го определи, но начинът, по който говореше, по който изговаряше думите, ѝ напомняше за Джейсън.

— Това си ти — предположи Пайпър, — Талия.

Момичето се напрегна. Пайпър се уплаши, че може отново да извади лъка си, но вместо това непознатата свали качулката си. Косата ѝ беше рошава и черна, а на челото ѝ проблясваше сребърна тиара. Лицето сияеше и изглеждаше неестествено здраво, като че ли тя бе нещо повече от човек, а очите ѝ блестяха яркосини.

Тя бе момичето от снимката на Джейсън.

— Познаваме ли се? — попита Талия.

Пайпър си пое дълбоко въздух.

— Това може да те стресне, но...

— Талия. — Джейсън пристъпи напред. Гласът му потрепваше.
— Аз съм Джейсън. Брат ти.

XXXV. ЛИО

Лио прецени, че е извадил най-лошия късмет от всички в групата, а това не беше малко постижение. Защо той си нямаше отдавна изгубена сестра или баща холивудска звезда, който трябва да бъде спасен? Но не! Имаше си само колан и дракон, който се потроши на половината път. Може би причината бе тъпото проклятие над хижата на Хефест, но Лио се съмняваше в това. Той си носеше лошия късмет много отпреди да стъпи в лагера. След хиляда години, когато хората си разказваха приключението им край лагерния огън, щяха да говорят за храбрия Джейсън, красивата Пайпър и техния помощник Валдес, който имал магически отвертки и от време на време правел тофубургери.

А черешката на върха на тортата бе, че Лио се влюбваше във всяко момиче, което срещне — стига то да беше напълно недостижимо за него.

Още щом видя Талия, Лио си помисли, че тя е прекалено хубава, за да е сестра на Джейсън, но реши да не го казва, за да не загази. Веднага хареса тъмната ѝ коса, сините очи, увереността ѝ. Изглеждаше като момиче, което може да натупа всеки — било на игрището или на бойното поле. Точно като за Лио!

За около минута Джейсън и Талия се гледаха един друг, смаяни. После Талия се втурна към него и го прегърна.

— Богове! Казаха ми, че си загинал! — тя хвана лицето на Джейсън, сякаш го изучаваше. Слава на Артемида! Наистина си ти. Малкият белег на устната ти... Когато беше на две, се опита да изядеш телбот!

— Сериозно? — засмя се Лио, но Хедж кимна одобрително.

— Телботите са богати на желязо.

— Ч-чакай малко — заекна Джейсън. — Кой ти каза, че съм загинал? Какво е станало?

Един от белите вълци изляз от входа на пещерата. Талия погледна назад към животното и кимна, но ръцете и останаха върху

лицето на Джейсън, сякаш се страхуваше, че той ще изчезне.

— Вълчицата ми казва, че няма време, и е права. Но трябва да поговорим. Седнете.

Пайпър направи нещо повече от това — направо рухна. Щеше да си удари главата в каменния под, ако Хедж не я беше хванал.

Талия се спусна към нея.

— Какво ѝ е? А, да. Хипотермия. Глезенът не е добре... — Тя се намръщи на сатира. — Ти не си ли вещ в природното лекуване?

Хедж изсумтя.

— Защо, мислиш, изглежда толкова добре? Не усещаш ли мириса на енергийна напитка?

Талия погледна Лио обвинително, сякаш за да каже: „Как си оставил този пръч да я лекува“. Все едно той беше виновен.

— Ти и сатирът — нареди Талия — отведете момичето до моята приятелка на входа. Фоеба е страхотна лечителка.

— Но навън е студено! — оплака се Хедж. — Ще ми замръзнат рогата.

Лио обаче разбра, че просто не са желани.

— Хайде, Хедж. Тия двамата трябва да си побъбрят малко.

— Хмм. Хубаво — измърмори сатирът, — но вечерта беше тъпа. Не можах да счупя нито една глава!

Хедж изведе Пайпър до входа. Лио се канеше да го последва, когато Джейсън извика:

— Човек, може ли... тъъ... да се навърташ наоколо?

Лио прочете в очите му нещо неочаквано. Джейсън имаше нужда от подкрепа. Искаше с него да има някой. Беше изплашен.

Лио се ухили.

— Навъртането е моя специалност.

Талия не изглеждаше безкрайно доволна от това, но тримата седнаха край огъня. За няколко минути никой не каза нищо. Джейсън гледаше сестра си, все едно тя беше експлозив, който можеше да избухне, ако се третира неправилно. Талия беше по-спокойна, като че ли за нея бе нормално да намира отдавна изгубени роднини. Все пак и тя наблюдаваше Джейсън в нещо като изумен транс. Вероятно си спомняше двегодишното детенце, опитало се да изяде телбота. Лио извади няколко медни жици и започна да ги суче, докато накрая не издържа на мълчанието.

— Та, ловджийките на Артемида... тотално ли им е забранено да имат гаджета или само от време на време?

Талия го погледна, сякаш току-що бе еволюирал от локва.

Определено харесваше това момиче.

Джейсън ритна приятеля си по пищяла.

— Не обръщай внимание на Лио. Просто се опитва да разчупи леда. Но, Талия, какво се е случило със семейството ни? Кой ти е казал, че съм загинал?

Талия издърпа една сребърна гривна от китката си. На светлината на огъня, в камуфлажните си зимни дрехи, изглеждаше почти като ледената принцеса Хиона. Студена и красива.

— Помниш ли нещо? — попита тя.

Джейсън поклати глава.

— Преди няколко дни се събудих в един автобус с Лио и Пайпър.

— Но вината не беше наша — добави бързо Лио. — Хера е откраднала спомените му.

Талия се напрегна.

— Хера ли? Откъде знаете?

Джейсън ѝ разказа за мисията им, за пророчеството в лагера, за това как Хера е била пленена, а гигант е отвлякъл бащата на Пайпър.

И за това, че имат време до зимното слънцестоене, за да оправят всичко.

Лио се намесваше и добавяше някои важни подробности — как бе оправил бронзовия дракон, как може да хвърля огнени топки и какво чудесно тако прави.

Талия слушаше внимателно и сякаш нищо не можеше да я изненада — нито чудовищата, нито пророчествата, нито надигането на мъртвите. Когато обаче Джейсън спомена цар Мидас, тя прокле на старогръцки.

— Трябваше да изгорим проклетото му имение — каза тя. — Този човек е опасен. Но преследвахме Ликаон... все пак се радвам, че сте се измъкнали. Значи Хера те е крила през всичките тези години.

— Не зная — каза Джейсън и извади снимката от джоба си. — Остави ми памет само колкото да си спомня лицето ти.

Талия погледна към снимката и изражението ѝ се смекчи.

— Бях забравила за нея. Оставила съм я в хижа номер едно, нали?

Джейсън кимна.

— Мисля, че Хера е искала да се срещнем. Когато кацнахме тук, в пещерата, имах предчувствие, че ще се случи нещо важно. Сякаш знаех, че си наблизо. Звучи налудничаво...

— Не е така — успокой го Лио. — Просто е било предречено, че ще срещнем твоята страшно готина сестра.

Талия не му обърна внимание. Вероятно просто не искаше да разкрие колко е впечатлена от него.

— Джейсън — каза тя, — когато си имаш работа с богове, нищо не е прекалено налудничаво. Но не можеш да имаш вяра на Хера, особено предвид факта, че сме деца на Зевс. Тя *мрази* всички негови деца.

— Но тя каза нещо. Че Зевс е подарил живота ми на нея като предложение за мир. В това има ли някакъв смисъл?...

Лицето на Талия пребледня.

— Богове. Мама не би... но ти не помниш. Разбира се, че не помниш.

— Какво? — попита Джейсън.

Талия сякаш се състари на светлината на огъня, сякаш безсмъртието ѝ се бе повредило.

— Джейсън... не знам как да ти го кажа, но мама не беше съвсем... в ред. Зевс я хареса, защото бе телевизионна актриса, при това красива, но славата не ѝ се отрази добре. Пиеше, правеше глупости. Винаги беше по първите страници на жълтите вестници. Вниманието никога не ѝ стигаше. Още преди да се родиш, ние спорехме през цялото време. Тя... знаеше, че Зевс е мой баща и това ѝ идваше в повече. За нея да привлече Господаря на небесата бе постижението на живота ѝ. Не можеше да приеме това, че я е напуснал. Но боговете... те никога не остават.

Лио си спомни собствената си майка, начина, по който тя го бе успокоявала, казвайки му, че татко му ще се върне. Някой ден. Но никога не се бе ядосвала, не се бе държала налудничаво. Не искаше Хефест за себе си, а за Лио, за да познава той баща си. Беше на безперспективна работа, живееха в малко апартаментче, а парите им никога не стигаха. Но тя беше щастлива. „Докато имам теб — казваше му тя, — всичко е наред.“

Виждаше как приятелят му става все по-съкрушен от описанието на Талия за майка им и в този момент Лио осъзна, че няма за какво да му завижда. Лио беше изгубил майка си, да. Беше минал през много трудности. Но поне си я спомняше. Забеляза, че по коляното си удря морзовия код „обичам те“. Стана му мъчно за Джейсън, за това, че той няма спомени като неговите, че си няма нищо, на което да се опре.

— И... — Джейсън не успя да довърши въпроса.

— Джейсън, имаш приятели — обади се Лио, — а вече и сестра. Не си сам.

Талия му подаде ръка. Джейсън я стисна.

— Когато бях на седем — каза тя, — Зевс отново дойде при мама. Мисля, че беше гузен за това, че е съсипал живота ѝ. Но сега изглеждаше различен. По-стар и по-строг, а и с мен се държеше по-бащински. За известно време състоянието на мама се подобри. Тя бе щастлива, когато Зевс бе край нея, когато ѝ носеше подаръци, когато караше небето да треци. Тя вечно искаше внимание. И същата година се роди ти. С мама никога не се разбрахме, но ти ми даде причина да остана у дома. Беше толкова сладичък! А и не вярвах, че мама ще се грижи добре за теб. Накрая Зевс спря да идва, както се и очакваше. Вероятно му бе писнало от капризите на мама — да посети Олимп, да стане безсмъртна или вечно млада и красива. Когато той я изостави завинаги, тя започна да откача все повече и повече.

И тогава се появиха чудовищата. Започнаха да ме нападат и мама обвини за това Хера. Каза, че богинята иска теб, че едва е понесла моето раждане, но две деца от едно семейство било прекалено голяма обида. Мама каза, че дори не е искала да те кръсти Джейсън, но Зевс я е помолил за това, за да смекчи гнева на Хера, която обичала това име. Не знаех на какво да вярвам.

Лио си играеше с жиците. Чувстваше се като натрапник. Не трябваше да чува всичко това. Но, от друга страна, така опозна Джейсън за първи път. Навакса четирите измислени месеца в училище „Уилдърнес“, приятелството им, което доскоро бе само във въображението му.

— Как ви разделиха? — попита той.

Талия стисна ръката на брат си.

— Да знаех само, че си още жив... богове, щеше да е толкова различно. Но когато ти беше на две години, мама ни заведе с колата

на семейна почивка. Пътувахме на север, към някакви лози, към парк, който тя искаше да ни покаже. Стори ми се странно, тъй като мама никога не ни водеше никъде и беше много нервна. Държах те за ръка, докато вървахме към голямата сграда в центъра на парка и... — Тя си пое дълбоко въздух. — Мама каза да се върна до колата и да взема кошницата за пикник. Не исках да те оставям сам с нея, но беше само за няколко минути. Когато се върнах... мама бе коленичила на каменните стъпала, прегръщаше се и плачеше. Каза, че те няма. Че Хера те е отнесла, че вероятно вече си мъртъв. Не знаех какво е направила. Изгубих си ума, обиколих цялото място, търсих те, но ти просто бе изчезнал. Трябваше да ме отведе, докато виках и се мъчех да се измъкна. Следващите няколко дни бях в истерия. Не помня нищо, освен че се обадох в полицията. Те дойдоха и я разпитваха дълго време. После двете се скарахме. Тя ми каза, че съм я предала, че трябвало да я подкрепя, че тя била важната. Накрай ми писна. Твоето изчезване беше последната капка, която преля чашата. Избягах от къщи и никога повече не се върнах, дори когато мама почина няколко години по-късно. Мислех, че и ти си си отишъл завинаги. Не казах на никого за теб — дори на Анабет или Люк, най-добрите ми приятели. Споменът беше прекалено болезнен.

— Хирон знаеше. — Гласът на Джейсън прозвуча много отдалеч. — Когато отидох в лагера, ме погледна и каза, че трябвало да съм мъртъв.

— Но как? — попита Талия. — Никога не съм му разказвала за теб.

— Ей — намеси се Лио, — важното е, че вече се имате един друг, нали? Късметлии сте.

Талия кимна.

— Лио е прав. Виж се само. Вече си на моята възраст. Пораснал си!

— Но къде съм бил? — попита Джейсън. — Как може да ме е нямало през цялото това време? А и тези римски неща...

Талия се намръщи.

— Римски неща ли?

— Брат ти знае латински — обади се Лио. — Нарича боговете с римските им имена и си има татуировка. — Лио посочи знаците по ръката на Джейсън, след което разказа на Талия за другите странни

неща, които се бяха случили. Как Борей се бе превърнал в Аквилон. Как Ликаон бе нарекъл Джейсън „римлянино“. Как вълците бяха отстъпили, когато Джейсън бе заговорил на латински.

Талия подръпна тетивата на лъка си.

— Латински, виж ти. Зевс говореше на латински, когато се яви на мама втория път. Както ти казах, беше различен, по-хладен.

— Смяташ, че е бил в римския си аспект? — попита Джейсън. — Затова ли се смятам за дете на Юпитер?

— Възможно е — каза Талия. — Никога не съм чувала за нещо подобно, но то може да обясни защо използваш римски термини и говориш латински, а не старогръцки. Това би те направило уникален, но не обяснява как си оцелял извън лагера на нечистокръвните. Като дете на Зевс, или Юпитер, наричай го както предпочиташ, би трябвало да си постоянна мишена за чудовищата. Ако си бил сам, щеше да умреш още преди години. Аз поне не бих могла да оцелея без приятели. Трябвало е да те обучат, за да...

— Не е бил сам — изстреля Лио, — чухме за други като него.

Талия го погледна смаяна.

— Какво имаш предвид?

Лио й разказа за насечената червена тениска в магазина на Медея и за това как някакво дете, говорещо на латински, син на Меркурий, било изядено от циклопите.

— Да няма друго място за герои освен лагера на нечистокръвните? — попита Лио. — Може би някой луд учител по латински отвлича децата на боговете и ги кара да мислят като римляни.

Още щом го изрече, Лио осъзна колко тъпо звучи. Пронизващите сини очи на Талия го изучаваха и той се почувства като заподозрян в престъпление, на който предстои да бъде разпознат.

— Обиколила съм цялата страна — заяви Талия, — но никога не съм попадала на луди учители по латински или герои в червени ризи. И все пак... — тя млъкна, сякаш й бе хрумнало нещо зловещо.

— Какво? — попита Джейсън, но Талия поклати глава.

— Трябва да говоря с богинята. Може би Артемида ще ни упъти.

— Тя говори с теб? — учуди се Джейсън. — Повечето богове са замлъкнали.

— Артемида има собствени правила — каза Талия. — Стреми се да не го показва, но смята, че Зевс е постъпил невероятно глупаво, като

е затворил Олимп. Тя ни пусна по дирите на Ликаон. Каза, че ще намерим и следата на изчезнал приятел.

— Пърси Джаксън — предположи Лио, — момчето, което Анабет търси.

Талия кимна. На лицето ѝ се изписа загриженост.

Лио се почуди дали някой се е тревожил толкова, когато той е изчезвал. Малко се съмняваше.

— Какво ще прави Ликаон с него? — попита Лио. — И какво общо има това с нас?

— Скоро ще разберем — рече Талия, — ако крайният ви срок е утре, в момента губим време. Еол може да ви каже...

Бялата вълчица се появи отново на прага и заръмжа нетърпеливо.

— Трябва да тръгваме — изправи се Талия, — иначе ще изгубим следата на другите ловджийки. Но първо ще ви отведе до палата на Еол.

— Ако не можеш, няма проблем — каза Джейсън, макар да звучеше притеснен.

— Стига де — Талия се усмихна и му помогна да стане, — не съм виждала брат си от години. Ще остана още няколко минути, преди да си започнал да ме дразниш. Да тръгваме!

XXXVI. ЛИО

Когато Лио видя как се отнасят с Пайпър и Хедж, бе на път да се обиди сериозно.

Представяше си как мръзнат в снега, но Фоеба ги бе приютила в сребърна палатка до пещерата. Как я беше разпънала толкова бързо, Лио нямаше как да знае. Вътре обаче имаше керосинова печка, която бе създала приятна температура, а около нея бяха нахвърляни и възглавнички за сядане. Пайпър изглеждаше както обикновено нормално, но бе облечена в ново яке и носеше ръкавици и камуфлажни панталони като тези на ловджийките. А освен това пиеше топъл шоколад заедно с Хедж и Фоеба.

— Стига де — запротестира Лио, — докато ние стояхме в пещерата, вие сте се настанили в луксозна палатка. Не може ли и аз да получа хипотермия? Искam топъл шоколад и яке!

Фоеба подсмръкна.

— Момчета — каза тя, сякаш това бе най-лошата обида, която можеше да измисли.

— Всичко е наред, Фоеба — каза Талия. — Ще имат нужда от още палта. А мисля, че можем да им дадем и малко шоколад.

Фоеба изръмжа, но скоро Лио и Джейсън също бяха облечени в сребристи зимни дрехи, които се оказаха леки и невероятно топли. Горещият шоколад бе първокласен.

— Наздраве! — каза тренер Хедж и изяде пластмасовата си чаша.

— Това не е добре за стомаха ти — отбеляза Лио.

Талия потупа Пайпър по гърба.

— Готова ли си за тръгване?

Пайпър кимна.

— Да, благодарение на Фоеба. Много сте добри в оцеляването, хора. Чувствам се, сякаш мога да пробягам петнайсет километра.

Талия намигна на Джейсън.

— Силна е за дете на Афродита. Харесва ми.

— Ей, аз също мога да пробягам петнайсет километра — обади се Лио. — Ето ти едно силно момче на Хефест! Не ти ли харесвам?

Талия, разбира се, не му обърна внимание.

На Фоеба ѝ отне точно шест секунди, за да разтури лагера, което смая Лио. Палатката сама се сви до размера на пакетче дъвки. Той искаше да ги пита за чертежите, но нямаха време.

Талия хукна нагоре по снежния планински склон, проправяйки малка пътека по пътя си. Лио горчиво съжали, че се е направил на мъж, тъй като ловджийките го оставиха далеч зад гърба си.

Тренер Хедж за сметка на това подскачаше нагоре като дива коза и ги дразнеше, все едно бяха още в училище.

— Давай, Валдес! По-бързо! Хайде да попеем! „Имах си момиче в Каламазу...“

— Хайде да не го правите! — прекъсна го Талия.

И така продължиха без песен.

Лио изостана, за да се изравни до Джейсън, който вървеше последен от групата.

— Как си, мой човек?

Изражението на Джейсън бе достатъчно красноречиво: „Зле“.

— Талия го прие толкова леко — каза Джейсън. — Все едно не е голяма новина, че съм се завърнал. Не знам какво очаквах, но тя... не е като мен. Изглежда много по... завършена като личност.

— Нормално, тя няма амнезия — опита се да го успокои Лио. — Освен това е имала много време, за да свикне с подвизите. Щом придобиеш опит с чудовищата и боговете, и ти ще спреш да се изненадваш.

— Може би — отвърна Джейсън, — но ми се иска да знаех какво е станало, когато съм бил на две. Защо мама се е отървала от мен. Талия все пак е избягала заради това.

— Виж, каквото и да е станало, вината не е твоя. А и сестра ти е готина. Доста си приличате, да ти кажа.

Джейсън не отговори. Лио се притесни да не е казал нещо лошо. Той искаше да накара Джейсън да се почувства по-добре, но това не беше лесно.

Искаше му се да извади нещо от колана — може би малко чукче — и да оправи с него паметта на Джейсън, удряйки по правилното място. Това щеше да е много по-лесно от всичките тези разговори.

„Не се справям добре с органичните форми на живот“.
Благодаря за хубавото наследство, тате!

Потънал в мисли, той не забеляза, че ловджийките са спрели. Заби се в Талия и едва не събори и двамата по склона. За щастие тя бе здраво стъпила на крака и удържа и двама им. След това посочи нагоре.

— Това — ахна Лио — е наистина огромна скала.

Бяха стигнали почти до върха на Пайкс Пийк. Светът под тях бе покрит с облаци. Въздухът бе толкова рядък, че Лио едвам дишаше. Нощта бе паднала, но в небето грееше пълната луна, а звездите бяха невероятно ярки. Далеч на север и на юг се виждаха върховете на други планини, които излизаха от облаците като острови.

Или като зъби.

Но истински смайващата гледка бе над тях. На около половин миля в небето се рееше огромен остров от блестящ пурпурен камък. Беше трудно да се прецени размера му, но Лио пресметна, че е широк поне колкото футболен стадион и също толкова висок. Свършваше с назъбени скали, нашарени от пещери. От време на време от тях излизаше вятър, който издаваше звук като от орган. На върха на острова стени от мед опасваха някаква крепост. Единственото нещо, което свързваше Пайкс Пийк с летящия остров, бе тънък мост от лед, който проблясваше на лунната светлина.

Скоро Лио осъзна, че мостът не е направен точно от лед, понеже не е стабилен. Когато ветровете сменяха посоката си, мостът се разтърсваше, замъгляваше се и изтъняваше, а на някои места направо изчезваше като следа от самолет.

— Нали няма да минаваме по него? — попита Лио.

Талия сви рамене.

— Честно казано, и аз не обичам височините. Но ако искате да стигнете до крепостта на Еол, това е пътят.

— Крепостта винаги ли си виси тук? — попита Пайпър. — Хората защо не я виждат?

— Заради мъглата — каза Талия. — Понякога все пак я забелязват, макар и не директно. В някои дни Пайкс Пийк става червен. Хората казват, че е някакъв номер на светлината, но всъщност е отразеният цвят от палата на Еол.

— Огромен е — възкликна Джейсън.

Талия се засмя.

— Трябва да видиш Олимп, братко.

— Сериозно ли говориш? Била си там?

Талия направи гримаса. Явно споменът не бе от най-приятните.

— Ще минем на два пъти. Мостът е прекалено крехък.

— Това е успокоително — каза Лио. — Джейсън, не можеш ли да ни отведеш дотам с летене?

Талия пак се засмя. После разбра, че Лио не се шегува.

— Чакай малко... Джейсън, наистина ли можеш да *летиш*?

Джейсън се загледа в летящата крепост.

— Не точно. По-скоро контролирам ветровете, но тук те са прекалено силни. Не бих искал да опитвам. Талия, ти не можеш ли да летиш?

За миг Талия изглеждаше истински изплашена. После овладя изражението на лицето си. Лио осъзна, че тя се плаши от височините много повече, отколкото показва.

— Всъщност не съм опитвала — призна тя. — Може би ще е по-добре да минем по моста.

Тренер Хедж пробва ледената повърхност с копито, сетне скочи на моста. Невероятно, но не пропадна.

— Лесна работа. Аз съм пръв. Хайде, Пайпър, момичето ми. Ще ти подам ръка.

— Не, не, аз... — опита се да откаже Пайпър, но треньорът я хвана за ръка и я помъкна по моста.

Когато преминаха половината, ледът все още ги удържаше без проблем. Талия се обърна към своята приятелка ловджийка.

— Скоро ще се върна, Фоеба. Намери останалите и им кажи, че ще ги настигна.

— Сигурна ли си — сви очи Фоеба към Лио и Джейсън, сякаш се опасяваше, че ще отвлекат Талия.

— Напълно — отговори Талия.

Фоеба кимна колебливо, след което се спусна обратно по планинската пътека, следвана от белите вълчици.

— Джейсън, Лио, внимавайте къде стъпвате — предупреди ги Талия. — Не че се чупи, но...

— Защото още не ме е срещал — промърмори Лио. Двамата с Джейсън все пак тръгнаха по моста. На половината път нещата

започнаха да се объркват, а вината, естествено, бе на Лио. Пайпър и Хедж вече бяха стигнали до другия край и им махаха, окуражавайки ги да продължат, но Лио се разсея. Той мислеше за мостовете — как би направил нещо много по-сигурно от този леден полъх, ако палатът бе негов. Щеше да постави скоби, подпори. Тогава Лио се спря на сред моста, осенен от внезапно просветление.

— Защо им е мост? — попита той.

Талия се намръщи.

— Лио, това не е хубаво място за почивка. Какво имаш предвид?

— Те са духове на вятъра — напомни Лио. — Не могат ли да летят?

— Могат, но понякога им трябва път към света долу.

— Значи мостът невинаги е тук? — попита Лио.

Талия поклати глава.

— Духовете на вятъра не обичат да се закотвят към земята, но понякога е необходимо. Като сега. Знаят, че идвате.

Умът на Лио работеше трескаво. Бе толкова развълнуван, че чувстваше как температурата на тялото му се покачва. Не можеше да оформи мислите си в думи, но знаеше, че е на ръба на важно откритие.

— Лио? — попита го Джейсън. — Какво мислиш?

— Богове — прошепна Талия, — давайте напред. Гледайте си в краката.

Лио залитна назад. Той с ужас установи, че температурата на тялото му наистина се покачва — точно както преди много години на масата за пикник под ореховото дърво, когато гневът бе надделял над разума му. Сега вълнението му предизвикваше същата реакция. Панталоните му започнаха да пушат във въздуха. Обувките му също димяха, а мостът не хареса това. Ледът изтъняваше.

— Стига, Лио — предупреди го Джейсън. — Ще стопиш моста.

— Ще опитам — каза Лио. Но тялото му не го слушаше. Нагорещаваше се заедно с мислите му. — Джейсън, какво ти каза Хера в съня ти. Че си мост?

— Спокойно, Лио — намеси се Талия. — Не знам за какво говориш, но мостът...

— Чуйте ме! — настоя Лио. — Ако Джейсън е мост, тогава какво свързва? Може би две места, които не си пасват. Като въздуха и земята.

Бил си някъде другаде преди, нали? А Хера каза, че си ползван за размяна.

— Размяна — разшириха се очите на Талия. — О, богове.

Джейсън се намръщи.

— За какво говорите вие, двамата?

Талия започна да шепти, сякаш нареждаше молитва.

— Сега разбирам защо Артемида ме изпрати тук. Джейсън, тя искаше да следя Ликаон, за да намеря следите на Пърси. И аз ги намерих. Чрез теб. Артемида ме е изпратила, за да чуя историята ти.

— Само че аз продължавам да не разбирам нищо — каза той. — А и нямам история. Не помня нищо!

— Но Лио е прав — настоя Талия. — Всичко е свързано. Само да знаех преди това...

Лио щракна с пръсти.

— Джейсън, как нарече онова място от съня си — Порутената къща? Вълчий дом?

Талия почти се задави.

— Вълчий дом? Джейсън, защо не ми каза? Това ли е затворът на Хера?

— Нима знаеш къде е? — попита Джейсън.

В този миг мостът се разпадна. Лио щеше да полети надолу, но Джейсън го хвана и издърпа на безопасно място. Двамата се покатериха нагоре по моста, но когато се обърнаха, видяха, че Талия ги гледа от другата страна на деветметрова пропаст.

А мостът продължаваше да се топи.

— Тръгвайте! — извика Талия, докато отстъпваше от рушация се мост — намерете къде гигантът държи бащата на Пайпър и го спасете! Аз ще отведа ловджийките до Вълчия дом и ще удържа нещата, докато ни намерите! Ще се справите и с двете неща!

— Но къде е Вълчий дом? — извика Джейсън.

— Ти знаеш това, малки братко! — Вече бе толкова далеч, че едвам чуваха гласа ѝ на вятъра. Но Лио бе почти сигурен, че дочу думите: „Ще се видим там. Обещавам.“

Сетне тя се обърна и побягна по разпадащия се мост.

Лио и Джейсън нямаха време за губене. Те хукнаха нагоре по моста, борейки се за живота си, докато ледът изтъняваше под краката им. Няколко пъти Джейсън сграбчи Лио и използва ветровете, за да

удържи двама им изправени. Но чувството бе като скачане с бърнджи, а не летене.

Когато стигнаха плаващия остров, Пайпър и тренер Хедж ги издърпаха, малко преди мостът окончателно да изчезне. Стояха запъхтени в основата на каменно стълбище, издълбано в скалата. То водеше към крепостта.

Лио погледна надолу. Върхът на Пайкс Пийк се виждаше през облаците, но от Талия нямаше и следа. А Лио току-що бе изгорил единствения им изход.

— Какво стана? — попита Пайпър. — Лио, защо дрехите ти димят?

— Разгорещих се — изпъшка той. — Джейсън, съжалявам. Не знаех...

— Няма проблеми — каза Джейсън, но изражението му бе мрачно. — Имаме по-малко от денонощие да спасим богинята и бащата на Пайпър. Нека се запознаем с царя на ветровете.

XXXVII. ДЖЕЙСЪН

Джейсън бе намерил и изгубил отново сестра си за по-малко от час. Докато се катереха по скалите на плаващия във въздуха остров, той час по час поглеждаше назад, но Талия вече я нямаше. Макар че бе казала, че се радва да го види отново, Джейсън не знаеше дали това наистина е така. Тя си имаше ново семейство при ловджийките и нова майка в лицето на Артемида. Изглеждаше самоуверена и доволна от живота си. Джейсън не знаеше дали има място в него. А и тя бе решена да намери приятеля си Пърси. Дали някога бе търсила Джейсън така?

Но това не е честно — каза си той. — Тя е мислела, че си мъртъв.

Едва бе изтърпял разказа ѝ за майка им. Все едно му беше подала бебе — шумно и грозно — и му бе казала: „Твое е, взemi си го“. Той не искаше това. Не искаше да го поглежда. Не искаше да знае, че има луда майка, която се бе отървала от него, за да умилистави някаква богиня. Нищо чудно, че Талия бе избягала.

А после се сети и за хижата на Зевс в лагера на нечистокръвните и малката ниша, която Талия някога бе ползвала за убежище, за да се скрие от застрашителната статуя на небесния бог. И татко им не беше готин. Джейсън разбра защо Талия се бе отказала и от тази част на живота си. Но все още бе гневен. Той нямаше този късмет. За него не бе останало нищо.

Златната чанта с вятъра тежеше на раменете му като воденичен камък и колкото повече приближаваха палата на Еол, толкова по-тежка ставаше. Ветровете бяха неспокойни и искаха да излязат, да избягат.

Единственият, който бе във видимо добро настроение, бе тренер Хедж. Той продължаваше да изкачва бързо хлъзгавото стълбище и да се връща надолу с тропот.

— Хайде, бухтички! Остават ви още само няколко хиляди стъпала!

Докато се катереха, Лио и Пайпър не говореха. Може би усещаха лошото настроение на Джейсън. От време на време Пайпър го

поглеждаше притеснено, като че ли не тя, а той едва не бе умрял от хипотермия. А може би мислеше върху думите на Талия. Бяха й споделили това, което Талия бе казала на моста — че могат да спасят и баща й, и Хера. Джейсън обаче нямаше представа как трябва да го направят и не бе сигурен дали това ще обнадее Пайпър, или ще я изнерви допълнително.

Лио продължаваше да тупа краката си, търсейки следи от огън по панталоните си. Вече не пушеше, но инцидентът на моста наистина бе ужасил Джейсън. Лио сякаш не съзнаваше, че от ушите му излиза пушек, а по косата му танцуват пламъци. Ако започнеше да гори всеки път, когато се развълнува, щеше да им е трудно да го водят със себе си където и да е. Джейсън си представи как прави поръчка в ресторант за бързо хранене: „Ако може един чийзбургер и... Аааа! Приятелят ми гори! Дайте ми и вода!“

Още повече го безпокоеше казаното от Лио. Джейсън не искаше да служи за мост, размяна или каквото и да било подобно нещо. Просто искаше да разбере откъде е. А Талия се бе уплашила, когато чу Лио да споменава изгорялата къща от сънищата на Джейсън — мястото, от което вълчицата Лупа му бе казала, че е започнал своя път. Но откъде знаеше Талия за това място и защо бе уверила Джейсън, че и той знае къде е то?

Отговорът изглеждаше близо. Но колкото повече приближаваше Джейсън до него, толкова по-трудно достъпен изглеждаше той. Малко като ситуацията с ветровете на гърба му — с всяка крачка те се съпротивляваха все повече и повече.

Най-накрая стигнаха до върха на острова. Бронзови стени опасваха крепостта, макар Джейсън да не можеше да допусне, че някой би нападнал това място. Високи шест метра врати се отвориха пред тях и напред се ширна път от полиран червен камък, който водеше до главната цитадела — ротонда с бели колони в гръцки стил, която приличаше на монументите във Вашингтон.

Само дето по покрива й имаше радиокули и сателитни чинии.

— Това е странно — обади се Пайпър.

— Защо? На летящ остров няма как да се прокара кабел — отбеляза Лио. — Само вижте двора на този човек!

Ротондата беше в центъра на широк около четиристотин метра кръг. Той бе разделен — подобно на пица — на четири части, които

представляваха четирите годишни времена. Беше си малко страшничко.

Секцията вдясно от тях бе ледена пустош с оголени дървета и замръзнало езеро. Снежни човеци се затъркаляха по двора, когато вятърът повя. Джейсън не бе сигурен дали те са за украса, или са живи.

Вляво от тях имаше есенен парк, осеян с дървета, по чиито корони шумоляха златни и червени листа. Когато политаха, разлюлени от вятъра, те оформяха изображения на богове, хора и животни, които се преследваха, преди да паднат в шумата.

В далечината зад ротондата се виждаха другите две зони. Едната от тях бе зелено пасище с овце, направени от облаци, а другата — пустиня, по пясъците на която се виждаха странни знаци, подобни на гръцки букви знаци. Имаше още емотикони и огромна реклама, която гласеше: ГЛЕДАЙТЕ ЕОЛ ВСЯКА НОЩ!

— По една секция за всеки от боговете на вятъра — предположи Джейсън — във всяка от основните посоки на света.

— Онова пасище изглежда супер — отбеляза Хедж и облиза устни. — Да имате нещо против?...

— Давай — окуражи го Джейсън. Той всъщност бе облекчен от възможността да отпрати сатира. Щеше да е трудно да убедят Еол в каузата си и без тренер Хедж да размахва пред него тоягата си и да крещи: „Умри!“.

Докато сатирът тичаше да нападне пролетта, Джейсън, Лио и Пайпър се отправиха надолу по пътя към стъпалата на палата. Минаха през входните врати и се озоваха в бяло мраморно фоайе, украсено с алени знамена, на които пишеше: „Олимпийска прогноза за времето“. На други бе изписано просто „Ау!“.

— Здравейте! — долетя до тях една жена. Буквално долетя. Красотата ѝ напомняше за тази на елфите — Джейсън я свързваше с горските духове от лагера на нечистокръвните. Беше дребна, със заострени уши и безвременно лице, така че той можеше да ѝ даде възраст между шестнайсет и трийсет години. Кафявите ѝ очи блестяха весело. Макар в сградата да нямаше вятър, кафявата ѝ коса се вееше като на забавен кадър, все едно жената участваше в реклама за шампоан. Бялата ѝ рокля се вееше като парашут около нея. Джейсън не

можеше да прецени дали има крака, но ако това бе така, те не докосваха пода. В ръката си носеше бял лаптоп.

— Господарят Зевс ли ви изпраща? — попита тя. — Очаквахме ви.

Джейсън се опита да отговори, но му бе трудно да мисли, тъй като осъзна, че жената е прозрачна. Фигурата ѝ мъждукаше, сякаш бе от мъгла.

— Ти призрак ли си? — попита я.

Веднага разбра, че я е обидил. Усмивката ѝ изчезна.

— Аз съм аура, господине. Нимфа на вятъра, каквато се очаква да видите в двореца на Господаря на ветровете. Казвам се Мели. Тук няма призраци.

Пайпър му се притече на помощ.

— Не, разбира се. Приятелят ми просто ви сбърка с Хубавата Елена, най-красивата смъртна на всички времена. Лесно е да ви обърка човек!

Е, това беше добро. Комплиментът изглеждаше пресилен, но аурата Мели светна.

— О... ами, както и да е. Значи наистина ви изпраща господарят Зевс?

— Тъ — намеси се Джейсън, — аз съм негов син, така че...

— Отлично! Моля, последвайте ме. — Тя ги поведе през няколко врати към друго преддверие, докато проверяваше нещо на лаптопа си. Не гледаше накъде ходи, но това, очевидно, не бе проблем, тъй като мина през една мраморна колона, все едно е нищо.

— Добре — замисли се тя. — Не сме в праймтайма. Може да ви вмести среща в единайсет и дванайсет минути.

— Ами, добре — съгласи се Джейсън.

Преддверието бе доста разсейващо място. Врати се отваряха и затваряха сами, ветрове бушуваха около тях и Джейсън се чувстваше, сякаш ходи сред невидима тълпа. Нещата, които Джейсън все пак виждаше, бяха странни. Хартини самолетчета в различни форми и размери летяха наоколо, разни нимфи на вятъра изскачаха от нищото, разтваряха ги и ги четяха, след което отново ги хвърляха във въздуха. Там самолетчетата отново приемаха формата си и продължаваха да летят.

Внезапно покрай тях прелетя грозно същество. Приличаше на кръстоска между бабичка и мутирало пиле. Имаше сбръчкано лице с черна коса, стегната на кок, ръце като на човек плюс кокоши криле и дебело, покрито с пера тяло. Краката ѝ завършваха с остри нокти. Беше невероятно, че може да лети. Съществото се въртеше наоколо и се удряше в разни неща като балон на купон.

— Това вече не е аура, нали? — попита Джейсън, когато създанието мина покрай тях.

Мели се засмя.

— Не, разбира се. Това е харпия. Нашите грозни доведени сестри, както бихте казали вие. Нямате ли си харпии на Олимп? Това са духовете на свирепите ветрове. Ние, аурите, покровителстваме нежните бризове.

Тя погледна Джейсън.

— Разбира се — каза той.

— Та — намеси се Пайпър, — сега ни водиш към Еол, нали?

Мели ги преведе през врати, напомнящи вход на асансьор. Над тях блесна зелена светлинка.

— Имаме няколко минути до началото — весело каза Мели, — вероятно няма да ви убие, ако отидем сега. Хайде!

XXXVIII. ДЖЕЙСЪН

Челюстта на Джейсън увисна. Централната секция на крепостта на Еол бе голяма колкото катедрала, а куполният ѝ покрив бе покрит със сребро. Телевизионна екипировка се носеше напосоки във въздуха — камери, прожектори, части от реквизита, саксийни растения. Под нямаше. Лио едва не пропадна в бездната, но Джейсън го дръпна назад.

— Света майчице! — Лио преглътна. — Ей, Мели. Следващия път ни предупреди, ако приближаваме пропаст!

Огромна кръгла яма се спускаше към сърцето на планината. Сигурно бе около километър дълбока и осеяна с пещери като кошер. Някои от тунелите вероятно водеха навън. Други бяха запечатани с някакъв бляскав материал, подобен на стъкло или восък. Беше пълно с харпии, аури и хартиени самолетчета. Но за някой, който не умее да лети, падането щеше да бъде дълго и фатално.

— Ох — извини се Мели, — съжалявам. — Тя извади изпод робата си уоки-токи и заговори по него: — Ало, от реквизита ли сте? С Нъгътс ли разговарям? Здравсти, Нъгътс. Може ли да получим под в главното студио? Да, истински под. Благодаря.

След няколко секунди от ямата се издигна армия от харпии — поне три дузини демонични пилешки бабички, които носеха материал за строене. Те веднага се захванаха за работа, изковавайки и облепвайки бъдещия под. Използваха обезпокоително количество тиксо, което изнерви Джейсън. Все пак за нула време над ямата се появи под. В общи линии, беше направен от всичко, което можеше да се намери наоколо — плочки, мраморни блокове, паркетни, дори трева.

— Това няма начин да е стабилно.

— Такова е, повярвай — увери го Мели. — Харпиите са добри строители.

Разбира се, за нея бе лесно да каже това. Тя прелетя над пода, без да го докосва. Джейсън прецени, че има най-голям шанс да оцелее, ако нещо се обърка, затова пристъпи пръв.

Подът, противно на това, което му нашепваше здравият разум, издържа.

Пайпър го хвана за ръката и го последва.

— Ако падна, ще ме хванеш.

— Тъ, добре. — Джейсън се надяваше, че не се е изчервил.

Лио ги последва.

— Държа да хванеш и мен, Супермен. За ръката обаче няма да те хвана.

Мели се насочи към центъра на залата, където имаше сфера, сглобена от плоски видеоекрани. Те летяха над нещо като контролен център, в който някакъв мъж се бе привел напред, сверявайки мониторите и четейки съобщенията от хартиените самолетчета.

Мъжът не им обърна никакво внимание, докато тримата с Мели го приближаваха. Тя избута едно четирийсет и две инчово „Сони“ от пътя им и ги поведе към контролния център.

— И аз искам такава стая! — подсвирна Лио.

Летящите екрани показваха всякакви телевизионни програми. Някои от тях Джейсън позна — новини и подобни, — но други бяха, меко казано, особени и предаваха сражения на гладиатори, както и битки на герои с чудовища. Може би бяха филми. А може би не. Приличаха повече на риалити програми.

В най-далечния край на сферата имаше син декор, напомнящ киноекран. Във въздуха около него се носеха камери и прожектори.

Мъжът в центъра говореше нещо на хендсфри, а във всяка от ръцете си държеше дистанционно управление. Той сочеше към различни екрани, сякаш напосоки.

Носеше бизнес костюм с цвѳта на небето. Основно син, но с облаци, които се движеха по плата и сменяха цвѳта си. Беше на около шейсет, с бяла коса и лице, изгладено като след безброй пластични операции, по което имаше твърде много грим. Затова не изглеждаше нито стар, нито млад, а просто крив като кукла на Кен, стопена в микровълнова печка. Очите му се местеха по екраните, сякаш се опитваше да възприеме всичко едновременно. Мърмореше нещо по телефона, а устата му трепереше.

Беше или развеселен, или луд.

Най-вероятно и двете.

Мели полетя към него.

— А, господин Еол, тези герои...

— Чакай! — той вдигна ръка, за да я накара да замълчи, а сетне посочи към екраните. — Гледай!

Беше едно от предаванията, в които хора преследваха бури. Разни откачалки скачаха в торнадо. Докато Джейсън гледаше, един джип потъна във фунията на смерч и бе захвърлен към небето.

Еол извика щастливо.

— Канал „Катастрофа“! Да не повярваш, че хората правят това нарочно! — той се обърна към Джейсън с лудешка усмивка. — Не е ли невероятно? Хайде да го гледаме пак!

— Но, сър — каза Мели, — това е Джейсън, синът на...

— Да, помня го кой е — каза Еол. — Върна се значи. Какво стана?

Джейсън се поколеба.

— Прощавайте? Мисля, че ме бъркате с някого...

— Не, не те бъркам с никого, Джейсън Грейс. Кога беше... миналата година трябваше да се биеш с някакво морско чудовище, ако не се лъжа.

— Аз... не помня.

Еол се засмя.

— Значи чудовището е било слаба работа. Но аз помня всички герои, които са идвали да ме молят за помощ. Одисей например стоя цял месец на острова ми. Ти поне беше достатъчно възпитан, за да се задържиш само за няколко дни. Хайде сега, виж това видео. Патките ще бъдат всмукани...

— Сър — прекъсна го Мели, — имате две минути до началото на предаването.

— Аа! — извика Еол. — Как изглеждам? Добре ли е гримът?

Към Еол се спусна мъничко торнадо от четки, гримове и тампончета за грим. То мина по лицето му и го оцвети така, че стана още по-отвратително. Вятър завихри косата му и я остави да стърчи като замръзнала елха.

— Господин Еол — започна Джейсън, сваляйки златната си раница, — донесохме ви тези избягали духове на бурята.

— Така ли? — Еол погледна към чантата, все едно бе подарък от фен, нещо, което не иска в действителност — много мило.

Лео го побутна и Джейсън му подаде чантата.

— Борей ни изпрати да ги хванем за вас. Надявам се, че ще приемете нашия подарък и ще отмените заповедта... да се избиват героите.

Еол се разсмя и погледна невярващо към Мели.

— Да се избиват героите ли? Нима съм заповядвал такова нещо?

Мели погледна графика на компютъра си.

— Да, сър, наредили сте го на петнайсети септември: „Духовете на бурята са освободени със смъртта на Тифон. Героите да поемат цялата отговорност“... Да, в общи линии сте им издали смъртна присъда.

— Уф — каза Еол, — бил съм ядосан. Отмени тази заповед, Мели, и... кой в момента е охрана — Териаки? Тери, занеси тези духове обратно в клетка 14Е, става ли?

Една харпия се появи от нищото, сграбчи златната чанта и се спусна към бездната.

Еол се ухили на Джейсън.

— Прощавай за тази заповед, но бях страшно ядосан. — Лицето му внезапно потъмня заедно с костюма, а по плата заблещукаха светкавици. — Да ти кажа, сега си спомням по-ясно. Сякаш тогава някой ми нареди да дам тази заповед. Сякаш ме побутна да го направя.

Джейсън се напрегна. Защо ли това му звучеше толкова познато.

— Глас в ума ви, сър?

— Да. Странно, нали? Мели, дали все пак не трябва да ги убием?

— Не, сър — отговори тя спокойно. — Те ни донесоха духовете на бурята, това оправа нещата.

— Да, вярно. — Еол пак се засмя. — Прощавайте! Мели, да направим някакво подаръче на героите. Кутия шоколадови бонбони, например.

— За всички герои по света ли, сър?

— Не, това е много скъпо. Абе, я остави. Или... чакай! Времето! Започваме!

Еол отлетя към синия екран, а отнякъде прозвуча звук като встъпителна музика за новинарско предаване.

Джейсън погледна към Пайпър и Лио. Те изглеждаха объркани също като него.

— Мели — попита той, — Еол винаги ли е... такъв?

Тя се усмихна притеснено.

— Е, нали знаете какво казват: „Ако не ви харесва настроението му, изчакайте пет минути“. Изразът „накъдето задуха вятърът“ е измислен за него.

— А каква е тази работа с морското чудовище? — попита Джейсън. — Бил ли съм тук и преди?

Мели се изчерви.

— Не зная. Не помня. Аз съм новата секретарка на г-н Еол. Изкарах с него повече от останалите, но все пак не толкова дълго.

— Обикновено колко време работят секретарките при него?

— О... — Мели се замисли за момент. — Правя това от... хм, дванайсет часа?

В този момент от плаващите във въздуха високоговорители екна глас:

— А сега „Времето на всеки дванайсет минути“ с дежурния синоптик на „Олимпийско време“ — Еол!

Светлините блеснаха към Еол, който сега стоеше пред синия екран. Усмивката му бе неестествено бяла, а той самият изглеждаше така, сякаш е изпил толкова кафе, че лицето му ще експлодира.

— Добър ден, Олимп! С вас е синоптикът Еол, Господар на ветровете, подготвящ вашата прогноза на всеки дванайсет минути. Налягането над Флорида е ниско, така че очаквайте по-меки температури. Деметра явно е добронамерена към производителите на цитруси! — Той махна към синия екран, но когато Джейсън погледна мониторите, видя, че зад Еол има дигитален образ на американската карта с усмихнати слънчица и сърдити облачета. По източното крайбрежие... момент! — Той почука по предавателя в ухото си. — Лоши новини, момчета! Посейдон е ядосан на Маями, така че все пак над Флорида ще има лошо време. Съжалявам, Деметра. В централната част на западен САЩ явно са обидили Зевс, тъй като могат да очакват виелици! Борей лично се е ангажирал да накаже областта със сняг и лед. За Мисури лоши новини... не, чакайте. Хефест съчувства на Мисури, така че ще имате умерени температури и ясно слънчево небе.

Еол продължи известно време с прогнозите си, като предвиждаше какво ще стане във всяка част от страната и сменяше прогнозата си два или три пъти, получавайки съобщения от машинката в ухото си. Боговете явно даваха различни заповеди на различните ветрове и бури.

— Но това е грешно — прошепна Джейсън. — Времето не е толкова непредвидимо.

Мели се изсмя.

— Според теб колко точни са синоптиците на смъртните? Говорят си за налягане, студен и топъл фронт, влага, но времето винаги ги изненадва. Еол поне ни казва защо то е толкова изненадващо. Работата му е трудна — да угоди на всички богове едновременно. Достатъчно трудна, за да...

Тя не довърши, но Джейсън разбра какво има предвид. Достатъчно трудна, за да подлуди всекиго. Еол беше луд.

Напълно луд.

— Толкова за времето — завърши Еол. — Ще се видим след дванайсет минути, тъй като дотогава прогнозата със сигурност ще се промени!

Светлините изгаснаха, мониторите се върнаха към стандартните си предавания, а за момент лицето на Еол се изкриви от притеснение. Сетне си спомни, че има гости, и отново се усмихна фалшиво.

— Така, донесли сте ми някакви духове на бурята — каза Еол. — Предполагам, че трябва да ви благодаря. Искате ли нещо? Предполагам. Героите винаги искат нещо.

Мели се обади.

— Сър, това е синът на Зевс...

— Да, знам. Нали ти казах, че съм го виждал и преди.

— Но, сър, те са пратени от Олимп.

Еол изглеждаше смаян. Сетне се изсмя толкова силно, че Джейсън едва не падна в ямата.

— Значи сега идваш от името на баща си? Знаех си! Най-сетне ще получа нов договор!

— Моля? — попита Джейсън.

— Слава на боговете! — Еол въздъхна облекчено. — Три хиляди години, откакто Зевс ме направи Господар на ветровете. Не че съм неблагодарен, не, разбира се. Но договорът ми наистина е неясен. Очевидно съм безсмъртен, но „Господар на ветровете“? Какво означава това? Да не съм дух на природата? Или полубог? А защо не истински бог? Точно така! Искам да съм бог на ветровете — заплата е толкова по-висока! Да започнем с това, какво ще кажеш?

Джейсън погледна към приятелите си объркан.

— Пич — каза Лио, — мислиш, че сме тук, за да те повишим?

— Нали сте дошли за това? — ухили се Еол и костюмът му стана напълно син без нито едно облаче. — Това е страхотно. Показах доста инициатива с канала за времето, а? Да не говорим за вниманието в пресата и книгите, написани за мен — „Отнесени от вихъра“ и така нататък.

— Не знам дали „Отнесени от вихъра“ е за теб... — каза Джейсън, преди да забележи, че Мели клати глава.

— Глупости — каза Еол, — Мели, това е моя биография, нали?

— Разбира се, сър! — извика тя.

— Виждате ли? Аз нямам време да чета, но е очевидно, че смъртните ме обожават. Затова ще сменя титлата ми на бог на ветровете. Сега да минем към екипа и заплатата...

— Сър — каза Джейсън, — ние не сме от Олимп.

Еол премигна.

— Аз съм син на Зевс — каза Джейсън, — това е така. Но не съм тук заради договора. Ние трябва да извършим подвиг. Имаме нужда от помощта ви.

Лицето на Еол се изопна.

— Пак ли? Както винаги, а? Проклети герои! Грижа ви е само за вас!

— Сър, моля ви, не помня какво е станало последния път, но щом сте ми помогнали веднъж...

— Веднъж?! Аз помагам винаги! Е, понякога руша, но основно помагам, а някой път искат от мен и двете неща! Едновременно! Като се сетя, че Еней, първият от твоя вид...

— Как така моя вид? — попита Джейсън. — Полубоговете?

— Не се прави на глупак! — скара му се Еол. — Имам предвид твоя клан полубогове. Сещаш се — Еней, синът на Венера, последният герой на Троя... Когато гърците изгорили града, той избягал в Италия и там основал царството, което после станало Рим, и нататък историята е ясна. Това имах предвид.

— Не разбирам — призна Джейсън.

Еол погледна към небето.

— Исках да кажа, че бях поставен в средата на този конфликт. Юнона ми вика: „О, Еол, моля те, унищожи корабите на Еней за мен, той е толкова противен!“, а после Нептун се обажда: „Не, това е моята

територия! Укроти ветровете си!“. Сетне Юнона заплашва: „Унищожите корабите или ще те обадя на Юпитер, че не ми помагаш!“... Смяташ ли, че е лесно да балансираш такива желания.

— Не — каза Джейсън, — предполагам, че не е.

— Нека не отварям дума за Амелия Ерхарт^[1]!

Още ми се ядосват на Олимп, че съм я хвърлил от небето!

— Просто искаме малко информация — каза Пайпър с най-успокояващия си глас. — Чували сме, че знаете всичко.

Еол опъна реверите си и се успокои. Леко.

— Това наистина е вярно, разбира се. Знам например това, че вашата работа тук — той посочи с пръсти и тримата — е безумна схема на Юнона, с която да ви събере всичките. Всичко ще свърши с касапница, помнете ми думата. Знам и че твоят баща, Пайпър Маклийн, е загазил здраво. — Той вдигна ръка и в нея попадна парче хартия. Беше снимка на Пайпър с някакъв човек, който явно бе баща ѝ. Той изглеждаше познат на Джейсън. Беше сигурен, че го е виждал в някакви филми.

Пайпър взе снимката. Ръцете ѝ трепереха.

— Тази снимка е... от портфейла му.

— Да — каза Еол. — Всичко загубено накрая идва при мен. Снимката долетя тук, когато земеродните го уловиха.

— Кой? — попита Пайпър, но Еол не ѝ обърна внимание, а сви очи към Лио.

— Ти, сине на Хефест... видях бъдещето ти.

Още едно листче падна в ръцете на бога, който го подаде на момчето. Беше стар чертеж, направен с молив. Лио го взе, все едно е отровен. Залитна назад.

— Лио? — попита Джейсън. — Какво е това?

— Нещо, което... нарисувах като дете. — Той бързо го сви и го прибра в якето си. — Нищо важно.

Еол се изсмя.

— Нима? Само дето ключът към успеха ти е в него! Но докъде бях стигнал. А, да, искахте информация. Сигурни ли сте в това? Понякога информацията може да бъде опасна.

Той се усмихна на Джейсън, сякаш го предизвикваше. Зад него Мели поклати предупредително глава.

— Да — каза Джейсън, — трябва да открием леговището на Енкалад.

Усмивката на Еол изчезна.

— Гиганта? За какво ви е да ходите там? Той е отвратителен! Дори не гледа предаването ми!

Пайпър вдигна снимката.

— Еол, той е хванал баща ми. Трябва да го спасим и да открием къде е затворена Хера.

— Това вече е невъзможно — каза Еол. — Дори аз не мога да го видя, а повярвайте ми, опитах. Над мястото, където я държат, има мощна магия, която прави засичането й невъзможно.

— Тя е на място, наречено Вълчия дом — каза Джейсън.

— Я чакай малко! — Еол се плесна по челото и затвори очи. — Сетих се нещо! Да, тя е във Вълчия дом! За жалост не знам къде се намира това.

— Но Енкалад знае — настоя Пайпър. — Ако ни помогнеш да го намерим, ще разберем къде е богинята...

— Да — намеси се и Лио, — а ако ни помогнеш да я спасим, тя ще ти е наистина благодарна...

— И Зевс може да те повиши — довърши Джейсън.

Еол повдигна вежди.

— Повишение? И искате от мен само местонахождението на гиганта?

— Е, ако можеш и да ни отведеш дотам — опита Джейсън, — би било супер.

Мели плесна с ръце развълнувана.

— Но той може да направи това! Често изпраща добронамерени ветрове...

— Тихо, Мели! — скара и се Еол. — Вече съм ти ядосан за това, че пусна тези хора с фалшива история.

Лицето й пребледня.

— Да, сър. Съжалявам, сър.

— Вината не е нейна — каза Джейсън. — Но що се отнася до помощта...

Еол наклони главата си, все едно се замисли. После Джейсън осъзна, че господарят на ветровете слуша гласа от слушалката в ухото си.

— Е, Зевс одобрява това — промърмори Еол. — Казва... че ще е по-добре, ако я спасите след уикенда, понеже има някакъв купон... О, Афродита му напомня, че утре призори е слънцестоеенето. Казва да ти помогна. Хефест... да, хмм, те рядко са съгласни за нещо, чакайте още малко...

Джейсън се усмихна на приятелите си. Най-сетне имаха малко късмет. Божествените им родители бяха решили да помогнат.

Тогава чу блеене откъм входа. Тренер Хедж се зададе, клатушкайки се, а по лицето му имаше трева. Мели го видя да крачи по направения скоро под и дъхът ѝ спря.

— Кой е това?

Джейсън сподави смеха си с престорена кашлица.

— Това е... тренер Хедж. Глийсън Хедж. Той е нашият... — Джейсън не бе сигурен как да го нарече. Учител? Приятел? Проблем?

— Нашият гид.

— Истински козел — въздъхна Мели.

Зад нея Пайпър се направи, че повръща.

— Какво става, бухтички? — дойде с тропот Хедж. — Готино местенце е това. Олеле? И тревица!

— Тренер, току-що яде — напомни му Джейсън. — А плочките с трева са, за да стъпваме по тях. Това е Мели. Тя е...

— Аура — усмихна се сърдечно Хедж. — Красива като летен бриз.

Мели се изчерви.

— Еол се канеше да ни помогне — каза Джейсън.

— Да — промърмори господарят на ветровете. — Ще намерите Енкелад на връх Дябло.

— Дяволската планина? — попита Лио. — Това не звучи добре.

— Помня това място! — каза Пайпър. — Бях там веднъж с татко. Тя е на изток от залива на Сан Франциско!

— Пак тази област — поклати глава треньорът. — Това не е добре. Изобщо не е хубаво.

— А сега — Еол понечи да се усмихне, — как да стигнете дотам...

Внезапно лицето му се отпусна. Той се приведе и почука устройството в ухото си, сякаш имаше проблем с връзката. Когато се

изправи отново, в очите му се четеше ужас. Въпреки грима приличаше на много стар и много уплашен човечец.

— Не ми се е обаждала от векове. Не мога... Да, разбирам.

Той преглътна и погледна Джейсън така, все едно момчето се бе превърнало в гигантска хлебарка.

— Съжалявам, сине на Юпитер. Нови заповеди. Трябва да ви убия.

Мели изпищя.

— Но, сър! Зевс каза да им помогнете! Афродита, Хефест!

— Мели — скара й се Еол, — твоята работа вече приключи. Освен това има заповеди, които са по-важни дори от желанията на боговете. Особено когато идват от силите на природата.

— Чии заповеди? — попита Джейсън. — Зевс ще те уволни, ако не ни помогнеш.

— Малко ме съмнява. — Еол завъртя китката си и далеч под тях, в ямата, се отвори врата на клетка. Джейсън чу крясъците на духовете на бурята, които полетяха към тях, виейки от нетърпение да ги разкъсат.

— Дори Зевс разбира как стоят нещата — каза Еол. — Ако тя се пробужда, дори всички богове заедно няма да могат да я спрат. Сбогом, герои. Съжалявам, че всичко това става толкова бързо, но след четири минути ме чака предаването.

Джейсън призова меча си. Тренер Хедж извади тоягата си. А аурата Мели извика:

— Не!

Тя се спусна към краката им, когато духовете на бурята нападнаха със силата на ураган, и разби пода на частички килим, мрамор и линолеум, които трябваше да са смъртоносни за тях. Но роклята на Мели се разпростря като щит и пое силата на удара. Петимата пропаднаха в ямата, а Еол изкрещя отгоре:

— Мели? УВОЛНЕНА СИ!

— Бързо! — не му обърна внимание Мели. — Сине на Зевс, имаш ли някакъв контрол над въздуха?

— Малък!

— Тогава ми помогни, иначе сте мъртви!

Мели го хвана за ръката и през ръката на Джейсън премина електрически шок. Той разбра какво да направи.

Трябваше да забавят падането и да се насочат към един от отворените тунели. Духовете на бурята ги следваха по петите и ги настигаха, като бяха засилили със себе си и облак смъртоносни частици.

Джейсън хвана Пайпър за ръка.

— Групова прегръдка!

Хедж, Лио и Пайпър се опитаха да се съберат заедно, докато падаха, висейки за Джейсън и Мели.

— Това НЕ Е ЯКО! — извика Лио.

— Елате ми, балони такива! — изрева Хедж към духовете на бурята. — Ще ви спускам!

— Страхотен е — въздъхна Мели.

— Да се съсредоточим? — извади я от съзерцанието Джейсън.

— Добре! — отвърна тя.

С общи усилия забавиха падането си дотолкова, че то се превърна в спускане към най-близката пещера. Въпреки това се удариха лошо в тунела и се затъркаляха надолу по стръмна цепнатина, която не бе измислена за хора. Нямаше как да спрат.

Роклята на Мели се изду около тях. Джейсън и другите се хванаха отчаяно за нея и започнаха да се забавят.

Тогава чуха писъците на духовете на бурята от тунела над тях.

— Няма да мога да удържа още дълго — предупреди Мели. — Стойте заедно! Когато ветровете ударят...

— Справяш се страхотно, Мели — каза Хедж, — мама беше аура, знаеш ли. Дори тя нямаше да се справи по-добре.

— Пиши ми по Ирида! — помоли го Мели.

Хедж ѝ намигна.

— Може ли да си уреждате срещи по-късно? — извика Пайпър. — Гледайте!

Зад тях тунелът притъмня. Джейсън чу как ушите му изпукват от налягането.

— Не мога да ги удържа — предупреди Мели, — но ще се опитам да ви прикрия. Една последна услуга.

— Благодаря, Мели — каза Джейсън, — надявам се да си намериш нова работа.

Тя се усмихна и след това се разпадна на топъл нежен бриз, който ги обгърна.

Миг по-късно ги удариха истинските ветрове и ги изстреляха в небето с такава сила, че Джейсън загуби съзнание.

[\[1\]](#) Легендарна авиаторка, изчезнала по време на полет. — Бел.пр. [↑](#)

XXXIX. ПАЙПЪР

Пайпър сънуваше. Беше на покрива на училище „Уилдърнес“. Пустинната нощ бе студена, но Пайпър бе взела завивки, а и Джейсън беше до нея. Повече топлина не ѝ трябваше.

Въздухът миришеше на горящ мескит и градински чай. На хоризонта планините Спринг се извисяваха като криви черни зъби, а зад тях се виждаше мътният блясък на Лас Вегас.

Звездите бяха толкова ярки, че Пайпър се уплаши, че няма да види метеоритния дъжд. Не искаше Джейсън да помисли, че го е докарала дотук под фалшив претекст (макар и да си беше точно така). Метеоритите обаче не разочароваха. Почти всяка минута от небето падаше един и оставяше следа от бял, жълт или син пламък. Пайпър бе сигурна, че дядо Том би ги обяснил с някоя индианска приказка, но в момента бе твърде заета да измисли своя собствена история.

Джейсън я хвана за ръката (най-последно!) и посочи два метеора, които се спуснаха през атмосферата така, че оформиха кръст.

— Еха — каза той, — не мога да повярвам, че Лио не е поискал да види това.

— Аз всъщност не го поканих — отвърна Пайпър.

Джейсън се усмихна.

— Така ли?

— Мхм. Никога ли не си чувствал, че понякога трима души биха били твърде много?

— Да — призна си Джейсън, — сега например. Знаеш ли колко проблеми ще имаме, ако ни намерят тук?

— Ще измисля нещо — каза Пайпър. — Мога да бъда много убедителна. Искаш ли да потанцуваме?

Той се засмя. Очите му бяха невероятни, а усмивката му — още по-красива на светлината на звездите.

— Без музика. Нощем. На покрив. Не ти ли се струва опасно?

— Аз съм опасно момиче.

— Не се и съмнявам.

Той се изправи и ѝ подаде ръка. Потанцуваха малко, но танцът бързо премина в целувка. Пайпър едва го целуна отново — не можеше да сдържа усмивката си.

Тогава сънят ѝ се промени... или може би бе умряла и отишла в Подземния свят, тъй като се намери обратно в магазина на Медея.

— Нека това бъде сън — промърмори тя, — а не вечното ми наказание.

— Не, миличка — обади се жена с приказно сладък глас, — не си наказана.

Пайпър се обърна, уплашена, че ще види Медея, но вместо това видя жена, която ровеше из дрехите на половин цена.

Жената беше зашеметяващо красива. Косата ѝ бе дълга до раменете, шията — изящна, чертите — съвършени. Имаше и страхотна фигура, облечена в дънки и снежнобяла тениска.

Пайпър беше виждала много актриси. Повечето гаджета на баща ѝ бяха наистина красиви. Но тази жена бе различна. Тя беше елегантна, без да се напруга, модерна, без да го е целяла, бляскава, без да се е гримирала. След смачкания от пластични операции и козметика Еол Пайпър бе още по-смаяна от вида на тази жена. В нея нямаше нищо изкуствено.

И все пак, докато Пайпър гледаше, видът на жената се смени. Пайпър не можеше да прецени дали се е променил цветът на очите ѝ, или този на косата ѝ. Жената обаче ставаше все по-красива и по-красива, сякаш видът ѝ се приближаваше до мислите на Пайпър и до нейния идеал за красота.

— Афродита? — попита Пайпър. — Мамо?

Богинята се усмихна.

— Това е само сън, миличка. В случай, че някой се интересува — не съм била тук. Нали?

— Аз... — Пайпър искаше да я пита хиляди неща, но те задръстиха ума ѝ.

Афродита взе една тюркоазна рокля. На Пайпър тя ѝ се стори страхотна, но богинята направи гримаса:

— Цветът не ми отива за жалост. Иначе дрешката е сладка. Медея има някои чудни нещица тук.

— Тази сграда... — заекна Пайпър. — Тя избухна. Видях го.

— Да — съгласи се Афродита, — затова има разпродажба. Вече е само спомен. Съжалявам, че те измъкнах от предишния ти сън. Той бе много по-приятен, мисля.

Лицето на Пайпър пламна. Тя не знаеше дали се чувства повече ядосана, или унижена, но най-вече бе разочарована.

— Беше измама. Това не се е случвало. Никога. Защо го помня толкова ярко?

Афродита се усмихна.

— Защото си моя дъщеря, Пайпър. Виждаш възможностите много по-ясно от другите. Виждаш какво може да стане. И все още може, не се предавай! За нещастие... — богинята посочи магазина — те очакват още препятствия. Медея ще се върне заедно с много други врагове. Портата на смъртта е отворена.

— Какво имаш предвид?

Афродита й намигна.

— Ти не си глупаво момиче, Пайпър. Знаеш за какво говоря.

Пайпър усети как я полазват тръпки.

— Спящата жена, онази, която Мидас и Медея нарекоха своя покровителка. Тя е отворила портал към Подземния свят. Тя е пустила мъртвите в нашия свят.

— Мхм. И не кои да е мъртви. Най-злите, най-могъщите — онези, които имат причина да ненавиждат боговете.

— Чудовищата се връщат от Тартара по същия начин — предположи Пайпър, — затова не остават унищожени.

— Да. Тяхната „покровителка“, както я наричат, има специална връзка с Тартара, духа от ямата. — Афродита вдигна една позлатена тениска. — С това ще изглеждам нелепо.

Пайпър се засмя притеснено.

— Ти ще изглеждаш съвършена винаги.

— Толкова си сладка — каза Афродита. — Но красотата е в това да намериш какво ти подхожда. За да си съвършен, трябва да се чувстваш така и да избягваш да се правиш на такъв, какъвто не си. А за една богиня това е особено трудно. Ние се променяме толкова лесно.

— Татко смяташе, че си съвършена. — Гласът на Пайпър потрепери. — Той никога не те забрави.

Погледът на Афродита стана далечен.

— Да... Тристан. Беше страхотен човек. Толкова мил и добър, забавен и красив. И все пак толкова тъжен.

— Може ли да не говорим за него в минало време!

— Съжалявам, скъпа. Не исках да изоставя баща ти, разбира се. Това винаги е много трудно. Но така беше най-добре. Ако разбереше коя съм в действителност...

— Чакай! Нима той не е разбрал, че си богиня?

— Не, разбира се! — Афродита прозвуча обидено. — Не бих му го причинила. За повечето смъртни това е прекалено трудно за разбиране. Може да съсипе живота им. Само питай твоя приятел Джейсън. Между другото, той също е страхотно момче. Майка му обаче бе съсипана, когато разбра, че е влюбена в Зевс. По-добре е, че Тристан ме смята за смъртна, напуснала го без причина. По-добре горчив, но хубав спомен, отколкото недостъпна богиня. Кое то ме подсеща нещо...

Тя отвори ръка и показа на Пайпър стъкленица, пълна с розова отвара.

— Това е една от хубавите напитки на Медея. Тя унищожава близките спомени. Когато спасиш баща си, ако успееш, трябва да му го дадеш.

Пайпър не вярваше на ушите си.

— Искаш да дрогирам татко? Да го накарам да забрави преживяното?

Афродита вдигна стъкленицата. Напитката хвърли розово отражение върху лицето ѝ.

— Баща ти се прави на спокоен и уверен човек, но той крачи на ръба между два свята. Той прекарва дните си в отрицание на старите легенди за богове и духове, но се опасява, че те може би са истински. Страх го е, че е отрязал важна част от себе си и някой ден това ще го унищожи. А сега е пленник на гигант. Това, което преживява, е истински кошмар. Дори да оцелее... споменът за боговете и духовете, които крачат по тази земя, ще го преследва през целия му живот. Ще го съсипе. Това иска нашият враг. Тя ще го пречупи, а с това ще скърши и твоя дух.

Пайпър искаше да каже на Афродита, че греши, че баща ѝ е най-силният човек, който познава, че не би му отнела спомените по начина, по който Хера бе постъпила с Джейсън.

Но някак си не можеше да ѝ се сърди. Спомни си какво и бе казал баща ѝ на плажа в Биг Сур: „Ако наистина вярвах в страната на духовете, в свещените животни или гръцките богове... не бих могъл да спя нощем. Винаги ще търся някой, когото да обвинявам.“

Сега и Пайпър търсеше някой, когото да обвини за ставащото.

— Коя е тя? — попита майка си. — Кой стои зад гигантите?

Афродита сви устни. Тя приближи следващия щанд с похабени брони и разкъсани тоги, но ги гледаше така, сякаш са модерни облекла.

— Ти имаш силна воля — отбеляза тя, — а аз не съм много уважавана измежду боговете. Присмиват се на децата ми. Смятат ги за суетни и глупави.

— Някои от тях са.

Афродита се засмя.

— Вярно е. Може би самата аз съм такава. Понякога. Едно момиче трябва да се забавлява. О, това е сладурско! — Тя вдигна един обгорен бронзов нагръдник и го показа на Пайпър. — Не ти ли харесва?

— Не — отговори Пайпър. — Ще отговориш ли на въпроса ми?

— Търпение, миличка — каза богинята. — Това, което искам да ти кажа, е, че любовта е най-голямата сила в света. Тя прави смъртните велики. Най-храбрите им и благородни дела са сторени заради любовта.

Пайпър извади кинжала си и погледна отражението си върху острието.

— Като Елена, която започнала Троянската война?

— Каторпсис — усмихна се Афродита. — Толкова се радвам, че го намери. Много ме обвиняват за тази война, но Парис и Елена бяха сладка двойка. А героите от тази война днес са безсмъртни... поне в паметта на хората. Любовта е силно нещо, Пайпър. Може да повали дори боговете на колене. Казах го на моя син Еней, докато бягаше от Троя. Той смяташе, че се е провалил. Смяташе се за загубеняк. Но отиде в Италия...

— И потомците му основаха Рим.

— Именно. Както виждаш, Пайпър, децата ми могат да бъдат и могъщи. Ти можеш да си могъща, понеже моят произход е уникален. Аз съм по-близка до сътворението от който и да било олимпийски бог.

Пайпър се помъчи да си спомни мита за раждането на Афродита.

— Ти не... си ли се появила от морето? Върху мидена черупка?
Богинята се засмя.

— Голямо въображение имаше този Ботичели. Никога не съм стояла върху мидена черупка, но наистина се появих от морето. Първите създания, които се появиха от Хаоса, бяха Земята и Небето. Гея и Уран. Когато техният син — титанът Кронос — уби Уран...

— Насякъл го е с косата си — спомни си Пайпър.

Афродита сбърчи нос.

— Да. Парчетата от Уран паднаха в морето. Безсмъртната му същност създаде морска пяна, а от тази пяна...

— Си се родила ти. Спомних си. Значи ти...

— Аз съм последното дете на Уран, а той бе по-велик и от боговете, и от титаните. В някакъв смисъл аз съм най-стара измежду олимпийските богове. И както казах, любовта е огромна сила. А ти, дъще, си много повече от една хубавелка. Затова съм сигурна, че вече добре знаеш кой пробужда гигантите и кой има мощта да отвори портите в недрата на земята.

Афродита изчака, сякаш виждаше как Пайпър бавно подрежда пъзела, който разкри ужасяваща картина.

— Гея — каза Пайпър, — самата земя. Тя е нашият враг.

Надяваше се Афродита да отрече това. Но богинята остана вгледана в похабените доспехи.

— Хилядолетия наред тя прекара в сън, но сега вече се пробужда. Дори заспала, тя е могъща. Ако се събуди... това ще е краят. Трябва да победим гигантите, преди това да се случи, да приспим Гея отново. В противен случай бунтът, който виждаш, е само началото. Мъртвите ще започнат да прииждат на орди. Чудовищата ще се възстановяват още по-бързо, а гигантите ще ликвидират родината на боговете. Ако това стане, цивилизацията ще изчезне в пламъци.

— Но Гея? Майката Земя?

— Не я подценявай — предупреди Афродита. — Тя е жестоко божество. Тя организира убийството на Уран. Тя даде на Кронос косата и го насъска да убие собствения си баща. Когато титаните завладяха Земята, тя заспа спокойно. Но щом боговете ги изместиха, тя се пробуди и в гнева си роди нова раса — гигантите, с която да унищожи Олимп завинаги.

— И сега всичко се повтаря — каза Пайпър. — Гигантите се надигат.

Афродита кимна.

— Вече знаеш истината. Какво ще правиш?

— Аз? — стисна юмруци Пайпър. — Какво мога да направя аз? Да се облека добре и да придумам Гея да заспи отново?

— Ще ми се да бе възможно — каза Афродита. — Но не е. Ще трябва да откриеш собствените си сили и да се пребориш за това, което обичаш. Като моите любимци, Парис и Елена. Като сина ми Еней.

— Парис и Елена загинаха — каза Пайпър.

— А Еней стана герой — добави богинята. — Първият велик римски герой. Резултатът зависи от теб, Пайпър, но едно ти казвам: Седмината най-велики герои трябва да бъдат събрани, за да победим гигантите, а това няма да стане без твоята помощ. Когато двете страни се срещнат, ти ще бъдеш посредникът. Ти ще решиш дали да има приятелство, или война.

— Кои две страни?

Погледът на Пайпър започна да се замъглява.

— Трябва да се събудиш скоро, момичето ми — каза богинята. — Аз невинаги съм на едно мнение с Хера, но тя пое огромен риск и този път съм съгласна с нея. Зевс държа двете страни разделени твърде дълго. Само събрани ще имате силата да спасите Олимп. А сега се събуди. Надявам се новите дрехи да ти харесват.

— Какви дрехи? — попита Пайпър, но сънят ѝ вече бе избледнял.

XL. ПАЙПЪР

Пайпър се събуди на масата на едно кафене.

За миг си помисли, че продължава да сънува. Беше слънчево утро, а вятърът бе прохладен, но не дотолкова, че да е неприятно да седиш навън. На другите маси имаше всякакви хора — колоездачи, бизнесмени, колежани, които си бърбеха и пиеха кафе. Усещаше аромата на евкалиптови дървета. Пешеходци се спираха пред магазините наоколо, а край улицата растяха азалии и цъфтяха дървета, сякаш тук зимата бе непозната.

Накратко — беше в Калифорния.

Приятелите ѝ седяха на столове около нея — всички бяха поставили ръце на гърдите си и задрямали спокойно. И всички бяха с нови дрехи. Пайпър погледна към своята и ахна:

— Мамо!

Извика го по-силно, отколкото искаше. Джейсън се сепна, удари масата с колене и в следващия миг всички се събудиха.

— Какво? — попита Хедж. — С кого и къде трябва да се бия?

— Падаме!... — Лио се хвана за масата. — Всъщност не падаме. Къде сме?

Джейсън премигна, опитвайки се да събере мислите си. Той погледна към Пайпър и едва не се задави.

— Какво носиш?

Пайпър почувства, че се изчервява. Беше облечена с тюркоазната рокля от съня си, черен клин и кожени ботуши. На ръката си носеше любимата си сребърна гривна, макар тя да бе останала у дома ѝ в Лос Анджелис, и бе наметната със старото яке за сноуборд от баща си, което, колкото и невероятно да беше, си пасваше с останалите дрехи отлично. Тя извади Катоптрис и погледна към отражението си. Косата ѝ също бе подредена.

— Нищо — каза тя, — само... — тогава си спомни предупреждението на Афродита да не разкрива, че двете са разговаряли — нищо.

Лио се ухили.

— Афродита, нали? Обзалагам се, че си най-добре облеченият воин в града, красавице!

— Хей, Лио! — Джейсън го потупа по рамото. — Да си се поглеждал наскоро?

— Какво... О!

Всеки от тях бе преобразен. Лио носеше панталони на райета, черни кожени обувки, тениска без яка с тиранти, работния си колан, тъмни очила на „Рей-Бан“ и бомбе.

— Е, Лио — Пайпър се опита да сподави смеха си, — мисля, че татко носеше това на последната си премиера. Без колана, разбира се.

— Я млъквай!

— Добре изглежда — обади се тренер Хедж. — Но, разбира се, не като мен.

Сатирът бе някакъв шарен кошмар. Афродита му бе дала торбест яркожълт костюм с огромни обувки, които да прикрият копитата му, и допълваща костюма широкопола шапка. Под сакото си носеше розова тениска и светлосиня вратовръзка, а синия карамфил на ревера Хедж подуши и изяде.

— Е — каза Джейсън, — майка ти май ме е пропуснала.

Пайпър разбра, че това не е съвсем вярно веднага щом го погледна. Сърцето ѝ се разтуптя. Джейсън бе облечен в джинси и чиста червена тениска като тази, която бе носил при Големия каньон. Имаше и нови маратонки, а косата му беше сресана. Очите му бяха с цвета на небето, а съобщението на Афродита бе от ясно по-ясно: „Този няма нужда от подобрения“.

Пайпър беше напълно съгласна.

— Както и да е — каза тя притеснена. — Как се озовахме тук?

— Мели ни е уредила — обясни Хедж, докато ентусиазирано дъвчеше карамфила си. — Тези ветрове са ни пренесли през половината страна, доколкото мога да преценя. Щяхме да бъдем смачкани при приземяването, ако последният дар на Мели не бе забавил падането ни.

— И я уволниха заради нас — каза Лио. — Май постъпихме гадно с нея, а?

— Не, тя ще се оправи — каза Хедж. — А и не можеше да направи друго. Имам такъв ефект върху нимфите. Ще ѝ пратя

съобщение, щом приключим с мисията, и ще измислим нещо. Това е аура, с която бих сплел семейно гнездо, в което да подскачат малки козлета.

— Лошо ми е — оплака се Пайпър след тази информация. — Някой друг да иска кафе?

— Кафе! — ухили се Хедж, разкривайки синеещите си от карамфила зъби. — Обожавам кафето!

— Ъъъ — обади се Джейсън, — ами парите откъде да ги вземем? Къде ни е багажът?

Пайпър погледна надолу. Чантите им бяха в краката и всичко си беше там. Бръкна в джоба на якето си и намери две неща, които не очакваше. Едното бе пачка с пари, а другото — стъкленицата с отвара за амнезия. Тя остави стъкленицата в джоба си и извади парите.

Лио подсвирна.

— Майка ти определено е готина, Пайпър.

— Извинете! — извика Хедж на сервитьорката. — Ако може, шест двойни кафета и каквото там искат останалите. За сметка на дамата.

Не им отне много време да разберат къде са. На кафенето си го пишеше: КАФЕНЕ „ВЕРН“, УОЛНЪТ КРИЙК. А според сервитьорката бе девет сутринта на двацет и първи декември, денят на зимното слънцестоене.

Тоест имаха три часа до крайния срок на Енкелад.

Не беше голяма загадка и къде се намира връх Дябло. Планината се издигаше на хоризонта, точно накрая на улицата. След Скалистите планини не изглеждаше много голяма, по нея дори нямаше натрупан сняг. Всъщност си беше миролюбива на вид. Златистите ѝ склонове бяха покрити с тъмнозелени дървета.

Но видът на планините често лъжеше, знаеше Пайпър. Отблизо вероятно бе много по-огромна, а що се отнася до пасторалния ѝ вид... вероятно той също заблуждаваше. Тук, в слънчева Калифорния, нейния дом, спокойни хора се разхождаха под ясното небе на хубавото време. Но само на няколко километра, в недрата на планината, се криеше гигант — невероятно могъщ и още по-невероятно зъл.

И той смяташе да схруска баща ѝ за обяд.

Лио извади нещо от джоба си — старата скица, нарисувана с молив, която Еол му бе дал. Афродита сигурно я бе сметнала за важна,

щом я бе пхнала в джоба на новия му костюм.

— Какво е това? — попита Пайпър.

Лио го разгъна внимателно и го остави настрана.

— Нищо. Не би искала да видиш детските ми рисунки.

— Но това е специално — предположи Джейсън. — Еол каза, че то е ключът към нашия успех.

— Не и днес — поклати глава Лио, — той говореше за по-късно.

— Как може да си сигурен? — попита Пайпър.

— Довери ми се — отвърна Лио. — Какъв е планът за сегашния проблем?

Тренер Хедж изблея. Той вече бе изпил три кафета и изял една тава понички заедно с две салфетки и още едно цвете от вазата на масата. Щеше да изяде и сребърните прибори, но Пайпър го плесна през ръката.

— Изкачваме планината — каза Хедж, — избиваме всички освен таткото на Пайпър и си тръгваме.

— Благодаря за идеята, генерал Айзенхауер — изръмжа Джейсън.

— Моля, моля.

— Момчета — каза Пайпър, — има нещо, което трябва да знаете.

Беше й трудно, тъй като не биваше да споменава майка си, но им каза, че в съня си е разбрала някои неща. И назова истинския им враг. Гея.

— Гея? — Лио поклати глава. — Но това е Майката Природа? Не трябва ли тя да е с цветя в косите, около нея да пеят птички, а елени и зайчета да й помагат с прането?

— Не — отвърна Пайпър, — бъркаш я със Снежанка.

— Добре де, но...

— Слушай, бухтичке! — Тренер Хедж почисти брадичката си от кафето. — Пайпър ни казва нещо много важно. Гея не е за подценяване. Дори аз не съм сигурен, че мога да я победя.

— Хайде бе — подсвирна Лио.

Хедж кимна.

— Дамата на земята. Тя и старецът й, Небето, не са създания, срещу които бих се изправил с удоволствие. Не, че ме е страх де...

— Уран — рече Пайпър. Тя не се сдържа и погледна към небето, чудейки се дали то има очи.

— Да — каза Хедж, — Уран беше лош баща. Той затвори първите си деца, циклопите, в Тартара. Това вбеси Гея, но тя си замълча. Двамата имаха още едно поколение деца, титаните. Гея се уплаши, че Уран ще хвърли и тях в затвора. Затова отиде при сина си Кронос...

— Големия лош тип — подхвърли Лио, — дето го биха миналото лято.

— Същия. Гея бе тази, която му даде косата и му рече: „Хей, защо не извикаш баща си тук? Аз ще го разсея, а ти ще го насечеш на части и ще завладееш света. Няма ли да е страхотно?“

Никой не каза нищо. Шоколадовите кексчета на Пайпър вече не изглеждаха толкова апетитни. Макар да бе чувала историята и преди, още не можеше да я възприеме. Опита се да си представи хлапе, което е толкова побъркано, че да съсече родния си баща за власт. После си представи майка — толкова полудяла, че да го убеди да стори това.

— Не е като Снежанка — каза накрая тя.

— Не. Вижте — каза Хедж, — Кронос беше лош. Зъл. Но Гея, тя е майката на всички злини. Тя е толкова древна и могъща, толкова необятна, че ѝ е трудно да остане будна. През повечето време спи и ние я предпочитаме такава.

— Но тя ми говореше — напомни Лио. — Как може още да спи?

Глийсън избърса трохите от яркожълтия си ревер. Бе на шестото си кафе и очите му се бяха изцъклили.

— Дори докато спи, част от съзнанието ѝ работи — сънува, наблюдава, пробужда чудовища или вулкани — такива неща. Такава е заспала. Повярвайте, не искате да я видите будна.

— Но тя става все по-силна — каза Пайпър. — Събудила е гигантите. Ако царят им се завърне... този, който наричат Порфирион...

— Той ще поведе армия срещу боговете — довърши Джейсън — и ще започне унищожението им с Хера. Това ще бъде нова война, по време на която Гея ще се пробуди окончателно.

Глийсън кимна.

— Затова е добра идея да останем далеч от земята колкото се може по-дълго.

Лио погледна тревожно към връх Диабло.

— А трябва да катерим планината. Лошо.

Сърцето на Пайпър замря. Първо, бяха я помолили да предаде приятелите си. А сега те искаха да ѝ помогнат, макар да знаеха, че влизат в капан. Идеята да се борят с гигант бе достатъчно зловеща. Но идеята, че зад всичко стои Гея, сила, по-могъща от кой да е бог или титан...

— Момчета — заяви Пайпър, — това е прекалено опасно.

— Майтапиш ли ме? — изблея Глийсън и се усмихна със синята си усмивка. — Тъкмо ще се пораздвигим малко!

XLI. ЛИО

Лио се надяваше таксито да ги откара чак до върха, но къде ти такъв късмет. Докато изкачваше планината, колата скърцаше и се клатеше, а на половината път видяха, че пътят е препречен с верига, а в станцията на местния рейнджър няма никой.

— Аз съм дотук — каза шофьорът. — Сигурни ли сте, че искате да продължите. Пътят на връщане ще е дълъг, а и нещо по колата не е наред. Не мога да ви чакам.

— Сигурни сме — отсече Лио преди приятелите си. Имаше лошото чувство, че е наясно с това какво не е наред с таксито. Когато погледна надолу, видя, че е прав.

Колелата потъваха в пътя като в плаващи пясъци. Не бързо, само колкото шофьорът да си помисли, че има проблем с трансмисията или полуосите. Лио обаче знаеше истината.

Пътят бе от макадам, твърд макадам. Нямахше причина да е мек, но Лио усещаше как обувките му започват да потъват.

Гей вече ги нападнаше.

Докато приятелите му излизаха, Лио плати на таксиджията. Беше щедър — парите бяха на Афродита. Освен това имаше чувството, че може и никога да не напусне тази планина.

— Задръж рестото — каза той. — И се махай оттук. Бързо.

Шофьорът не възрази. Скоро от колата му останаха само следи прах.

Гледката към планината бе смайваща. Цялата долина около връх Дябло бе като скица на градове — картина на улици, уютни квартали, магазини и училища. Там живееха нормални хора с нормален живот.

Живот, който Лио не познаваше.

— Това е Конкорд — посочи Джейсън на север, — под нас е Уолнът Крийк. На юг, отвъд хълмовете, е Денвил. А нататък... — той погледна на запад, където мъгла се опираше у поредица възвишения като в ръба на паница — са хълмовете Беркли, Ист Бей. Зад тях е Сан Франциско.

— Джейсън? — Пайпър докосна ръката му. — Да не би да си спомняш нещо? Бил ли си тук?

— Да... не. — Той я погледна измъчено. — Просто ми се струва важно.

— Това е земята на титаните — посочи тренер Хедж на запад. — Много лошо място, Джейсън. Довери ми се. Не искаш да отиваме по-близо до Фриско.

Но Джейсън погледна отвъд мъглата с такъв копнеж, че Лио се почувства неудобно. Защо ли Джейсън изпитваше такава привързаност към това място, за което Хедж твърдеше, че е зло, пълно с черна магия и стари врагове? Ами ако Джейсън бе оттук? Всички намекваха, че той е враг, че пристигането му в лагера на нечистокръвните е голяма грешка.

Не — помисли си Лио. — *Глупости.* — Джейсън им беше приятел.

Той се опита да помръдне краката си, но видя, че петите му са изцяло потънали в пръстта.

— Хора — подкани ги той, — хайде да тръгваме.

Другите забелязаха проблема.

— Тук силата на Гея е огромна — изръмжа Хедж и събу обувките от копитата си. Сетне ги подаде на Лио.

— Пази ги, Валдес. Готини са.

Лио изсумтя.

— Добре, тренер. А да ги излъскам не искате ли?

— На това му се вика инициативност, Валдес — одобрително кимна Хедж, — но нека най-напред изкачим планината. Докато все още можем.

— Как ще разберем къде е гигантът? — попита Пайпър.

Джейсън посочи към върха. В подножието му се издигаше пушек. От далечината Лио го сметна за облак, но не беше това.

Нещо гореше.

— „Няма дим без огън“ — изрецитира Джейсън, — да побързаме.

В училище „Уилдърнес“ Лио няколко пъти бе участвал насила в празнични маршове и смяташе, че е в добра форма. Но да катери планини, докато земята се опитва да погълне краката му, бе все едно да тича върху пътечка за фитнес, покрита със суперлепило.

Не след дълго Лио нави ръкавите на новата си тениска, макар вятърът да бе студен и остър. Съжали, че Афродита не му е дала къси панталони и по-удобни обувки, но беше благодарен за тъмните очила, които пазеха очите му от слънцето. Докато тичаше, извади части от колана си и започна да строи нещо със скорости и мъничък гаечен ключ. Не знаеше какво и как го прави. Не мислеше за него, просто вървеше.

Докато стигнаха билото на планината, Лио бе най-модерният изпотен и мръсен герой на всички времена. Ръцете му бяха изцапани с машинно масло.

Бе успял да направи играчка, която подрънкваше на вятъра, като тези, които се поставят по кафенетата. Не знаеше какво може да направи с нея, но за всеки случай я пхна в колана си.

Липсваше му войнишкото яке с многото джобове. Но още повече му липсваше Фестус. Ех, колко можеше да им помогне огнедишаният бронзов дракон сега! Но Лио знаеше, че Фестус няма да се върне, не и в този си вид. Потупа картината в джоба си — чертежа, който бе направил с молив на пет години на онази маса под стария орех. Спомни си как Тия Калида пееше, докато той работеше по нея, и за това как се бе ядосал, когато вятърът бе отнесъл рисунката му. „Не е дошъл моментът, юначе — бе му казала Тия Калида. — Някой ден ще получиш възможността да извършиш подвиг. Ще намериш съдбата си и трудностите в живота ти най-после ще придобият смисъл.“

Сега Еол му бе върнал скицата. Лио знаеше, че тя е знак за това какво го очаква, но пътят дотам бе почти толкова труден, колкото и изкачването по проклетата планина.

Всеки път, когато Лио мислеше, че най-сетне са стигнали подножието на върха, се оказваше, че просто са минали поредния хребет и насреща ги чака нов, още по-висок от предишния.

Всяко нещо с времето си — реши Лио. — Първо да оцелеем. После ще мислим за рисунката и съдбата.

Накрая Джейсън приклепна иззад една камара скали. Той махна и на останалите да последват примера му. Лио се сви до него. Пайпър едвам принуди тренер Хедж да залегне.

— Не искам да цапам новите дрехи! — оплака се Хедж.

— Шшт! — каза му Пайпър.

Сатирът коленичи с неудоволствие.

Точно пред хребета, зад който се криеха, в сянката на последното възвишение на планината, имаше покрита с гори низина, широка колкото футболен стадион. Там бивак си бе устроил гигантът Енкелад.

Дърветата бяха изсечени, за да се изгради огромна алена клада. Външният кръг на сечището бе опасан със слама, но там имаше още багер и огромен кран, в чийто край се въртяха остриета като на самобръсначка (Лио се досети, че е за сечене на дърва), както и огромна метална колона с острие на брадва като разположена настрани гилотина. Хидравлична гилотина.

За какво бяха всички тези строителни машинarii на гиганта, Лио не знаеше. Той не разбираше как съществото пред него изобщо ще се побере в кабинката на шофьора. Гигантът Енкелад бе толкова огромен и отвратителен, че Лио не искаше дори да го погледне.

Но се насили да го направи.

Като за начало прецени, че създаването е високо около девет метра — колкото най-високите дървета. Лио бе сигурен, че той може да ги види иззад хребета им, стига да погледне към тях. Гигантът обаче бе зает със странната пурпурна клада. Обикаляше я и си мърмореше нещо под нос. От кръста нагоре той приличаше на човек, мускулестият му гръден кош бе покрит с бронзови доспехи, украсени с рисунки на пламъци. Ръцете му бяха открити, а всеки от бицепсите му бе по-голям от Лио. Кожата му също бе с цвета на бронз, но покрита с пепел.

Лицето му бе грубо изсечено като на недовършена фигура от глина, но очите му бяха бели и блестящи. Главата му бе покрита с отвратителни плитки, в които имаше вплетени и кости.

От кръста надолу бе дори по-ужасяващ. Краката му бяха зелени и покрити с люспи като на дракон, а вместо ходила имаше огромни нокти. В ръката си Енкелад държеше копие, голямо като пилон. От време на време той го поставяше в огъня и металът почервяваше.

— Добре — каза тренер Хедж, — ето го плана...

Лио го смушка с лакът.

— Няма да го нападаш сам!

— Стига де!

Пайпър изхлипа.

— Вижте!

От другата страна на кладата смътно се виждаше човек, вързан на кол. Главата му бе клюмнала, сякаш той е в безсъзнание, и Лио не

можеше да види лицето му, но Пайпър бе сигурна.

— Татко — прошепна тя.

Лио преглътна. Искаше му се това да е сцена от филм на Тристан Маклийн. Тогава бащата на Пайпър щеше да се прави на припаднал. Щеше да развърже връзките на ръцете си и да повали гиганта с някакъв скрит газ против великани. Щеше да се чуе героична музика и Тристан Маклийн щеше да се измъкне по невероятен начин, тичайки в забавен кадър, докато планината избухва зад гърба му.

Но това не беше филм. Тристан Маклийн бе полумъртъв и всеки момент щеше да бъде изяден. Единствените хора, които можеха да предотвратят това, бяха трима добре облечени тийнейджъри и козел мегаломан.

— Ние сме четирима — прошепна напрегнато Хедж, — той е сам.

— Пропускаш факта, че е висок девет метра.

— Хубаво — каза Хедж. — Аз, ти и Джейсън ще го разсеем. Пайпър ще се промъкне и ще освободи баща си.

Те погледнаха към Джейсън.

— Какво? — попита той. — Аз не съм лидер.

— Напротив — каза Пайпър, — такъв си.

Досега никога не бяха обсъждали това, но никой не възрази — дори Хедж. Стигнаха бяха дотук, благодарение на общите усилия на отбора, но щом трябваше да се взимат решения на живот и смърт, Лио знаеше, че Джейсън е човекът, който трябва да ги води. Дори без паметта си той бе някак уравновесен. Виждаше се, че е участвал в много битки и знае как да остава хладнокръвен в напечени ситуации. Лио по принцип не беше доверчив човек.

Но на Джейсън бе готов да повери и живота си.

— Не искам да го казвам — въздъхна Джейсън, — но Хедж е прав. Пайпър има най-добър шанс, ако ние разсеем гиганта.

Не надежда — помисли си Лио. — Не дори единствена надежда. Само „най-добър шанс“.

Можеха цял ден да стоят и да го мислят, но срокът, поставен от гиганта, изтичаше, а земята все още се опитваше да ги погълне. Коленете на Лио вече бяха потънали на пет сантиметра.

Лио погледна към строителната техника и му хрумна нещо безумно. Извади малката играчка, която бе направил по време на

изкачването, и разбра какво може да прави тя.

Ако Лио имаше късмет, какъвто обикновено му липсваше.

— Да започваме — каза той, — преди да съм дошъл на себе си.

XLII. ЛИО

Планът се обърка почти веднага. Пайпър се спусна по хребета, опитвайки се да остане незабелязана, докато Лио, Джейсън и тренер Хедж излязоха на сечището.

Джейсън призова златното си копие. Той го вдигна над главата си и извика:

— Гиганте! — което прозвуча много по-яко, отколкото Лио би могъл да го измисли. Той самият щеше да каже нещо от типа на: „Ние сме жалки мравчици! Не ни убивай!“.

Енкалад спря да ломоти край пламъците. Той се обърна към тях и се ухили. Гримасата разкри, че в устата си гигантът има челюсти като на саблезъб тигър.

— Е — изръмжа изчадието, — и това ако не е приятна изненада.

На Лио това не му хареса. Той отстъпи настрана и приближи булдозера с ръка, стиснала играчката.

Тренер Хедж извика:

— Пусни филмовата звезда, огромна грозна бухто! Или ще опиташ вкуса на копитото ми!

— Тренер — каза Джейсън.

— Да? — отвърна сатирът.

— Млъкни.

Енкалад избухна в смях.

— Бях забравил колко забавни могат да бъдат сатирите. Когато завладеем света, мисля да оставим твоя вид да оцелее. Ще ни забавлявате, докато изяждаме останалите смъртни.

— Това комплимент ли е? — намръщи се Хедж и погледна към Лио. — Не ми прозвуча така.

Енкалад отвори огромната си паст и зъбите му блеснаха.

— Бягайте! — предупреди Лио.

Джейсън и Хедж изпълниха заръката му точно когато гигантът избълва струя огън, която бе толкова гореща, че дори Фестус щеше да ѝ завиди. Лио се скри зад булдозера, извади своето току-що

пригответено устройство и го постави на седалката на шофьора. Сетне се затича надясно към дървосекачката.

С крайчеца на окото си видя как Джейсън се надига и напада гиганта. Тренер Хедж съблече яркожълтото си сако, което сега гореше, и изблея яростно:

— Обичах това сако!

После вдигна тоягата си и също нападна.

Но преди да напреднат, Енкелад удари с копието си в земята. Цялата планина се разтресе.

Ударната вълна събори Лио. Той премигна, замаян за миг. През маранята и пушека от огъня видя как Джейсън залита в другия край на сечището. Тренер Хедж бе припаднал, падайки напред и удряйки главата си в един пън. Косматите му задни части стърчаха нагоре, а панталоните му бяха паднали до коленете.

Една гледка, от която Лио нямаше нужда.

Гигантът изрева.

— Виждам те, Пайпър Маклийн! — Той се обърна и избълва струя пламък към редица храсти от дясната страна на Лио.

Пайпър побягна по сечището като подплашен пъдпъдък, докато храстите зад нея изгаряха.

Енкелад се изсмя.

— Много ми е драго, че пристигна. А донесе и наградките ми!

Стомахът на Лио се сви. За това ги бе предупредила Пайпър. Бяха паднали право в ръцете на Енкелад.

Гигантът вероятно прочете изражението на Лио, тъй като се разсмя още по-гръмко.

— Точно така, сине на Хефест. Не очаквах да оцелеете толкова дълго, но сега това няма значение. Като ви доведе тук, Пайпър Маклийн подпечата сделката. Ако ви предаде, ще удържа на думата си. Ще може да вземе баща си и да се маха. За какво ми е на мен някаква филмова звезда?

Сега Лио видя бащата на Пайпър по-ясно. Той носеше парцалива тениска и разкъсани джинси. Босите му крака бяха покрити с пръст. Изглежда, не беше припаднал, защото надигна глава и простена. Наистина беше Тристан Маклийн. Лио бе виждал лицето му в много филми. Само че на едната му скула имаше грозна драскотина, а самият той изглеждаше измършавял и болен. Не излъчваше нищо героично.

— Татко! — извика Пайпър.

Господин Маклийн премигна, опитвайки се да се съсредоточи.

— Пайпс...? Къде...

Пайпър извади кинжала си и се обърна към Енкелад.

— Пусни го!

— Разбира се, скъпа — изръмжа гигантът. — Закълни ми се във вярност и няма проблем. Само че останалите умират.

Пайпър гледаше ту баща си, ту Лио.

— Той ще те убие — предупреди я Лио, — не му вярвай.

— Хайде, стига — изрева Енкелад. — Знаете ли, че съм роден, за да победя самата Атина Палада? Мама Гея направи мен и всеки от братята ми гиганти със специфична цел — да победи някой конкретен бог. Аз съм краят на Атина. Анти-Атина, както бихте казали. В сравнение с някои от братята си съм дребен! Но съм хитър. И ще удържа на думата си, Пайпър Маклийн. Все пак това е част от плана ми!

Джейсън бе на крака, надигнал копието си, но преди да успее да го хвърли, Енкелад нададе такъв рев, че вероятно бе чул в долината и дори в Сан Франциско.

Откъм дърветата се надигнаха половин дузина уродливи същества. Лио осъзна с погнуса, че те не се бяха крили там.

Бяха се родили направо от земята.

Уродите тръгнаха към него. Те бяха малки в сравнение с Енкелад — около два метра високи. Всеки от тях имаше шест ръце: един чифт, където му е мястото, един, излизащ от раменете, и още един — от ребрата. Носеха само парцаливи препаски около слабините си и дори от другия край на сечището воняха. Шест юнака, които не се къпеха никога — всеки с по шест подмишници. Лио реши, че ако случайно оцелее, ще си вземе тричасова баня, само за да забрави зловонието.

Лио пристъпи към Пайпър.

— Какви са тези същества?

Острието ѝ отрази светлината на кладата.

— Гегени.

— На английски?

— Земеродни — отвърна тя. — Шесторъките великани, които се били с Язон, героя, на който е кръстен нашият Джейсън.

— Браво, умницата ми! — Енкелад звучеше много доволен. — Живееха в онова жалко хълмче, което гърците наричаха Меча планина. Връх Дябло е далеч по като за нас, децата на Майката Земя! Те, разбира се, са много низши мои роднини, но вършат добра работа. Работят добре с техника...

— Бръм, бръм! — изръмжа единият от земеродните, а другите запяха с него и започнаха да движат шестте си ръце, все едно шофират. Приличаше на смахнат религиозен ритуал.

— Бръм, бръм! — пееха те.

— Браво, браво, момчета — похвали ги Енкелад. — Освен това имат зъб на героите, особено на онези, които носят името Язон.

— Йей-сон! — изреваха земеродните. Всичките те надигнаха огромни буци пръст, които се втвърдиха в ръцете им и станаха на ужасни, остри камъни. — Къде Йей-сон?

Енкелад се усмихна.

— Както виждаш, Пайпър, давам ти избор. Спаси баща си или *опитай* да спасиш приятелите си... и да умреш!

Пайпър пристъпи напред. Очите й пламтяха толкова яростно, че дори земеродните отстъпиха назад. Красота и сила сияеха от нея и те не идваха нито от дрехите, нито от грима й.

— Няма да ви позволя да нараните хората, които обичам — каза тя, — никой от тях.

Думите й отекнаха в сечището с такава сила, че земеродните започнаха да мърморят.

— Да, добре, да, добре, ние съжалява... — и взеха да отстъпват.

— Стойте, глупаци такива! — ревна Енкелад и изръмжа на Пайпър: — Затова те искаме жива, миличка. Можеш да ни свършиш добра работа. Или по-скоро можеше. Земеродни! Сега ще ви покажа къде е Язон.

Сърцето на Лио прескочи удар. Но гигантът не посочи Джейсън.

Той махна с ръка към другия край на кладата, където Тристан Маклийн висеше безпомощен и изпаднал в несвяст.

— Ето го вашия Язон — изрева доволно Енкелад, — разкъсайте го на парчета!

Джейсън погледна него и Пайпър и за най-голяма изненада на Лио тримата тозчас разбраха плана. Кога се бяха сблизихи толкова, че вече четяха мислите си?

Джейсън се хвърли към Енкелад, Пайпър се затича към баща си, а Лио се втурна към дървесекачката, която стоеше между господин Маклийн и земеродните.

Земеродните бяха бързи, но Лио тичаше като вихър. Той скочи към дървесекачката от метър и половина и се приземи на мястото на шофьора. Ръцете му профучаха по бутоните и машината отговори с неестествена скорост, сякаш знаеше, че въпросът е на живот и смърт.

— Ха! — извика Лио и завъртя ръката на крана през кладата, като събори горящи дънери върху земеродните и изпръска всичко с искри. Двама от великаните рухнаха под пламтящата лавина и се стопиха обратно в земята, като Лио се надяваше да е за по-дълго.

Другите четири урода се запрепъваха по горящите дънери и въглени, докато Лио тръгна с дървесекачката. Той натисна един бутон и остриетата по ръката на крана се завъртяха зловещо.

С крайчеца на окото си видя Пайпър да освобождава баща си сред пушеците. В другия край на сечището Джейсън се бореше храбро с гиганта, някак си избягвайки огромното му копие и огнени издихания. Тренер Хедж си стоеше героично припаднал и вдигнал козя опашчица във въздуха.

Скоро всичко наоколо щеше да пламне. Това нямаше да е проблем за Лио, но ако някой от приятелите му попаднеше в капана на огъня... Не. Трябваше да действа бързо.

Един от земеродните — очевидно не най-интелигентният — нападна дървесекачката и Лио завъртя ръката на крана в негова посока. Веднага щом остриетата докоснаха изрода, той се разпадна като мокра глина и части от тялото му се пръснаха по цялото сечище.

По-голямата част от тях — върху лицето на Лио.

Той изплю парче глина от устата си и обърна дървесекачката към тримата останали земеродни, които бързо отстъпиха.

— Лошо бръм-бръм! — извика един от тях.

— Точно! — извика му Лио. — Не искаш ли още? Хайде де!

За нещастие обаче чудовищата знаеха какво правят.

Те започнаха да хвърлят камъни и с шестте си ръце и Лио разбра, че играта свършва. Някакси изскочи със салто назад от седалката точно преди една скала да размаже шофьорската кабинка. Камъните се удариха в метала. Докато стъпи на краката си, машината приличаше на смачкано кенче сода, потъващо в калта.

— Багер! — извика Лио.

В това време изродите бяха събрали нови буци пръст, но този път гледаха към Пайпър.

На девет метра от него булдозерът се събуди. Играчката на Лио бе свършила добра работа. Сляла се беше с контролите на машината и ѝ бе дала собствен живот — поне за малко. Багерът се спусна към враговете им.

Точно когато Пайпър освободи баща си и го хвана в ръце, великаните изстреляха нова купчина камъни по тях. Багерът се плъзна по калта и препречи пътя им, а камъните се удариха в него. Силата на ударите бе толкова голяма, че те го избутаха назад, но два камъка отскочиха и удариха хвърлилите ги. Още двама земеродни станаха на пръст. За нещастие един от късовете удари двигателя на багера и вдигна облак миризлив пушек. Машината изскърца и спря. Още една от играчките се бе повредила.

Пайпър завлече баща си към хребета. Последният земероден се спусна подире ѝ. Триковете на Лио привършваха, но той не можеше да остави чудовището да настигне Пайпър. Той се затича след нея, мина през пламъците и извади първото нещо, което намери в колана си.

— Хей, тъпако! — извика Лио и метна една отвертка по земеродния.

Тя не уби изрода, но привлече вниманието му. Инструментът потъна в челото на земеродния, сякаш то бе направено от желе.

Земеродният изпищя от болка и се спря. Извади отвертката, обърна се и погледна към Лио. За нещастие последният изрод от компанията бе най-ужасен от всички. Гледайки всичките му бицепси, трицепси и феноменално грозното му лице, Лио си помисли, че с този Гея е надминала себе си.

Супер — каза си момчето. — Имам си нов приятел.

— Теб убия! — изрева земеродният. — Приятел на Йей-сон умре!

Лио се парализира. Бръкна в колана си, но не знаеше какво може да направи. Предполагаше се, че е умен, но не можеше да измисли или измайстори нещо, с което да се измъкне от лапите на изчадието.

Хубаво — помисли си той. — Поне ще си отида славно.

Лио избухна в пламъци и извика:

— Хефест! — след което се затича към чудовището с голи ръце. Така и не го стигна.

Нещо бляскаво и синьо блесна зад урода. Блестящо бронзово острие мина през двете страни на земеродния. Шест огромни ръце паднаха на земята, а камъните се търкулнаха от дланите му.

Великанът се огледа доста изненадан. Той промърмори:

— Без ръчички — и се стопи в земята.

Пайпър остана неподвижна, дишайки тежко. Кинжалът ѝ бе покрит с глина. Баща ѝ стоеше на хребета замаян и ранен, но все още жив.

Изражението на Пайпър бе страховито — почти налудничаво, — като на притиснато в ъгъла животно. Лио бе доволен, че тя е на негова страна.

— Никой няма да докосва приятелите ми — каза тя. Лио се почувства трогнат, когато разбра, че тя говори за него. Сетне момичето извика:

— Хайде!

Лио разбра, че битката не е приключила. Джейсън се бореше с гиганта Енкелад.

И нещата отиваха на зле.

XLIII. ДЖЕЙСЪН

Когато копие на Джейсън се счупи, той разбра, че е мъртъв.

А битката бе започнала толкова добре. Инстинктите му бяха взели връх и му бяха нашепнали, че и преди се е бил с огромни врагове почти като този. Ръстът и обемът на гиганта го правеха по-бавен, така че Джейсън просто трябваше да е по-бърз, да преценява ударите си и да измори противника си, като междувременно избягва да бъде смазан или изпепелен от него.

Момчето избегна първото летящо към него копие на Енкелад и удари гиганта в глезена със своето. Оръжието му проби драконовите люспи и златен Икор, кръвта на безсмъртните, потече по ноктестата лапа на изчадието. Енкелад изрева от болка и избълва струя пламък. Джейсън отскочи настрана, претърколи се зад гиганта и го удари в коляното.

Това продължи секунди или минути — не можеше да прецени. Джейсън чуваше шума от битката при сечището: как строителните машини се пробуждат, как пламва огън, чудовища викат, а камък се удря в метал. Чу как Лио и Пайпър предизвикват с крясъци земеродните, което значеше, че са живи. Джейсън се опита да не мисли за това. Не можеше да си позволи да се разсее и за миг.

Копието на Енкелад го пропусна на милиметър. Джейсън продължи да отскача, но земята се залепваше за краката му. Гея ставаше все по-силна, а синът ѝ — все по-бърз. Гигантът можеше и да е бавен, ала не беше глупав. Започна да предугажда ходовете на Джейсън, а самите те не го нараняваха — само го дразнеха все повече и повече.

— Аз не съм ти някое низше чудовище — изръмжа Енкелад, — аз съм гигант, роден за богоубиец. Твоята клечка за зъби не може да ме засегне, момче.

Джейсън не си направи труда да отговори. Дъхът му трябваше. Земята полепваше по краката му и го караше да се чувства с петдесет килограма по-тежък.

Въздухът се изпълни с дим, който изгори дробовете му. Край него горяха пламъци, разпалвани допълнително от ветровете. Стана горещо като във фурна.

Джейсън вдигна копието си, за да блокира следващия удар на гиганта. Това бе грешка. „Никога не посрещай силата със сила“ — спомни си той думите на вълчицата Лупа. Успя да отблъсне копието на гиганта, но ръката и рамото му изтръпнаха.

Той отстъпи назад и почти падна върху един горящ дънер.

Трябваше да задържи вниманието на гиганта върху себе си, за да могат приятелите му да се справят със земеродните и да спасят бащата на Пайпър. Не можеше да си позволи да загуби. Не и преди те да успеят.

Продължи да отстъпва, опитвайки се да примамва гиганта към края на сечището. Енкелад усети умората му и се ухили, оголвайки зъби.

— Великият Джейсън Грейс — подигра му се той, — да, знаем всичко за теб, сине на Юпитер, дори това, което сам не знаеш. Ти поведе атаката срещу планината Отрис. Ти си оня, който уби собственоръчно титана Криос и съкруши Черния трон.

Джейсън почувства, че му се завива свят. Не знаеше какво означават тези имена, но те го накараха да настръхне, сякаш тялото му помнеше това, което убягва на ума му.

— За какво говориш? — попита той. Осъзна грешката си, когато Енкелад издиша огън към него.

Разсеян, Джейсън отскочи твърде бавно. Пламъците го пропуснаха, но жегата облиза гърба му. Когато падна на земята, дрехите му пушеха. Беше заслепен от пушеците и пепелта. Закашля се, когато се опита да си поеме глътка въздух, и запълзя назад, щом копието на гиганта изрина земята между краката му. Успя да се изправи.

Ако можеше да призове само една последна мълния...

Но вече бе изцеден, напълно изтощен. В това състояние подобно усилие щеше да го убие.

А и не знаеше дали електричеството изобщо ще засегне това изчадие.

„Смъртта в битка не е повод за срам“ — спомни си думите на Лупа.

Наистина утешително — помисли си Джейсън. — И все пак, един последен опит — каза си той.

Пое си дълбоко дъх и нападна.

Енкелад го остави да приближи, ухилен нетърпеливо. В последния момент Джейсън се престори, че се кани да удари, и се претърколи между краката на гиганта. Изправи се бързо и нанесе удара с всичка сила, целейки се в гърба на чудовището.

Но Енкелад бе предугадил това. Той отстъпи твърде ловко, твърде бързо за един гигант. Земята му помагаше. Той пресрещна със своето копие това на Джейсън. Чу се звук като от изстрел и златното оръжие се счупи.

Взривът бе по-горещ от огъня на гиганта и Джейсън бе ослепен от избухналата златна светлина. Силата го повали и изкара дъха му.

Когато погледът му се проясни, той видя, че седи на ръба на кратер. Енкелад стоеше от другата му страна, замаян и объркан. Унищожението на копието бе отприщило такова количество енергия, че бе образувало кратер във формата на конус с дълбочина около девет метра. Пръстта и скалата се бяха стопили до лепкава субстанция, подобна на стъкло.

Джейсън не знаеше как точно е оцелял, но дрехите му димяха. Бе напълно изтощен, а вече и обезоръжен.

А Енкелад все още бе жив.

Джейсън се опита да се изправи, но краката му тежаха като олово. Енкелад премигна при вида на унищожението, разкрило се пред очите му, а после се изсмя.

— Много впечатляващо, наистина. Жалко, че това бе последният ти номер, геройче.

Енкелад прескочи кратера с едно движение и краката му се озоваха от двете страни на Джейсън. Гигантът надигна копието си. Върхът на оръжието се издигна на два метра от гърдите на Джейсън.

— А сега — каза Енкелад — е време за първото ми жертвоприношение към Гея!

XLIV. ДЖЕЙСЪН

Времето сякаш замръзна, което бе наистина дразнещо, тъй като Джейсън не можеше да се движи. Чувстваше как потъва в земята, сякаш бе легнал върху удобен воден матрак, който го приканваше да се отпусне и предаде. Зачуди се дали легендите за Подземния свят са верни. Дали щеше да свърши в Полята на мъченията, или да се озове в Елисейските поля. Ако не помнеше подвизите си, дали те още щяха да се броят? Зачуди се дали съдиите щяха да имат предвид това, или татко му Зевс ще прати бележка с надпис: „Моля, освободете сина ми от вечни мъчения. Той страда от амнезия.“

Джейсън не чувстваше ръцете си. Виждаше как острието на копие то приближава гърдите му като на забавен кадър. Знаеше, че трябва да се раздвижи, да се отмести, но не можеше. Колко смешно бе всичко това, помисли си той. След целия напън да останеш жив идва краят и — бум! Просто си лежиш, докато огнедишащ гигант те пронизва като кебап.

Тогава екна гласът на Лио:

— Горе главите!

Огромна метална част удари главата на Енкелад с оглушително „дрън“. Гигантът се олюля и падна в ямата.

— Джейсън, ставай! — извика Пайпър. Гласът ѝ му даде сили, извади го от вцепенението. Той седна и главата му се замая, но Пайпър дойде, праметна ръката му над раменете си и го изправи на крака.

— Не умирай върху мен — нареди му тя. — Да не си посмял да умираш върху мен.

— Добре, мадам — все още бе замаян, но тя му се стори най-красивото нещо на света. Косата ѝ пушеше. Лицето ѝ бе изцапано със сажди. Ръката ѝ бе одраскана, дрехите ѝ — разкъсани, а едната ѝ обувка липсваше.

Красавица.

На около трийсет метра от тях Лио бе застанал над парчета от строителните машини — нещо подобно на заряд с гигантски спусък.

Краят му бе счупен.

Тогава Джейсън погледна към кратера и видя къде е отишла другата част от хидравличната гилотина. Енкелад се мъчеше да се изправи, но острие като от брадва се бе забило в нагръдника му.

Въпреки това гигантът успя да го извади. Той извика от болка и планината потрепери. Златен Икор потече по доспехите му.

Но Енкелад се изправи отново.

После се наведе предпазливо и взе копието си.

— Добър опит — намръщи се гигантът, — но аз съм непобедим.

Докато героите гледаха, бронята на гиганта се възстанови. Икорът спря да тече. Дори драскотините по драконовите лапи, които Джейсън бе нанесъл на гиганта с такова усилие, се бяха превърнали в избледняващи белези.

Лио дотича до тях, видя гиганта и изруга:

— Какво му е на тоя тип? Умирай най-после!

— Моята съдба е предначертана — каза Енкелад. — Гигант не може да бъде убит нито от герой, нито от бог.

— Само от бог и герой едновременно — довърши Джейсън. Усмивката на чудовището угасна и Джейсън прочете нещо в очите му.

Страх.

— Вярно е, нали? Боговете и героите трябва да са заедно, за да ви унищожим.

— Ти няма да доживееш това. — Гигантът започна да се катери по кратера, хлъзгайки се по остъклените му стени.

— Някой да има бог наблизо? — подхвърли Лио.

Сърцето на Джейсън се изпълни с ужас. Той погледна към гиганта пред тях, който се опитваше да се измъкне от ямата, и разбра какво трябва да се направи.

— Лио — каза той, — ако имаш въже в този колан, пригответи го.

Той скочи към гиганта с голи ръце.

— Енкелад! — извика Пайпър. — Зад теб!

Елементарен номер, но в гласа й имаше такава сила, че дори Джейсън се хвана. Гигантът попита:

— Какво? — и се обърна така, сякаш по гърба му пълзеше гигантски паяк.

Джейсън го ритна в правилния момент. Великанът изгуби равновесие, удари се в кратера и падна на дъното. Когато се опита да

стане, Джейсън склучи ръце около врата му. Докато Енкелад се мъчеше да се изправи, Джейсън бе яхнал раменете му.

— Махни се! — извика чудовището. Опита се да хване краката на Джейсън, но момчето се измъкна, катерейки се по косата му.

Татко — помоли се Джейсън, — ако някога съм направил нещо добре, нещо, което одобряваш, помогни ми. Предлагам ти собствения си живот. Само спаси приятелите ми.

Внезапно усети металния мирис на приближаваща буря. Мрак закри слънцето. Гигантът замръзна, усетил какво става.

Джейсън извика на приятелите си:

— Крийте се!

И внезапно косата му настръхна.

Тряс!

Мълнията премина през тялото на Джейсън и удари право в Енкелад и земята. Гърбът на гиганта се стегна и Джейсън изхвърча назад. Когато момчето се изправи, откри, че се плъзга по ръба на кратера, който се разтваряше. Мълнията бе разцепила самата планина. Земята ръмжеше и се разкъсваше, а краката на Енкелад потъваха в ямата. Той драскаше безпомощно по стъклените стени на дупката и за миг се хвана за ръба с треперещи ръце.

Погледът, който хвърли на Джейсън, бе пълен с омраза.

— Не успя да спечелиш нищо, момче. Братята ми се надигат, а те са десет пъти по-силни от мен. Ще изтръгнем боговете из корен! Ще умреш, а Олимп ще падне с...

Хватката на гиганта се охлаби и той пропадна в недрата. Земята се разклати. Джейсън също се плъзна към ямата.

— Хвани се! — извика му Лио.

Краката на Джейсън бяха на ръба на бездната, когато той сграбчи въжето и Лио и Пайпър го задърпаха нагоре.

После застанаха заедно, изтощени и ужасени, а процепът се затвори като гневна паст. Земята спря да трепери.

Гей си бе отишла.

Засега.

А планината гореше. Пушекът се издигаше на десетки метри в небето. Джейсън забеляза хеликоптер — пожарникарски или може би на журналисти, — който се задаваше към тях.

Наоколо настъпи пълен хаос. Земеродните се бяха разпаднали на буци глина, оставяйки след себе си само каменните снаряди и отвратителните си препаски, но Джейсън допусна, че скоро ще се появят отново. Строителните машини бяха в руини. Земята бе почерняла и овъглена.

Тренер Хедж се раздвижи. Той се изправи със стон и потърка главата си. Яркожълтите му панталони бяха с цвета на горчица, смесена с кал.

Той премигна и се огледа наоколо.

— Аз ли направих това?

Преди Джейсън да може да отговори, Хедж вдигна тоягата си и се изправи, треперещ, на крака.

— Ха, искахте копито! На ви копито, бухтички! Кой е козата сега, а?

Той изтанцува кратък танц, като изрита няколко камъка и отпрати нещо, което вероятно бе неприличен сатирски жест, към глината.

Лио се усмихна слабо, но Джейсън не можа да се сдържи и избухна в смях. Сигурно звучеше леко истерично, но бе толкова щастлив от това, че е жив, че не му пукаше.

Тогава един човек се появи около сечището. Тристан Маклийн приближи, залитайки. Очите му бяха изцъклени от шок, все едно бе минал покрай ядрена пустош.

— Пайпър? — извика той. Гласът му потрепери — Пайпър, какво...

Той не можа да довърши. Пайпър притича до него и го прегърна силно, но той сякаш не я познаваше.

Джейсън се бе чувствал по подобен начин онази сутрин в Големия каньон, когато се бе събудил безпаметен. Но господин Маклийн имаше противоположния проблем. Той имаше прекалено много спомени, прекалено дълбока травма, която умът му не можеше да понесе. Разпадаше се.

— Трябва да го отведем оттук — каза Джейсън.

— Добре, но как? — попита Лио. — Не е в състояние да ходи.

Джейсън погледна хеликоптера, който сега кръжеше над тях.

— Не може ли да направиш мегафон или нещо подобно? — попита той Лио. — А после Пайпър ще трябва да поговори.

XLV. ПАЙПЪР

Да вземат хеликоптера бе лесно, но да качат баща ѝ в него — не толкова. Пайпър имаше нужда само от няколко думи, произнесени през набързо направения от Лио мегафон, за да убеди пилота да кацне в планината. Вертолетът, който отговаряше за безопасността на парка, бе достатъчно голям, за да служи за медицински и спасителни операции, и когато Пайпър каза на симпатичната дама, която го пилотираше, че ще е чудесна идея да отлетят до летището в Оукланд, тя бързо се съгласи.

— Не — промърмори баща ѝ, докато го вдигаха от земята, — Пайпър, какво стана? Видях чудовища... отвратителни чудовища...

Имаше нужда от помощта и на Лио, и на Джейсън, за да го задържи на крака, докато тренер Хедж събираше припасите им. За щастие Хедж бе вдигнал панталоните си и бе обул обувките си, така че на Пайпър не ѝ се наложи да обяснява за копитата.

Сърцето ѝ обаче се късаше от вида на баща ѝ. Бяха го пречупили. Плачеше като малко момче. Той не знаеше какво точно му е направил гигантът и как чудовищата са смазали духа му, но момичето не мислеше, че баща му ще остане с разсъдъка си, ако открие.

— Всичко ще е наред, татко — каза тя с най-мекия възможен глас. Не искаше да очарова собствения си баща, но това изглеждаше единственият начин да му помогне.

— Тези хора са мои приятели. Ще ти помогнем. Вече си в безопасност.

Той премигна и погледна към перките на хеликоптера.

— Остриета. Те имаха машина с ужасно много остриета и имаха по шест ръце.

Когато стигнаха вратата на вертолета, жената пилот дойде да помогне.

— Какво му е? — попита тя.

— Вдишал е дим — отговори бързо Джейсън — и е изтощен от жегата.

— Не трябва ли да го отведем в болница? — попита жената.

— Всичко е наред — каза Пайпър. — По-добре до летището.

— По-добре до летището — съгласи се веднага жената. Сетне се намръщи, сякаш несигурна защо е сменила мнението си, — но това не е ли Тристан Маклийн, филмовата звезда?

— Не — каза Пайпър, — само прилича на него. Забрави.

— Да — отвърна жената, — само прилича на него. Аз... — тя премигна объркана — забравих какво имам да казвам. Хайде да тръгваме.

Джейсън повдигна вежди към Пайпър, видимо впечатлен, но тя се чувстваше ужасно. Не искаше да изкривява съзнанието на хората, да ги убеждава в неща, които са неверни. Чувстваше се силна, но по грешен начин — като Дрю от лагера. Или Медея в магазина. А и как щеше да помогне на баща си? Не можеше да го убеди, че всичко е наред или че нищо не се е случило. Травмата бе прекалено дълбока.

Най-накрая го качиха на борда и хеликоптерът излетя. Жената пилот продължаваше да получава съобщения по радиото. Питаша я накъде отива, но тя не им обърна внимание. Зави настрана от горящата планина и се насочи към хълмовете Беркли.

— Пайпър — баща ѝ я хвана за ръката и я задържа, сякаш се боеше, че ще падне, — това ти ли си? Те ми казаха... че ще загинеш. Наговориха ми... ужасни неща. Ужасни неща, които щели да се случат.

— Аз съм, тате — костваше ѝ цялото усилие на волята, за да не се разплаче. Трябваше да е силна. Заради него — всичко ще е наред.

— Имаше чудовища — каза той, — истински чудовища. Земни духове като от приказките на дядо ти Том. Майката земя ми е сърдита. Там беше и великанът Цул-ка-лу^[1], онзи, който бълва огън.

Той отново погледна Пайпър. Очите му бяха като натрошено стъкло, отразяващо откачена светлина.

— Казаха ми, че си наполовина богиня. Че майка ти е...

— Афродита — каза Пайпър, — богинята на любовта.

— Аз... — той си пое дълбоко въздух, сетне сякаш забрави да издиша.

Приятелите на Пайпър се стараеха да не гледат. Лио се занимаваше с някаква гайка, която извади от колана си. Джейсън се визираше надолу към долината, към пътищата, които се задръстваха, понеже смъртните спираха колите си и зяпаха горящата планина.

Глийсън дъвчеше корена на карамфил и поне този път не се хвалеше и не викаше.

Тристан Маклийн не трябваше да бъде виждан в такова състояние. Той беше звезда. Беше самоуверен, силен, сигурен. Винаги държеше ситуацията под контрол. Това беше представата, която публиката имаше за него. Която бе изградил. Но сега от този му образ нямаше и следа. Беше си отишъл.

— Не знаех за мама — каза му Пайпър. — Разбрах чак след като те отвляха. Когато разбрахме, че си тук, дойдохме веднага. Приятелите ми помогнаха. Никой няма да те нарани повече.

Но баща ѝ не можеше да спре да трепери.

— Вие сте герои — ти и приятелите ти. Не мога да повярвам. Ти си истински герой. Не се правиш на такъв като мен. Толкова се гордея с теб, Пайпс.

Но думите бяха изречени апатично, като в транс. Той погледна към долината и хватката му върху ръката на Пайпър се отпусна.

— Майка ти никога не ми каза.

— Смяташе, че така ще е по-добре — отговорът прозвуча кухо дори на Пайпър. Никакво очарование нямаше да промени това. Но не искаше да каже на баща си това, което наистина бе разтревожило Афродита — че ако прекара живота, знаейки, че по земята крачат богове и духове, ще полудее.

Пайпър бръкна в джоба на якето си. Стъкленицата бе все още там, топла на допир. Но как можеше да изтрие спомените му? Той най-сетне бе разбрал коя е тя. Най-сетне бе горд с нея. Най-сетне тя бе неговият герой. Не обратното. Сега нямаше да я отпрати — никога вече. Сега споделяха обща тайна.

Как можеше да върне нещата към предишния им ред?

Тя задържа ръката му и му разказа разни неща — за това как е изкарала в училището „Уилдърнес“, за хижата си в лагера на нечистокръвните. Разказа му как тренер Хедж яде карамфили и е паднал със задника нагоре на връх Дябло, как Лио е опитомил дракон, а Джейсън е прогонил глутница вълци, като им е говорил на латински. Приятелите ѝ се усмихваха несигурно, докато тя разказваше приключенията им. Баща ѝ сякаш се отпусна, докато тя говореше, но не се засмя.

Пайпър не бе сигурна дали изобщо я чува.

Когато прелетяха над хълмовете към Ист Бей, Джейсън се напрегна. Той се приведе над вратата на хеликоптера така, че Пайпър се уплаши да не падне.

После посочи:

— Какво има там?

Пайпър погледна надолу, но не видя нищо интересно — само хълмове, гори, къщи, малки пътища, които криволичеха между каньоните. Магистралата прорязваше тунел между хълмовете и свързваше Ист Бей с градовете във вътрешната част на областта.

— Къде? — попита Пайпър.

— Този път — отвърна той, — дето минава между хълмовете.

Пайпър взе шлема, който жената пилот й бе дала, и зададе въпроса по радиото. Отговорът не беше много вълнуващ.

— Магистрала номер двайсет и четири — повтори думите на диспечера Пайпър, — тунелът Калдекот. Защо?

Джейсън се загледа втренчено във входа на тунела, но не каза нищо. Той изчезна от погледа им, докато прелитаха над Оукланд, но Джейсън все още гледаше в далечината, а изражението му бе почти толкова объркано като това на бащата на Пайпър.

— Чудовища — внезапно каза Тристан Маклийн, а една сълза се стече по бузата му. — Живея в свят, пълен с чудовища.

[1] Великан от митовете на племето чероки. — Бел.пр. ↑

XLVI. ПАЙПЪР

Въздушният контрол не искаше да пусне хеликоптер, който не е в графика, на летището в Оукланд, не и докато Пайпър не се обади по радиото. Тогава се оказа, че всичко е наред.

Кацнаха на асфалта и всички загледаха Пайпър.

— Какво ще правим сега? — попита я Джейсън.

Почувства се неудобно. Не искаше тя да командва, но заради баща си трябваше да изглежда самоуверена. Нямаше план. Току-що си бе спомнила, че той бе долетял до Оукланд, което означаваше, че частният му самолет все още е тук. Но днес бе денят на слънцестоеенето. Трябваше да спасят Хера. Нямаха представа къде да отидат и дори дали не е прекалено късно. А и как можеше да остави баща си в това състояние?

— Първо — каза тя, — трябва да отведе татко вкъщи. Съжалявам, момчета.

Лицата им помръкнаха.

— О — изпусна се Лио, — искам да кажа, естествено. Той има нужда от теб сега. Ще се справим сами.

— Пайпс, недей. — Баща ѝ стоеше на прага на хеликоптера, наметнат със завивка около раменете. Препъна се.

— Имаш мисия. Приключение за довършване. Не мога да...

— Аз ще се погрижа за него — обади се тренер Хедж.

Пайпър го зяпна. Сатирът бе последният човек, от който очакваше подобно предложение.

— Ти? — попита тя.

— Ами, аз съм защитник — отговори Глийсън, — това ми е работата. Не битките.

Звучеше малко тъжен и Пайпър разбра, че може би не трябваше да разказва как е припаднал по време на последната им битка. Може би и той бе чувствителен като баща ѝ — по свой си начин.

После Хедж се изправи и стисна зъби.

— Разбира се, аз съм много добър и в битките — добави той и ги погледна, сякаш ги предизвикваше да възразят.

— Така е — съгласи се Джейсън.

— Ужасяващ си — потвърди Лио.

Треньорът изръмжа.

— Но работата си е работа. Аз съм защитник и мога да свърша това. Татко ти е в сигурни ръце, Пайпър. Трябва да извършиш своя подвиг.

— Но — очите на Пайпър започнаха да парят, сякаш отново бе при горския пожар, — тате...

Той протегна ръце и тя го прегърна. Изглеждаше крехък. Трепереше толкова силно, че тя се уплаши.

— Да им дадем една минута — каза Джейсън и отведоха жената пилот на няколко метра настрана.

— Не мога да повярвам — каза баща ѝ. — Аз те провалих.

— Не е така, татко!

— Нещата, които направиха, Пайпър, виденията, които ми показаха...

— Татко, слушай — тя извади стъкленицата от джоба си. — Афродита ми даде това. То е за теб. Ще изличи най-скорошните ти спомени. Нещата ще станат както преди, все едно нищо от това не се е случило.

Той я погледна, сякаш имаше нужда да си преведе думите ѝ.

— Но ти си моята героиня. Ще забравя ли и това?

— Да — прошепна Пайпър, сетне направи гласа си успокояващ, — да, ще забравиш. Всичко ще е като... като преди.

Той затвори очи и си пое глътка въздух.

— Обичам те, Пайпър. Винаги съм те обичал. Аз... те отпращах, защото не исках да те изложа на онзи живот. Нито на начина, по който аз израснах — в бедност и безнадеждност, нито на холивудската лудост. Мислех, че те защитавам. — Той се засмя слабо. — Сякаш животът ти без мен щеше да е по-добър, по-безопасен.

Пайпър стисна ръката му. Беше чувала тези думи и преди, но не им вярваше. Мислеше, че той се оправдава с тях. Нали изглеждаше толкова уверен и жизнерадостен, сякаш животът му е песен. Как можеше да твърди, че трябва да я защитава от него? Но сега Пайпър разбра, че той наистина го е правил за нейно добро, опитвайки се да не

й покаже колко уплашен и несигурен се чувства в действителност. Наистина се бе опитвал да я защити. А сега способността му да се справя с живота бе унищожена.

Тя му предложи стъкленницата.

— Вземи я. Може би някой ден ще бъдем готови да поговорим за това отново. Когато си готов...

— Когато съм готов — промърмори той. — Звучиш все едно аз съм този, който трябва да порасне. А трябваше аз да съм родителят.

Очите му блеснаха с малка отчаяна надежда.

— Обичам те, Пайпс.

— И аз те обичам, татко.

Той изпи розовата течност. Очите му се завъртяха в главата и той залитна напред. Пайпър го хвана, а приятелите и се затичаха да помогнат.

— Хванах го — каза Хедж. Сатирът залитна, но бе достатъчно силен, за да задържи Тристан Маклийн изправен. — Вече помолих нашата приятелка пилот да извика самолета. Той вече пристига. Домашен адрес?

Пайпър се канеше да му каже, когато й хрумна нещо. Тя провери джобовете на баща си и се оказа, че неговият смартфон е още вътре. Беше странно да намери нещо толкова обикновено след всичко, което бяха преживели, но се сети, че Енкелад не е имал причина да го вземе.

— Всичко е тук — каза Пайпър — адресът, номерът на личния шофьор. Само се пази от Джейн.

Очите на Хедж светнаха, сякаш предугади възможна битка.

— Коя е Джейн?

Докато Пайпър обясняваше, самолетът на баща й се приземи до хеликоптера.

Хедж и стюардесата качиха татко й на борда. След това Хедж се върна да се сбогува. Той прегърна Пайпър и погледна Джейсън и Лио:

— Бухтички, да пазите момичето, чувате ли ме? Или ще ви накарам да правите лицеви опори.

— Става, тренер — усмихна се слабо Лио.

— Без лицеви! — обеща Джейсън.

Пайпър също прегърна стария сатир.

— Благодаря ти, Глийсън. Погрижи се за него.

— Няма проблем, Маклийн — успокои я той. — Имат безалкохолна бира и вегетариански енчилади за полета, както и покривки от чист памук! Вкусно! Лесно ще свикна.

Докато се катереше по стъпалата, едната му обувка падна и за миг копитото му се показа. Очите на стюардесата се разшириха, но тя погледна настрана и се направи, че всичко е наред. Пайпър се досети, че вероятно е виждала и по-странни неща, щом работи за Тристан Маклийн.

Когато самолетът взе да набира скорост по пистата, Пайпър се разплака. Беше се сдържала прекалено дълго и повече не можеше. Преди сам да разбере какво прави, Джейсън я прегърна. Лио стоеше настрана и се чувстваше неудобно, вадейки салфетки от джобовете си.

— Баща ти е в добри ръце — каза Джейсън, — ти се справи блестящо.

Тя плачеше в тениската му. Позволи си да остане така за шест хлипа. Добре де, седем. Но не повече. Имаха нужда от нея.

Жената, която пилотираше хеликоптера, започваше да се чувства неудобно, все едно се чуди защо е долетяла дотук.

— Благодаря ви, момчета — каза Пайпър, — аз...

Искаше да им каже колко много означават за нея.

Бяха пожертвали всичко, може би дори успеха на мисията, за да ѝ помогнат. Нямаше как да им се отплати, дори да изрази благодарността си с думи. Но израженията на приятелите ѝ подсказваха, че те я разбират.

И тогава въздухът до Джейсън започна да трепти. Първоначално Пайпър си помисли, че е от жегата на асфалта или от газовете на хеликоптера, но после се сети, че е виждала нещо подобно и преди — във фонтана на Медея. Това бе съобщение по Ирида. Във въздуха се появи изображение на тъмнокосо момиче в сребристи камуфлажни дрехи и с лък в ръцете.

Джейсън отстъпи назад изненадан.

— Талия!

— Слава на боговете — каза ловджийката. Сцената зад нея бе твърде неясна, но Пайпър чу викове, удари на метал в метал и взривове.

— Намерихме я — съобщи им Талия, — вие къде сте?

— В Оукланд — каза той, — а ти?

— Във Вълчия дом! Оукланд не е далеч. Удържаме слугите на гиганта, но няма да можем да го правим вечно. Елате тук преди залеза, или всичко ще приключи.

— Значи още не сме закъснели? — извика Пайпър. Почувства се изпълнена с надежда, но изражението на Талия я попари.

— Не още — каза Талия, — но, Джейсън, нещата са по-лоши, отколкото очаквахме. Порфирион се надига. Побързайте.

— Но къде е Вълчий дом? — попита той.

— Последното ни пътуване — каза Талия, а образът и потрепери — в парка. Джек Лондон. Спомни ли си?

За Пайпър това звучеше безсмислено, но Джейсън изглеждаше все едно е застрелян. Той се олюля, пребледнял като платно, и образът от съобщението на Ирида изчезна.

— Братле, добре ли си? — попита Лио. — Знаеш ли къде е това?

— Да — каза Джейсън, — в долината Сонома. Не е далеч. Не и ако летим.

Пайпър се обърна към жената пилот, която наблюдаваше какво става с все по-озадачено изражение.

— Госпожо — каза й Пайпър с най-чаровната усмивка, на която бе способна, — нямате нищо против да ни помогнете още веднъж, нали?

— Нямам нищо против — съгласи се жената.

— Не можем да отведем смъртна до битката — възрази Джейсън. — Прекалено опасно е. — Сетне погледна към Лио. — Можеш ли да управляваш това нещо?

— Ами — изражението на Лио не вдъхна особено доверие на Пайпър, но след това той докосна с ръка хеликоптера и се съсредоточи, сякаш се заслуша в машината. — Пътнически хеликоптер Бел 412НР — каза той — с четиритактов мотор, скорост от двайсет и два възела, височина до шест хиляди метра. Резервоарът му е почти пълен. Да, разбира се, че мога да го управлявам.

Пайпър отново се усмихна на жената пилот.

— Няма проблем да оставиш вертолета на малко момче без книжка, нали? Ще го върнем.

— Аз... — Жената почти се задави, но ги пусна. — Няма проблем.

Лио се ухили.

— Скачайте вътре, деца. Чичо Лио ще ви отведе на разходка.

XLVII. ЛИО

Да управлява хеликоптер? Разбира се! Защо не? Лио бе правил и по-ненормални неща през изминалата седмица.

Слънцето вече залязваше, докато прелетяха над моста „Ричмънд“ по пътя си на север. Лио не можеше да повярва, че денят е минал толкова бързо. Както винаги, нищо не помагаше на времето да минава бързо така, както неговата хиперактивност и битките на живот и смърт.

Докато пилотираше вертолета, той на няколко пъти премина от състояние на увереност до такова на паника и обратно. Ако не мислеше какво прави, виждаше как автоматично натиска правилните бутони, проверява висотомера и води машината умело напред. Но ако се замислеше какво всъщност прави, се изпълваше с ужас. Представяше си как леля Роса му крещи на испански, че е лунатик и престъпник, който ще се разбие и ще изгори. Част от него подозираше, че тя е права.

— Добре ли си? — попита Пайпър от мястото до пилота. Звучеше много по-нервна от него, затова Лио си наложи да гледа спокойно.

— Тип-топ — отвърна той, — само някой да ме просветли какъв е този Вълчи дом.

Джейсън коленичи между седалките им.

— Изоставено имение в долината Сонома. Построено е от полубог на име Джек Лондон.

Лио не се сети кой е това.

— Тоя не беше ли някакъв актьор?

— Писател — поправи го Пайпър, — автор на приключенски романи. Не се ли сещаш — „Дивото зове“, „Белият зъб“?

— Същият — потвърди Джейсън, — той е син на Меркурий... искам да кажа на Хермес. Бил приключенец и обиколил целия свят. Известно време бил дори скитник. След това станал писател и забогатял. Купил си земя и решил да построи огромното имение, известно днес като Вълчия дом.

— Нарекъл го е така, защото е писал за вълци, нали? — предположи Лио.

— Отчасти да — отговори Джейсън, — но причината да избере мястото и да пише за вълци издава личен опит. В биографията му има доста дупки. Не се знае къде е роден, кой е баща му, защо е пътувал толкова много. Това са неща, които можеш да обясниш само ако знаеш, че е бил полубог.

Заливът остана зад тях и хеликоптерът продължи по пътя си на север. Пред тях, докъдето стигаше погледът, се ширеха жълти хълмове.

— Значи Джек Лондон е бил в лагера на нечистокръвните — заключи Лио.

— Не — отвърна Джейсън, — не е бил.

— Братле, малко ме плашиш с тези загадъчни изблици. Последно, помниш ли миналото си, или не.

— Отчасти — каза Джейсън. — Само части от него и нито една от тях не е хубава. Вълчийт дом е свято място. Оттам започнал пътя на Лондон, когато разбрал, че е полубог. Затова и се върнал. Помислил, че може да живее там, да задържи земята за себе си, но тя не била за него. Вълчийт дом бил прокълнат и изгорял седмица преди той и жена му да се преместят. След няколко години Лондон починал. Пепелта му била погребана на това място.

— А ти — попита Пайпър — откъде знаеш всичко това?

Върху лицето на Джейсън падна сянка. Вероятно бе просто облак, но Лио можеше да се закълне, че бе с формата на орел.

— Моят път започна оттук — каза Джейсън. — Това място е могъщо за героите, но и опасно. Ако Гея го завладее и използва силата му, за да погребее Хера и да издигне Порфирион в деня на зимното слънцестоене... това може да се окаже достатъчно, за да пробуди земната богиня напълно.

Лио остави ръката си на управлението, карайки вертолета с пълна сила на север. Можеше да види, че в далечината времето се влошава. Пред него имаше нещо тъмно като буреносен облак. И те отиваха точно към него.

Преди малко бащата на Пайпър го бе нарекъл герой. Лио наистина не можеше да повярва какви неща е направил. Беше се изправял срещу циклопи, обезвреждал бомби по входни звънци, борил се бе с шесторъки уроди с помощта на строителни машини. Но всички

тези неща сякаш се бяха случили на някой друг. Той бе просто Лио Валдес, сирак от Хюстън. През целия си живот бе бягал. Част от него още искаше да побегне. Какво си мислеше, докато пътуваше към това имение, където го чакаха още зли чудовища?

Гласът на майка му отекна в главата му: „Нищо не е непоправимо“.

Освен това, че те няма — помисли си Лио.

Да види Пайпър с баща ѝ наистина му бе подействало зле. Дори ако Лио оцелее и спасеше Хера, никой не го очакваше. Нямаше да се върне при любящо семейство. Нямаше да види майка си.

Хеликоптерът потръпна. Металът изскърца и Лио почти си представи морзовият код: „Това не е краят. Това не е краят.“

Той снижи вертолета и скърцането спря. Просто му се причуваха разни неща. Не можеше постоянно да мисли за майка си, но идеята, че Гея може да възкресява мъртъвци, го бе притеснила. Не можеше ли да направи нещо добро с тази сила?

Но такива мисли щяха да го подлудят. Той си имаше работа.

Остави се на инстинктите си — просто управляваше хеликоптера. Ако се замислеше прекалено много върху приключението или какво го очаква след него, щеше да се паникьоса. Номерът бе да не мислиш — просто да свършиш това, което трябва.

— Остава около половин час — каза той на приятелите си, макар да не знаеше откъде точно го знае. — Ако искате да си починете, сега е моментът.

Джейсън се сви на задната седалка на хеликоптера и заспа почти веднага. Пайпър и Лио останаха будни.

След няколко минути на конфузна тишина Лио каза:

— Баща ти ще се оправи, нали знаеш. Никой не би посмял да се изправи срещу него, не и докато лудият козел се навърта наоколо.

Пайпър го погледна и Лио бе смаян от това колко се бе променила. Не само физически. Присъствието ѝ бе по-силно. Беше повече... тук. В училище „Уилдърнес“ се беше крила през целия срок. Седеше все на задните чинове в класната стая, на задните седалки в автобуса, в ъгъла на столовата. Далеч от шумните деца, невидима. Но сега нямаше как да я пропуснеш и нямаше значение с какво е облечена. Просто трябваше да я погледнеш.

— Татко — каза тя замислено — да, знам. Но си мислех за Джейсън. Притеснявам се за него.

Лио кимна. Колкото повече приближаваха тъмните облаци, толкова по-разтревожен ставаше и самият Лио.

— Започва да си спомня. Това го притеснява.

— Но какво ще стане... ако той е друг човек?

Лио също бе мислил върху това. Ако мъглата можеше да промени спомените им, дали самата личност на Джейсън не бе илюзия? Ами ако приятелят им не бе техният приятел и пътуваха към прокълнатото имение, обричаше на смърт героите? Какво щеше да стане, ако цялата памет на Джейсън се върнеше в разгара на битката?

— Не — реши накрая Лио, — след всичко, което преживяхме? Не мисля. Ние сме отбор. Джейсън ще се справи.

Пайпър приглади синята си рокля, която бе разкъсана и обгорена от битката им под връх Дябло.

— Надявам се да си прав. Нуждая се от него... — Тя прочисти гърлото си. — Имам предвид, че трябва да му имам доверие.

— Знам — каза Лио. След като бе видяла как баща ѝ се пречупва, Лио разбираше, че Пайпър нямаше да понесе да изгуби и Джейсън. Току-що бе видяла как Тристан Маклийн, нейният готин баща звезда, почти полудява. Самият Лио едва го бе понесъл, но за Пайпър... Лио дори не можеше да си представи какво е изпитала тя. Предположи, че и тя самата се чувства несигурна в себе си. Ами ако слабостта бе наследствена, вероятно се чудеше тя. Дали нямаше да се пречупи като баща си?

— Хей, не се безпокой — каза ѝ Лио. — Пайпър, ти си най-силното и красиво момиче, което съм виждал. Можеш да бъдеш сигурна в себе си. А и в мен.

Хеликоптерът се наклони, след като попадна във въздушна яма и Лио едва не припадна. Изруга и оправи курса на вертолета.

Пайпър се изсмя нервно.

— И в теб, а?

— О, я стига — отвърна той, но ѝ се ухили. За миг се почувства все едно си почива, сякаш просто си бърби с приятел.

А после попаднаха в буреносните облаци.

XLVIII. ЛИО

Първоначално Лио помисли, че по предното стъкло се удрят камъни, но после осъзна, че това е суграшица. По краищата на стъклото се бе образувал скреж, а по стъклото бе полепнала киша, която замъгляваше образа.

— Ледена виелица? — надвика Пайпър двигателя и вятъра. — Толкова ли е студено в Сонома?

Лио не бе сигурен защо, но нещо в бурята изглеждаше разумно, злонамерено, като че ли тя ги нападаше нарочно.

Джейсън бързо се събуди. Дойде при тях, опирайки се на седалките, за да запази равновесие.

— Сигурно приближаваме.

Лио бе твърде зает да се бори с управлението, за да отговори. Внезапно да лети с хеликоптера вече не му се струваше така лесно. Движенията му станаха тромави и в същото време резки. Цялата машина затрепери, брулена от ледения вятър. Хеликоптерът сигурно не бе подготвен за полет в студено време. Управлението спря да отговаря на командите и машината започна да губи височина.

Под тях земята изглеждаше като тъмна покривка от дървета и мъгла. Хребетът на някакъв хълм се издигаше пред тях и Лио дръпна силно ръчката за управлението. Хеликоптерът почти докосна върховете на дърветата.

— Там! — извика Джейсън.

Пред тях се разкри малка долина, в чийто център се очертаваше неясният силует на сграда. Лио насочи вертолета право натам. Навсякъде около тях проблясваха светлини, които му напомниха за лазерите на Мидас. Дървета се чупеха и избухваха в края на долината. В мъглата се движеха сенки. Виждаше се, че под тях се вихри битка.

Той кацна с хеликоптера на заснежено поле на около петдесетина метра от къщата и изключи двигателя. Тъкмо се отпусна, когато чу звук като от свирене и видя как някаква тъмна сянка се появява от мъглата пред тях.

— Вън! — извика Лио.

Те изскочиха от хеликоптера тъкмо навреме, защото след миг се чу едно мощно БУМ и светът се разлюля. Лио падна на земята и усети, че го покрива лед.

Изправи се треперещ на крака и видя, че върху техния вертолет е паднала най-голямата снежна топка в света, направена от сняг, лед и пръст. Беше с размерите на гараж.

— Добре ли си? — дотича Джейсън до него с Пайпър от другата му страна. И двамата изглеждаха невредими, с изключение на това, че бяха покрити със сняг и кал.

— Да — потръпна Лио, — но мисля, че дължим на онази жена нов хеликоптер.

Пайпър посочи на юг.

— Там се води битка — каза тя, но после се намръщи. — Не... навсякъде около нас е.

Беше права. Звуците от битката отекваха из цялата долина. Снегът и мъглата правеха всякакви изводи несигурни, но изглеждаше, че навсякъде около Вълчия дом се водят схватки.

Зад тях се издигаше домът мечта на Джек Лондон — огромна съборетина от червени и сиви камъни и груби дървени греди. Лио можеше да си представи как е изглеждала преди — комбинация от хижа и замък, нещо, което само един милиардер с много свободно време би построил. Но в мъглата и суграшищата мястото имаше самотен и призрачен вид. Лио лесно можеше да повярва, че останките от онази къща са прокълнати.

— Джейсън! — чу се гласът на момиче.

Талия се появи от мъглата с анорак, покрит със сняг. Държеше лък в ръката си, а колчанът ѝ бе почти празен. Затича се към тях, но успя да направи само няколко крачки, преди някакъв шесторък изрод от земеродните да изскочи от бурята зад нея, надигнал по една тояга във всяка от ръцете си.

— Внимавай! — извика Лио. Те хукнаха да помогнат, но Талия държеше нещата под контрол. Тя направи кълбо във въздуха и изстреля стрела, преди да се приземи на едно коляно с ловкостта на гимнастик. Чудовището получи сребърна стрела между очите и се разпадна на буца глина.

Талия се изправи и взе стрелата си, но върхът ѝ бе счупен.

— Тази бе последната ми — каза тя и ритна презрително буцата пръст. — Глупаво същество!

— Но изстрелът бе добър — похвали я Лио.

Както винаги, Талия не му обърна внимание (което несъмнено означаваше, че го намира за все така неустоим). Тя прегърна Джейсън и кимна на Пайпър.

— Идвате точно навреме. Ловджийките ми държат периметър около имението, но всеки миг очаквам да ни пробият.

— Земеродни? — попита Джейсън.

— И вълците на Ликаон. — Талия издиха една висулка от носа си. — А също и духове на бурята.

— Но ние ги отнесохме на Еол! — възрази Пайпър.

— А той се опита да ни убие — напомни й Лио. — Може би отново помага на Гея.

— Не зная — отвърна Талия, — но чудовищата се появяват почти толкова бързо, колкото ние ги унищожаваме. Лесно бе да завладеем Вълчия дом — изненадахме стражите и ги пратихме в Тартара. Но после се разрази тази странна виелица и започнаха да ни нападат орди чудовища. Сега сме обкръжени. Не знам кой или какво води атаката, но мисля, че е планирана. Това е смъртоносен капан, предвиден за всеки, който се опита да освободи Хера.

— А тя къде е? — попита Джейсън.

— Вътре — каза Талия. — Опитяхме се да я освободим, но не знаем как да счупим клетката. До залеза остават само няколко минути. Според Хера в същия миг Порфирион ще се прероди. Освен това повечето чудовища стават по-силни през нощта. Ако не успеем да освободим Хера скоро...

Нямаше нужда да довършва.

Лио, Джейсън и Пайпър я последваха към останките от имението.

Джейсън мина през прага и незабавно рухна.

— Ей! — хвана го Лио. — Какво ти става?

— Това място... — поклати глава Джейсън — съжалявам. Спомените внезапно ме връхлетяха.

— Значи си бил тук? — попита Пайпър.

— И двамата бяхме — каза Талия с мрачно изражение, все едно си припомняше нечия смърт. — Мама ни доведе тук, когато Джейсън

беше малък. Остави го и ми каза, че е мъртъв. А той просто изчезна.

— Тя ме остави на вълците — промърмори Джейсън. — Така искаше Хера. Дадох я на Лупа.

— Тази част не я знаех — намръщи се Талия. — Коя е Лупа?

В този момент сградата се разтърси от експлозия. Отвън се издигна огромен облак във формата на гъба, от който падаха сняг и лед. Приличаше на ядрен взрив, който излъчва студ вместо жег.

— Може би сега не е най-доброто време за разговори — подхвърли Лио. — Покажи ни богинята.

Веднъж попаднал вътре, Джейсън сякаш се съвзе. Къщата беше построена във формата на издължен полукръг и той ги поведе между двете крила към вътрешен двор с изпразнен басейн. На дъното му, точно както бе сънувал, се издигаха две спирали от камък и корени, които бяха пробили основите.

Една от спиралите бе много по-голяма от другата — огромна тъмна грамада, висока около шест метра. На Лио тя му приличаше на каменен ковчег и иззад корените той успя да различи глава, широки рамене, мощни ръце и гръден кош. Все едно създанието бе заровено в земята.

Но не беше заровено.

Издигаше се.

В другия край на басейна имаше по-малка спирала, чиито корени не бяха вплетени така плътно. Все пак всеки от корените бе дебел като телефонен стълб, а между тях имаше толкова малко място, че Лио се съмняваше, че ще може да провре и ръката си. Но виждаше какво има вътре. В центъра на клетката бе Тия Калида.

Тя изглеждаше точно както я помнеше Лио — с тъмна коса, скрита от воал, с черните дрехи на вдовица, със сбръчкано лице, върху което блестяха страшни очи.

Но не излъчваше никаква сила. Приличаше на обикновена смъртна. Добрата стара луда детегледачка.

Лио скочи в басейна и приближи клетката.

— *Hola, Tia*^[1]. Проблем ли има?

Тя кръстоса ръце и въздъхна.

— Не ме изследвай все едно съм някоя от машинариите ти, Лио Валдес? Измъкни ме оттук?

Талия пристъпи до него и погледна клетката с неприязън. А може би гледаше богинята.

— Опитяхме всичко, което можахме да измислим, Лио, но може би работихме без желание. Ако зависеше от мен, щях да я оставя тук.

— Ах, Талия Грейс — каза богинята, — само да се измъкна и ще съжаляваш, че си се родила.

— Не се хаби — излая Талия. — Ти си проклетие за всяко дете на Зевс от векове насам. Изпрати онези пощурели говеда срещу приятелката ми Анабет...

— Тя няма обноси!

— Изпусна онази статуя в краката ми...

— Беше случайно!

— И ми отне братя! — гласът на Талия потрепери от емоцията, насъбрана в нея. — Точно тук, на това място! Ти съсипа живота ни! Трябва да те оставим на Гея!

— Ей — намеси се Джейсън, — Талия... сестричке... знам. Но сега не е моментът за това. Трябва да помогнеш на ловджийките си.

Талия стисна зъби.

— Хубаво. Но го правя за теб, Джейсън. Мен ако питаш, тя не си заслужава усилията.

Талия се обърна, излезе от басейна, а след това и от сградата.

Лио погледна към Хера с нещо като уважение.

— Каква е тая история с говедата?

— Съсредоточи се върху клетката, Лио — изръмжа тя. — А, Джейсън, ти си по-мъдър от сестра си. Добре съм избрала своя шампион.

— Аз не съм ваш шампион, госпожо — каза Джейсън, — помагам ви, защото откраднахте спомените ми, а алтернативата е дори по-лоша от вас. И като стана дума за това, какво е онова там? — Той посочи с глава грамадния гранитен ковчег.

Лио може би си въобразяваше, но му се струваше, че е пораснал, откакто пристигнаха.

— Това, Джейсън — каза Хера, — е прераждането на царя на гигантите.

— Отвратително — обади се Пайпър.

— Наистина — съгласи се Хера. — Порфирион е най-могъщият от своя вид. Гея е изразходвала огромна сила, за да го съживи отново.

Моята сила. Седмици наред слабея, докато същността ми си отива, за да може той да получи ново тяло.

— Значи си нещо като нагревател — обади се Лио — или тор.

Богинята го погледна лошо, но на него не му пукаше. Тази баба му бе правила живота черен, откакто беше бебе. Имаше право да се пошегува малко.

— Шегувай се колкото си искаш — каза Хера с леден глас, — но щом слънцето залезе, всичко ще приключи. Гигантът ще се пробуди и ще ми предложи избор. Да се омъжа за него или да бъда погълната от земята. А аз не мога да се омъжа за него. Всички ще бъдем унищожени. А когато аз умра, Гея ще се пробуди.

Лио се намръщи към спиралата.

— Не можем ли да го взривим с нещо?

— Нямате тази сила без мен — обясни Хера. — Все едно да искаш да взривиш планина.

— Това вече го направихме — обади се Джейсън.

— Просто побързайте и ме освободете! — кресна Хера.

Джейсън се почеса по главата.

— Лио, ще се справиш ли?

— Не зная — отвърна Лио, стараяйки се да не се паникьосва. — Но ако тя е богиня, защо тогава не е успяла да се освободи сама?

Хера започна да обикаля клетката си, ругаяйки на старогръцки.

— Използвай мозъка си, Лио Валдес. Избрах те заради интелекта. Веднъж хванат, никой бог не може да се освободи, силата му е безполезна. Татко ти веднъж ме плени със златен стол. Беше толкова унищително! Трябваше да го моля за свободата си и да му се извиня, задето съм го изхвърлила от Олимп.

— На мен ми звучи справедливо — отвърна Лио.

Хера го изгледа с божествена злоба.

— Наблюдавах те от дете, сине на Хефест, понеже знаех, че можеш да ми помогнеш в този миг. Ако някой може да унищожи този урод, това си ти.

— Но то не е машина. То е все едно Гея е извадила ръката си от земята и... — Лио се замая. Спомни си онзи ред от пророчеството. „Клетката ще строшат гълъбът и наковалнята.“

— Я чакай малко! Имам идея. Пайпър, трябваш ми. Нужно ще ми е и малко време.

Внезапно въздухът стана леденостуден. Температурата падна толкова бързо, че устните на Лио се напукаха и дъхът му излезе на пара. Мраз покри стените на Вълчия дом и в него нахлуха *венти*. Но вместо на крилати мъже, те приличаха на коне с тела от буреносни облаци и гриви, в които блестяха мълнии. От хълбоците на някои стърчаха сребърни стрели, а зад тях идеха върколаци с блестящи червени очи и шесторъки земеродни.

Пайпър извади кинжала си. Джейсън грабна една заледена дъска от пода на басейна. Лио бръкна в колана си, но бе толкова изненадан, че извади само пакетче ментови бонбони. Той ги метна настрана с надеждата никой да не е забелязал гафа му и извади чука.

Един от вълците пристъпи напред. Влачеше за крака статуя на човек в естествен размер. В края на басейна вълкът отвори челюсти и пусна статуята така, че всички да я видят. Беше ледената скулптура на момиче с щръкнала черна коса, лък и изненадано изражение на лицето.

— Талия! — Джейсън хукна напред, но Пайпър и Лио го удържаха. Земята около статуята на Талия вече се бе покрила с лед. Лио се страхуваше, че ако Джейсън я докосне, също ще замръзне.

— Кой направи това? — извика Джейсън и цялото му тяло започна да пращи от електричество. — Ще го убия собственоръчно!

Изад гърбовете на чудовищата Лио чу смеха на момиче — ясен и студен. Тя се появи от мъглата със снежнобялата си рокля и сребърна корона, поставена върху дълга черна коса. Погледна ги с дълбоките си кафяви очи, които Лио бе сметнал за толкова красиви в Квебек.

— *Bon soir, mes amis*^[2] — каза Хиона, богинята на снега.

После погледна Лио и се усмихна смразяващо. — За нещастие, сине на Хефест, времето е нещо, с което точно сега не разполагаш.

[1] Здравсти, лельо (исп.). — Бел.ред. ↑

[2] Добър вечер, приятели мои (фр.). — Бел.пр. ↑

XLIX. ДЖЕЙСЪН

След битката под връх Диабло Джейсън не вярваше, че е възможно някога да се почувства по-уплашен или съкрушен.

Но сега сестра му лежеше замръзнала в краката му. Беше обграден от чудовища. Счупил бе златния си меч и го бе сменил с парче дърво. Имаше около пет минути, преди царят на гигантите да се събуди и да ги унищожи. Джейсън вече бе използвал най-силната си карта, молейки Зевс за помощ в битката си с Енкелад. Съмняваше се, че отново ще има силата да го направи, а че пак ще получи съдействие отгоре. Което означаваше, че останалите му козове са свадлива и безпомощна богиня, гадже с кинжал, което не му е точно гадже, и Лио, който очевидно смяташе, че може да спре армиите на мрака с помощта на шепа ментови бонбони.

На всичко отгоре най-ужасните спомени на Джейсън се връщаха. Вече знаеше със сигурност, че е правил много опасни неща през живота си, но никога не е бил по-близо до смъртта от този момент.

А врагът беше красив. Хиона се усмихна и тъмните ѝ очи проблеснаха като ледения кинжал, който изникна в ръката ѝ.

— Какво си направила? — попита я Джейсън.

— Какво ли не — измърка богинята. — Но сестра ти не е мъртва, ако това питаш. Смятам да размразя нея и момичетата ѝ и да ги пускам една по една. Ще доставят голямо удоволствие на моите вълчета, а и ловджийките ще научат какво е да си плячка.

Вълците завиха одобрително.

— Да, милички. — Хиона не изпусна Джейсън от поглед. — Сестричката ти почти уби техния крал, знаеш ли. Сега Ликаон е в някаква пещера, ближейки раните си, несъмнено, но слугите му дойдоха, за да отмъстят за своя господар. А Порфирион скоро ще се надигне. И светът ще бъде наш.

— Предателка! — извика Хера. — Невъзпитана низша богиня! Не си достойна дори да сервираш виното ми, още по-малко да владееш света!

Хиона въздъхна.

— Както винаги сте голяма досада, кралице Хера. От хилядолетия чакам да замлъкнете.

Хиона махна с ръка и затворът се покри с лед, който запълни пространствата между земните ластари.

— Така е много по-добре — каза богинята на снега, — а сега геройчета, що се отнася до смъртта ви...

— Ти си подмамила Хера тук — прекъсна я Джейсън — и ти си дала на Зевс идеята да затвори Олимп.

Вълците на Ликаон заръмжаха, духовете на бурята зацвилиха, готови да нападнат. Хиона обаче вдигна ръка.

— Търпение, милички. Щом му се приказва, нека. Какво значение има? Слънцето залязва, времето е на наша страна. Иначе да, разбира се, Джейсън Грейс. Подобно на снега, гласът ми е мек и мил, а също и много, много студен. За мен е лесно да шептя разни неща на другите богове, особено ако просто потвърждавам най-дълбоките им страхове. Аз прошепнах на Еол да нареди избиването на всички герои. Малка услуга за Гея наистина, но съм убедена, че наградата ще е голяма, когато нейните деца, гигантите, завземат властта.

— Можеше да ни убиеш в Квебек — каза Джейсън. — Защо ни остави живи?

Хиона сбърчи нос.

— Не бе толкова просто да ви убия в дома на баща си, особено с неговата мания да посреща всички гости. Ако си спомняш, опитах. Щеше да е много мило, ако той се бе съгласил да ви вледеня. Но щом ви обеща безопасност, не можех да му се противопоставя открито. Татко наистина е доста стар и глупав. Живее в страх от Зевс и Еол, макар че е могъщ. Скоро обаче, когато новите ми господари се пробудят, аз ще го изгоня и ще взема трона на северния вятър за себе си. Пък и за едно нещо баща ми бе прав. Мисията ви е обречена. Очаквах да се провалите.

— И направи всичко възможно това да стане — каза Лио. — Ти събори нашия дракон от небето в Детройт. Замръзналите жици в главата му са твое дело. Ще си платиш за това.

— Ти си информирала Енкалад за нашия напредък — добави Пайпър. — По целия път ни преследваха снежни виелици.

— Да, вече ви чувствам доста близки — съгласи се Хиона. — Щом пресякохте Омаха, помолих Ликаон да ви последва, така че Джейсън да загине тук, във Вълчия дом.

Хиона му се усмихна.

— Работата, Джейсън, е в това, че проливането на твоята кръв тук ще оскверни това място за поколения наред. Братята ти полубогове ще са вбесени, особено когато намерят двамцата от лагера на нечистокръвните. Ще решат, че гърците заговорничат с гигантите. И ще настане голяма веселба.

Пайпър и Лио не разбираха какво говори тя, но Джейсън — да. Спомените му се възвръщаха достатъчно бързо, за да разбере колко опасен може да е планът на Хиона.

— Ти ще изправиш герои срещу герои — каза той.

— Толкова е лесно! — отговори Хиона. — Освен това, както ти казах, аз просто ще ги окуража да направят това, което биха сторили и сами.

— Но защо? — разпери ръце Пайпър. — Хиона, ти ще унищожиш света. Гигантите ще съспят всичко. Не може да искаш това. Отведи чудовищата си.

Хиона се поколеба, но после се засмя.

— Способността ти да убеждаваш се засилва, миличка. Но аз съм богиня и няма как да ме очароваш. Ние, боговете на вятъра, сме деца на хаоса. Аз ще сваля и Еол от власт, след което ще пусна бурите да вилнеят. Ако унищожим света на смъртните, още по-добре. Те никога не са ме почитали дори в стари времена. Хората и техните глупости за глобално затопляне! Набързо ще ги охладя. Когато си върнем древните места, ще покрия и Акропола със сняг!

— Древните места — очите на Лио се разшириха. — Това имаше предвид Енкалад, когато каза, че боговете ще бъдат изтръгнати из корен. Гигантите ще нападнат Гърция!

— Ти може да се присъединиш към мен, сине на Хефест — каза внезапно Хиона. — Знам, че ме намираш за красива. За мен е достатъчно другите двама да умрат. Зарежи нелепата съдба, която мойрите са ти отредили. Живей като мой шампион. Уменията ти ще бъдат доста полезни.

Лио бе смаян. Той се огледа, все едно Хиона говореше на някой друг. За момент Джейсън се притесни. Помисли си, че Лио не всеки

ден получава предложения от красиви богини.

После Лио се засмя толкова силно, че се преви на две.

— Да бе, да се присъединя към теб. Докога? Докато ти омръзна и ме превърнеш в Лио-лед? Скъпа, никой не може да напада дракона ми и да се измъкне след това. Не мога да повярвам, че те смятах за горещо маце!

Хиона поаленя.

— Горещо?! Как смееш да говориш така за мен? Аз съм ледът, Лио Валдес! Студена и смъртоносна.

Тя изстреля вълна суграшица към героите, но Лио вдигна ръка. Стена от пламъци изникна пред тях и снегът се разпадна на димяща пара.

Лио се ухили.

— Сега, скъпа, ще ти покажа какво става със снега в Тексас. Топи се.

Хиона изсъска.

— Достатъчно. Хера умира. Порфирион се надига. Избийте героите! Избийте ги всичките! Нека това бъде първият ни дар към новия цар!

Джейсън надигна заледената си цепеница — глупаво оръжие, недостойно за последна битка — и чудовищата нападнаха.

І. ДЖЕЙСЪН

Един вълк се метна към Джейсън. Той отстъпи назад и завъртя дървената цепеница така, че тя удари муцуната на звяра. Чу се задоволително хрущане. Може би само среброто можеше да убие тези изчадия, но и доброто старо дърво щеше да им докара сериозни главоболия.

Дочу звук от копита и се обърна към него. Видя как един кон — дух на бурята — да лети към него. Джейсън се съсредоточи и призова вятъра. Точно преди духът да го стъпче, героят скочи във въздуха, сграбчи пушеция гръб на съществото и се приземи на гърба му. Вентусът се изправи на задните си крака. Опита се да се отърси от Джейсън, а после се разпадна на дим, за да се отърве от него. Но Джейсън успя да се задържи върху духа. Той принуди коня да остане в стабилна форма и той не можа да не се подчини. Чувстваше бушуващите му мисли, абсолютният хаос, който искаше да се освободи. Употребил цялата си сила, за да наложи волята си върху тази на жребеца и да го подчини. Сети се за Еол, който трябваше да пази хиляди и хиляди духове като този, а и по-лоши. Нищо чудно, че след векове на такъв натиск, Господарят на ветровете бе мръднал.

Но Джейсън трябваше да се справи само с един дух. Трябваше.

— Сега си мой — каза му Джейсън.

Конят подскочи, за да се отърве от ездача си, но Джейсън остана на гърба му. Гривата на духа блестеше, докато той обикаляше празния басейн, а копитата му завихряха миниатюрни бури навсякъде, откъдето минеше той.

— Буря? — попита Джейсън. — Това ли е името ти?

Конят тръсна грива, видимо доволен от това, че е разпознат.

— Хубаво — каза Джейсън, — сега е време за битка.

И той се спусна към полесражението, размахал заледената си тояга, отблъсквайки върколаците и минавайки право през другите вентии. Буря бе много силен жребец и всеки път, когато минаваше през

свой събрат, изпускаше толкова много електричество, че другият дух просто се разпадаше на безобидно облаче мъгла.

Сред хаоса Джейсън зърна приятелите си. Пайпър бе обградена от земеродните, но ги удържаше. Беше невероятна в битка — бляскаво красива. Земеродните я зяпаха глупаво, забравили, че трябва да я убият. Сваляха бойните си тояги и продължаваха да я зяпат, докато тя се усмихваше и ги нападнаше. Те се усмихваха отново, докато тя не ги разсече с кинжала си и не станеха отново на буци пръст.

Лио се бе изправил срещу самата Хиона. По принцип да се изправиш срещу богиня си бе чисто самоубийство, но в този случай Лио бе точният човек. Тя продължаваше да призовава ледени кинжали, които мятане по него, целеше го със снежни вихрушки и зимен вятър, но Лио изгаряше всичко. Тялото му блестеше с червеникави пламъци, сякаш бе полят с газ. Той приближаваше към богинята с два сребърни чука, с които побеждаваше всяко чудовище, изпречило се на пътя му.

Джейсън разбра, че Лио е единствената причина да са още живи. Огнената му аура затопляше целия двор и блокираше зимната магия на Хиона. Без него всички отдавна щяха да са замръзнали като ловджийките. Където и да идеше Лио, снегът се топеше по камъните. Дори Талия се размрази леко, когато той мина покрай нея.

Хиона започна бавно да отстъпва. Изражението ѝ се смени няколко пъти — от гневно до смаяно и леко паникьосано, когато Лио взе да я приближава.

А Джейсън остана без противници. Вълците лежаха замаяни, а някои от тях започнаха да пълзят към руините, скимтейки от раните си. Пайпър намушка и последния земероден и той се разпадна на лапавица. Джейсън мина през последния дух, който бе изпарен от Буря. Сетне завъртя коня и видя, че Лио е опасно близо до богинята на снега.

— Закъсняхте твърде много — изръмжа Хиона. — Той се пробуди. Не мислете, че сте спечелили нещо. Планът на Хера никога няма да сработи. Ще се избиете много преди да опитате да ни спрете.

Лио подпали чуковете си и ги метна към богинята, но тя вече се бе разпаднала на купчина ситни снежинки, уподобяващи лика ѝ. Инструментите разбиха на пара снежния и образ.

Пайпър дишаше тежко, но се усмихна на Джейсън.

— Хубав кон.

Буря се изправи на задните си крака, а по копитата му потече електричество. Явно беше голям самохвалко.

В следващия миг Джейсън чу пукане зад себе си. Ледът върху клетката на Хера се стопи в облак пара и богинята извика:

— Не се безпокойте! Царицата на небесата просто умира!

Джейсън слезе от коня и каза на Буря да стои мирен. Тримата герои скочиха в басейна и се затичаха до спиралата.

Лио се намръщи.

— Тия Калида, ти да не ставаш по-ниска?

— Не, тъпако! Земята ме поглъща. Побързайте!

Джейсън никак не харесваше Хера, но това, което видя в клетката, сериозно го притесни. Хера не само затъваше, но и земята около нея се надигаше като водата в цистерна. Втечнената скала бе стигнала до пицялите и.

— Гигантът се пробужда! — предупреди ги Хера. — Остават ви броени секунди!

— Почваме, спокойно — каза Лио. — Пайпър, имам нужда от помощта ти. Поговори на клетката.

— Моля? — попита тя.

— Говори й. Използвай цялата си сила. Убеди Гея, че е най-добре да заспи. Омай я. Просто я забави, опитай се да охлабиш филизите на земята, докато аз...

— Схванах. — Пайпър прочисти гърлото си и каза: — Ей, Гея. Нощта е прекрасна, не мислиш ли? Точно за уморени дами като нас. Аз лично бих дремнала. А ти? Не ти ли се спи?

Колкото повече говореше, толкова по-убедително звучеше. Джейсън усети как собствените му очи се затварят и си наложи да не я слуша. Думите й имаха ефект и върху клетката. Пръстта започна да се надига по-бавно. Земните филизи сякаш омекнаха и заприличаха повече на загнило дърво, отколкото на скала. Лио извади кръгла резачка от колана си. Джейсън нямаше идея как се е побрала там.

Внезапно Лио погледна кабела и изпъшка подрастен.

— Нямам контакт, в който да я пъхна!

Конят Буря веднага скочи в ямата и изцвили.

— Стига бе — каза Джейсън.

Буря наведе глава и приближи Лио. Момчето изглеждаше изпълнено със съмнения, но вдигна кабела. Повя бриз и контактът

влезе в хълбока на коня. Блесна светкавица, която запали машината, и кръглата резачка се завъртя.

— Страхотно! — ухили се Лио. — Конят ти е един голям разклонител!

Но доброто им настроение не трая дълго. От другия край на басейна спиралата с гиганта се строши със звука на прекършено дърво. Външната черупка на филизите избухна от горе на долу. Камъни и дървета заваляха, докато гигантът се освобождаваше и излизаше от земята.

Джейсън мислеше, че нищо не може да бъде по-страшно от Енкелад.

Но грешеше.

Порфирион бе още по-висок и здрав. Не излъчваше нито горещина, нито студ, не изглеждаше и огнедишащ, но около него се усещаше нещо много по-ужасно — някаква сила, подобна на магнетизъм, сякаш гигантът бе толкова огромен, че си има собствено гравитационно поле.

Подобно на Енкелад, царят на гигантите бе облечен с бронзови доспехи. От кръста нагоре приличаше на човек, но стъпваше на люспести драконови нозе. Кожата му обаче бе с цвета на бобено зърно. Косата му бе зелена като листата на дърветата през лятото и сплетена на безброй плитки, украсени с всевъзможни оръжия: брадви, кинжали и мечове — всичките в реален размер. Някои от тях бяха нацърбени и окървавени, вероятно трофеи, взети от герои в древността. Когато гигантът отвори очи, Джейсън видя, че те са чисто-бели като полиран мрамор.

Звярът си пое дълбоко дъх.

— Отново жив! — изрева той. — Слава на Гея!

Джейсън изохка героично. Надяваше се приятелите му да не са го чули. Беше абсолютно сигурен, че няма герой, способен да се изправи сам срещу това същество. Порфирион можеше да повдигне планини. Щеше да размаже Джейсън с пръста си.

— Лио — каза Джейсън.

— А? — устата на Лио бе широко отворена. Дори Пайпър изглеждаше замаяна.

— Вие си работете — каза им Джейсън, — освободете Хера.

— А ти какво ще правиш? — попита Пайпър. — Нали не мислиш сериозно, че...

— Мога да позабавлявам един гигант? — довърши мисълта ѝ Джейсън. — Нямам голям избор.

— Отлично! — извика гигантът, когато Джейсън го приближи. — Предястие! Кой си ти? Хермес? Арес?

Джейсън се замисли дали да не излъже, но нещо му каза, че това няма да е добра идея.

— Аз съм Джейсън Грейс — каза той, — син на Юпитер.

Белите очи на гиганта се втренчиха в него. Някъде зад гърба им кръглата резачка на Лио отново се завъртя, а Пайпър пак заговори на клетката с успокоителен тон, мъчейки се да не допусне страха в гласа си.

Порфирион отметна глава назад и се изсмя.

— Невероятно! — Той погледна към облачното нощно небе. — Зевсе, нима жертваш едно от децата си за мен? Оценявам жеста, но това няма да те спаси.

Небето дори не изтътна. Оттам помощ нямаше да дойде. Джейсън бе абсолютно сам.

Той захвърли настрана оръжието си. Ръцете му бяха покрити с трески, но това вече нямаше значение. Трябваше да спечели малко време за Лио и Пайпър, а не можеше да стори това без подходящо оръжие.

Дошло беше време за блъфиране.

— Ако знаеше кой съм — извика Джейсън на гиганта, — щеше да се безпокоиш заради мен, а не заради баща ми. Надявам се двете минути и половина нов живот да са ти се усладили, гиганте, понеже смятам да те изритам обратно в Тартара.

Гигантът присви белите си очи. Той стъпи с един крак извън басейна и се приведе, за да огледа по-добре противника си.

— Значи първо ще се хвалим, така ли? Като в добрите стари времена. Добре тогава, геройче. Аз съм Порфирион, цар на гигантите, син на Гея. Преди векове се надигнах от Тартара, бездната на моя баща, за да предизвикам боговете. Започнах войната, като отвлякох царицата на Зевс.

Той се ухили към клетката на богинята.

— Здравсти, Хера.

— Мъжът ми те унищожи веднъж, изчадие! — извика Хера. — Ще го направи отново!

— Той не го е правил никога, скъпа. Зевс не бе достатъчно силен, за да ме убие. Трябваше да разчита на някакъв жалък полубог и дори така едва не спечелихме. Този път ще довършим това, което някога започнахме. Гея се пробужда. Тя ми е осигурила много качествени слуги. Армиите ни ще разтърсят земята. Ще изтръгнем от корена ви.

— Не би посмял — отговори Хера, но изглеждаше видимо отслабнала. Джейсън го чувстваше по гласа ѝ. Пайпър продължаваше да шепти нещо на клетката, а Лио въртеше ли, въртеше резачката, ала земята продължаваше да се надига. Хера бе потънала до кръста.

— О, да — каза гигантът, — титаните нападنا новия ви дом в Ню Йорк. Храбро, но глупаво. И не особено ефективно. Гея е по-мъдра и по-търпелива. А ние сме най-могъщите ѝ деца, много по-силни от стария Кронос. Знаем как да ви унищожим веднъж завинаги. Трябва да бъдете изкоренени като бурен. Ще изпепелим корените ви.

Гигантът се намръщи, когато видя Пайпър и Лио, сякаш едва сега забеляза, че те се занимават с нещо. Джейсън направи още една крачка напред и отново извика, за да привлече вниманието на Порфирион.

— Каза, че те е убил герой — извика той. — Как, щом сме толкова жалки?

— Ха! Нима мислиш, че ще ти кажа? Създаден съм, за да заменя Зевс, роден съм, за да убия Господаря на небето. Ще отмъкна трона му и ще взема жена му, а ако тя ми откаже, ще оставя земята да я погълне. Това, което виждаш, дете, е моята най-слаба форма. С всеки изминал миг ставам по-силен, а накрая ще съм непобедим. Дори сега обаче няма да е проблем да те смачкам като въшка!

Той се възправи и протегна ръка. Шестметрово копие се изстреля от земята. Гигантът го хвана, след което потропа с драконовите си лапи. Руините се разтърсиха. Навсякъде по двора чудовищата започнаха да се възстановяват. Върколаци, духове на бурята и земеродни отговаряха на призива на своя цар.

— Страхотно — промърмори Лио. — Имахме такава нужда от още противници...

— Побързай — нареди Хера.

— Знаем! — отвърна Лио.

— Заспивай, клетко — продължи да реди Пайпър, — добра, сънлива клетка. Ох, говоря на няколко пусти ластара. Това е нелепо!

Порфирион размахна копие то си над руините, унищожи един комин и пръсна дървета и камъни из целия двор.

— Е, сине Зевсов, аз свърших с представянето си. Сега е твой ред. Казваше, че ще ме унищожиш?

Джейсън погледна към кръга чудовища, които нетърпеливо чакаха заповедта на господаря си, за да ги разкъсат на части. Кръглата резачка на Лио продължаваше да се върти, а Пайпър все още говореше, но положението изглеждаше безнадеждно. Клетката на Хера бе пълна почти догоре със земя.

— Аз съм синът на Юпитер! — извика той и за повече драматизъм призова ветровете, с които се издигна на около метър от земята. — Аз съм син на Рим, консул на героите, преторианец от Първия легион.

Той вдигна ръце, показвайки татуировката с орела и знака SPQR и за негова изненада гигантът го разпозна.

За миг Порфирион му се стори притеснен.

— Аз убих Троянското морско чудовище — продължи Джейсън, — аз сринах Черния трон на Кронос и собственоръчно унищожих титана Криос. А сега ще унищожа и теб, Порфирион, след което ще те хвърля на собствените ти вълци.

— Леле, човек — промърмори Лио, — какво си пил?

Джейсън се хвърли към гиганта, решен да го разкъса на части.

Идеята да се изправи срещу дванайсетметров безсмъртен с голи ръце бе толкова нелепа, че дори гигантът се изненада. Наполовина скачайки и наполовина летейки, Джейсън се приземи върху люспестото коляно на Порфирион и преди противникът му да осъзнае какво става, се покатери по ръката му.

— Как смееш!? — ревна чудовището.

Джейсън стигна до раменете му и изтръгна един меч от пълните с оръжия плитки на гиганта. После изкрещя:

— За Рим! — и заби меча в най-близката мишена — великанското ухо.

От небето изскочи светкавица, която удари меча и отхвърли Джейсън настрана. Той удари земята и се претърколи. Погледна нагоре и видя, че гигантът се олюлява. Косата му пламтеше, а половината му

лице бе почерняло от светкавицата. Мечът се бе пръснал в ухото му, а по челюстта му се стичаше златен Икор. Другите оръжия пукаха, заредени с електричество, и пушеха в плитките му.

Порфирион почти рухна. Кръгът чудовища изръмжа едновременно и пристъпи напред. Вълци и земеродни загледаха Джейсън злобно.

— Не! — извика Порфирион. Той запази равновесие и погледна към полубога. — Ще го убия лично.

Гигантът надигна копието си и то започна да блести.

— Със светкавици ли искаш да играем, момче? Май забрави нещо. Аз съм убиецът на Зевса, създаден да унищожи баща ти. Знам точно как да те ликвидирам.

Нещо в гласа на Порфирион подсказа на Джейсън, че гигантът не блъфира.

Той и приятелите му се бяха борили храбро. Тримата бяха извършили невероятни неща, *героични* дори. Неща, достойни да бъдат възпети.

Но сега, когато гигантът вдигаше копието си, Джейсън разбра, че играта свършва. Нямаше как да блокира този удар.

Това беше краят.

— Готово! — извика Лио.

— СПИ! — заповяда Пайпър с такава сила, че най-близките върколаци паднаха на земята и захъркаха.

Клетката от камък и дърво потръпна. Лио бе отрязал основата на най-дебелия ластар и така явно бе прекъснал връзката ѝ с Гея. Филизите станаха на прах. Пръстта около Хера се изпари. Богинята порасна на ръст и заблестя със сила.

— Да — извика тя и захвърли черните си дрехи, за да разкрие бяла рокля и златни бижута по ръцете си. Лицето ѝ бе едновременно красиво и ужасно, а върху черната ѝ коса блестеше златна корона.

— Сега ще отмъстя за стореното!

Гигантът Порфирион отстъпи. Не каза нищо, но хвърли на Джейсън един последен, изпълнен с омраза, поглед. Съобщението му бе ясно: „Това не е краят“.

После удари с копие земята и потъна в нея, все едно бе скочил в яма.

Хера заблестя по-ярко и извика:

— Отвърнете очи, герои мои!
Но Джейсън бе твърде замаян. Разбра какво става твърде късно.
Видя как Хера избухва като супернова с такава сила, че всички
чудовища се изпариха на мига. Падна, заслепен от ярката светлина.
Последната му мисъл бе, че гори.

LI. ПАЙПЪР

— Джейсън! — Пайпър продължаваше да повтаря името му, държейки го в ръце. Вече почти бе изгубила надежда. Джейсън бе в безсъзнание вече две минути, тялото му димеше, а очите му се бяха извъртели към главата. Дори не знаеше дали е още жив.

— Няма смисъл, дете. — Хера стоеше над нея с черните си рокля и шал. Пайпър не бе видяла избухването на богинята. За щастие бе затворила очи. Но за сметка на това бе видяла последствията. Всяка следа от зимата бе изличена от долината. Нямаше и помен от състоялата се битка. Чудовищата бяха изпарени, а останките възстановени до предишното си състояние — отново руини, но с нищо не подсказващи, че допреди миг околностите им са гъмжали от орди вълци, духове на бурята и шесторъки великани.

Дори ловджийките бяха съживени. Повечето стояха на почтителна дистанция, но Талия бе коленичила до Пайпър, поставила ръка върху челото на Джейсън.

Тя погледна към богинята.

— Вината за станалото е твоя. Направи нещо!

— Не ми дръж такъв тон, момиче. Аз съм царицата...

— Излекувай го!

Очите на Хера блеснаха заплашително.

— Предупредих го. Никога не бих наранила това момче нарочно. Той трябваше да е моят шампион. Казах им да извърнат поглед, преди да разкрия истинския си образ.

— А — намръщи се Лио, — този образ е лош, нали? Защо тогава го прие?

— Използвах силата си, за да ви помогна, глупако! — извика Хера. — Превърнах се в чиста енергия, за да изпаря чудовищата, да възстановя това място и дори да измъкна тези смехотворни ловджийки от леда.

— За един смъртен е фатално да погледне бог в истинската му форма! — извика Талия. — Ти го уби!

Лео поклати глава.

— Стана точно според пророчеството. „Гневът на Хера ще доведе смъртта.“ Хайде, госпожо. Вие сте богиня. Направете някакво вуду или нещо такова. Върнете го.

Пайпър слушаше с половин ухо разговора. Гледаше внимателно лицето на Джейсън.

— Той диша! — заяви тя.

— Невъзможно — каза Хера, — макар да ми се иска да е вярно, дете, никой смъртен не е...

— Джейсън — каза Пайпър, като вложи цялата си сила в името му. Не можеше да го изгуби, — чуй ме. Можеш да се справиш. Върни се. Ще се справиш.

Нищо не стана. Беше ли си въобразила това, че той още диша?

— Силата на Афродита не е в лечителството — със съжаление каза Хера. — Дори аз не мога да излекувам това, момиче. Смъртният му дух...

— Джейсън — каза Пайпър, като си представи как гласът ѝ отеква в земята чак до Подземния свят, — събуди се.

Той изпъшка и отвори очи. За миг те заблестяха, сякаш бяха златни. После светлината в тях избледня и отново станаха нормални.

— Какво се случи?

— Това е невъзможно! — възкликна Хера.

Пайпър го прегърна толкова силно, че Джейсън простена:

— Задушавам се.

— Извинявай — каза тя, толкова щастлива, че се смееше, докато избърсваше една сълза.

Талия стисна ръката на брат си.

— Как се чувстваш?

— Горещо ми е — измърмори той, — устата ми е пресъхнала. Освен това видях нещо наистина ужасно.

— Хера — изръмжа Талия, — видял си Хера, Нейно Ядрено Величество.

— Достатъчно, Талия Грейс — обади се богинята, — сега ще те превърна в мравояд, та да...

— Млъкнете — каза Пайпър. Невероятно, но и двете я послушаха.

Пайпър помогна на Джейсън да се изправи и му даде последния нектар от запасите им.

— А сега — започна Пайпър, обръщайки се към двете жени. — Хера... Ваше Величество... нямаше да успеем да Ви спасим без помощта на ловджийките. Талия, без Хера нямаше да видиш Джейсън отново. А аз изобщо нямаше да го срещна. Сега се дръжте прилично, понеже имаме сериозни проблеми!

И двете я погледнаха лошо и за три дълги секунди Пайпър не бе сигурна коя от тях ще я убие първа.

Най-накрая Талия изръмжа:

— Не ти липсва кураж, Пайпър — сетне извади една сребърна карта от анорака си и я пхна в джоба на якето ѝ за сноуборд.

— Ако някога поискаш да станеш ловджийка, обади ми се. Ще ни свършиш добра работа.

Хера скръсти ръце.

— За щастие на тази конкретна ловджийка имаш право, дъще на Афродита.

Тя огледа Пайпър с преценяващ поглед, сякаш за пръв път я виждаше ясно.

— Пайпър, ти се чудеше защо те избрах за тази мисия, защо не разкрих тайната ти в самото начало, макар да знаех, че Енкелад те използва. Признавам, че досега не бях съвсем сигурна. Нещо ми подсказваше, че ролята ти в това приключение е важна. Сега виждам, че съм била права. Ти си дори по-силна, отколкото предполагах. И си права за това, че имаме сериозни проблеми. Трябва да се справим с тях заедно.

Лицето на Пайпър пламна. Не бе сигурна как трябва да отговори на комплимента на Хера, но тогава се намеси Лио.

— Да — каза той, — не мисля, че този тип Порфирион просто се е стопил и изчезнал. Нали?

— Не — потвърди Хера. — С това, че спасихте мен и това място, вие попречихте на Гея да се пробуди. Спечелихте ни известно време. Но Порфирион се надигна и този път просто избяга, тъй като не се е възстановил в пълната си сила. Гигантите могат да бъдат убити само от бог и полубог едновременно. Щом ме освободихте...

— Той избяга — довърши Джейсън. — Но накъде?

Хера не отговори, но Пайпър усети да я полазват тръпки. Тя си спомни как Порфирион бе заплашил, че ще изтръгне корените на Олимп. Гърция!

Обърна се към Талия, която гледаше мрачно, и се досети, че другото момиче е стигнало до същия извод.

— Трябва да намеря Анабет — каза Талия. — Тя сигурно знае какво е станало тук.

— Талия — Джейсън стисна ръката ѝ, — ние никога не сме говорили за това място или...

— Зная — изражението ѝ омекна. — Тук те изгубих някога. Не искам да те оставям отново. Но скоро ще бъдем отново заедно. Ще се видим отново в лагера на нечистокръвните. — После погледна към Хера. — Нали ще се погрижиш за безопасността им? Това е най-малкото, което им дължиш.

— Няма да ми държиш такъв тон!

— Царице Хера — намеси се Пайпър.

Богинята въздъхна.

— Добре. Хубаво. Просто не искам да виждам повече това момиче!

Талия прегърна Джейсън и се сбогува с него. Когато ловджийките си отидоха, дворът остана странно притихнал. В сухия басейн нямаше и следа от земните филизи, които бяха пленили Хера и възкресили царя на гигантите. Нощното небе бе ясно и покрито със звезди. Вятърът шумолеше сред гората от секвои. Пайпър се сети за онази нощ в Оклахома, когато с баща си пренощуваха пред колибата на дядо Том. Спомни си и онази нощ на покрива на училище „Уилдърнес“, която се бе оказала сън... нощта, в която бе целунала Джейсън.

— Джейсън, какво се е случило с теб? — попита тя. — Искam да кажа... знам, че майка ти те е изоставила тук. Но ти каза, че мястото е свято за полубоговете. Защо? Какво е станало, след като си останал сам?

Джейсън поклати глава.

— Още ми е мътно. Вълците...

— Съдбата ти бе определена — каза Хера, — решено бе да служиш на мен.

Джейсън изсумтя.

— Защото принуди мама да направи това. Не можа да понесеш, че Зевс има две деца от нея. Че два пъти се е влюбил в една жена. Това бе цената, която поиска, за да оставиш семейството ми на мира.

— Но бе правилният избор и за теб, Джейсън — настоя Хера. — Когато майка ти успя да омая Зевс за втори път, това бе защото си го представи в различна светлина — като Юпитер. Дотогава това не беше се случвало — в едно семейство да се родят деца от Гръцкия и Римския род. Трябваше да те разделим от Талия. Всички герои от твоя вид започват пътя си оттук.

— От неговия вид? — попита Пайпър.

— Има предвид римляни — каза Джейсън. — Полубоговете като мен идват тук, за да срещнат богинята вълчица Лупа, същата, която е отгледала Ромул и Рем.

Хера кимна.

— И ако си достатъчно силен, оживяваш.

— Но — Лио продължаваше да не разбира — какво се е случило след това? Искам да кажа, Джейсън никога не е стигнал до лагера...

— Не и до лагера на нечистокръвните — уточни Хера.

Пайпър се почувства, че ѝ се завива свят.

— Отишъл си някъде другаде. Ето къде си бил през всичките тези години. Има друго място, на което се обучават герои. Но къде е то?

Джейсън се обърна към богинята.

— Спомените се връщат, но не и местонахождението. Ти няма да ми го кажеш, нали?

— Не — отвърна Хера. — Това е част от съдбата ти, Джейсън. Сам трябва да откриеш своя път дотам. Но когато го сториш, ще обединиш две големи сили. Ще ни вдъхнеш надежда в борбата срещу гигантите и — което е по-важно — срещу самата Гея.

— Искаш да ти помогнем — каза Джейсън, — но не ни даваш информация.

— Ако ви я дам, отговорите ще се обезсмислят — отговори Хера. — Така са отсъдили мойрите. Трябва сам да изминеш своя път, за да има смисъл. Но вие тримата вече ме изненадахте. Не мислех, че е възможно...

Богинята поклати глава.

— Нека кажа, че се справихте добре, герои. Но това е само началото. Сега трябва да се върнете в лагера на нечистокръвните, където ще започнете втората фаза от войната.

— За която няма да ни кажеш нищо — измърмори сърдито Джейсън. — И понеже унищожих хубавия ми кон, ще трябва да се връщаме пеш, нали?

Хера махна с ръка.

— Духовете на бурята са създания на хаоса. Не съм го унищожила, но нямам идея къде е отишъл и дали някога ще го срещнеш отново. Ала има и по-лесен път към дома. Понеже ми направихте голяма услуга, този път ще ви помогна. Сбогом, герои, поне засега.

Светът се завъртя и Пайпър едва не припадна.

Когато погледът и се проясни, видя, че отново е в лагера, в столовата. Стояха на масата на Афродита и Пайпър бе стъпила върху пицата на Дрю. Шейсет лагерници станаха едновременно, ахкайки изумено.

Пайпър не знаеше какво бе използвала Хера, за да ги пренесе до другия край на страната, но то определено не бе добро за стомаха ѝ. Тя едвам контролираше гаденето си, но Лио нямаше този късмет. Той скочи от масата, отиде до най-близкия бронзов мангал и повърна в него. Това едва ли бе най-хубавото жертвоприношение, което боговете са виждали.

— Джейсън — с тропот приближи Хирон. Несъмнено през своя хилядолетен живот кентавърът е бил свидетел на какво ли не, но сега дори той изглеждаше напълно смаян.

— Какво... как...

Лагерниците от хижата на Афродита гледаха Пайпър зяпнали. Тя веднага разбра, че сигурно изглежда ужасно.

— Здравейте — каза тя с цялото спокойствие, на което бе способна, — върнахме се.

ЛІІ. ПАЙПЪР

Пайпър не помнеше много от остатъка на НОЩТА. Разказаха историята си и отговориха на около милион въпроса, зададени от другите лагерници, докато накрая Хирон не видя колко са уморени и не им нареди да се прибират по леглата. Пайпър се почувства толкова добре в истинско легло и бе така уморена, че заспа веднага, щом помириса възглавницата, което ѝ спести тревогите от завръщането в хижата на Афродита.

На следващата сутрин се събуди в леглото си като нова. Слънцето грееше през прозорците, а от тях подухваше и приятен вятрец. Сякаш бе пролет, а не зима. Пееха птички, а в горите виеха чудовища. Закуската ги чакаше в столовата — бекон, палачинки и всякакви други вкуснотии.

Дрю и бандата ѝ я гледаха намръщено със скръстени ръце.

— Добро утро — каза Пайпър и се усмихна. — Прекрасен ден, а!

— Ще закъснеем за закуска — каза Дрю, — което означава, че ти ще почистиш хижата за проверката.

Преди седмица Пайпър щеше да удари Дрю или пък да се скрие под завивките си. Но сега се сети за циклопите в Детройт, за Медея в Чикаго и за Мидас, който я бе превърнал в статуя в Омаха. И като погледна Дрю, от която някога толкова се боеше, се засмя.

Самодоволното изражение на другото момиче изчезна. Дрю отстъпи, но сетне си спомни, че от нея се очаква да е ядосана.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Предизвиквам те — каза Пайпър. — На обяд свободна ли си да се пробваме на арената? Ти избираш оръжията.

Тя стана от леглото, протегна се спокойно и се усмихна на другите деца на Афродита. Забеляза Мичъл и Лейси, които ѝ бяха помогнали с провизии преди пътуването. Те се усмихваха плахо, а погледите им скачаха между Пайпър и Дрю, сякаш следяха интересна игра на тенис.

— Липсвахте ми, хора! — каза Пайпър. — Ще бъде страхотно, когато стана водач.

Дрю поаления като домат. Дори най-близките ѝ хора изглеждаха нервни. Това определено не беше в сценария.

— Ти... — заекна Дрю, — ах, ти малка грозна вещице! Аз съм тук от най-дълго време! Не може просто...

— Да те предизвикам? — довърши Пайпър. — Всъщност мога. Такива са правилата в лагера. Призната съм от Афродита. Извършила съм подвиг — с един повече от теб — и смятам, че мога да се справя по-добре. Затова те предизвиквам. Освен, разбира се, ако ти сама не отстъпиш. Нали съм разбрала правилно, Мичъл?

— Съвсем правилно, Пайпър — ухили се момчето. Лейси се клатеше нагоре-надолу, все едно се готвеше за салто.

Някои от другите деца също се ухилиха, наслаждавайки се на това как лицето на Дрю сменя цвета си.

— Да отстъпя? — извика Дрю. — Ти луда ли си?

Пайпър сви рамене. После с бързината на змия извади Катоптрис изпод възглавницата си, изтегли го от ножницата и опря върха му под брадичката на Дрю. Останалите отстъпиха бързо. Едно момче се удари в масата за грим и от нея се вдигна розов облак.

— Тогава дуел — каза весело Пайпър. — Ако не ти се чака до обяд, може и сега. Превърна ръководенето на тази хижа в диктатура, Дрю. Силена Берегард е била много по-добър водач от теб. Афродита е богиня на любовта и красотата. Да бъдеш нейно дете, означава да бъдеш обичан; да разпръскваш красота; да имаш приятели; да си изкарваш добре; да правиш добро. А не просто да изглеждаш добре! Да, Силена е допуснала някои грешки, но накрая е застанала на страната на приятелите си. Затова е героиня. И сега аз ще оправя нещата тук. Имам чувството, че мама е на моя страна. Ти не искаш ли да разбереш?

Дрю кръстоса поглед към острието на кинжала. Измина секунда. После още една. На Пайпър не ѝ пукаше. Бе напълно спокойна и щастлива. Явно това пролича в усмивката ѝ.

— Аз... отстъпвам — изръмжа Дрю, — но ако си мислиш, че ще забравя това, Маклийн...

— Надявам се, че няма — каза Пайпър, — а сега иди, моля ти се, до столовата и обясни на Хирон, че сме закъснели заради смяна във

водачеството.

Дрю отстъпи към вратата. Дори най-близките ѝ приятелки не я последваха. Канеше се да излезе, когато Пайпър извика:

— И още нещо, миличка.

Дрю се обърна с нежелание.

— В случай, че още се съмняваш дали съм истинска дъщеря на Афродита — каза Пайпър, — да знаеш, че не искам дори да поглеждаш към Джейсън Грейс. Той още не го знае, но е мой. И ако опиташ нещо, ще заредя някой от катапултите с теб и ще те изстрелям до другия край на Лонг Айленд.

Момичето се обърна толкова бързо, че се удари в рамката на вратата. След това излезе.

Хижата остана притихнала. Другите лагерници се втренчиха в Пайпър. Това бе трудната част. Тя не искаше да управлява като Дрю, всявайки ужас. Не бе като нея, но не знаеше дали ще я приемат.

И в следващия миг децата на Афродита завикаха толкова силно, че сигурно се чува в целия лагер. Те изведоха Пайпър от хижата, качиха я на раменете си и я отнесоха до столовата, както си бе по пижама и разрошена. Не ѝ пукаше. Никога не се бе чувствала по-добре.

По обяд Пайпър се преоблече с удобните си дрехи от лагера и поведе хижата на Афродита към сутрешните им дейности. Бе готова да се позабавлява.

Част от радостта от победата ѝ обаче отшумя, тъй като се оказа, че има час в голямата къща.

Хирон я посрещна на прага в човешката си форма, свит в инвалидната количка.

— Влизай, миличка. Видеоконференцията е готова.

Единственият компютър в лагера бе в офиса на Хирон. Цялата стая бе скрита зад бронзови щитове.

— Технологиите и полубоговете не си пасват — обясни Хирон. — Телефоните, есемесите и дори сърфирането в интернет привлича чудовища. Миналата есен дори трябваше да спасяваме един герой в Синсинати, който търсил информация за горгоните в Google и получил повече от очакваното. Тук в лагера си защитена, но бъди внимателна. Ще можеш да говориш само няколко минути.

— Ясно — каза Пайпър, — благодаря ти, Хирон.

Той се усмихна и излезе от офиса с количката си. Пайпър се поколеба, преди да натисне бутона за позвъняване. Офисът на Хирон бе разхвърлян, но уютен. На едната от стените имаше ризи от различни събрания — *Парти понита* 2009 във Вегас, 2010 в Хонолулу и така нататък. Пайпър не знаеше кои са тези *Парти понита*, но ако съдеше по петната, следите от изгорено и следите от оръжия по ризите, явно си изкарваха доста щуро на срещите. На един рафт в старомодна кутия с касетки имаше надписи като „Дийн Мартин“, „Франк Синатра“, „Най-големите хитове от 40-те“... Хирон бе толкова стар, сети се Пайпър, че се зачуди дали това означава четирийсетте години на двайсети, деветнайсети или първи век от новата ера.

Но на повечето от стените в кабинета имаше снимки с герои като Зала на славата. Някои от по-новите снимки показваха тийнейджър с тъмна коса и зелени очи. Той стоеше, хванал Анабет за ръка. Пайпър предположи, че това е Пърси Джаксън. На други, по-стари снимки, разпозна известни хора — бизнесмени, атлети, дори някои актьори, които баща ѝ познаваше.

— Невероятно — промърмори тя.

Пайпър се замисли дали някой ден и нейната снимка ще бъде на тази стена. За пръв път се почувства като част от нещо по-голямо от самата нея. Героите ги имаше от векове. Каквото и да направеше, го правеше за всички тях. Пое си дълбоко въздух и позвъня. Видеоекранът се появи. Глийсън Хедж се ухили от офиса на баща ѝ:

— Видя ли новините?

— Нямаше как да ги пропусна — каза Пайпър. — Надявам се, че знаеш какво правиш.

Хирон ѝ бе показал вестника по обяд. Завръщането на баща ѝ от мистериозното отсъствие бе на първата страница. Личната му секретарка Джейн бе уволнена заради това, че е прикрила изчезването му и не се е обадила в полицията. Нов екип бе назначен от Глийсън Хедж, „личния треньор“ на Тристан Маклийн. Според вестника господин Маклийн не помнел нищо от изминалата седмица, а медиите бяха пощурели. Според някои това бе рекламен трик за предстоящ филм. Дали Маклийн нямаше да изиграе човек, страдащ от амнезия? Други смятаха, че е отвличен от терористи или луди фенове и е избягал, използвайки бойните си умения от филма „Царят на Спарта“.

Каквато и да беше истината, Тристан Маклийн бе по-известен отвсякога.

— Всичко върви чудесно — увери я Хедж, — но не се безпокой. Ще го държим настрана от публиката в следващия месец, докато нещата се успокоят. Баща ти има да върши и по-важни неща, като например да си почива и да поговори с дъщеря си.

— Не свиквай с Холивуд, Глийсън — помоли го Пайпър.

Хедж изсумтя.

— Да не си луда? В сравнение с тия хора Еол е нормален! Ще се върна, когато мога, но първо баща ти трябва да стъпи на крака. Той е добър човек. О, между другото, оправих още един проблем. Сервизният парк край залива на Сан Франсиско получи анонимен подарък — нов хеликоптер. А жената пилот, която ни помогна, има изключително изгодно предложение да работи за Тристан Маклийн!

— Благодаря ти, Глийсън — каза Пайпър, — за всичко.

— Спокойно. Не се правя на страхотен. Това е естественото ми състояние. Между другото, като споменах Еол, запознай се с новата секретарка на баща си.

Хедж бе избутан и на екрана се появи красива млада дама.

— Мели! — Пайпър зяпна, но това определено бе тя, аурата, която им бе помогнала да избягат от крепостта на Бол. — Сега работиш за татко?

— Не е ли страхотно?

— Но той знае ли, че си... дух на вятъра?

— А, не. Но работата е много готина. Свежа като... бриз.

Пайпър се засмя.

— Много се радвам. Това е чудесно. Но къде...

— Момент! — Мели целуна Глийсън по бузата. — Хайде, стар козел такъв. Спри да узурпираш екранното време.

— Какво? — извика Хедж, но Мели го издърпа и извика. — Господин Маклийн? Тя е онлайн!

След секунда бащата на Пайпър се появи и се ухили:

— Пайпс!

Изглеждаше страхотно — отново спокоен, с блестящи кафяви очи, брада на половин ден, самоуверена усмивка и нова прическа като за снимки. Пайпър се почувства облекчена, но и малко тъжна. Всичко си бе постарому, а тя не беше сигурна, че желае точно това.

Започна да брои наум. Обикновено такива обаждания в работни дни траеха не повече от трийсет секунди.

— Хей — каза тя притеснено, — добре ли си?

— Миличка, толкова съжалявам, ако съм те разтревожил с това изчезване! Не знам... — Усмивката му изчезна и тя разбра, че той се опитва да си спомни нещо, което трябваше да е в ума му, но не беше.

— Честно казано, не знам какво се е случило, миличка, но сега съм добре. Бог ми изпрати тренер Хедж.

— Бог — повтори тя. Странен избор на думи.

— Разказа ми за новото ти училище — каза татко. — Съжалявам, че в „Уилдърнес“ нещата не се получиха, но ти беше права. Не трябваше да слушам Джейн.

Оставаха им десет секунди може би. Но поне звучеше искрен, като че ли наистина съжаляваше.

— Нищо ли не си спомняш? — попита тя, тайно надявайки се... на нещо.

— Разбира се, че помня — каза той.

Полазиха я тръпки.

— Помниш?

— Помня, че те обичам — каза той — и се гордея с теб! Щастлива ли си в новото си училище?

Пайпър премигна. Нямаше да се разплаче сега. След всичко, което бе преживяла, това щеше да е глупаво.

— Да, татко. То е повече като лагер, не толкова като училище... Но да, мисля, че ще съм щастлива тук.

— Обаждай ми се колкото се може по-често — каза той — и се върни за Коледа. И, Пайпс...

— Да?

Той допря ръка до екрана, сякаш се опитваше да докосне нея.

— Ти си чудесна млада жена. Не ти го казвам достатъчно. Напомняш ми на майка си толкова много. Тя щеше да е горда с теб. А дядо Том — той се засмя — винаги казваше, че имаш най-силния глас в семейството. Един ден ще ме засенчиш, да знаеш. Ще ме запомнят като бащата на Пайпър Маклийн, а това е най-хубавото нещо, което мога да си представя.

Пайпър се опита да отговори, но не можа. Уплаши се, че ще се разплаче. Затова само докосна екрана и кимна.

Мели каза нещо на заден план и баща ѝ въздъхна.

— Звънят от някакво студио. Съжалявам, миличка! — звучеше искрен.

— Няма проблем, тате — успя да каже тя, — обичам те.

Той ѝ намигна. Екранът потъмня.

Четирийсет и пет секунди? Може би цяла минута.

Пайпър се усмихна. Малко подобрение, но все пак подобрение.

Намери Джейсън да си почива на една пейка до стадиона за игри с баскетболна топка в краката си. Беше изпотен от играта, но изглеждаше страхотно с оранжевата си тениска и къси панталони. Разните белези и синини от приключението вече избледняваха благодарение на лекарската помощ от хижата на Аполон. Ръцете и краката му бяха мускулести, потъмнели от слънцето и, както винаги, разсейващи. Късо подстриганата му руса коса улавяше следобедното слънце така, че изглеждаше златна — като докосната от цар Мидас.

— Хей — каза ѝ той, — как е?

Отне ѝ секунда, докато се съсредоточи върху въпроса.

— Хм? О, всичко е наред. Супер.

Тя седна до него и двамата загледаха лагерниците, които кръстосваха напред-назад. Две дъщери на Деметра се шегуваха с двама от синовете на Аполон и караха трева да никне около глезените им, докато момчетата играеха баскетбол. Над магазина на лагера децата на Хермес бяха вдигнали надпис, който гласеше: ЛЕТЯЩИ МАРАТОНКИ ВТОРА УПОТРЕБА — НА ПОЛОВИН ЦЕНА САМО ДНЕС! Хлапетата на Арес отново ограждаха хижата си с бодлива тел. В хижата на Хипнос всички спяха.

В общи линии нормален ден в лагера.

Само децата на Афродита зяпаха Пайпър и Джейсън скришом. Пайпър можеше да се закълне, че видя как се разменят пари, сякаш се обзалагаха дали ще има целувка, или не.

— Успя ли да подремнеш? — попита го тя.

Той я погледна, сякаш бе прочела мислите му.

— Не много добре. Сънувах разни неща.

— За миналото ти?

Той кимна.

Тя реши да не го притиска. Ако му се говореше, добре, но го познаваше достатъчно, за да прецени, че не бива да задълбава в темата. Вече дори не се тревожеше от това, че част от нещата, които знаеше за него, са вследствие на три месеца фалшиви спомени. Майка ѝ бе казала, че чувства онова, което може да се случи. И Пайпър бе решена да превърне тази възможност в реалност.

Джейсън завъртя баскетболната топка.

— Новините не са добри — каза той. — Спомените ми не предвещават нищо добро... за никой от нас.

Пайпър бе почти сигурна, че той се готвеше да каже „за нас“ като за тях двамата и се зачуди дали не си бе спомнил някое момиче от миналото си. Но реши да не се притеснява за това днес. Не и в такъв хубав зимен ден, когато е до Джейсън.

— Ще се оправим — обеща му тя.

Той я погледна несигурно, като че ли му се искаше да ѝ повярва.

— Анабет и Рейчъл ще дойдат на срещата тази вечер. По-добре е да изчакам дотогава, преди да обясня...

— Добре — тя отскубна стрък трева. Знаеше, че ги очакват опасности. Щеше да се изправи срещу миналото на Джейсън, а можеха и да не оцелеят във войната с гигантите. Но засега и двамата бяха живи и тя бе решена да се наслади на мига.

Джейсън я гледаше тревожно. Татуировката на ръката му изглеждаше светлосиня на слънчевата светлина.

— Виждам, че си в добро настроение. Как може да си толкова сигурна, че нещата ще се наредят?

— Понеже ти ще ни водиш — каза тя простичко. — Бих те последвала навсякъде.

Джейсън премигна. А после бавно се усмихна.

— Говориш опасни работи.

— Аз съм опасно момиче.

— Не се и съмнявам.

Той стана и отърси панталоните си. Сетне ѝ подаде ръка.

— Лио каза, че иска да ни покаже нещо в гората. Идваш ли?

— Не бих пропуснала. — Тя го хвана за ръката и се изправи.

За момент двамата останаха така — ръка за ръка. Джейсън наклони глава.

— Трябва да тръгваме.

— Да — каза тя, — секунда само.

Сетне го пусна и извади картичката от джоба си — сребърната карта, която Талия ѝ бе дала в случай, че някога поиска да е ловджийка на Артемида. Пусна я в най-близкия вечерен огън и загледа как гори.

Вече нямаше да има разбити сърца от деца на Афродита. Това бе ритуал, без който можеше да се мине.

Встрани на поляната хлапетата от нейната хижа изглеждаха разочаровани от това, че не бе имало целувка. Залозите започнаха да се изплащат.

Но всичко бе наред. Пайпър бе търпелива и усещаше много хубави възможности.

— Хайде — каза тя на Джейсън, — имаме приключения за планиране.

ЛИИ. ЛИО

Лео не се бе чувствал толкова нервен, откакто бе предложил вегетариански бургери на върколаците. Когато стигна високата скала в гората, той се обърна към групата и се усмихна притеснено.

— Ето ни.

Той призова огън в ръката си и я постави на вратата.

Децата от неговата хижа ахнаха.

— Лео! — извика Ниса. — Но ти владееш силата на огъня!

— Да, знам — отговори той.

Джейк Мейсън, който се бе измъкнал от гипса, но все още се подпираше на патерици, каза:

— Свети Хефесте! Това е толкова рядко, че... значи, че...

Огромната каменна врата се отвори и всички зяпнаха. Пламтящата ръка на Лео вече не бе от значение. Дори Пайпър и Джейсън изглеждаха смаяни, макар че наскоро бяха видели доста странни неща.

Само Хирон не изглеждаше изненадан. Кентавърът сви вежди и поглади брадата си, сякаш на групата ѝ предстоеше да навлезе в минно поле.

Това изнерви Лео дори повече, но бе късно да промени нещата. Инстинктите му подсказаха, че трябва да сподели това място с останалите — поне с хижата на Хефест. А нямаше как да скрие това от Хирон и най-добрите си приятели.

— Добре дошли в хижа номер девет — каза той с цялата увереност, на която бе способен, — заповядайте.

Групата бе притихнала, докато обикаляше сградата. Всичко бе точно както го бе оставил Лео — пълно с огромни машини, маси с чертежи, стари карти и схеми. Само едно нещо се бе променило: Главата на Фестус бе поставена на централната маса, все още очукана и обгорена от последната им катастрофа в Омаха. Лео отиде до нея и в устата си усети горчив вкус. Погали я по челото и каза:

— Съжалявам, Фестус. Няма да те забравя.

Джейсън постави ръка на рамото му.

— Хефест я е донесъл тук? За теб?

Лио кимна.

— Но ти не можеш да го поправиш — отгатна Джейсън.

— Няма начин — отвърна Лио, — но все пак ще използвам главата. Фестус продължава с нас.

Пайпър дойде и се намръщи.

— Какво имаш предвид?

Но преди Лио да може да отговори, Ниса извика.

— Момчета, вижте!

Тя стоеше пред една от работните маси и разглеждаше дневник с чертежи на стотици различни машини и оръжия.

— Не съм виждала такова нещо — каза тя. — Тук има повече идеи, отколкото в работилницата на Дедал. Ще ни отнеме цял век само за да направим прототип на всяка от тях.

— Но кой е построил това място? — попита Джейк Мейсън. — И защо?

Хирон не каза нищо, но Лио погледна към картата на стената, която бе видял още по време на първото си посещение. Тя показваше лагера на нечистокръвните, опасан от редица триреми откъм морето, с катапулти по хълмовете и маркировки за капани и места за засади.

— Това е военен щаб — предположи той. — Лагерът е бил нападан някога, нали?

— По време на войната с титаните? — попита Пайпър.

Ниса поклати глава.

— Не. Освен това тази карта изглежда много стара. Датата... не е ли 1864 година?

Всички нервно се обърнаха към Хирон.

Кентавърът плесна с опашка.

— Лагерът е бил нападан много пъти — призна той. — Тази карта е от времето на последната Гражданска война.

Очевидно Лио не бе единственият объркан. Другите лагерници от хижата на Хефест се споглеждаха намръщени.

— Гражданската война... — каза Пайпър, — имаш предвид американската Гражданска война от преди век и половина?

— И да, и не — каза Хирон. — Двата конфликта на смъртните и на героите се припокриват, както обикновено става в историята на

Запада. Всички граждански войни и революции от падането на Рим насам отбелязват и конфликт между полубоговете. Но тази Гражданска война бе наистина ужасяваща. За американските смъртни това е най-кървавият конфликт на всички времена, в който са дали повече жертви, отколкото в Световните войни. За героите той бе също толкова страшен. Дори в онези стари времена тук бе лагерът на нечистокръвните. Битката се проведе в горите и бе ужасна — с колосални загуби и за двете страни.

— Двете страни? — повтори Лио. — Имаш предвид, че лагерът е бил разделен на две?

— Не — каза Джейсън. — Има предвид две различни групи. Лагерът на нечистокръвните е бил една от страните във войната.

Лио не бе сигурен, че иска да знае отговора, но все пак попита:

— Коя е била другата?

Хирон погледна към парцаливото знаме на бункера, като че ли помнеше деня, в който е било издигнато.

— Отговорът на този въпрос е опасен — предупреди той. — Това е нещо, за което съм се клел да не говоря. След Гражданската война боговете бяха толкова ужасени от жертвите, дадени от децата им, че се заклеха да не позволят това да се случи отново. Така двете групи бяха разделени. Боговете подчиниха всички на волята си и спуснаха мъгла, колкото гъста могат, за да са сигурни, че враговете не се помнят един друг, че не се срещат по време на приключенията си, така че касапницата никога да не се повтори. Картата е от последните черни дни на 1864 година — последния път, когато двете групи се изправиха една срещу друга. Оттогава насам на няколко пъти имаше опасност от среща, особено през 60-те години на миналия век. Така или иначе, избягнахме нова Гражданска война поне засега. Както Лио отгатна, този бункер бе генералният щаб на хижата на Хефест. През последните сто години е бил отварян на няколко пъти, обикновено като скривалище в дни на голяма заплаха. Но идването тук е опасно. Мястото събужда стари спомени, стари вражди. Дори когато титаните нападناха миналата година, рискът да дойдем тук не си струваше.

Внезапно усещането за триумф, което Лио изпитваше, се превърна в чувство за вина.

— Виж, мястото ме намери само. Писано е било да стане така. Случи се нещо хубаво.

— Дано си прав — каза Хирон.

— Прав съм! — настоя Лио и извади старата рисунка от джоба си, след което я постави на масата така, че всички да я видят.

— Ето — каза той, — Еол ми върна това. Нарисувах го на пет години. Това е съдбата ми.

Ниса се намръщи.

— Лио, нарисувал си корабче с молив.

— Виж! — Той погледна към голямата схема на дъската, която представляваше подробен план на гръцка трирема. Очите на останалите деца на Хефест се разшириха, когато сравниха двете скици. Броят на мачтите и веслата, дори украшенията по щитовете и платната бяха досущ еднакви с тези от рисунката на Лио.

— Това е невъзможно — каза Ниса, — този дизайн е поне на сто години.

— Пророчество... неясно... полет — прочете Джейк Мейсън надписите на плана — това е скица на летящ кораб. Вижте ръчката за кацане и оръжията... свети Хефесте! Има въртящи се балисти, арбалети, щитове от божествен бронз. Това би била невероятна бойна машина. Правена ли е някога?

— Не — каза Лио, — вижте носа.

Нямаше съмнение — предницата на кораба бе глава на дракон. На един конкретен дракон.

— Фестус! — ахна Пайпър. Всички се обърнаха към драконовата глава на масата.

— Той ще бъде най-отпред — каза Лио, — ще ни носи късмет, ще гледа към морето. Аз трябва да построя този кораб. И... имам нужда от помощта ви. Ще го кръстя *Арго II*.

— *Арго II* — усмихна се Пайпър. — На името на кораба на Язон. Джейсън се почувства малко неудобно, но кимна.

— Лио е прав. Този кораб е това, което ни трябва за пътя.

— Какъв път? — попита Ниса. — Та вие току-що се върнахте?

Пайпър прокара пръсти през старата илюстрация с молив.

— Трябва да се изправим срещу Порфирион, царя на гигантите. Той каза, че ще унищожи боговете из корен.

— Така е — кимна Хирон. — Голяма част от великото пророчество на Рейчъл остава загадка за мен, но едно нещо е ясно. Вие тримата — Джейсън, Пайпър, Лио — сте сред седмината герои, които

трябва да потеглят на тази мисия. Трябва да се изправите срещу гигантите в тяхната родина, където са най-силни. Трябва да ги спрете, преди те да пробудят Гея напълно, преди да унищожат планината Олимп.

Ниса се размърда неспокойно.

— Нямах предвид Манхатън, нали?

— Не — каза Лио, — има предвид истинската планина Олимп. Трябва да отплаваме към Гърция.

LIV. ЛИО

Изминаха няколко минути, преди присъстващите да възприемат казаното. След това другите деца на Хефест започнаха с въпросите: Кои бяха останалите четирима полубогове? Колко време щеше да отнеме построяването на този кораб? Защо не можеше всички да идат в Гърция?

— Герои! — Хирон тропна с копито по пода. — Детайлите все още не са ясни, но Лио е прав. Той ще има нужда от помощта ви, за да построи *Арго II*. Това е може би най-големият проект, който хижа девет е поемала някога, по-голям дори от бронзовия дракон.

— Ще отнеме поне година — предположи Ниса. — Имаме ли толкова време?

— Имате най-много шест месеца — каза Хирон. — Трябва да отплавате до деня на лятното слънцестоене, когато силата на боговете е най-голяма. Както се видя, не можем да имаме доверие на боговете на вятъра, а летните ветрове са най-слаби и най-лесни за навигация. Не бива да отлагаме повече, иначе може да стане твърде късно и гигантите да не могат да бъдат спрени. Трябва да избягвате пътуването по земя и да използвате само морето и въздуха, така че това превозно средство е чудесно за целта. Джейсън е син на бога на небето...

Гласът му замлъкна, но Лио се досети, че Хирон вероятно си мисли за липсващия си ученик — Пърси Джаксън, сина на Посейдон. Той също щеше да е идеален за това пътуване.

Джейк Мейсън се обърна към Лио.

— Едно нещо е сигурно. Сега ти си водач. Това е най-голямата чест, която тази хижа е получавала някога. Някой да има нещо против?

Никой не възрази. Всички деца на Хефест му се усмихнаха и Лио почти усети как проклятието над хижата се разваля, как чувството за безнадеждност се стапя.

— Значи вече е официално — обяви Джейк, — ти си човекът.

За миг Лио остана без думи. Откакто майка му бе загинала, той цял живот бе бягал. Сега си бе намерил дом и семейство. Призвание. И

колкото и страшно да беше онова, което трябваше да свърши, този път Лио не бе изкушен да избяга. Никак даже.

— Е — каза той, — най-накрая! Щом ме избирате за водач, значи сте по-луди и от мен. Което значи, че сме идеалният екип за построяването на една непобедима бойна машина!

LV. ДЖЕЙСЪН

Джейсън чакаше сам в хижа едно.

Анабет и Рейчъл се очакваше да дойдат всеки момент на срещата на съветниците и Джейсън имаше нужда да помисли малко.

Сънищата му от предишната нощ бяха по-лоши, отколкото бе искал да сподели с останалите, дори с Пайпър. Спомените му бяха мъгляви, но отделни късчета от тях се възвръщаха. Видя нощта, в която Лупа го бе изпитала във Вълчия дом, за да разбере дали е вълче, или храна. После дългия път на юг... Не можеше да си спомни добре, но в главата му проблясваха отделни мигове от стария му живот. Като деня, в който бе получил татуировката си, или онзи, в който го бяха вдигнали на щит и обявили за претор. Припомни си и лицата на приятелите си — Дакон, Гуендолин, Хейзъл, Боби, Рейна. Имаше момиче на име Рейна. Не беше сигурен какво бе означавала тя за него, но споменът за нея го накара да се запита какво чувства към Пайпър и дали не върши нещо нередно. Проблемът бе, че той много харесваше дъщерята на Афродита.

Джейсън премести нещата си до ъгъла, в който някога бе спала сестра му. Постави снимката на Талия на стената, за да не се чувства сам. Погледна към смръщената статуя на могъщия и горд Зевс, но вече не се плашеше от нея.

Тя просто го натъжаваше.

— Знам, че можеш да ме чуеш — каза Джейсън на статуята.

Тя не отговори. Нарисуваните ѝ очи сякаш се взираха в него.

— Бих искал да поговоря лично с теб — продължи Джейсън, — но разбирам, че не можеш да го направиш. Римските богове не обичат да слизат при смъртните, а ти си техен цар. Трябва да даваш пример.

Отново нямаше отговор. Джейсън се надяваше на нещо. По-силен гръм, ярка светлина, усмивка. Не, усмивка не. Щеше да е зловещо.

— Помня някои неща — каза той. Колкото повече говореше, толкова по-несигурен се чувстваше. — Помня, че е трудно да си син на

Юпитер. Всеки очаква да бъда водач, но винаги се чувствам сам. Предполагам, и ти се чувстваш така горе на Олимп. Другите богове оспорват решенията ти. Понякога се налага да правиш тежък избор и другите го критикуват. И не можеш да ми дойдеш на помощ, както другите богове помагат на децата си. Трябва да пазиш дистанция, за да не помисли някой, че си имаш любимци. Предполагам, че просто исках да кажа — Джейсън си пое дълбоко въздух, — че разбирам всичко това. Няма проблем. Ще направя каквото мога. Ще се опитам да те накарам да се гордееш с мен. Но имам нужда от малко помощ, татко. Ако можеш да направиш нещо, да ми помогнеш, за да помогна и аз на приятелите си. Страх ме е, че ще ги отведа на смърт. Не знам как да ги защита...

Косъмчетата по врата му настръхнаха. Той осъзна, че някой стои зад него. Обърна се и видя жена с тъмна роба и спусната качулка, наметната с наметало от коза и вдигнала оголен римски меч — гладиус — в ръцете си.

— Хера — каза той.

Тя свали качулката си.

— За теб винаги съм била Юнона. А баща ти вече изпрати помощ, Джейсън. Изпрати ти Пайпър и Лио. Те не са просто твоя отговорност. Те са твои приятели. Слушай ги и ще се справиш.

— Юпитер ли те изпрати да ми кажеш това?

— Никой не ме изпраща никъде — отговори тя. — Аз не съм вестоносец.

— Но ти ме забърка в това. Защо ме изпрати в този лагер?

— Мисля, че знаеш — каза Юнона. — Размяната на лидери бе необходима. Това е единственият начин да се изкове мир.

— Но аз не съм се съгласявал на такова нещо.

— Не. Но Зевс даде живота ти на мен. Аз просто ти помагам да изпълниш съдбата си.

Джейсън се опита да сподави гнева си. Погледна към оранжевата тениска на лагера и татуировката на ръката си. Знаеше, че тези неща не бива да се смесват. Бе се превърнал в противоречие, в смес, по-опасна от всички отвари на Медея.

— Не ми връщаш спомените — каза той, — макар че обеща.

— Повечето ще се върнат сами с времето — каза Юнона, — но трябва сам да намериш пътя към стария си дом. Преди това трябва да

изкараш няколко месеца в новия — с новите си приятели. Печелиш доверието им. Докато отпътувате с този кораб, ти вече ще си лидер на лагера. И ще си готов да изковеш мир между двете велики сили.

— А ако не ми казваш истината? — попита той. — Ако правиш това, за да избухне нова Гражданска война?

Изражението на Юнона бе неразгадаемо. То изразяваше едновременно развеселеност, презрение и привързаност. Колкото и да приличаше на човек, Джейсън знаеше, че тя не е. Помнеше ослепителната светлина, истинския вид на богинята, който се бе отпечата в мозъка му. Тя бе Хера и Юнона. Съществуваше на много места едновременно. Мотивите зад действията ѝ никога не бяха прости.

— Аз съм богинята на семейството — каза накрая тя, — а семейството ми твърде дълго стоя разделено.

— Разделиха ни, за да не се избием — отвърна Джейсън. — Това е добра причина.

— Пророчеството настоява да се променим. Гигантите се надигат. Всеки от тях може да бъде убит само от бог и полубог едновременно. Избраните герои трябва да са седемте най-велики в своя век. Както стоят нещата сега, те са разделени на две места. Ако нещата останат така, няма да можем да спечелим. Гея разчита на това. Ти трябва да обединиш героите на Олимп и да отплавате заедно към древните бойни полета на Елада, където ще ви очакват гигантите. Само тогава боговете ще се присъединят към вас. Това ще бъде най-опасното и важно пътуване, предприемано някога от децата на боговете.

Джейсън погледна към ярката статуя на баща си.

— Това не е честно — каза Джейсън. — Мога да проваля всичко.

— Можеш — съгласи се Юнона, — но боговете имат нужда от своите герои. Винаги са имали нужда от тях.

— Дори ти? Мислех, че мразиш героите.

Богинята се усмихна сухо.

— Носи ми се тази слава. Но ако искаш да знаеш истината, Джейсън, аз завиждам на другите богове за децата им. Вие, полубоговете, свързвате двата свята. Помагате на своите божествени родители, дори на проклетия Юпитер, да разбират света на смъртните по-добре от мен.

Юнона въздъхна толкова тъжно, че въпреки яда си Джейсън почувства жал.

— Аз съм богинята на брака — каза тя. — Не е в природата ми да съм невярна. Имам само две божествени деца, Арес и Хефест, но и двамата ме разочароваха. Нямам си смъртни герои, които да ми служат, и затова често нападам полубогове като Херакъл и Еней. Но по същата причина обичах Язон, героя, на когото си кръстен. Той бе просто смъртен, нямаше божествен родител, който да го ръководи. И за това съм благодарна на Зевс, че те даде на мен. Ти ще бъдеш моят шампион, Джейсън. Ще бъдеш най-великият измежду героите и ще обединиш полубоговете, а с тях — и самият Олимп.

Почувства думите ѝ като торби с пясък. Преди два дни бе ужасен от идеята, че ще поведе полубоговете към ново велико пророчество, че ще отплава, за да се бори с гигантите и да спаси света.

Още бе ужасен от това, но нещо се бе променило. Вече не беше сам. Имаше приятели и дом, за които да се бори. Имаше си дори богиня покровител, която щеше да се грижи за него, а това си беше от значение.

Дори въпросната богиня да бе малко неблагоприятна.

Джейсън трябваше да се надигне и да приеме съдбата си така, както се бе изправил срещу Порфирион с голи ръце. Разбира се, изглеждаше невъзможно. Можеше да умре. А приятелите му разчитаха на него.

— Какво ще стане, ако се проваля? — попита той.

— За да има голяма победа, трябва да се поеме голям риск — призна богинята. — Ако се провалиш, ще станем свидетели на невиджана кървава баня. Героите ще се унищожат взаимно, а гигантите ще превземат Олимп. Гея ще се пробуди и земята ще се отърси от всичко, което сме построили за последните пет хилядолетия. Това ще е краят на всички ни.

— Страхотно. Направо страхотно.

Някой потропа на вратата на хижата.

Юнона спусна качулката над лицето си. Сетне подаде на Джейсън скрития в ножница гладиус.

— Това трябва да замести оръжието, което изгуби. Ще говорим отново. Независимо дали това ти харесва, или не, Джейсън, аз съм твоята покровителка, твоята връзка с Олимп. Нуждаем се един от друг.

И богинята изчезна, когато вратите се отвориха и Пайпър влезе в хижата.

— Анабет и Рейчъл са тук — обяви момичето. — Хирон е събрал съвета.

LVI. ДЖЕЙСЪН

Съветът нямаше нищо общо с онова, което Джейсън си представяше. На първо време той бе в залата за игри на голямата къща и се провеждаше около маса за пинг-понг. Един от сатирите сервираше газирана вода и начос. Някой бе донесъл Сеймор, леопардовата глава, от хола и го бе окачил на стената. От време на време някой от съветниците му подхвърляше суха храна.

Джейсън огледа стаята и се опита да си спомни имената на останалите. За щастие Лио и Пайпър стояха до него. Това бе първата им среща като старши съветници. Клариса, ръководителка на хижата на Арес, бе подпряла крака на масата, но това не правеше впечатление на никой. Кловис от хижата на Хипнос хъркаше в ъгъла, докато Буч се мъчеше да разбере колко молива може да постави в носа му. Травис Стол от хижата на Хермес държеше запалка под топче за тенис на маса, за да види дали то ще пламне, а Уил Солас от хижата на Аполон разсеяно увиваше и развиваше някаква превръзка около ръката си.

Водачката от хижата на Хеката, Лу Елън... нещо си, играеше на „хванах ти носа“ с Миранда Гардинър от хижата на Деметра. Лу Елън бе откачила носа на Миранда с магия и сега тя се опитваше да си го вземе обратно.

Джейсън се надяваше, че Талия ще се появи — беше му обещала все пак, но тя не се виждаше никаква. Хирон му беше казал да не се безпокои за това. Талия често се разсейваше с битки с чудовища или задачи на Артемида, но щеше да се появи всеки момент. Джейсън все пак бе притеснен.

Оракулът, Рейчъл Деър, стоеше до Хирон в края на масата. Носеше училищната униформа от академията „Кларион“, с която изглеждаше малко странно, но се усмихна на Джейсън.

Анабет не изглеждаше спокойна. Тя носеше доспехи над дрехите си от лагера, на кръста ѝ висеше нож, а русата ѝ коса бе вързана на опашка. В мига, в който Джейсън влезе, тя го погледна с очакване,

сякаш се надяваше да изтръгне информация от него само със силата на волята си.

— Нека въведем малко ред — каза Хирон. — Лу Елън, моля те, върни на Миранда носа ѝ. Травис, ако може, да изгаси горящата топка, Буч, мисля, че дваисет молива са прекалена бройка за която и да е човешка ноздра. Благодаря. Сега, както виждате, пътуването на Джейсън, Пайпър и Лио се увенча — в общи линии — с успех. Някои от вас са чули част от тяхната история, но аз ще ги оставя сами да ви я разкажат.

Всички погледнаха към Джейсън. Той прочисти гърлото си и започна да разказва. Пайпър и Лио му пригласяха от време на време, напомняйки детайли, които той е изпуснал. Отне му няколко минути, но изглеждаше като да е минало много време, понеже всички го гледаха. Настъпилата тишина бе тежка, а щом толкова много хиперактивни герои стояха мирни и слушаха внимателно, значи историята наистина бе странна. Той завърши с това, че Хера го е посетила преди срещата им.

— Значи Хера е била тук — каза Анабет — и е разговаряла с теб?

Джейсън кимна.

— Виж, не казвам, че ѝ вярвам...

— Това е мъдро — вметна Анабет.

— Но не смятам, че си е измислила историята с другата група герои. Аз идвам оттам.

— Римляни — каза Клариса, докато мятеше суха храна към Сеймор. — Очакваш да повярваме, че има друг лагер за герои, които почитат римския аспект на боговете, и ние никога не сме чували за тях?

Пайпър се приведе напред.

— Боговете са разделили групите, понеже всеки път, когато се срещнат, те се опитват да се избият взаимно.

— Кое то заслужава уважение — каза Клариса, — но защо никога не сме се засичали по време на приключения?

— Засичали сте се — каза тъжно Хирон. — Много, много пъти. И всеки път това е завършвало трагично, затова на боговете се е налагало да отнемат спомените на всички участници. Тази вражда датира от времената на Троянската война, Клариса. Гърците завладели

Троя и я сравнили със земята. Троянският герой Еней обаче се измъкнал и стигнал Италия, където станал баща на бъдещия римски народ. Римляните станали могъщи, много могъщи и почитали същите богове, но с различни имена и малко по-различни характери.

— По-войнолюбиви — каза Джейсън, — по-обединени. Отдадени на завоеванията и дисциплината.

— Отвратително — обади се Травис.

Някои от останалите също се чувстваха притеснени. Само Клариса сви рамене, сякаш това ѝ звучеше нормално.

Анабет завъртя ножа на масата си.

— Римляните мразели гърците. Отмъстили им за Троя, като завладели техните острови и ги превърнали в част от Римската империя.

— Не са ги мразели — възрази Джейсън. — Римляните уважавали гръцката култура, завиждали им за нея, и то не малко. А гърците смятали римляните за варвари, но уважавали тяхната военна сила. Така в римски времена полубоговете започнали да се разделят на два лагера — гръцки и римски.

— И оттогава е все така — предположи Анабет, — но това е ненормално. Хирон, къде бяха римляните по време на войната с титаните? Не са ли искали да помогнат?

Хирон приглади братата си.

— Помогнаха, Анабет. Докато ти и Пърси водехте битката за Манхатън, кой според теб завладя планината Отрис, щаба на титаните в Калифорния?

— Я чакай малко — каза Травис. — Ти каза, че планината Отрис се е сринала, когато сме победили Кронос.

— Не — отвърна Джейсън вместо кентавъра. Спомняше си отделни моменти от битката, битката му с великан със звездна броня и шлем с рога на овен. Спомни си как армия герои се изкачва по планината Там, борейки се с орди от змиевидни изчадия. — Не се срина просто така. Ние унищожихме тяхната крепост. Самият аз сразих титана Крийос.

Очите на Анабет хвърляха мълнии като на Вентус. Джейсън виждаше как мислите ѝ нареждат парченцата от пъзела.

— Заливът край Сан Франциско. Винаги са ни казвали да не ходим натам заради планината Отрис, но не това е истинската

причина, нали? Лагерът на римляните е някъде там. Предполагам, че е разположен там, за да наблюдава територията на титаните. Къде се намира?

Хирон се размърда неспокойно в количката си.

— Не мога да кажа. Честно казано, никога не са ми доверявали тази информация. Моята колежка Лупа не е от доверчивите. Спомените на Джейсън също са премахнати.

— Лагерът е защитен с изключително могъща магия — обясни Джейсън — и е добре охраняван. Можем да го търсим с години и никога да не го намерим.

Рейчъл Деър сплете пръсти. От всички в стаята само тя не се бе изнервила от разговора.

— Но вие ще опитате да го направите, нали? Ще построите кораба на Лио, *Арго II*. И преди да стигнете Гърция, ще минете покрай римския лагер. Ще имате нужда от помощта им, за да се справите с гигантите.

— Планът не е хубав — предупреди Клариса. — Щом римляните видят боен кораб, ще решат, че ги нападаме.

— Вероятно си права — съгласи се Джейсън, — но трябва да опитаме. Изпратиха ме тук, за да науча повече за лагера на нечистокръвните, да се опитам да убедя вас и хората от другия лагер, че не бива да сме врагове, да се опитам да изкова мир.

— Хмм — каза Рейчъл, — и това, понеже Хера е убедена, че двата лагера трябва да са обединени, за да победим гигантите. Седем герои на Олимп, една част от тях гръцки, а друга — римски.

Анабет кимна.

— Какъв бе последният ред от твоето пророчество?

— „Пред портите на смъртта бди врагът.“

— Гейя е отворила Портите на Смъртта — каза Анабет. — Тя пуска най-големите злодеи от Подземния свят срещу нас. Медея, Мидас, ще дойдат и други, сигурна съм. Може би този ред означава, че героите на Гърция и Рим ще се обединят, за да намерят и затворят Портите.

— Или че ще се бият пред тях — отбеляза Клариса. — Никъде не се казва, че ще си помагаме.

Настана тишина, докато лагерниците обмисляха тази прекрасна мисъл.

— Аз отивам — каза Анабет. — Джейсън, когато построите кораба, те моля да ми позволиш да дойда с вас.

— Надявах се, че ще го предложиш — каза Джейсън. — Със сигурност ще имаме нужда от теб.

— Я чакайте малко — намръщи се Лио. — Нямам нищо против, но защо си толкова сигурен, че ще имаме нужда от нея? Нещо конкретно ли имаш предвид?

Анабет и Джейсън кръстосаха погледи и Джейсън разбра, че тя вече знае опасната истина.

— Хера каза, че пристигането ми тук е размяна на лидери — призна Джейсън, — начин двата лагера да научат повече един за друг.

— Да — каза Лио — и?

— Една размяна е двупосочна — отвърна Джейсън. — Когато дойдох тук, паметта ми бе изтрита. Не знаех кой съм и къде принадлежа. За щастие вие, хора, ме взехте и ми дадохте нов дом. Знам, че не сте ми врагове. Римският лагер... хората там не са толкова добронамерени. Ако не се докажеш бързо, умираш. Те едва ли ще са толкова мили към него, а ако разберат откъде идва, ще изпадне в голяма беда.

— Него? — попита Лио. — За кого говорите?

— За приятеля ми — каза мрачно Анабет. — Той изчезна по времето, когато Джейсън се появи. Ако Джейсън е дошъл в лагера на нечистокръвните...

— Това значи, че Пърси Джаксън е в другия лагер и вероятно дори не помни кой е — довърши Джейсън.

БОГОВЕТЕ В „ИЗЧЕЗНАЛИЯТ ГЕРОЙ“

Аполон — Гръцки бог на слънцето, пророчеството, музиката и лечителството. Син на Зевс, брат близък на Артемида. Римско име: *Аполон*.

Арес — Гръцки бог на войната, син на Зевс и Хера, наполовина брат на Атина. Римско име: *Марс*.

Артемида — Гръцка богиня на лова и Луната, дъщеря на Зевс, сестра близка на Аполон. Римско име: *Диана*.

Афродита — Гръцка богиня на любовта и красотата. Омъжена за Хефест, но влюбена в Арес, бога на войната. Римско име: *Венера*.

Борей — Гръцки бог на северния вятър, един от четирите основни анемои (богове на вятъра), бог на зимата, баща на Хиона. Римско име: *Аквилон*.

Деметра — Гръцка богиня на земеделието, дъщеря на титаните Рея и Кронос. Римско име: *Церера*.

Гея — Олицетворението на Земята при древните гърци. Римско име: *Тера*.

Дионис — Гръцки бог на виното, син на Зевс. Римско име: *Бакхус*.

Еол — Гръцки бог на ветровете. Римско име: *Еол*.

Зевс — Гръцкият върховен бог. Повелител на небето и цар на всички богове. Римско име: *Юпитер*.

Ирида — Гръцка богиня на дъгата, предава съобщенията на боговете. Дъщеря на Таум и Електра. Римско име: *Ирида*.

Нот — Гръцки бог на южния вятър, един от основните анемои (боговете на вятъра). Римско име: *Фавоний*.

Пан — Гръцки бог на дивото, син на Хермес. Римско име: *Фавн*.

Помпона — Римска богиня на богатствата.

Посейдон — Гръцки бог на морето, син на титаните Кронос и Рея, брат на Зевс и Хадес. Римско име: *Нептун*.

Уран — В гръцката митология е персонификация на небето. Римско име: *Уран*.

Хадес — Според гръцката митология цар на Подземния свят и бог на мъртвите. Римско име: *Плутон*.

Хеката — Гръцка богиня на магията, едничко дете на титаните Перс и Астерия. Римско име: *Тривия*.

Хефест — Гръцки бог на огъня и ковачите, син на Зевс и Хера, съпруг на Афродита. Римско име: *Вулкан*.

Хера — Гръцка богиня на брака, съпруга и сестра на Зевс. Римско име: *Юнона*.

Хермес — Гръцки бог на пътешествениците, съобщенията, крадците. Син на Зевс. Римско име: *Меркурий*.

Хипнос — Гръцки бог на сънищата. Няма баща, майка му е Никс, богинята на нощта. Брат на Танатос, бог на смъртта. Римско име: *Сомн*.

Хиона — Гръцка богиня на снега, дъщеря на Борей.

Янус — Римски бог на портите и праговете, а също и на началото и края.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.